NORMAN SPINRAD

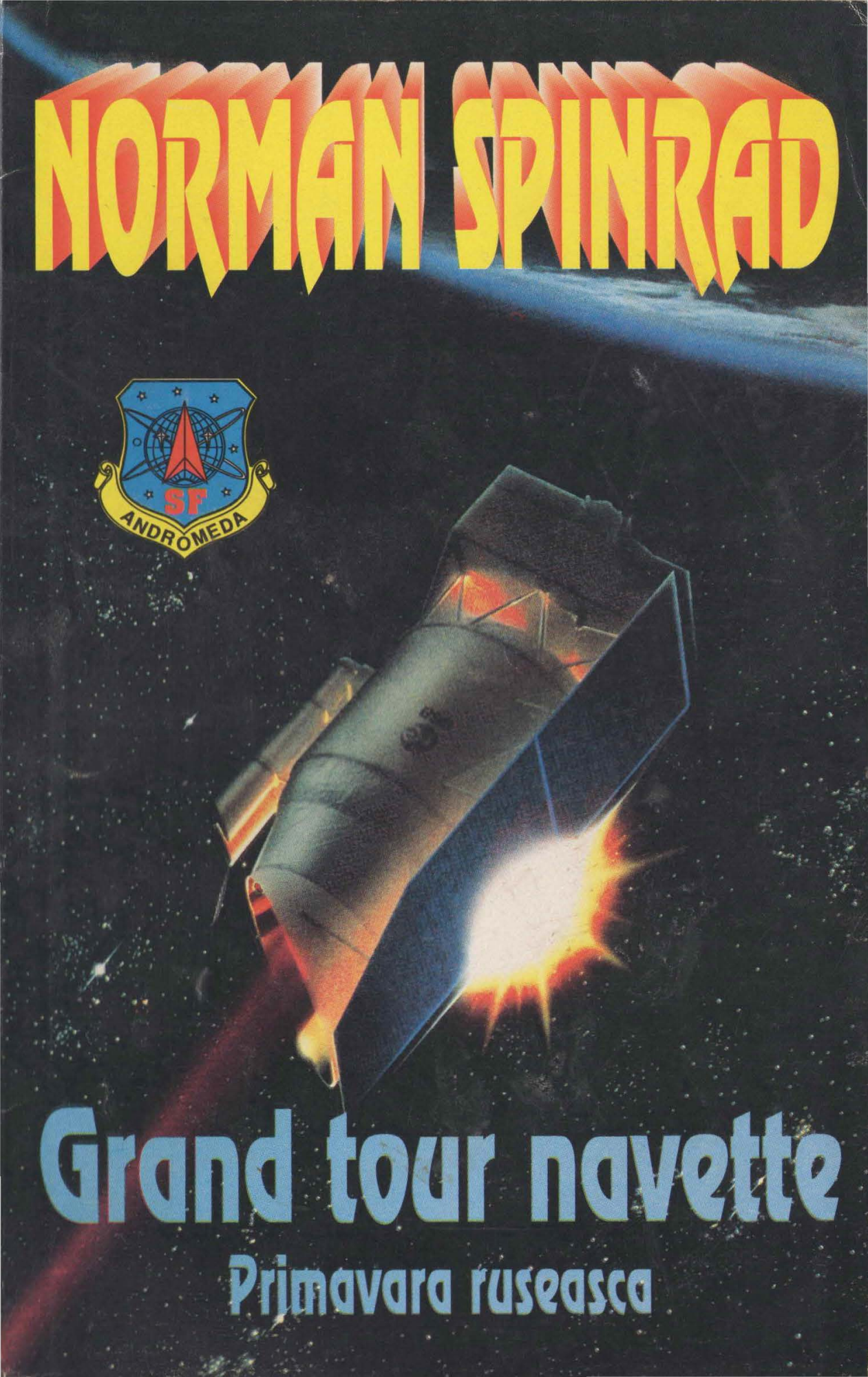

Grand tour navette

Primavara ruseasca

EDITURA

NORMAN SPINRAD

Grand tour navette

Captivant și incisiv, o adevărată provocare intelectuală, GRAND TOUR NAVETTE este cel mai ambițios roman al lui NORMAN SPINRAD și poate fi considerat un adevărat triumf al autorului.

Pe fundalul unor impresionante transformări politice și economice la scară planetară autorul narează istoria plină de forță a unui vis urmărit cu ardoare, până la transformarea lui în realitate, împreună cu o tulburătoare poveste de dragoste.

Însetată de răzbunare și aflată într-un declin dureros, America se înverșunează împotriva foștilor săi aliați, iar acum Jerry Reed descoperă că împlinirea visurilor se plătește scump uneori. Trădat de prieteni, într-un moment când fericirea familiei sale este primejduită, Jerry trebuie să ia niște decizii care vor avea ecou decenii în șir în sufletului lui de visător...și într-o lume care se îndreaptă grăbită spre prăpastia unui îngheț nuclear.

"...cartea cea mai apropiată de sufletul meu."

Norman Spinrad

"Puțini autori ar accepta provocările pe care și-a clădit cariera NORMAN SPINRAD."

Newsday

ISBN 973-9127-20-X

LEI 4500

„... este romanul cel mai apropiat de sufletul meu".
NORMAN SPINRAD

Pentru a înlesni accesul unui număr cât mai mare de cititori tineri la această capodoperă a literaturii SF ne vedem nevoiți să o tipărim în două volume.

Volumul al doilea se află deja sub tipar, și va cuprinde o postfață specială a autorului pentru ediția în limba română.

Titlul original : RUSSIAN SPRING
Copyright © 1991 by Norman Spinrad

Toate drepturile pentru versiunea în limba română
sunt rezervate Editurii ZZ

NORMAN SPINRAD

GRAND TOUR NAVETTE

Traducere în limba română :
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

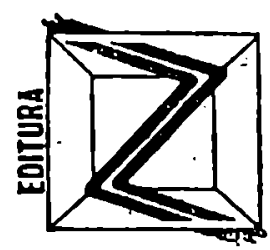

București, 1995

Editor : ZAMFIR M. RUSU

Coperta : USSOFT şi EDITURA Z

Tehnoredactor : NICULAE IANCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50 302
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI“ Bucureşti
ROMÂNIA

I.S.B.N. 973-9127-20-7

Pentru Mihail Gorbaciov,
care a făcut-o necesară,
şi
N. Lee Wood,
care a făcut-o posibilă

Partea întâi

TOAMNA AMERICANĂ

Dl Goddard, Secretar de stat : Mai devreme sau mai târziu, Bill, vom fi nevoiţi să ne confruntăm cu realitatea nenorocită că America Latină pur şi simplu nu este în stare să reziste singură.

Bill Blair : Să reziste singură împotriva cui, domnule Secretar ?

Dl Goddard : Să reziste pe propriile picioare. Să-şi dezvolte cu succes economii moderne, cu monede stabile, să-şi hrănească propriile popoare şi să menţină cât de cât, o aparenţă de guvernare democratică şi stabilă. În mod cert, nu asta realizează ei acum, iar istoria nu ne dă motive să fim optimişti. Adoptarea unui rol pasiv ar însemna o abdicare de la responsabilităţi.

Bill Blair : Vreţi să spuneţi că va fi necesar să intervenim făţiş în afacerile acelor ţări latino-americane a căror politică internă nu ne este pe plac ?

Dl Goddard : Vreau să spun că va trebui să facem tot ceea ce este posibil pentru a instala guverne democratice stabile, capabile să ni se alăture în constituirea unei Pieţe Comune a Emisferei Vestice, care să ferească această regiune de pericolul de a se transforma într-o nouă Africă ! Şi dacă asta înţelegi dumneata prin diplomaţie piraterească, atunci voi fi mândru să fiu considerat un „diplomat pirat !"

— *Newspeak*, reporter Bill Blair

IMINENŢA UNUI DEZASTRU SAU GRIJA PENTRU AFACERI

Americanii par a se împotmoli într-un nou mini-Vietnam în America Latină, iar opiniile europenilor indignaţi dar neputincioşi par a converge din nou către concluzia iluzorie dar eronată că va fi din nou un dezastru ca şi celelalte.

Dar dacă înţelepţii n-au avut niciodată dreptate ? De bună seamă că această ultimă intervenţie pare a însemna un dezastru pentru sărmanii costaricani şi că americanii par a fi intrat într-o nouă încurcătură militară fără sfârşit.

Şi totuşi, cine ştie dacă nu cumva, de fiecare dată, Statele Unite au aplicat tactici diferite ? La urma urmei, pentru ei războiul din Vietnam a însemnat o lungă perioadă de prosperitate economică internă. Iar războiul din Golf le-a oferit certitudinea că nici o altă naţiune de pe Pământ nu se poate opune cu succes puterii lor militare înalt tehnologizate. America a devenit astfel suzeranul militar sărăcit al planetei.

„Dacă tot ai făcut-o de oaie, măcar ţine-te băţos", spune o veche şi destul de sumbră zicală americană. Şi dacă tot nu le-a mai rămas nimic altceva, constituie oare expunerea fără echivoc a propriei supremaţii militare cu adevărat o eroare în lumea amorală a politicului şi economicului, în termeni de *realpolitik* ? [1]

[1] Politică realistă (lb. germană, în original, n.tr.)

Cine poate şti dacă nu cumva menţinerea forţelor armate proprii în nesfârşite mici conflicte militare în America Latină nu a fost exact ceea ce cercurile conducătoare ale economiei americane şi-au dorit dintotdeauna ?

— *Libération*

AMERICA ÎN FOLOSUL AMERICANILOR

Condamnarea eforturilor noastre de a salva Costa Rica de fanaticii extremişti de stânga şi implicit de un adevărat haos, de către Parlamentul Europei Comune, condus de fătarnicii socialişti „verzi" germani, precum şi ameninţarea cu sancţiuni economice din subtext, ar trebui să-i convingă în sfârşit chiar şi pe cei mai eurofili dintre sceptici că o jumătate de secol de generozitate americană a fost trădată în mod cinic în favoarea hegemonismului economic al Europei Comune.

Când am salvat Europa de naziști, am fost ovaţionaţi ca nişte eroi. Când i-am ajutat să-şi refacă economiile distruse, prin intermediul Planului Marshall, am fost glorificaţi ca binefăcători. Când am înfruntat alături de ei imperialismul sovietic, am fost consideraţi aliaţi de nădejde. Când le-am salvat rezervele de petrol din Golf, cu armele şi averea noastră, le-am menţinut prosperitatea economică fără nici un avantaj pentru noi înşine.

Când Germania reunită a fost integrată într-o Europă Comună confederală, pe ambele ţărmuri ale Atlanticului s-au auzit ovaţii entuziaste căci, nu-i aşa ?, în sfârşit aşa numita „problemă germană" fusese rezolvată. Sovieticii şi-au retras trupele dincolo de propriile graniţe în schimbul a nu se ştie câte miliarde de mărci materializate în donaţii, credite şi capital pentru societăţi mixte, şi abia atunci Statele Unite au putut să-şi aducă trupele acasă.

Acum putem vedea cum suntem răsplătiţi pentru menţinerea libertăţii şi prosperităţii în Europa vreme de mai bine de o jumătate de secol.

Iată-ne aşadar excluşi din cadrul celei mai mari pieţe economice pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Ne confruntăm cu o Europă Comună dominată economic de colosul german, hotărâtă să saboteze eforturile noastre de a pune bazele unei Pieţe Comune a Emisferei Vestice.

Ne confruntăm cu o enormă datorie externă faţă de însişi beneficiarii generozităţii şi bunăvoinţei noastre, cu o economie care se clatină şi cu o alianţă ameninţătoare care se amestecă în propria noastră emisferă, condusă de o Germanie arogantă şi ipocrită, încurajată de pe tuşă de Uniunea Sovietică.

America a rămas singură. Şi, într-o tristă retrospectivă, ne dăm seama că aşa a fost dintotdeauna. Când au avut nevoie de ajutorul nostru, naţiunile Europei au fost prietenii noştri. Acum, când au obţinut de la noi mai mult decât şi-au dorit, nu ne lasă nici măcar să ne gospodărim propria ogradă, fără să se amestece.

Am fost trași pe sfoară. Nu avem alternativă. Trebuie să construim și să menținem o Americă liberă și integrată economic în folosul tuturor americanilor, fie ei din Nord sau din Sud. Trebuie să facem orice sacrificiu este necesar pentru a ne asigura că puterea economică copleșitoare a Europei este contrabalansată de o invincibilitate militară absolută a Americii

Trebuie să rezistăm împotriva hegemonismului economic european, să apucăm taurul de coarne și să desfășurăm în sfârșit sistemul Battlestar America, indiferent cât ar costa.

— *Washington Post*

După mai bine de un deceniu de curs descendent, acțiunile din industria militară, în special cele legate de industria aerospațială, au explodat. Într-adevăr, cine se scoală devreme, ajunge tare departe.

Și totuși, la o analiză mai atentă, se poate vedea că a mai rămas destulă frișcă pe prăjitură. Chiar și astăzi, la aceste prețuri săltate peste noapte, tot a mai rămas câte ceva de achiziționat pe termen mediu, în marile conglomerate aerospațiale, împotriva a ceea ce cred pesimiștii. Contrar opiniilor larg răspândite pe Wall Street, noi credem că încă nu este prea târziu pentru investitorii inteligenți să tragă foloase de pe urma minei de aur numite Battlestar America. Suntem încredințați că ce e mai bun de-abia de-acum încolo are să se ivească. Gândiți-vă la furnizorii independenți.

— *Știri de pe Wall Street*

SISTEM ÎN NEBUNIA AMERICANĂ ?

S-a acreditat ideea că decizia Congresului Statelor Unite ale Americii de a aloca fonduri pentru dezvoltarea elementelor principale ale așa-numitului scut de apărare antinuclear Battlestar America ar fi fost un act de nebunie colectivă. Dar poate că nu este așa, dacă analizăm problema în termeni de *realpolitik*, din punctul de vedere al americanilor.

Împotriva cui se presupune a fi desfășurată Battlestar America ? Împotriva unei Uniuni Sovietice care nu mai reprezintă nici o amenințare militară ? Contra unei Europe Comune prospere și pacifiste, aflată într-un adevărat boom economic ? Sau împotriva vreunui ipotetic lider din Lumea a Treia, capabil să comită un act de sinucidere națională doar de dragul de a lansa un atac penibil asupra unicei supraputeri militare a planetei, după cum afirmă unii susținători naivi ?

De bună seamă că ne aflăm în fața unei întrebări fără un răspuns rațional. Dar, poate că problema nu este corect pusă. Pentru că, dacă ne-am pune întrebarea „ce obțin americanii prin desfășurarea planului Battlestar America ?", oricât de nefondate ar fi justificările oficialităților, răspunsul se profilează cu claritate.

Prin desfășurarea sistemului Battlestar America, Statele Unite sprijină un sector militar aflat în declin, fără de care deja șubredul lor sistem economic ar cădea într-o depresiune structurală.

Prin dezvoltarea acestui program, politicienii americani validează miliardele deja irosite în ultimele decenii cu dezvoltarea sistemului defensiv.

Desfășurând Battlestar America, Statele Unite atenționează republicile Americii Latine că forțele americane dețin supremația în Emisfera Vestică, și deci, oricare ar fi excesele intervenționiste la care s-ar putea deda americanii, nimeni nu va avea dorința sau puterea de a li se opune între limitele acestei auto-proclamate sfere de influență.

Cu mult timp în urmă, Mihail Gorbaciov le-a făcut americanilor o promisiune teribilă : „Vă vom lipsi de un inamic", a declarat el și s-a ținut de cuvânt.

Iar acum ne aflăm în fața răspunsului american. Lipsit de inamicul care le-a susținut economia și a dat o justificare politicii sale externe timp de o jumătate de secol, guvernul american a desemnat pur și simplu un înlocuitor.

Dacă Germania și Europa Comună nu ar fi existat ca să servească acestui scop, fără îndoială că ar fi fost nevoiți să le inventeze. Și, într-adevăr, într-un anumit sens, au făcut-o.

— *Die Welt*

I

Cu un bufnet greoi, în scrâșnetul de protest al pneurilor pe asfalt și gemetele deconcertante ale metalului obosit, străvechiul 747 coborî pe pista de aterizare, deschizând cu un zgomot înfundat vreo cinci-șase compartimente de bagaje de deasupra capului în vreme ce retroreactoarele bubuiau, avionul se zgâlțâia din încheieturi și luminile de poziție licăreau.

Petrecuse paisprezece ore îngrozitoare în acest adevărat vagon de vite aerian, cu un termostat incapabil să mențină o temperatură constantă, cu două dejunuri călduțe și sleite, un automat de filme defect, un scaun care refuza să se întindă până la capăt și cu vibrațiile teribile provocate de motorul interior de pe partea stângă. Și totuși, ca printr-o minune, avionul o scosese la capăt iar Jerry Reed se afla la Paris sau, în orice caz, oficial vorvind, pe pământ francez.

Pentru un cadet al spațiului, californian get-beget, a cărui unică experiență în materie de intrigi externe fusese agățarea târfulițelor din Tijuana, asta însemna, fără îndoială, cale lungă drum de fier.

Cu opt săptămâni în urmă, Jerry plănuise să-și petreacă vacanța de trei săptămâni în munți, cu rucsacul în spate. La data aceea nici măcar *nu avea* pașaport. Și iată-l acum, în avionul care se apropia de unul din terminalele aeroportului Charles de Gaulle, răsuflând ușurat că ajunsese în Europa Comună fără să i se fi ridicat respectivul document.

— Nu, nu, bineînțeles că nu e absolut nimic ilegal în treaba asta, îl asigurase André Deutcher. Cel mai neplăcut lucru pe care ți l-ar putea face ar fi să nu te lase să te urci în avion.

— Și să-mi confiște pașaportul.

André afișase zâmbetul lui monden, expirând un fuior subțire de fum din țigara lui de foi, Upmanns, de cel puțin zece ECU bucata.

— Dacă ți-ar suspenda pașaportul pentru încercarea de a ieși din țară, mai întâi de toate documentul respectiv ar fi total lipsit de valoare, *n'est-ce pas*, Jerry ?

— Asta cam așa e, recunoscuse Jerry cu amărăciune. Dar dacă din același motiv mi-ar suspenda autorizația, n-aș mai putea niciodată să lucrez în cadrul Programului, așa cum a pățit și bietul Rob.

— Rob e un om terminat, Jerry, e trist dar adevărat, spusese André pe un ton mult mai rece. Și tot așa este și programul spațial american, câtă vreme oameni ca Rob Post nu mai sunt bineveniți acolo...

— Și totuși, cu rachetele purtătoare de mare putere, cu navetele spațiale și rampele-satelit, nu se poate spune că tehnologia noastră logistică fundamentală ar fi așa de rămasă în urmă... protestase inutil Jerry, având și el senzația că încercarea lui fusese penibilă și ridicolă.

— Asta în timp ce sovieticii mai construiesc încă trei orașe spațiale și au ajuns pe Marte, iar noi construim prototipul avionului spațial.

— Când politica noastră se va schimba, tot sistemul Battlestar America ne va oferi...

— Jerry, Jerry, poți să accepți sau nu oferta mea, spusese André privindu-l cu ochii săi de o culoare gri-

verde nedefinită. Până acum ţi-a vorbit reprezentantul Agenţiei Spaţiale Europene. Dar nu te amăgi singur, aşa cum trebuie să facă toţi participanţii la această petrecere ca să se mai poată privi dimineaţa în oglindă. Este ceea ce i s-a întâmplat lui Rob, *n'est-ce pas*, şi n-aş vrea să ţi se întâmple şi ţie, iar acum îţi vorbeşte un nou prieten, un prieten care a visat acelaşi vis şi care ştie mult prea bine cum s-ar fi simţit dacă ar fi avut neşansa ca în aceste clipe ale istoriei să se fi născut american şi nu francez. Battlestar America constituie însăşi problema, şi nu va putea niciodată să ofere soluţia. Rob a înţeles în adâncul inimii sale şi a crezut că va putea să lupte din interior. Nu lăsa să ţi se întâmple şi ţie acelaşi lucru.

Jerry îl ştia pe André doar de trei săptămâni şi îl cunoscuse la precedenta petrecere dată de Rob Post. André îi fu prezentat chiar de gazdă ca fiind un inginer de la ESA [1] care îşi petrece vacanţa în Statele Unite, bucurându-se de frumuseţea peisajului, şi dorind să cunoască, pentru propria-i plăcere, colegi de breaslă americani.

Bineînţeles că Jerry nu s-a lăsat dus cu zăhărelul şi bănuind că francezul era un soi de spion industrial, a început de îndată să-l ia peste picior. André a ripostat motivând că, întrucât programul spaţial civil american era ca şi inexistent, nu ascundea secrete industriale care să merite a fi furate, el lucrând de fapt pentru spionajul militar francez. Şi, pe nesimţite, pe acest fond de zeflemea reciprocă, s-a iscat scânteia unei prietenii.

Jerry l-a purtat pe André prin Disneyland-ul veritabil, i-a arătat Forest Lan şi a reuşit să-i aranjeze o vizită prin zonele cu acces liber ale uzinelor Rockwell din Downey ; în schimb, francezul l-a dus pe Jerry, pe cheltuiala ESA, prin restaurante de care acesta nici măcar nu auzise.

Iar în seara aceea, André, comiţând *faux pas* pentru California, îşi aprinsese trabucul în mijlocul living-roomului plin de lume, oferindu-i şi lui Jerry unul şi insistând să facă şi el la fel.

În aer plutea o ceaţă rece dinspre ocean, aşa încât, atunci când Alma, soţia lui Rob, i-a expediat afară ca

[1] ESA = European Space Agency — Agenţia Spaţială Europeană (n.tr.)

să-şi fumeze buruienile de Havana toxice, terasa vilei în stil rustic-decrepit de pe Granada Hills — tot ce mai reuşise Rob să salveze din vremurile de glorie — era goală.

Şi, de îndată ce s-au aflat în singurătatea îngheţată a nopţii ceţoase sud-californiene, André şi-a dat masca jos, sau cel puţin aşa lăsase impresia, şi a recunoscut care era adevăratul scop al călătoriei sale în America.

André Deutcher nu era nici agent al serviciilor de spionaj franceze şi nici măcar un spion industrial. Era pur şi simplu „vânător de capete" [1] în folosul Agenţiei Spaţiale Europene.

— Eşti o persoană de care cred că ESA ar putea fi interesată, Jerry, i-a spus André. Înţelegi că deocamdată nu trebuie să consideri asta ca pe o ofertă de angajare. Dar mi-ai spus că te aşteaptă un concediu de trei săptămâni şi sunt împuternicit să te invit să ţi-l petreci la Paris, în calitate de invitat al ESA, să cunoşti oameni interesanţi, să afli mai multe despre programul nostru şi să ne dai posibilitatea să te cunoaştem mai bine.

A ridicat din umeri, zâmbind :

— Şi, în cel mai rău caz, vei avea parte de un concediu gratuit pe cinste, la Paris, ceea ce, poţi să mă crezi pe cuvânt, nu e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla, *n'est-ce pas ?*

Lui Jerry i se păruse tot timpul că, sub măştile identităţilor inventate, André *ascundea* de fapt altceva, dar acum, privindu-l în ochi, în atmosfera aceea umedă şi deprimantă, cu luminile îndepărtate ale Văii San Fernando strălucind vag prin perdeaua de ceaţă, începuse să creadă că, în sfârşit, André Deutcher vorbea sincer. Nu era exclus totuşi ca André să încerce să-l ducă cu preşul, dar Jerry nu putea să nu admită că tot ce-i spusese francezul era purul adevăr.

Dacă rămânea legat de ceea ce mai rămăsese din Program, mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, ceea ce i se întâmplase lui Rob Post avea să i se întâmple şi lui. Dacă nu i se întâmplase deja...

Înăuntru, petrecerea începuse să lâncezească, musafirii fie că şedeau apatici în jurul căminului amorţit, fie

[1] Persoană însărcinată cu recrutarea, în scopul angajării, a unor oameni cu capacităţi intelectuale deosebite (n.tr.)

că sprijineau pereţii, ţinând indiferenţi în mână pahare de carton pe jumătate pline.

Să lâncezească... Asemenea lui Rob Post însuşi, care, din uşa bucătăriei, examina mohorât grohotişul, asemenea Programului însuşi, aşteptând la nesfârşit trezirea la realitate.

Rob Post fusese prieten cu tatăl său încă înainte de naşterea lui Jerry. Amintirea cea mai puternică a copilăriei era aceea în care, la miezul nopţii, a fost ridicat din pat de tatăl său, iar Rob i-a întins un castron uriaş cu îngheţată de ciocolată plutind în siropul întunecat şi gros de ciocolată Hershey's, după care, aşezat între cei doi pe canapeaua prăfuită din sufragerie, privea la televizor, înfulecând cu o lingură îngheţata din castron, murdărindu-se pe pijama — un copil de patru ani, somnoros, trezit pe neaşteptate în paradis.

— Sandy are să-mi facă morală pentru asta, Jerry, iar tu n-ai să înţelegi până când n-ai să creşti mare, i-a spus tata. Ai idee de ce te-am lăsat în seara asta să mănânci pe săturate îngheţată cu sirop ?

— Pentru că mă iubeşti, tată, răspunse Jerry, scormonind fericit în castron.

Tata l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraji.

— Pentru ca să-ţi aduci aminte toată viaţa de aceste clipe, i-a spus el cu o voce caraghios de solemnă. Eşti prea crud ca să pricepi ceea ce ai să vezi în noaptea asta, dar eşti îndeajuns de mare ca să înţelegi semnificaţia unui castron de Häagen-Dazs.

— Este vorba de un experiment, Jerry, i-a spus unchiul Rob. Cel mai mare eveniment din istoria omenirii care este pe cale să se întâmple, vei fi martor la el dar eşti prea mic ca să-ţi rămână în memorie ca o amintire limpede. Aşa că, tatăl tău şi cu mine am încercat să-ţi implantăm în memoria pe termen lung un element sensibil astfel încât, când vei fi mare, să poţi fi din nou aici cu conştiinţa ta de adult. Şi — a mai spus unchiul Rob, chicotind — dacă ai să mănânci până o să dai la boboci, cu atât mai bine pentru viitoarea ta amintire.

Jerry n-a vomat, dar de amintit şi-a amintit. Moliciunea rece, dulce-amară şi savoarea dublă a siropului de ciocolată peste îngheţata de ciocolată nu înceta să-l

readucă în timp pe canapeaua din sufragerie, când urmărise transmisia primei aselenizări, împreună cu tatăl său şi cu unchiul Rob.

De atunci a rămas cu o slăbiciune pentru îngheţata cu ciocolată, în pofida nesfârşitului război cu cântarul; căci astfel se regăsea în trupul copilului de patru ani privind fericit la primul pas pe Lună al lui Neil Armstrong, cu conştiinţa de adult, transformând amintirea bucuriei fiziologice în fericirea mai profundă a adevăratei înţelegeri.

Straniul peisaj selenar pe fundalul gri sidefat al televizorului, survolat de camerele de luat vederi, vocile îndepărtate de la Huston întrerupte de pocnituri... şuieratul cavernos al retrofuzeelor, răzbătând prin peretele despărţitor metalic... „*Eagle* a aselenizat". Şi pe urmă, silueta masivă coborând cu încetinitorul treptele scăriţei... şi vocea ezitantă a lui Armstrong, recitând textul pregătit special pentru clipa când avea să calce pe solul poros cenuşiu, cuvinte ce aveau să schimbe pentru totdeauna destinul speciei umane.

„Acesta este... ăă... un pas mic pentru om... ăă... dar un salt uriaş pentru omenire."

Ei da, ca adolescent, Jerry nu trebuia decât să guste dintr-o îngheţată cu ciocolată pentru a fi transportat înapoi către clipa a cărei amintire avea să-i hotărască destinul şi, mai târziu, numai *imaginea* îngheţatei acoperită cu sirop de ciocolată dulce-amară era suficientă pentru a-declanşa reiterarea aselenizării percepute acum de un adult care le era recunoscător din adâncul inimii tatălui său şi lui Rob Post pentru cel mai grozav cadou pe care-l putea primi un copil de patru ani, prilejuindu-i eului său matur această amintire curată şi fericită, un vis pe care cu bună ştiinţă şi cu dragoste i l-au sădit în suflet.

Asta era măsura semnificaţiei Programului spaţial pentru tatăl său şi pentru Rob, dar în timp ce tatăl lui n-a făcut mai mult decât să participe la Societatea L-5 şi Societatea Planetară, precum şi la orice alt lobby spaţial de acest gen, Rob Post şi-a urmat visul, dăruindu-i-se cu toată fiinţa.

Abia ieşit de pe băncile universităţii Cal Tech, s-a angajat ca desenator de nădejde în cadrul Proiectului

Mariner. Era, în cel mai bun caz, un inginer mediocru, dar pe măsură ce-şi croia drumul pe scara ierarhică, devenea tot mai clar că avea un talent deosebit pentru partea de proiectare, reuşind să determine ingineri mai buni decât ar fi putut el să fie să lucreze împreună pentru materializarea unui ţel comun.

Credea cu sinceritate în destinul omenirii ca specie exploratoare a spaţiului şi era în stare să transforme această pasiune în entuziasm pentru proiectul aflat atunci pe planşete şi, la nevoie, avea darul de a contamina o întreagă echipă cu aceeaşi inocenţă pătimaşă.

A ajuns să lucreze la Voyager şi la navetele spaţiale şi, când au fost introduse testele urologice obligatorii şi n-a mai avut încotro, s-a lăsat de fumat „iarbă" ; făcea lungi drumeţii cu rucsacul în spate prin Sierras şi exerciţii fizice zilnic, căci încă nu împlinise cincizeci de ani şi, bazându-se pe influenţa acumulată în tot acest timp, cu toate că Marte nu mai putea intra în discuţie, cu siguranţă era îndreptăţit să spere că va lua parte la o călătorie până pe Baza Lunară, dacă aveau să o construiască până împlinea şaizeci de ani, cu condiţia să-şi menţină corpul în formă şi să se ferească să calce strâmb. În tot cazul, aceasta a fost fantasma în care s-a concentrat întreaga lui viaţă, până la explozia navetei Challenger.

Înconjurat de colecţia dezordonată a tatălui său de reviste SF prăfuite, romane de serie şi rachetomodele înainte de a fi învăţat să citească şi avându-l pe Rob Post ca „unchi preferat", Jerry ştia ce avea să devină când va fi mare, până să fi înţeles ce înseamnă să fii adult.

Urma să devină astronaut. Va pluti în imponderabilitatea adâncurilor spaţiale. Va păşi pe suprafaţa cenuşie, plină de cratere a Lunii, va căuta reminiscenţele vieţii de pe Marte. Va călători spre asteroizi şi spre Titan şi, cine ştie, nu era cu totul imposibil, tânăr fiind şi Programul dezvoltându-se rapid, în plus, la orizont se contura posibilitatea prelungirii vieţii, s-ar putea să trăiască suficient de mult ca să se numere printre primii ajunşi pe o planetă de pe orbita altui soare.

— Luna — poate, Marte — dacă sunt incredibil de norocos, dar asta e tot ce poate spera un târâie-brâu ca mine, puştiule, îi spunea Rob lui Jerry în zilele când

acesta muncea din greu, în liceu. Dar tu, Jerry, ai avut şansa să te naşti la momentul oportun. Toceşte cărţile alea şi, când vei termina liceul, vom avea o bază lunară. Marte — înainte ca tu să împlineşti treizeci de ani. Titan — până-n cincizeci de ani ai tăi. S-ar putea să apuci să vezi prima navă interstelară. Poate chiar te vei afla pe ea. Vei trăi în epoca de aur a explorărilor spaţiale, puştiule. Numai de tine depinde să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate aceste visuri.

Aşa încât Jerry a tocit pe rupte în perioada liceului, apoi, cu notele sale bune şi cu o scrisoare de recomandare entuziastă din partea vechiului absolvent, Rob Post, a intrat la Cal Tech, unde şi-a ales ca specializare ingineria aerospaţială.

În primii trei ani de facultate a muncit pe brânci, aproape la propriu. Munca a fost cu adevărat dură, dar acum era un student cu experienţă şi total dedicat studiilor sale, aşa că nu i-a fost deloc greu să răzbată între primii 5%.

Ştia însă că nu era suficient să se numere printre primii din promoţie, ca să poată fi admis la antrenamentele astronauţilor. Trebuia să-şi pună la punct condiţia fizică, ceea ce, pentru un şoarece de bibliotecă cu o constituţie fizică endomorfică, deloc atras de sport dar cu o slăbiciune pronunţată pentru îngheţata de ciocolată, nu era deloc simplu.

Şi în privinţa asta Rob Post i-a fost de ajutor, căci tatăl său era un sedentar mai mult decât convins. Rob l-a luat cu el în lungile sale drumeţii prin Sierras. De ziua lui, i-a cumpărat un set de gantere. Pe la jumătatea anului al doilea de colegiu, Jerry dăduse jos surplusul de grăsime, îşi dezvoltase binişor musculatura şi se descurca mai bine ca oricând cu fetele, reuşind astfel să-şi rezolve problemele hormonale prin intermediul sportului şi al sexului, în locul ciocolatei.

Şi deodată, în timpul anului al treilea de colegiu, naveta Challenger a explodat şi, o dată cu ea, s-a dus pe copcă şi Programul spaţial civil, sau, mai bine spus, lungul hiatus dintre dezastrul numit Challenger şi următoarea lansare a unei navete a dezvăluit şi a definitivat ceea ce, în retrospectivă, se putea observa că se întâmplase deja.

Viitorul luminos al explorării spațiale, ce părea inevitabil, când Jerry avea patru ani, nu a mai venit. N-a mai fost vorba de nici o stație spațială în 1975, de nici o bază lunară în 1980 și nici de Marte în 1985. Ei da, anii '70 și primii ani ai deceniului al nouălea au reprezentat epoca de aur a explorării spațiului, datorită sondelor spațiale care au transmis incredibilele imagini de pe Marte, ale sateliților lui Jupiter și ale inelelor lui Saturn, dar *adevăratul* Program spațial — cel cu echipaj uman, adevăratul *raison d'être* care să marcheze evoluția umanității la stadiul de specie călătoare în spațiul cosmic — bătea pasul pe loc de mai bine de un deceniu, între ultimul Apollo și prea mult amânata revenire a navetei spațiale.

A fost exact momentul în care Ronald Reagan a devenit președinte, bugetele militare au crescut rapid, Războiul Stelelor a început să înghită fondurile spațiale, iar U.S. Air Force își înfipsese adânc ghearele în navetă și în NASA așa încât, încă înainte de catastrofa Challenger, circa 40% din misiuni aveau deja un caracter militar.

Cei aflați în miezul problemelor, precum Rob Post, știau al naibii de bine că Challenger fusese distrusă din cauza presiunilor politice ca lansarea sa să se efectueze fără respectarea parametrilor de siguranță ai navetei, sau, cum s-a exprimat Rob la vremea respectivă : „Dați-mi un termometru care să indice cincizeci de grade Fahrenheit [1] și mâine mă urc bucuros la bordul unei navete."

Din păcate, NASA a avut nevoie de o pauză de doi ani de prudență birocratică ca să-și ia inima-n dinți și să lanseze naveta Discovery, iar la acea dată entuziasmul agenției se dusese pe copcă, structurile sale administrative fiind cu meticulozitate militarizate. Între timp, se acumulase un stoc imens de misiuni militare neonorate, bugetul spațial civil a fost redus la sânge, așa încât soarta oricărui program spațial civil cu echipaj uman fusese pecetluită cu minuțiozitate.

Când ceața s-a risipit, fondurile pentru nenumăratele studii-pilot destinate Inițiativei strategice — Războiul Stelelor erau atât de ingenios și de solid interconectate în sistemul bugetar încât deveniseră de sine stătătoare.

[1] 50^0 F = 10^0 C (n.tr.)

Nici măcar renunţarea de către Uniunea Sovietică la rolul de sperietoare nu a schimbat situaţia, mai ales după ce Saddam Hussein a oferit pe tavă Pentagonului pretextul de a desemna întreaga Lume a Treia ca înlocuitor al vechiului inamic. Aşa că, la vremea când Jerry absolvea institutul, ideea unei cariere de astronaut civil devenise de-a dreptul ridicolă.

Încă o dată Rob Post s-a aflat lângă el ca să-i ofere ajutor şi sfaturi, numai că de data asta era vorba de altceva, cu mult mai trist. Între timp, Rob urcase în zona mediană a ierarhiei birocratice de la Rockwell. Într-un moment în care contractele pentru proiectele civile deveniseră inexistente, el ajunsese directorul unui proiect de navigaţie spaţială, deţinând în plus şi un bun dosar de cadre.

În timpul ultimului am petrecut de Jerry la Cal Tech, Rob şi-a călcat pe inimă şi a accceptat postul de director al proiectului *Advancet Maneuvrable Bus* [1].

— Ori asta, ori mă înrolez în armata şomerilor, se justificase el, lipsit de convingere. Şi apoi, nu-i exclus ca blestemăţia să poată avea şi aplicaţii civile...

Proiectul AMB era tipic pentru nenumăratele proiecte ieftine de nivel scăzut, care au menţinut în viaţă programul Războiul Stelelor în perioada hiatusului numit „Bright Pebbles", înainte ca indignarea Europei faţă de intervenţiile americane din America Latină să ofere în sfârşit industriei militare pretextul de a supune aprobării Congresului amplificarea acestui plan sub denumirea *Battlestar America*. La origine, AMB fusese varianta reproiectată la o scară mărită a rachetei purtătoare în patru trepte cu focoase explozive, MX, prezentată Congresului ca fiind destinată să desfăşoare roluri de mici interceptoare orbitale.

Numai că, în spatele acestei perdele de fum, Air Force îşi propusese realizarea unei platforme care să poată fi lansată pe o orbită terestră joasă, cu o încărcătură variabilă şi mixtă de cel puţin douăzeci de vehicule de revenire în atmosferă şi/sau interceptoare în faza de accelerare. Trebuia să fie capabilă să se menţină pe orbită timp de un an, fără a fi realimentată, să schimbe orbitele

[1] Vehicul manevrabil perfecţionat (n.tr.)

între anumite limite, să aibă mobilitatea necesară ca să evite distrugătoarele de sateliți și să și poată lansa încărcătura cu un grad mare de precizie.

— Dă la o parte focoasele și interceptorii, dotează-l cu un rezervor mare de combustibil și cu reactoare adecvate, montează-i o cabină de presiune și ai obținut un jeep spațial, care să te ducă de pe LEO pe GEO [1] — medita Rob visător.

Când Jerry și-a obținut diploma, Rob a reușit să-l angajeze pe un post de trepăduș, cu un salariu de stagiar, în cadrul programului AMB. Dar până și un naiv ca Jerry a putut să-și dea seama, de îndată ce a ajuns la Rockwell, ce făcea de fapt Rob. Toți cei care lucrau la proiect știau. Cu toții colaborau la înșelăciune, știind că Rob Post avea să încaseze bobârnacele dacă și când Air Force avea să se prindă de ce se întâmpla acolo.

Și se întâmpla că Rob Post, ca și Air Force de altfel, își urmărea realizarea propriilor țeluri ascunse. Se folosea de fondurile militare pentru a proiecta un transportor de pe LEO pe GEO, capabil să transbordeze echipaje pe o stație geosincronă care nu exista, pretinzând că, de fapt, lucrează pentru realizarea Vehiculului Manevrabil Perfecționat.

Reactoarele de propulsie erau cu mult mai mari decât ar fi fost nevoie pentru un transportor de focoase și de interceptori. Așa-numitul „colier de realimentare" fusese proiectat să preia un imens rezervor de combustibil, inteligent echilibrat de-a lungul axei longitudinale, pentru a putea suporta accelerații de 1 gr. [2]. Însuși platforma vehiculului era concepută să preia patruzeci de interceptori, așa încât o cabină de presiune ar fi avut acolo loc suficient. Și așa mai departe.

Nu se știe dacă asta era efectul sau cauza faptului că Rob începuse din nou să fumeze marijuana. Deși se lăsase o dată cu introducerea testelor urologice, reluase obiceiul în fazele timpurii ale proiectului AMB, când se ducea acasă în Granada Hills și, pufăind din țigara de

[1] LEO = Low Earth Orbit — Orbită terestră joasă
GEO = Geosynchronous Earth Orbit — Orbită terestră geosincronă (n.tr.)

[2] 1 g = accelerația gravitațională terestră, aproximativ egală cu 9,81 m/s² (n.tr.)

„iarbă", se așeza în fața computerului și proiecta, în timpul său liber, cabina de presiune și modulul rezervorului de combustibil supradimensionat, care aveau să transforme AMB-ul într-un transportor spațial ce putea duce zece oameni de pe LEO pe GEO.

În cele din urmă, bineînțeles că inevitabilul s-a produs.

Air Force a supus proiectul unei examinări atente înainte ca AMB să intre în faza de prototip și cineva, un băiat deștept, și-a dat seama de ce se întâmplă. Într-o dimineață mohorâtă de luni, patrula medicală și-a făcut intrarea în forță și i-a obligat pe toți cei care lucrau la proiect să urineze în tuburile de control, la vedere.

Asemenea teste inopinate nu erau cu totul ieșite din comun, dar când se luau probe de sânge pentru a se pune în evidență încălcarea „regulilor de puritate", toată lumea știa că sfârșitul era pe aproape.

Nu se știe cum, proba de urină a lui Rob Post a ieșit pură, dar l-au prins cu urme reziduale de canabinol în proba de sânge, fapt care ar fi putut sau nu să-l elimine definitiv din Program, dacă s-ar fi ajuns la proces. Așa că, în loc să încerce să-l dea în vileag, au ales o modalitate mai subtilă.

Au anulat proiectul AMB înainte de faza de prototip, ceea ce i-a costat pe cei de la Rockwell bani grei și i-au lăsat să înțeleagă că șansele lor de a obține în loc un alt program vor fi foarte firave dacă-l vor menține pe Rob Post pe statul de plată. Mai mult, nu trebuia să i se permită să demisioneze, trebuia concediat de-a dreptul, sub acuzația de deturnare a fondurilor Air Force.

Lucru pe care șefii de la Rockwell erau departe de a nu fi dispuși să-l facă, mai ales după ce au calculat cât i-a costat anularea proiectului AMB. Rob Post a fost concediat cu surle și trâmbițe, iar Rockwell a fost recompensat cu contractul privind rampele-satelit.

Rob, așa se spunea, n-a mai lucrat niciodată în Program, în tot cazul nu direct, chinuindu-se pentru a-și asigura o existență precară și nesigură, chiar dacă nu tocmai plină de lipsuri, în calitate de consultant tehnic pe lângă diferite proiecte care nu făceau parte din Program, mulțumită numeroaselor sale relații din cercurile spațiale și de tehnologie avansată din California. În ace-

lași timp, organiza petreceri ca aceasta în fiecare lună, ca să-și mențină relațiile triste și disperate cu oameni care, asemenea lui Jerry, mai lucrau încă în Program.

Atât cât era.

Jerry ocoli cu privirea scena petrecerii obosite de dincolo de ușile de sticlă ale balconului, evită ochii atotștiutori ai lui André Deutcher și privi țintă la cerul întunecat al Californiei de Sud. Dar stelele erau ascunse de ceața de lângă țărm și nu se vedeau pe nicăieri.

În cele din urmă, Jerry îl privi din nou pe André care, rezemat de balustrada terasei, se uita țintă la el, suflând un lung și leneș nor de fum de Havana, ce se topi în ceață.

— Sunt vremuri triste pentru oameni ca tine și ca Rob, *oui*, vremuri triste pentru voi toți, spuse el, arătând cu capul spre scena din living-room, pe care Rob o traversa, apropiindu-se de el. Să nu crezi că nu înțeleg, Jerry, adăugă el cu un aer compătimitor de om de lume. Ești american, dar crezi în ceva în care țara ta nu mai crede.

— E adevărat, dar cel puțin am rămas în business-ul spațial, rosti Jerry tărăgănat, gesticulând cu trabucul și expirând echivalentul a circa cinci dolari de havană de contrabandă, un gest care chiar el își dădu seama că nu era decât o încercare caraghioasă de a maimuțări stilul lui André.

Pentru că, la drept vorbind, nici nu-i prea plăcea gustul tutunului ; pentru el, fumatul acelui trabuc însemna un mărunt act de sfidare a regulilor de puritate pe care majoritatea participanților la petrecere, inclusiv el, erau constrânși să le respecte dacă nu doreau să rămână șomeri. Cu toate că tutunul nu se afla pe lista neagră a testelor urologice, tutunul *cubanez* avea totuși acea suavă nuanță de pericol sigur pe care trebuie să fi avut-o marijuana în vremurile în care cea mai mică urmă de drog în urină te excludea pentru toată viața din Program, așa cum pățise bietul Rob.

Mda, era încă în business-ul spațial, foarte frumos. Era încă angajat la Rockwell, ironia soartei îl făcuse să ajungă în echipa care lucra la sistemele de propulsie și manevrare ale rampelor-satelit, înlocuitoarele proiectului AMB. Și, ca o nedreptate în plus față de Rob Post, toc-

mai supradimensionarea neautorizată a AMB-ului de către Rob vârâse fitilul rampelor-satelit celor de la Air Force, deşi nimeni n-ar fi recunoscut asta.

În fond, de ce să *nu* se treacă direct la un vehicul în stare să transporte încărcături de pe LEO pe GEO şi pe deasupra să facă şi treaba AMB-ului ? Proiectele lui Rob, pentru colierul de realimentare şi uriaşul rezervor de combustibil, se dovediseră a fi extrem de utile. Nu mai trebuia decât să li se adauge nişte propulsoare de pornire-oprire, cu putere reglabilă, un sistem de manevrare şi control, o platformă suficient de mare ca să susţină toată şandramaua şi un sistem de cuplare pentru modulele transportoare.

Voilà, rampa-satelit, care nu numai că putea să desfăşoare focoase şi interceptori pe LEO, dar putea manevra sateliţi-ucigaşi de mare viteză şi să transbordeze sateliţi-spioni pe GEO, şi asta la un preţ nu cu mult mai mare decât al AMB-ului cu destinaţie unică.

Iar acum, cu băierile pungii Congresului larg deschise, deja se discuta despre o a doua generaţie, amelioratâ, de rampe-satelit, capabile să se cupleze cu o navetă spaţială şi să o ducă până pe orbita geosincronă sau, mai pe gustul programului *Battlestar America* al Air Force, să lanseze oglinzi uriaşe, laseri-monştri, interceptori de mare viteză şi acceleratori de particule care acolo, pe GEO, ar fi fost absolut invulnerabile, transformând America în suveranul suprem al spaţiului geosincron, maestrul tehnologiei de vârf terestre.

Rob Post nutrise visul romantic dar utopic de a preschimba „sabia" AMB în „fierul de plug" al călătoriilor spaţiale dar nu ţinuse cont de capacitatea superioară a Pentagonului de a proceda exact invers.

Şi iată-l acum pe Jerry, privind de afară, de pe terasa lui Rob Post la petrecerea dinăuntru, deşi, dintr-o altă perspectivă, privea dinăuntru înspre afară, şi iată-l şi pe Rob Post ieşind pe terasă, arătând mai mult decât uşor drogat, stând afară şi uitându-se înăuntru, aşa cum făcea de prea mulţi ani.

— Ce fumaţi voi aici, măi băieţi, tutun sau iarbă ? spuse el în loc de salut.

De când cei de la Rockwell îl trecuseră pe linie moartă, Rob făcea din ce în ce mai mult caz de faptul că

fuma droguri, în ciuda riscului de a înfunda puşcăria, îşi lăsase părul să crească mai lung chiar decât îl avusese spre sfârşitul anilor şaizeci, purta blue-jeans şi cămăşi cadrilate, ascunzându-şi amărăciunea îndărătul unei false faţade de vechi hippie sictirit.

— Şi de ce, mă rog ? — îi replicase el lui Jerry, care încercase să-l atenţioneze. Mai am ceva de pierdut, pe care să nu-l fi pierdut deja ?

— Havane de cea mai bună calitate, răspunse André, scoţând la iveală cutia din lemn de cedar şi oferindu-i lui Rob un trabuc.

Rob privi în jur cu prefăcută panică :

— O să mă omoare Alma, zise el înşfăcând totuşi havana, dându-i prilejul lui André să i-o aprindă cu bricheta sa fistichie de argint, marca Dunhill, şi toţi trei rămaseră într-o tăcere jenantă, rezemând balustrada terasei din lemn de sequoia, în răcoarea ceţoasă şi înmiresmată, inhalând fumul scump şi cancerigen.

Deşi Rob fusese cel care i-l prezentase pe Jerry lui André, după părerea lui Jerry, dacă ar mai fi existat dreptate pe lumea asta, pe Rob ar fi trebuit să-l recruteze cei de la ESA. Numai că, aşa cum se exprimase şi André, din punctul de vedere al europenilor, Rob era terminat.

Jerry ar fi vrut foarte mult să-i ceară lui Rob un sfat în privinţa ofertei lui André. Nu-şi punea oare în primejdie cariera dacă accepta o călătorie gratuită la Paris ?

Îl împiedicau însă două motive. Mai întâi, nu ştia cum avea să primească André dezvăluirea secretului faţă de Rob ; apoi, se temea că acestuia avea să i se frângă inima când ar afla că Jerry şi nu el urma să aibă norocul de a lucra la programul spaţial al ESA.

Pe neaşteptate, însă, Rob a fost din nou alături de Jerry, la ceas de nevoie :

— Aşadar, băiete, spusese el, savurându-şi Upmann-ul, ce zici, crezi că ai putea să-mi aduci şi mie măcar o cutie de de-astea, când o să te-ntorci de la Paris ? Că de ceva marfă a-ntâia din Afganistan nu poate fi vorba.

— Cum adică, *ştiai ?* — izbucni Jerry, privind când la Rob când la André. I-ai spus ?

— Dar bineînțeles, și adevărul e că Rob mi te-a recomandat ca o variantă posibilă.

— Și atunci, de ce nu...

— ...mă duc eu ? spusese Rob. Nu prea îi interesează directorii de proiect trecuți de prima tinerețe, care n-au mai lucrat de ani de zile în cadrul Programului. E natural să aibă nevoie de sânge tânăr, nevinovat...

Oftă și se întoarse cu privirea înspre râpa care ducea în josul coastei munților Santa Monica, înspre adâncul acoperit de ceață al Văii San Fernando, un milion de luminițe firave răzbătând prin pâcla scânteietoare, trase grăbit din trabuc, expirând apoi cu un oftat.

— Și apoi mă apropii de șaizeci de ani și chiar pentru programul ESA sunt deja prea bătrân ca să mai prind vreo lansare în spațiu ; visul ăsta s-a sfârșit pentru mine, băiete, și știu asta foarte bine. În plus, nu știu cum să-ți spun, dar în tot acest timp m-am îndrăgostit de țara asta, nu de „US of A" sau de capetele pătrate de la Washington, ci de California, de Sierras, de dealurile și pădurile de sequoia... Am trăit aici o viață întreagă și de-acum mă simt o părticică din ținuturile astea, și ele fac parte din mine, și chiar dacă mi s-ar fi oferit șansa să aleg...

Ridică din umeri, se întoarse către Jerry și, râzând, adăugă :

— Vestea proastă e că nimeni nu-mi oferă o asemenea alternativă, iar vestea bună e că nu sunt nevoit să fac o astfel de alegere.

— Să înțeleg că mă sfătuiești să mă duc ? spuse Jerry.

Rob Post l-a privit cu ochii lui obosiți, umbriți de cearcăne adânci. Părul său lung și cenușiu începuse să se rărească, pe la colțurile ochilor îi apăruseră riduri pronunțate și altele mai fine îi brăzdau toată pielea bronzată a feței, pe care se iviseră deja câteva pete hepatice. Era pentru prima oară când Jerry observa toate aceste amănunte.

Și tot pentru prima dată înțelese că eroul și patronul spiritual al copilăriei și adolescenței sale îmbătrânea.

Că Rob Post avea să îmbătrânească, să se șubrezească și, în cele din urmă, să moară fără să ajungă să pună piciorul pe Marte sau pe Lună, și fără măcar să plutească

în imponderabilitate, acolo sus, în întunericul înstelat, măcar preț de o clipă luminoasă acum, la crepusculul vieții.

Jerry încleștă pumnii, lacrimile începură să-i inunde ochii și fu nevoit să tragă adânc din trabuc și să se înece cu fumul ca să mascheze curgerea lor.

— Hei, băiete, eu nu te sfătuiesc în nici un fel, spuse Rob. De unde naiba să știu eu, care nici n-am fost vreodată în Europa. Nici nu știu măcar ce ar putea să-ți ofere până la urmă, dacă o să ajungă la vreo ofertă. Dar dacă ai nevoie de părerea mea...

— *Totdeauna* am avut nevoie de părerea ta, Rob, știi bine.

Rob zâmbi și în zâmbetul acela năluca unui chip mai tânăr păru să lumineze palid masca îmbătrânită a eșecului.

— Ei bine, dacă vrei părerea mea, Jerry, eu zic că... ce paștele mă-sii ?

— *Ce paștele mă-sii ?* Adică *cum*, ce paștele mă-sii ?

— Ce paștele mă-sii, în fond nu e vorba decât de un concediu gratuit de trei săptămâni în Europa, spuse Rob, plimbându-se prin fața lui Jerry pe o orbită semieliptică.

— Care va să zică, să mă duc ?

— Și de ce paștele mă-sii să n-o faci ? Care tânăr american sănătos la minte, ar refuza o călătorie gratuită la Paris ? Care cadet al spațiului, tot sănătos la minte, ar refuza șansa de a arunca o privire indiscretă în culisele programului ESA ?

— Să zicem, unul care n-are chef să-și piardă autorizația de a lucra într-al nostru, ripostă Jerry.

— Asta cam așa e, spuse Rob, posomorându-se dintr-o dată.

André Deutcher, care până atunci își fumase liniștit trabucul rezemat de balustradă, intervені în sfârșit :

— Chestiunea s-ar putea rezolva într-o manieră, să-i spunem, lipsită de riscuri. Faci o cerere de pașaport. Ori ți-o aprobă, ori nu, *n'est-ce pas* ? Dacă nu, lași treaba să se răcească, fără să insiști. Doar n-o să-i pună în pericol autorizația o simplă cerere de pașaport, nu-i așa, Rob ?

— Păi, nu văd cum...

— Pe urmă, ceri o vizită turistică de treizeci de zile pentru Europa Comună, printr-o agenție de voiaj obișnuită, și pur și simplu pleci împreună cu mine, cu un Air France la clasa întâi, când...

— Nț ! făcu Rob. Chiar așa proști nu sunt. Mai bine pleacă singur cu un carrier american, nu cu unul european și fără clasa întâi, căci le-ar da de bănuit că nu zboară pe mangoții lui și n-ar fi exclus să-l oprească la scara avionului.

André sălță din umeri :

— Mă tem că are dreptate. E mai bine să călătorești cu plebea, la înghesuială. (Zâmbi și-i făcu cu ochiul) Dar, nici o grijă, Jerry, de îndată ce vei fi în siguranță, la Paris, vom începe să corectăm acest nefericit dar necesar truc ieftin, îți promit eu, iar la întoarcere, în mod cert, vei călători cu clasa întâi, cu Air France.

Făcu o pauză ca să mai trimită în atmosferă o pală de fum.

— Dacă va mai fi nevoie de un zbor de întoarcere.

— Păi, ce să zic, nu pot decât să mă bucur că voi doi ați pus deja totul la cale în locul meu, replică Jerry, fără prea multă vehemență, totuși. Pentru că, la urma urmei, Rob avusese dreptate.

Ce paștele mă-sii, doar n-o să i se ridice autorizația pentru o cerere de pașaport ! Ce mama dracului, oricând putea să facă pe nevinovatul, dacă l-ar fi oprit la scara avionului, nu-i așa ? Pentru toți cei interesați, nu făcea nimic altceva decât să-și petreacă un concediu la Paris.

Și deodată, ca un semn de bun augur, se auzi un vuiet îndepărtat și un punct luminos, abia vizibil, își croi drum prin ceață cu o viteză ireală, accelerând pe măsură ce se înălța ca un înger la cer.

— *Alors !* exclamă André. *Qu'est-ce que c'est ?*

Ochii lui Jerry îi întâlniră pe ai lui Rob. Râseră amândoi încetișor și, în acel moment, simți că hotărârea fusese luată.

— Nimic care să te neliniștească, André ! spuse Rob.

— Mda, e doar un nou test pentru interceptoarele în faza de reintrare în atmosferă, lansate de la sol, de la baza din Vandenberg.

Iar acum, un vuiet straniu de asemănător, dar mai puternic și mai apropiat, îl scoase pe Jerry din reveria sa temporală, și se pomeni cu nasul presat de sticla hubloului, străduindu-se, fără spor, să vadă ceva.

— Doamne Dumnezeule, ce-a fost asta ? exclamă bătrâna doamnă așezată lângă el.

— Un Antonov 300, care tocmai a decolat, murmură Jerry, care știa că nici o altă aeronavă civilă nu făcea un zgomot atât de îngrozitor în timpul decolării.

Până să fie trezit brusc de aprinderea propulsoarelor Antonov-ului, Jerry aţipise plutind în spaţiul traseelor aeriene, unde interioarele avioanelor păreau toate la fel și unde distanţele păreau contopite într-un uriaș aeroport monocelular. Într-o astfel de stare, părea absolut ireal să crezi că te afli într-o altă ţară decât America.

Acum însă, anticul Pan World 747 se apropia de terminalul principal de la Charles de Gaulle, iar Jerry observă două Antonov-uri așteptând pe pista de asfalt conectată prin intermediul unor alei de clădirea terminalului înconjurate de trenuri de bagaje, asemenea unor Boeing-uri, aflate la sol pe aeroportul LAX — unul vopsit în culorile roșu-alb-albastru ale companiei *British Air*, celălalt purtând emblema cu secera și ciocanul încrucișate ale *Aeroflot*-ului — astfel încât înţelese că nu se mai afla în Kansas-ul tehnologizat.

Avionul Antonov 300 era modelul care, în sfârșit, le oferise rușilor o bună porţie din tortul pieţei mondiale. Luaseră vechiul lor transportor-navetă, el însuși un monstru supradimensionat prin suplimentarea cu două motoare a unui și mai vechi transportor militar, și îl transformaseră în cea mai mare aeronavă de pasageri din lume.

Cu giganticele rezervoare de combustibil de pe burtă pline, putea transporta 1 000 de pasageri, cu bagaje cu tot, cale de 10 000 de kilometri la o viteză de 800 km/h, în niște condiţii de confort oarecum îndoielnice, alături de încă maximum o sută de călători în compartimentul de clasa întâi, luxos și spaţios, de pe puntea superioară adiţională, care înlocuise pilonii de susţinere ai navetei, devenind astfel cel mai eficient aparat de zbor din lume, în termeni de venituri raportate la costurile per kilometru pentru fiecare pasager.

În același timp, era o namilă greoaie care avea nevoie de o pistă mai lungă decât posedau majoritatea aeroporturilor civile, pentru ca să atingă, gemând din greu, viteza de decolare și să poată părăsi solul.

În maniera lor tipică, directă și grosolană, rușii rezolvaseră problema montând un troleu de separare la pupa trenului principal de aterizare și echipându-l cu o baterie de motoare de rachetă propulsate cu combustibil solid, în mod evident, adaptări ale vechilor rachete cu rază scurtă de acțiune.

Pe seama Antonov-urilor se glumea adeseori la Rockwell, unde se construiau bombardiere supersonice în care puteai asculta, în timpul aterizării, armoniile polifonice ale „Zborului Valkiriilor" cu ajutorul deck-urilor automate, ultimul răcnet în materie de tehnică audio.

Și totuși, văzute de aproape, aceste exemplare anacronice de tehnologie Victoriană aveau ceva atrăgător. Era ceva care ar fi stârnit, fără doar și poate, admirația lui Jules Verne sau Rube Goldberg.[1]

Avea grandoarea elefantină a Gâscanului Spilcuit, pe care îl admirase împreună cu tatăl său în Long Beach — splendoarea pură a conștiinței de a fi cel mai mare printre cei de teapa sa, de a fi cu adevărat mai mare decât limitele firești ale speciei sale.

Bătrânul 747, el însuși, cândva, cel mai mare avion civil, se furișa acum la poarta aeroportului, chiar în apropierea Antonov-ului companiei *Aeroflot*, care îl umilea exact la fel cum, în urmă cu paisprezece ore și, ei da, la o depărtare de o lume, Boeing-ul umilea siluetele inestetice ale avioanelor de pe liniile interne, pe pista de la LAX.

„Parc-ar fi chintesența caricaturală a tehnologiei rusești", reflectă Jerry, în timp ce Pan World 747 se oprea la capătul pistei. „Imens, brutal, plin de forță și cârpăcit din vechituri adunate dintr-o ladă de gunoi, lipite cu gumă de mestecat și sârmă de baloți".

„Da, dar e ieftin și funcționează", își reaminti el. „N-ai decât să faci mișto de felul cum l-au realizat rușii, dar *ei* sunt cei care râd la urmă, când își încasează profiturile."

[1] Caricaturist și creator de benzi desenate american (n.tr.)

Dacă America poate construi bombardiere supersonice, ar fi chiar aşa de greu ca cei de la Rockwell, sau alţii ca ei, să realizeze o versiune superioară de avion de pasageri, şi să recucerească piaţa transporturilor de lungă distanţă, prin viteză şi eleganţă ?

De ce lucra el la rampe-satelit, şi nu la sisteme de propulsie cu echipaj uman ? De ce ruşii puneau la cale o expediţie pentru Marte, în timp ce SUA rămăsese la stadiul despre o bază lunară ? De ce ESA urma să construiască prototipul avionului spaţial şi nu Rockwell sau Boening ?

Bineînţeles, răspunsul la aceste întrebări era dat de cele două cuvinte care constituiau blestemul existenţei lui Jerry : *Battlestar America.*

Timp de aproape două decenii, partea leului din bugetul american pentru cercetare şi dezvoltare fusese alocată, sub o mască sau alta, acestui proiect şi o întâmplare povestită de Rob Post pe vremea când Jerry era student în anul doi şi Programul mai purta încă numele de Apărare Strategică, spunea totul în privinţa asta.

„Mă aflam, pe jumătate pilit, la o petrecere cu o gaşcă de ingineri aerospaţiali, care sporovăiau despre contractele pe care le înhăţaseră companiile lor pentru studiile legate de SDI[1]. Laseri cu raze X, alimentate cu dispozitive cu fuziune, oglinzi orbitale, arme sofisticate, în fine, tot ghiveciul de rigoare. «Hei, le-am zis crezând că fac şi eu o glumă, ce-aţi zice de o armă cu fascicul de tahioni ? Stă acolo pe orbită, aşteptând ca rusnacii să lanseze vreo rachetă şi apoi trimite un fascicul de tahioni înapoi în timp şi le loveşte păsărelele la sol, douăzeci de minute mai devreme.» Unii au râs, dar doi indivizi, de la Lockheed, şi-au schimbat privirea într-un fel cam ciudat. «Mda, a zis unul dintre ei, cred că am putea să obţinem vreo douăzeci de milioane pentru un studiu preliminar.» După vreun an de zile, aflu că, într-adevăr, le obţinuseră. Până să-şi dea seama că s-au păcălit, cei de la Pentagon au băgat o sută de milioane în afacere."

---

[1] SDI = Strategic Defense Initiative — Iniţiativa de apărare strategică, sistem defensiv american cunoscut şi ca Războiul Stelelor (n.tr.)

America era pe cale să ajungă cea mai bine apărată țară din Lumea a Treia, iar oamenii cei mai buni, cei mai strălucițI, puneau umărul la desăvârșirea acestui proces, acceptând să urineze în sticle pentru a avea parte de acest privilegiu, în vreme ce rușii plecau spre Marte și-și vindeau Antonov-urile, iar Europa Comună visa la hoteluri de lux pe o orbită geosincronă.

„Dar să nu mă înțelegeți greșit, gândi cu amărăciune Jerry în timp ce lumina avertizoare pentru centura de siguranță încetase să clipească și pasagerii se îngrămădeau spre ieșire. Asta nu înseamnă că nu-mi place business-ul spațial."

Jerry își scoase geanta de voiaj de sub scaunul din fața lui și rămase pe culoarul aglomerat, așteptând împreună cu celelalte sardele ca ușa de ieșire să se deschidă.

Într-un târziu, după o eternitate sufocantă, ușa se deschise și Jerry ieși din avion, înghițit de șuvoiul nesfârșit de oameni înghesuiți, ajunse pe pistă și se lăsă apoi purtat de un lung trotuar rulant, trecând pe lângă niște panouri holografice ce trâncăneau într-o franceză neinteligibilă, în timp ce prezentau imagini de o somptuozitate uluitoare ale unor frumuseți nude. În cele din urmă ajunse în îmbulzeala haotică a zonei de recepție, punctul de convergență al tuturor trotuarelor rulante ce aduceau pasagerii de la celelalte porți.

În capătul îndepărtat al zonei de recepție se afla un șir de cabine de control vamal, abia vizibile prin înghesuiala înfiorătoare, în fiecare din ele aflându-se câte un vameș îmbrăcat într-o elegantă uniformă, cu alură militară. Inscripții în limbile franceză și engleză împărțeau cabinele după destinație: „Pașapoarte Europa Comună" și „Alte țări". Pentru prima categorie, fuseseră alocate patru cabine, prin fața cărora călătorii treceau abia fluturându-și pașapoartele, în timp ce la celelalte două se formaseră deja niște cozi lungi, căci vameșii păreau hotărâți să verifice fiecare document cu ajutorul terminalelor de computer.

Întâmpinat astfel de această insultă anti-americană și dându-și seama că va trece cel puțin o oră până va scăpa de control, și abia pe urmă să joace la ruleta ca-

ruselului de bagaje, urmată de o şi mai lungă coadă la controlul valizelor, Jerry simţi haosul, lipsa de somn, oboseala, sporovăiala în limbi necunoscute năpustindu-se toate asupra lui cu înverşunare. Genunchii i se înmuiaseră, în gură avea un gust de cocleală, capul îi bubuia şi, colac peste pupăză, constată cu uimire că jumătate din oamenii înghesuiţi în zona de recepţie îşi aprinseseră ţigări toxice, care umpleau aerul cu un fum înţepător şi sufocant.

— Bun venit în Europa Comună, bâigui el jalnic cu glas scăzut, urmându-şi amorţit drumul prin mulţimea aliniată la una din cozile ce abia se târau.

„Monsieur Jerry Reed, Monsieur Jerry Reed, presentez-vous à la caisse spéciale à la gauche de la salle...“ rosti o voce feminină prin staţia de amplificare, abia auzindu-se din cauza tumultului şi pe deasupra şi în franceză.

„Dumnezeule, ce mă fac eu acum...“

„Domnul Jerry Reed, domnul Reed este rugat să se prezinte la cabina specială din stânga sălii...“

Jerry fu năpădit de o sudoare rece. Doamne Dumnezeule, *aşa de* lung să fie braţul Pentagonului, tocmai acum, când se crezuse scăpat ?

Înţepenit de groază, Jerry îşi croi cu greutate drum prin înghesuială, alegându-se cu priviri încruntate, câteva coate în coaste şi o arsură de ţigară pe antebraţ.

— Jerry ! Jerry ! Aici !

Vocea care-l chema era a lui André Deutcher. Jerry înotă prin mulţime până la locul unde era aşteptat, lângă o cabină de vamă pe care Jerry nu o remarcase până atunci. Înăuntru se afla un bărbat îmbrăcat în civil, iar lângă André stătea un individ în uniformă neagră simplă, fără nici un fel de însemne ; aici nu aştepta nimeni la coadă.

— Bine ai venit în Franţa, prietene, spuse André, privind în jurul său cu o grimasă de dezgust aristocratic. Nu vrei să-mi dai paşaportul şi bonul de bagaje, ca să putem ieşi din acest *melée* ?

Amorţit, Jerry îi dădu actele cerute. André înmână bonul tipului în uniformă, care dispăru în cabină.

— Marcel va avea grijă de bagajele tale, îi spuse André. Îi întinse pașaportul vameșului în civil, care-l ștampilă de îndată, înapoindu-i-l lui Jerry :

— *Bienvenue à Paris, Monsieur Reed !* spuse el, adresându-i un salut discret.

André îl conduse în grabă de-a lungul unui coridor și într-un mic ascensor care-i depuse rapid într-un hol. Astfel, ajunseră direct pe trotuarul din fața terminalului, acolo unde îi aștepta o limuzină neagră Citroën, de o formă vag eliptică, strălucind în lumina orbitoare a dimineții, o siluetă pseudo-aerodinamică realizată în linii curbe blânde, stilizată în maniera Deco, cu parbrize fumurii, arătând ca farfuria zburătoare a capului Mafiei marțiene, în concepția lui Frank R. Paul.

— *Super bagnole, eh ?* spuse André, în timp ce un șofer spilcuit, ce purta o uniformă asemănătoare cu a lui Marcel, ieși din vehicul și deschise cu gesturi elegante portiera din spate.

— Varianta cu combustibil celular ; știi, astăzi Franța e nuclearizată în proporție de 90%, așa încât avem electricitate la discreție.

Bancheta din spate era o canapea tapițată cu o velură pufoasă, cu același material era acoperită și podeaua ca și băncuțele pe care-ți puteai odihni picioarele. Plafoniere cu lumină de halogen îi scăldau pe fiecare într-o baie de lumină artificială blândă. Interiorul era acoperit cu piele de culoare albastru-pastel, înnobilată cu ornamente strălucitoare din crom care nu era exclus să fi fost chiar placate cu argint. Sub geamul securizat care-i separa de scaunele din față, făceau notă discordantă niște monitoare cu aspect sărăcăcios încastrate în plușul spătarelor, împreună cu tastaturile aferente.

Tot așa, înglobate în cotiere, se aflau seturi distincte de butoane de control. André apăsă câteva din ele și, de undeva din spate, începu să se insinueze cu blândețe un soi de simfonie pseudo-electronică, cu liniștitoare accente orientale. Se mai jucă un pic cu butoanele și izbucni în râs când Jerry tresări surprins de deschiderea neașteptată a unui alt compartiment din spătar, dezvăluind interiorul unui mic frigider ce adăpostea două pahare și o sticlă de șampanie rece, după care compartimentul se închise la loc.

— Şi zici că şmecheria e *a ta*, André ?

— Ei, aş vrea eu ! răspunse André râzând. De fapt este o limuzină diplomatică împrumutată special de la Ministerul de Externe. După modul în care ai fost nevoit să călătoreşti ca să ajungi aici, am fost în măsură să-i convingem că onoarea Franţei o cere !

Incredibil, dar în mai puţin de zece minute, timp în care André i-a arătat cum poate fi folosit videotelul din spătar atât ca viedotelefon cât şi ca terminal de computer — racordând maşina la sistemul de telecomunicaţii, la reţeaua publică de date, teletel, şi, cu ajutorul unui cod de intrare, la sistemele principale ale ESA — Marcel apăru cu bagajul lui Jerry pe un cărucior. Cum reuşise el să le recupereze atât de repede era o adevărată vrăjitorie: care îl impresionă pe Jerry chiar mai mult decât operativitatea controlului paşaportului, sau decât acel palat ultramodern pe patru roţi.

— *Avanti*, comandă André în timp ce Marcel se instala în scaunul din dreapta şoferului şi maşina părăsi trotuarul aproape fără nici un şoc, iar fondul muzical nu fu deranjat de nici un fel de zgomot.

Curând ajunseră pe o autostradă ce traversa o câmpie verde, presărată ici-colo de porţiuni uscate de miriştе brună, şi atunci Jerry Reed simţi cu adevărat că se afla într-o ţară străină, şi asta nu doar pentru că maşinile şi camioanele din jur arătau într-un fel subtil nefamiliare şi circulau cu o viteză incredibilă, sau fiindcă indicatoarele de circulaţie erau scrise în franceză.

Ci mai ales pentru că de pe marginile şoselei lipseau semnele specifice ale unei zone periferice. Nici „regii hamburgerilor", nici arcurile de triumf, nici parcurile de maşini, nici ciorchinii de magazine cu parkinguri, nici îngrămădirile de locuinţe ieftine, în fine, nici una din nenumăratele apariţii suburbane dezgustătoare care marchează drumul dintre aeroport şi oricare din oraşele mari ale Americii.

Şi când pătrunseră în sfârşit în suburbiile pariziene, schimbarea surveni brusc, ca şi cum masina ar fi traversat o frontieră invizibilă. De bună seamă, arătau îngrozitor, dar într-un fel cu totul diferit de ce şi-ar fi putut imagina Jerry. Blocuri uriaşe de apartamente, cu bal-

coane pavoazate cu lenjeria scoasă la uscat, suprafețe mari de beton cenușiu mohorât, dar cea mai mare parte din el era vopsit în culori țipătoare, uneori în combinații aiuritoare formate din două sau trei nuanțe de verde, roz și purpuriu. Apoi, își făcură apariția clădirile industriale, rafinăriile și depourile, a căror destinație predilectă părea a fi aceea de a constitui suporturi pentru tot soiul de inscripții franțuzești, precum și panourile publicitare pe care se lăfăiau sâni și fese goale, lăudând calitățile unor mărci necunoscute de produse incerte.

Și deodată, după ce mașina luă o curbă strânsă pe o pasarelă, abia vizibilă în depărtare, pe deasupra zonei periferice, răsări silueta inconfundabilă a Turnului Eiffel.

— *Et voilà !* exclamă André și deschise din nou frigiderul, scoțând de data aceasta dinăuntru sticla de șampanie și desfăcându-i staniolul auriu.

— E un pic cam devreme pentru mine, André, bâigui ametit Jerry.

— *Mais non !* protestă cu veselie André. Pentru tine este încă noapte târziu la Los Angeles.

Așteptă însă până când mașina părăsi autostrada ca să se înscrie într-un imens sens giratoriu, viermuind de mașini care își urmăreau fiecare traseul zig-zagat, și abia atunci desfăcu dopul. Șampania se revărsă bolborosind din sticlă și spuma ajunse până pe covor. André sălță din umeri cu nonșalanță :

— Să-i fie de bine și covorului, parc-așa se spune în America, *oui ?* spuse el.

Așezat pe bancheta din spate a unei limuzine de lux ce străbătea legănându-se străzi cu trafic intens, trecând pe lângă cafenele cu terase și opere arhitecturale ale secolului al XIX-lea, masiv ornamentate, trotuare gemând de lume, un oraș cu o vitalitate și o energie nemaiîntâlnită de el până atunci, Jerry, epuizat, dezorientat, pe jumătate adormit, petrecea fără îndoială clipe ieșite din comun, îmbătându-se regește cu șampanie la ora unsprezece dimineața.

Când, în cele din urmă, limuzina trase în fața hotelului, abia se mai putea ține pe picioare.

— Hotel Ritz, îl anunță André pe când ieșeau din mașină, fiind înconjurați de îndată de un roi de ușieri

și de valeți. Hemingway și toate celelalte, un pic cam teatral, *peut-être*, dar ne-am gândit că s-ar putea să te amuze.

Era cel mai flagrant eufemism auzit vreodată de Jerry Reed. Sala de recepție în care a fost introdus părea un palat decorat pentru unul din filmele lui Cecil B. DeMille, apoi liftul, desprins parcă din același film și în fine, ajunseră în cameră... dar ce cameră !...

— Sfinte Sisoe !... oftă Jerry în timp ce André îi dădea un bacșiș groom-ului și închidea ușa.

Camera era enormă. Se afla acolo un pat de alamă și un salonaș mobilat costisitor, despărțit de pat prin draperii de brocart. Pe o masă erau îngrămădite coșuri cu flori și fructe, tăvi cu *petits fours* și o tavă din argint pe care trona un bol de cristal cu caviar, împreună cu toate accesoriile de rigoare. Și mai era și un bar, complet utilat, cu frigider și chiuvetă. Tavanele erau împodobite cu ornamente florale din ipsos vopsite în culori vii și cu contururi aurii, iar pereții erau tapetați în catifea roșie, aurie și albastră, peste tot fiind agățate picturi în ulei, originale, încadrate de rame grele și complicate.

— Dumnezeule, mă simt de parc-aș fi intrat pe furiș într-un dormitor regal... murmură Jerry.

André Deutcher izbucni în râs :

— Știu ce vrei să spui, zise el. Nimic nu dăunează mai mult decât excesul, sau cum spunea cineva, să vrei să trăiești ca în filme.

Se duse la ferestrele înalte până la tavan, trase draperiile și le deschise ca pe o ușă dublă, apoi, înclinându-se ușor, îl conduse pe Jerry într-un balconaș cochet :

— În tot cazul, *acesta* este adevăratul Paris.

Jerry ieși în balcon clătinându-se ametit de lumina caldă a dimineții. Din acea poziție privilegiată, priveliștea se întindea în depărtare, pe deasupra acoperișurilor joase ale orașului, până la apele strălucitoare ale Senei, dincolo de vârfurile copacilor nu știu cărei păduri. Pe podurile de piatră ornamentate se desfășura un trafic zgomotos. Soarele strălucea cu putere, acoperit în răstimpuri de umbrele pestrițe ale unor nori pufoși, scăldând în lumină faimosul Mal Stâng, care arăta precum propria-i imagine reprodusă pe cărțile poștale și în

dreapta, departe, până la Turnul Eiffel, simbolul legendar al identității peisajului parizian.

Era o imagine pe care toți oamenii lui din lume o văzuseră de mii de ori, clișeul peisagistic al unui oraș cinematic. În aer plutea însă o muzică ce se adresa subconștientului și un parfum impetuos straniu, într-o manieră subtilă, ce-i gâdilă nările comunicând astfel subconștientului că nu, nu era vorba de o pictură pe fond de catifea neagră, nici de o ilustrată poștală și nici de o secvență de cinema.

Era cu totul neașteptat. Era ceva copleșitor de frumos și copleșitor de real. Ceva ce se putea mirosi și gusta și a cărui chemare o putea auzi.

— Se spune că orice om are două orașe natale, zise André. Orașul în care s-a născut și Parisul.

Într-un fel pe care se îndoia că André l-ar fi putut înțelege pe deplin, Jerry Reed, americanul, cadetul spațiului, își sorbea licoarea nobilă, pătruns de neașteptata și stranie minune a tot ce-l înconjura și înțelese că era adevărat, periculos dar minunat de adevărat.

Și, în același moment, mai înțelese că nu va rămâne doar pentru o vacanță gratuită de trei săptămâni. Înțelese că aici bântuiau tentații care-i puteau modifica cursul vieții.

Care, de fapt, într-un fel sau altul, se și schimbase.

„Trecând la ştirile din lumea afacerilor, astăzi, la München, Red Star a anunţat cumpărarea a 35% din acţiunile Löwenbrau, imperiul berii. «Acest eveniment nu numai că va deschide accesul consumatorului sovietic la renumita bere germană, diminuându-se astfel consumul nostru *nikulturnâi* de vodcă ordinară, dar ne asigură şi o piaţă pentru excedentul de cereale şi pune bazele unei puternice industrii a hameiului în Ucraina» — a declarat Valeri Jores, preşedintele companiei Red Star. «De menţionat că nici măcar nu plătim în valută», a ţinut să adauge domnia-sa. «Suportul financiar al afacerii îl constituie livrarea către Löwenbrau de cereale la jumătate din preţul pieţei, pentru următorii zece ani.»

Încă o medalie de Erou al Întrecerii Socialiste pentru Marea Maşină Roşie !"

— *Vremia*

LONDRA INVADATĂ DE PERICOLUL ROŞU !

Sunt tinere, au bani de risipit, şi par a fi venit la Londra hotărâte să-şi facă de cap ! Aşa cum obişnuiau să spună bunicii noştri despre yankei, sunt peste măsură de bine plătite, peste măsură de aţâţătoare şi peste tot ! Este vorba bineînţeles de cele ce s-au autoproclamat „Pericolul Roşu", fermecătoarele eurorusoaice dezmăţate, care au făcut din cluburile londoneze puncte de oprire obligatorii ale excursiilor lor din week-end-uri.

Ele sunt deliciul patronilor de baruri şi blestemul oamenilor de ordine, toate au certificate de vaccinare SIDA şi se oferă la un preţ care a adus în sapă de lemn jumătate din prostituatele din Soho. „De la mine, după pricepere ţie, în funcţie de nevoi", aşa se pare că sună astăzi linia partidului, iar tovarăşele au devenit cu conştiinciozitate animalele stahanoviste ale acestei linii.

Dacă vreţi să vedeţi o mostră de ultimă oră de glasnosti dezlănţuit, nu ezitaţi să treceţi pe la „Ivan cel Groaznic" sau „Samovarul Electric".

— *Time Out*

II

„Nu ştiu cine o fi protectorul copiilor Primăverii ruseşti, Dumnezeu, Marx sau Gorbaciov, dar trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru această vacaţă", reflecta Sonia Gagarin în timp ce TGV-ul o purta cu 300 km/h prin nepăsătoarea regiune rurală franceză, departe de Bruxelles,

Red Star şi slujba ei plicticoasă, departe de Panhov, Caracatiţa umană, în direcţia Paris, unde o aşteptau două săptămâni de libertate.

Erau momente — precum această ultimă săptămână petrecută la birou, în care muncise ca negrii pe plantaţie la traducerea deosebit de plictisitoare a prospectelor de acţiuni şi fişe statistice într-o limbă, engleză sau franceză, cât de cât inteligibilă, având totodată de evitat şi avansurile umede şi patetice ale lui Pankov — când Soniei i se părea că-şi petrecuse toată viaţa cu nasul în ţărână aşteptând la nesfârşit să vină odată şi distracţiile pe care le-ar fi meritat din plin.

Pe de altă parte, erau şi clipe, ca în fiecare vineri la ora 17.30, când birourile se închideau şi începea weekend-ul, cum era cazul şi acum când, stând tolănită pe canapeaua trenului de mare viteză ce se îndrepta spre Paris şi curăţind gustul unei săptămâni de muncă cu un Côtes-du-Rhone acceptabil, îşi dădea perfect de bine seama cât de norocoasă fusese sau, mai exact, cât de bine se desfăşura scenariul la a cărui concepţie muncise o viaţă întreagă.

Adevărat, Bruxelles se afla în *Belgia*, iar Red Star nu era acelaşi lucru cu Serviciul de Externe, după cum serviciul ei nu era cu mult mai grozav decât al unei secretare conştiincioase, dar era tânără, era rusoaică şi, la urma urmei, locuia în Europa şi câţi oameni pot spune, la douăzeci şi patru de ani, că şi-au realizat visul copilăriei.

Mai ales că nimic nu i-a fost dăruit ca un drept natural, prin naştere. Ba, dimpotrivă, câştigase totul prin eforturi susţinute şi perseverente.

Sonia Ivanovna Gagarin nu era în nici un fel rudă cu vestitul prim-cosmonaut, deşi ca pionieră şi comsomolistă nu a făcut nimic ca să-şi deziluzioneze colegii, profesorii şi comandanţii de organizaţii care erau încredinţaţi că, de fapt, este.

Glasnosti sau nu, perestroika sau nu, prestigiul şi relaţiile de familie contau la fel de mult în noua Rusie ca şi în Occidentul decadent sau oriunde altundeva pe Pământ, ca să fim drepţi, aşa că fiica unui şofer de troleibuz şi a unei casierite de la GUM [1] crescută într-un apartament cu două

[1] Abreviere pentru „magazin universal de stat" (lb. rusă, în original, n.tr.)

camere la etajul zece al unui bloc mohorât din cartierul Lenino, la marginea Moscovei, neavând în arborele genealogic nici o rudă cu relații, nu-și putea permite să destrame unica aură de celebritate de care dispunea, doar așa, de dragul adevărului absolut.

Desiur, în cazul în care ar fi fost întrebată direct dacă era rudă cu eroul Iuri, ar fi recunoscut că nu era, cu toate că nu afirmase niciodată că ar fi fost, fiind o minciună ușor de dezmințit și înscrisă corespunzător în caracterizare, cu consecințe dintre cele mai dezastruoase. Dar, întrucât atât profesorii cât și colegii de școală hotărâseră să întrețină astfel de fantezii, fără să-i ceară părerea, cine era Sonia Ivanovna Gagarin să le spulbere aceste iluzii trandafirii printr-un exces de candoare ?

Dacă voia să se numere printre acei câțiva favorizați ce aveau să trăiască în Vest, avea nevoie de toate avantajele și, în afară de aspectul fizic atrăgător, de dezvoltarea precoce a sânilor și de disponibilitatea pentru a munci din greu, nu avea nimic altceva, în afară de nume.

Sonia a crescut tânjind visătoare să ajungă să trăiască în Vest. Când începuse ? Când sărea într-un călcâi, urmărind reportajele de actualități de la inaugurarea Disneylandului francez, unde fete de vârsta ei dansau împreună cu Donald Duck și Mickey Mouse ? Sau când tatăl ei i-a dăruit, la a șasea aniversare, o casetă cu *Roger Rabbit ?*

Totul avea o origine la fel de veche și la fel de nevinovat-politică precum toate astea. Începuse cu Mickey Mouse, Donald Duck și Roger Rabbit și continuase cu reportajele de călătorie ilustrate trecând prin colecționarea de timbre și pasiunea pentru geografie, ajungând la programele de prietenie prin corespondență și înclinația pentru engleză și franceză, cultivată prin intermediul transmisiunilor Eurovision, al revistelor și video-clipurilor muzicale, totul cristalizându-se într-un scenariu de carieră cu mult înainte ca Sonia să înțeleagă ce însemnau cuvintele „scenariu" și „carieră".

Era încă în Perioada Tulbure, înainte ca perestroika să înceapă să dea roade și să umple rafturile goale cu toate bunătățile de pe lume, perioada când libertatea intelectuală și încurajările oficiale ale străinătății erau oferite cu disperare poporului sovietic, în loc de orice altceva.

Aşa încât Soniei nu i s-a spus niciodată că entuziasmul ei pentru minunatele Disneylanduri, răsărite peste tot dincolo de graniţele Uniunii Sovietice ar fi, în vreun fel ceva nepatriotic sau reacţionar. Departe de aşa ceva ! Tatăl ei a încurajat-o în colecţionarea timbrelor şi în interesul pentru geografie, iar mama a ajutat-o să corespondeze cu amicii din Anglia şi Franţa. Toate acestea au fost încurajate în plus de un comandant de pionieri inteligent, care a intuit că, cu o îndrumare adecvată, pasiunea acestei fete tinere pentru Occident ar putea reprezenta o adevărată locomotivă pentru intrarea în etapa univesitară a studiilor.

Şi chiar aşa a fost. Sonia era o elevă sârguincioasă şi se angaja cu entuziasm în orice activitate pionierească ce avea o cât de mică legătură cu lumea de afară. La vreme când profesorii, părinţii şi secretarii comsomolişti au început să ridice problema continuării studiilor şi a alegerii unei profesii, Sonia îşi formulase deja un răspuns, clar şi hotărât şi era pregătită să se folosească de sprijinul lor în atingerea ţelului ales.

Sonia Ivanovna Gagarin îşi propusese să devină funcţionar în Serviciul de Externe. Cum altfel să-ţi asiguri o viaţă plină de călătorii în Occident ? Într-adevăr, ţinând cont că nu avea relaţii de familie şi nici un talent deosebit pentru sport, artă, ştiinţă, teatru, dans sau muzică, cum *altfel* ar fi putut un tânăr cetăţean sovietic să-şi petreacă o viaţă de vis, călătorind prin lumea întreagă ?

Da, chiar şi decizia ei de adolescentă de cincisprezece ani de a intra în Serviciul de Externe avusese un caracter non-politic, deşi fusese îndeajuns de inteligentă să-şi construiască imaginea unei comsomoliste idealiste ce aspira cu seriozitate să devină membră a Partidului şi ardea de nerăbdare să-şi folosească cu patriotism aptitudinile naturale în slujba Patriei Mamă.

Recomandarea strălucită din partea oranizaţiei de tineret, combinată cu notele mari obţinute la toate materiile care nu aveau legătură cu ştiinţele naturale şi matematica, au propulsat-o în Universitatea Lomonosov, unde s-a specializat în engleză, franceză, istoria mondială, economie comparativă şi aplicată şi s-a întâlnit pentru prima dată cu o mulţime de tineri cu preocupări similare.

Toţi cei de aici, care nu aveau relaţii şi cunoştinţe suspuse, ajunseseră la Universitate printr-un proces asemă-

nător cu al ei. Se putea spune că compoziţia corpului studenţesc reprezenta triumful realist al egalitarismului sovietic. Copiii oficialilor de Partid, ai stâlpilor birocraţiei de stat, ai academicienilor şi ai celorlalţi membri ai elitei naţionale, poate că aveau o şansă în plus în virtutea dreptului ereditar, dar cel puţin adevăraţii fii şi fiice de muncitori şi ţărani îşi puteau câştiga locul alături de ei, fără a se ţine cont de averea părinţilor, dacă obţineau rezultate bune şi aveau grijă să-şi prezinte faţă de profesori şi secretarii comsomolişti o imagine îndeajuns de „sănătoasă".

În general, membrii Cercului de Aur nu se prea amestecau cu ceilalţi, iar „muncitorii şi ţăranii", după cum se auto-persiflau sardonic cei din lumea Soniei, manifestau prea puţin respect pentru cei pe care-i numeau „copiii blestemaţilor".

„Meritocraţia" era unul din cuvintele-sperietoare ale perioadei când perestroika începuse cu adevărat să-i muşte de fund pe birocraţii închişi, şi însemna că copiii din „cercul de aur" nu aveau nimic de moştenit de la părinţii lor, *aparatcik* [1]-ii, în afară de o reputaţie odioasă, în timp ce „muncitorii şi ţăranii" cu alte cuvinte, „meritocraţii", erau cu mult mai îndreptăţiţi să devină beneficiarii noii epoci, ca adevăraţi copii ai lui Gorbaciov.

Se poate spune că aceasta a fost prima trezire a conştiinţei politice a Soniei, cu toată nuanţa ei caracteristică, o trezire care, aşa cum era, a fost puternic accentuată în ultimi doi ani de studenţie datorită legături cu Iuli Vladimirovici Markovski, primul ei prieten devărat şi... ceva mai mult decât prieten.

Spre deaosebire de Sonia, care fiind moscovită, era nevoită să locuiască cu părinţii ei, Iuli, venit din provincie, avea dreptul la un pat într-un cămin studenţesc. Variantă pe care a respins-o cu dispreţ, preferând să închirieze o cămăruţă în Nikulino, la trei staţii de metro de universitate, pe care abia dacă şi-o putea permite. Pretindea că opţiunea lui avea un substrat ideologic, când de fapt era o invitaţie mai mult decât deschisă pentru cohorta de moscovite ce locuiau cu părinţii pe perioada facultăţii. Şansa unei aventuri nocturne le făcea mai puţin preten-

[1] Membru al birocraţiei de partid şi de stat în Uniunea Sovietică (n.tr.)

ţioase în privinţa partenerului. Chiar şi în materie de sex, Iuli avea ceva de carierist romantic.

Asemenea Soniei, şi Iuli ţintea în Serviciul de Externe. Dar, spre deosebire de ea, nu era interesat numai de călătoriile în străinătate. Pentru el, intrarea în Serviciul de Externe nu însemna decât primul pas în lungul marş către un post în Ministerul de Externe, poziţie din care ar fi putut să-şi servească cel mai bine atât patria cât şi propriile interese, ducând o viaţă îmbelşugată de oficial guvernamental de frunte, cu toate elicopterele şi deplasările în străinătate implicite, contribuind în acelaşi timp la împlinirea viziunii euroruse, care tocmai prindea contur.

Iuli credea sincer în acest vis şi pe Sonia o fermeca faptul că el nu-l considera un sofism pur.

„Într-un fel sau altul, secolul al XXI-lea va fi Secolul Europei", declama el adesea în timpul înălţătoarelor conversaţii post-coitale, „şi dacă nu obţinem intrarea în Europa Comună, germanii vor domina totul, în timp ce Uniunea Sovietică va rămâne un stat din Lumea a Treia. Pe de altă parte, o Europă *incluzând* Uniunea Sovietică, ar deveni în mod inevitabil centrul dominant al noii ordini mondiale în care *noi*, nu germanii, am fi primii între egali. Aceşti mujici din Pamiat se proclamă naţionalişti ruşi, dar, ca nişte dobitoci ce sunt, nu au înţeles că destinul Rusiei poate fi slujit cu mult mai mult folos conducând Europa din interior, decât privind de afară la vitrinele cu dulciuri."

Şi dintr-o dată, când Sonia era absolut convinsă că individul *nu era* decât un fanfaron, el izbucnea în râs şi, după ce mai trăgea o duşcă de coniac bulgăresc — altul mai bun nu-şi putea permite — redevenea celălalt Iuli, copilul oţelarului din Sverdlovsk, care luptase din greu ca să ajungă „la centru" şi era hotărât să nu mai ajungă niciodată la periferie.

— De la mine, pe măsura enormei mele capacităţi de a împlini destinul nostru naţional, declara el, iar mie, pe măsura la fel de enormei mele nevoi pentru o *dacha* [1] la Marea Neagră şi un întreg etaj pe Tverskaia Uliţa, un elicopter şi un Mercedes Benz, cu şofer cu tot !

— Ce ipocrit perfect !

---

[1] Vilă (lb. rusă, în original, n.tr.)

— Nimeni nu e perfect, replica Iuli, rostogolindu-se înspre ea, dar trebuie să recunoşti că-mi dau silinţa.

Şi într-adevăr, îşi dădea silinţa, şi în pat, şi în sălile de curs şi în Comsomol precum şi în ceea ce se întâmpla la petrecerile studenţeşti, acolo unde profesorii cu concepţii euroruse şi alţi intelectuali din afară se întâlneau cu studenţii preferaţi. Şi o luă şi pe Sonia cu el. Cam prin ultimul an erau consideraţi „micii pionieri", care aveau să devină „comsomolişti", o dată cu logodna, după absolvire, şi în cele din urmă să îşi ia angajamentele nupţiale ca „membri plini de partid".

Cu toate că Sonia, în adâncul inimii ei, era întru totul pregătită să-şi lege norocul şi viaţa de vreun bărbat înainte măcar să fi gustat din tainele universului necunoscut al Europei, s-a lăsat purtată de această iluzie pentru că, în ciuda concepţiilor feministe-socialiste din cercurile intelectuale ale acelor vremuri, toate astea se întâmplau totuşi în Rusia, unde puterea patriarhatului era împământenită şi şi unde grija paternă pentru fiul favorit se putea extinde cu uşurinţă şi asupra alegerii viitoarei soţii.

Sonia obţinuse notele necesare pentru admiterea la Academia de Studii Externe, chiar dacă nu erau tot atât de mari ca ale lui Iuli, iar caracterizarea ei era exemplară, deşi nu tocmai excepţională, dar, la o adică, şi mai ales pentru o femeie, conta foarte mult să ai calitatea de fiică adoptivă a intelectualilor euroruşi, care se străduiau să cureţe birocraţia serviciului de extrene, pornind de la bază înspre vârf, instalând în posturi noua generaţie de tineri care le împărtăşeau concepţiile. Menţinerea acestui avantaj merita şi sacrificiul unei căsătorii puse la cale de alţii. Şi într-adevăr, cu câteva săptămâni înainte de absolvire, atât ea cât şi Iuli au fost admişi oficial în clan.

Deşi mulţumită, Sonia nu era întru totul entuziasmată. Mai avea trei paşi până la împlinirea ambiţiei de o viaţă, înmugurită în mintea fetiţei care-şi propusese să ajungă în Disneylandul francez. Încă doi ani de studii pentru a intra în serviciul de externe, un an sau doi petrecuţi într-un birou din Moscova, o primă însărcinare în cine ştie ce zonă subdezvoltată ca Bangladesh sau Mali şi, cu puţin noroc, putea ajunge într-un post din Europa Comună înainte de a împlini treizeci de ani.

Acesta fusese scenariul pe care îl urmase tot timpul, scenariu în care nu fusese prevăzut locul lui Iuli Markovski. Nu o deranja că avea să intre în Academia de Externe cu ajutorul relaţiilor, dar iată că se pomenise din nou legată de un bărbat, aşa cum i se întîmplase şi ca pionieră, şi ca comsomolistă, fără să i se dea posibilitatea de a-şi alege obiectul devotamentului, ci mai degrabă ca un fel de rezultat al voinţei colective a celor din jur.

Şi parcă, dintr-o dată, începu să se simtă iritată. Nu din cauză că l-ar fi iubit pe Iuli, mai ales că împrejurările practice o împiedicaseră să-şi analizeze cu seriozitate sentimentele. Pe de o parte, era greu să-l iubească cu adevărat, căci a-l iubi nu putea fi, evident, decât foarte avantajos, iar pe de altă parte, acesta era singurul motiv real care o împiedica să-l iubească, în care caz ar fi fost o idioţenie curată să nu-l iubească...

...Şi tot aşa până când, brusc, şi-a dat seama că, de îndată ce vor fi intrat amândoi la academie, lucrurile aveau să se aranjeze de la sine, chiar dacă, conform dorinţei lui Iuli, ar fi ajuns la logodnă, adică în faza numită de ceilalţi „Komsomolia".

Pentru că, la urma urmei, îi rămâneau la dispoziţie doi ani ca să se hotărască dacă într-adevăr voia să devină soţia lui Iuli Markovski, şi atunci va asculta numai de glasul inimii.

Ceea ce s-a dovedit a fi cu totul greşit.

Cu două săptămâni înainte de absolvire, a fost convocată în biroul prodecanului. Temându-se de o nenorocire, deşi nu-şi putea imagina ce păcat ar fi putut comite, străbătea cu inima cât un purice nesfârşitele coridoare ale imensei clădiri universitare.

Numai că acolo, în loc să primească vreo mustrare, fu înştiinţată telefonic că era chemată la o întrevedere cu Vitali Kuriakin, şeful biroului personal al companici Red Star, S.A. şi, dacă era disponibilă, o maşină a companiei avea să vină să o ia din faţa intrării principale.

După ce a bâiguit câteva cuvinte de acceptare, Sonia a ieşit pe treptele din faţa uriaşei clădiri în stil stalinistogotic şi, în lumina blândă a soarelui primăvăratic, aşteptă maşina, încercând să îşi adune gândurile.

Studiase totul despre Red Star, S.A., cea mai agresiv-pragmatică dintre întreprinderile sovietice, denumită de

nu știu care dintre europenii iritați de ascensiunea ei, „Big Red Machine“ [1].

Red Star, S.A. era creația Primăverii Ruseşti şi materializarea viziunii „o Europă de la Atlantic la Urali“, atât de îndrăgită de mașina sovietică de propagandă externă. Era inteligent încorporată în Europa Comună, dar nu ca o societate sovietică, ci ca o companie transnațională europeană, căci deşi 60% din acțiuni erau deținute direct de guvernul sovietic, restul erau comercializate la Bursă.

Şi într-adevăr, Red Star, S.A. vindea cereale, petrol, minereuri, blănuri, mobilă, mașini grele, caviar, echipament medical, instalații de lansare a sateliților, tehnologie aerospațială nesecretă şi, după cum se zvonea, chiar şi ceva hașiş din Asia Centrală sovietică. Jumătate din ce obținea era trimis acasă sub forma mărfurilor de consum iar restul era reinvestit în Europa Comună, absorbind acțiuni ale companiilor europene în maniera în care procedaseră japonezii cu corporațiile americane. Până la intrarea oficială în Europa Comună, unul din visurile de viitor ale lui Iuli Markovski, Uniunea Sovietică deținea deja partea leului într-unul din cele mai prospere şi mai acaparatoare conglomerate economice din Europa.

Dacă în Occident era cunoscută ca *Big Red Machine*, aici la Moscova era poreclită *„USSR, Incorporated“*, şi asta pentru motivul că, fiind o corporație capitalistă transnațională, la fiecare mişcare era totuşi susținută de resursele de capital ale unei întregi națiuni, un diabolic exemplu de aplicare cu succes a spiritului întreprinzător socialist, care, așa cum se spunea, salvase perestroika din Perioada Tulbure, începând să umple rafturile goale şi transformând rubla în monedă semi-convertibilă.

Numai Dumnezeu putea să știe ce putea Read Star, S.A. să vrea de la cineva ca ea !

Nu trecu mult până când Sonia află. În mai puțin de douăzeci de minute, în fața ei trase un elegant Zil, model pentru export, vândut de regulă elitelor guvernamentale din țările mai răsărite ale Lumii a Treia, vopsit însă într-un roşu aproape şocant.

Această mașină, ieşită din tiparele convenționale, navigă peste Dealurile Lenin ca un faeton princiar, croin-

[1] Marea Mașină Roşie (n.tr.)

du-şi cu impetuozitate drumul prin traficul din centrul Moscovei, şi curând o depuse în faţa la fel de neobişnuitului Sediu Central al Red Star, situat pe Marx Prospekt, care privea de sus la palatul Kremlin şi la răul de dincolo de el.

Era un bloc de treizeci de etaje, construit în vechiul stil Bauhaus, rusificat prin culoarea roz-pal a pereţilor de sticlă, cu o esplanadă din marmură neagră, în stil neostalinist, pe care erau răspândite cu generozitate versiuni abstracte ale unor grupuri statuare eroice şi o cupolă de turn având forma clasică de ceapă, cu dungi roşii şi aurii, cu o uriaşă stea roşie în vârf, al cărei contur era luminat noaptea de neon. Arăta ca o combinaţie între ceva provenit din Tokyo şi o caricatură gen *Krokodil* a prostului gust, şi cu toate astea avea ceva atractiv, o sensibilitate aproape *punk* care părea că-şi semeţeşte nasul tânăr şi strălucitor înspre vechile palate guvernamentale greoaie, în mijlocul cărora răsărise.

Biroul lui Vitali Kuriakin, aflat la etajul douăzeci, îi cree Soniei aceeaşi senzaţie, cu o fereastră cu vedere la anticul Kremlin şi a sa Piaţă Roşie — străvechile simboluri ale puterii ruse ce dintr-o dată păreau arhaice — privite de la o înălţime sfidătoare. Elegantul decor modern, lucrat din crom, lemn de tec lustruit şi piele neagră, precum şi terminalele de computer, îi subliniau distanţarea faţă de simbolismul Mamei Rusia de acolo de jos, deodată cu legăturile de rudenie cu orice alt asemenea birou de oriunde din lumea dezvoltată.

Însuşi Kuriakin părea a se simţi la el acasă, ca o creatură a centrului vital al acestei corporaţii transnaţionale. De o vârstă incertă, undeva între treizeci şi ceva şi cincizeci şi ceva de ani, cu un păr castaniu împestriţat de fire argintii şi aranjat într-o manieră savantă, tăiat până la baza lobului urechii. Îmbrăcat într-un costum albastru pepit, croit după ultima modă, şi bluză din mătase albă, stilizată în manieră folk, cu gulerul de tunică brodat, în locul gulerului clasic şi al cravatei. Purta cu ostentaţie un ceas Rolex antic şi ochelari de vedere fără ramă, cu o tentă aurie.

În felul său, era minunat şi impresionant, acea creatură fabuloasă de care auzise şi Sonia, visând să devină şi ea

așa ceva — un adevărat europus, un cetățean al lumii, elegant și rafinat.

În mod democratic, Kuriakin turnă el însuși ceai în pahare, dintr-un bătrân samovar de argint, singurul vestigiu al tradiției rusești din tot biroul, și intră direct în subiect.

— Red Star se dezvoltă cu repeziciune și avem nevoie urgentă de cadre tinere, începu el. Departamentul nostru a elaborat profilul candidatului ideal și, trecând în revistă situațiile școlare și caracterizările actualei promoții universitare, numele dumitale a intrat între primii 25%. Felicitări, Sonia Ivanovna. Ai privilegiul de a ți se oferi un post de stagiar la Red Star, S.A.

— Dar... dar... dar deja am fost admisă la Academia de Studii Externe și...

— Serviciul de externe ! exclamă Kuriakin disprețuitor. Le va mai trebui un deceniu ca să-i smulgă din scaune pe dinozaurii bătrâni, iar ție îți va trebui tot atât ca să ajungi în vreun post în jungla aia birocratică. Ascultă-mă pe mine, Red Star și nu serviciul de externe este locul potrivit pentru o femeie tânără și deșteaptă ca tine !

— Bine, dar... sunt pe cale de a mă logodi, ca să zic așa...

— Dacă ai să lucrezi pentru Red Star, viața ta personală te privește numai pe tine, replică sec Kuriakin. Din punctul nostru de vedere, numai rezultatele finale contează, și dacă-ți faci datoria cum se cuvine la serviciu, poți să iei la rând în week-end-uri tot Corul Armatei Roșii, dacă asta vrei, sau să te măriți cu un urangutan.

— Iuli... cariera mea...

— Ei haide, haide, nu fi proastă ! exclamă Kuriakin. O să-ți mai trebuiască încă doi ani de toceală înainte ca serviciul de externe să te angajeze cu un salariu de trei ori mai mic decât cel pe care ți-l oferim noi acum și încă în *valută*, Sonia Ivanovna, nu în ruble !

— *Valută* ? — reacționă prompt Sonia.

În termenul „*valută*" erau incluse monede puternic convenabile — dolari, ECU, yeni, franci elvețieni — care puteau fi cheltuiți fără probleme oriunde în Occident, spre deosebire de ruble, care erau convertibile numai față de ECU și asta la nivel de decontări internaționale. Oricine

visa să călătorească prin Vest, visa să o facă cu un săcotei plin cu valută, câtă vreme alternativa însemna o delegaţie sărăcăcioasă, stipendiată de hapsânii de la Outourist.

— Da, bineînţeles, valută, că doar asta e una din sarcinile noastre principale, să transformăm rublele şi mărfurile sovietice în verzişori, aşa că e natural să ne scăldăm în valută grea, îi explică Kuriakin. Şi-apoi trebuie să ne întreţinem imaginea publică. Doar n-o să ne lăsăm angajaţii să hoinărească prin Europa Comună în stilul celui mai prost stereotip occidental al rusului sărac-lipit, nu-i aşa ? Şi de bună seamă că n-ai să ne strici firma faţă de belgieni la un salariu lunar de 5.000 de ECU !

— *Belgieni* ? 5.000 ECU pe lună ?

Kuriakin întâmpină mai degrabă straniu perplexitatea ei.

— Păi, tu n-ai auzit ce ţi-am spus ? replică el iritat. Sonia Ivanovna, sunt un om ocupat, astăzi am audiat deja cincisprezece oameni şi nu mai am timp de pierdut. Accepţi slujba sau nu ?

— Dar nici măcar nu mi-aţi spus în ce constă această slujbă, tovarăşe Kuriakin, îi aminti Sonia.

— Nu ţi-am spus ? zise Kuriakin.

Oftă, îşi ridică privirea în tavan, săltă din umeri, adresându-i un zâmbet de scuze

— Ai dreptate, nu ţi-am spus. Am recrutat atât de mulţi oameni astăzi şi atât de repede, încât mi se-nceţoşează mintea şi nu mai ştiu de mine.

Se ridică şi-şi umplu paharul cu ceai, fără să se mai deranjeze să-i ofere şi Soniei unul, luă o înghiţitură zdravănă, care trebuie să-i fi ars limba, se aşeză din nou şi păru să redevină omul de lume amabil.

— Îţi oferim un post de translator de engleză şi franceză la filiala din Bruxelles. 5.000 ECU pe lună la început, plus o primă de instalare, apoi 5.500 în al doilea an şi pe urmă, după merite. Asistenţă medicală gratuită, desigur, vacanţe în Europa Comună plus zile libere de Întâi Mai, aniversarea lui Lenin şi Aniversarea Marii Revoluţii.

Spusese toate acestea repede şi rezervat, ca un politician american citindu-şi *speech*-ul în faţa camerelor de luat vederi.

— Două săptămâni de concediu plătit în primul an, după doi ani — trei săptămâni, patru după cinci ani și apoi, o zi în plus pentru fiecare an de vechime. Dreptul de a călători gratuit în țările Comecon și în Europa Comună, în zilele libere, cu o viză turistică permanentă a Ministerului de Externe pe pașaport. Prânzuri gratuite la cantină, vin sau bere ca supliment...

Se opri, mai sorbi din ceai, și păru să treacă într-o viteză mai mică.

— Ei, cred că asta e tot, spuse el. Nu-i așa că acum accepți slujba ?

— Da, bineînțeles ! exclamă Sonia fără să se mai gândească.

Totul părea un vis fabulos, cum numai eroinele melodramelor americane puteau trăi, asemenea unui avion către Disneylandul Occidental. Bruxelles! Europa Comună! 5.000 ECU pe lună, în valută ! Călătorii nelimitate prin Europa, în week-end-uri și vacanțe, valută forte la discreție !

— Dar... dar... începu ea să se bâlbâie în clipa în care începu să se dezmeticească.

Iuli... serviciul de externe... logodna... căsătoria... întregul scenariu pe care și-l construise și pentru care nuncise...

— Dar ce ? se răsti Kuriakin plictisit. Credeam că ne-am înțeles.

— Dar nu m-am gândit niciodată să fiu translator, încercă ea să câștige timp, ca să-și adune gândurile. E adevărat, pot citi și scrie fluent în engleză și franceză, dar n-am experiență...

— Nici o problemă, nici o problemă, interveni expansiv Kuriakin făcând un gest liniștitor cu mâna pe care se lăfăia ceasul Rolex. Munca de traducere este astăzi asistată de computer, și după trei săptămâni la școala noastră de pregătire din Crimeea vei cunoaște suficientă tehnologie informatică pentru a putea începe lucrul. Avem de astupat imediat o gaură și nu ne așteptăm să fii la nivelul unui absolvent de facultate filologică.

Aruncă o privire la ceasul de la mână

— Ei, ce spui, primeşti sau nu ? În cinci minute am programat încă un candidat, şi după tot ceaiul băut azi, chiar că *aş avea* nevoie să merg mai întâi la toaletă.

— Aţi putea să-mi acordaţi câteva zile să mă gândesc ?

— Nu, nu pot, spuse celălalt pe un ton plat.

Se lăsă pe spate în fotoliu, îşi sorbi ceaiul şi o privi mai cu înţelegere.

— Uite ce e, ştiu că e o decizie prea importantă ca s-o iei aşa, pe nepusă masă, dar trebuie să ştii că am de completat 28 de poziţii în patru zile şi pentru fiecare am cel puţin zece candidaţi, aşa că nu-mi pot permite să aştept pe fiecare până se hotărăşte.

Zâmbi şi ridică din umeri :

— Sau, ia-o ca pe un test, spuse el. Noi cei de la Red Star suntem întreprinzători socialişti, avem de a face cu afacerişti iuţi, care călătoresc numai cu avionul şi trebuie să fim în stare să ne mişcăm un pic mai repede decât ei. Lucrăm cu opţiuni şi fluctuaţii ale cursului valutar, într-o economie informatizată în care dacă stai pe gânduri o clipă mai mult decât trebuie, ai zbârcit-o. N-avem nevoie de genul de rus anacronic, care stă şi cugetă prudent şi paranoic, terorizat de ideea că KGB-ul îl pândeşte clipă de clipă. Avem nevoie de omul *nou,* Sonia Ivanovna, eurorusul descurcăreţ, decis, capabil şi chiar un pic impulsiv.

Se ridică şi privi la ea, cu spatele la fereastra prin care se vedeau Kremlinul, Piaţa Roşie, râul şi întreaga parte sudică a Moscovei. Din această perspectivă, toate păreau mici şi ireale, în lumina presărată cu nori a soarelui, ca o dioramă a unui oraş-jucărie, iluminată de reflectoare, dintr-un palat al copiilor.

— Da sau nu, spuse Kuriakin. Bruxelles sau Academia Serviciului de Externe ? Noua Europă sau Vechea Rusie ? Valută sau ruble ? (Izbucni în râs) Dacă *asta* ţi se pare o decizie greu de luat, atunci nu eşti potrivită pentru noi.

Aşa fiind pusă problema, Sonia *nu mai avu* nici o replică. Nu era atât de îndrăgostită de Iuli încât să vrea cu adevărat să-şi petreacă tot restul vieţii alături de el, niciodată nu fusese sigură că-l iubea, şi dacă nu-l iubea atât de mult pe Iuli ca să o determine să dea cu piciorul împlinirii instantanee a visului ei de o viaţă, ce alt motiv ar mai fi putut avea să nu profite de o astfel de ocazie ?

— Aveţi dreptate, tovarăşe Kuriakin, răspunse ea. Tocmai aţi angajat un translator pentru Bruxelles şi cred că mai aveţi încă timp să mergeţi şi la toaletă.

Cu totul altfel s-a desfăşurat însă discuţia cu Iuli.

Stomacul i se strânse la amintirea nepoftită a acelei nopţi, astfel că sorbi repede o gură de vin, încercând să se concentreze asupra peisajului ce se perinda cu repeziciune prin faţa ferestrei.

TGV-ul traversa acum dezolanta *banlieue* [1] din nordestul Parisului, imense blocuri-turn monolitice de apartamente muncitoreşti ce-i aminteau prea dureros de cvartalul în care copilărise, Lenin, şi nu era nimic neobişnuit în asta, doar o amintire oarecare, gustul vinului de Bordeaux părea să conspire şi el la proasta ei dispoziţie căci brusc îşi aminti că se dusese la el cu două sticle de Médoc, insistând să golească prima sticlă înainte de a-i dezvălui lui Iuli motivul acestei extravaganţe fără precedent.

Când, în cele din urmă, căpătă destul curaj ca să-i spună totul, Iuli îşi puse cu grijă paharul pe podea şi se aşeză în pat, privind-o într-o linişte de gheaţă.

— Ei haide, n-ai de gând să spui nimic ? îl îndemnă Sonia.

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun ? răspunse împietrit Iuli.

— Că mă urăşti ! Că sunt o jigodie carieristă, egocentrică şi fără suflet !

Iuli se căzni să zâmbească uşor :

— Întotdeauna am spus că nu sunt un ipocrit *perfect*, zise el zdrobindu-i inima cu gentileţea lui. Şi asta aş fi dacă aş pretinde că *eu* aş fi în stare să renunţ la ambiţia vieţii mele pentru tine.

— Aşa este, spuse Sonia care, ciudat, în acel moment, de sinceritate cinică, simţi că-l iubeşte mai mult ca niciodată.

— Şi desigur asta a fost tot timpul ambiţia vieţii tale, Sonia, nu-i aşa ? continuă el pe un ton ceva mai aspru. O viaţă în Occident, cu o rezervă frumuşică de valută, a fost tot ce-ţi puteai dori. Toate celelalte, studiile, serviciul de externe, nu au însemnat decât nişte mijloace necesare atingerii scopului.

— Şi tu, Iuli ? gemu Sonia îndurerată.

---

[1] Periferie (lb. franceză, în original, n.tr.)

Dintr-o dată, expresia feței sale se schimbă din nou.

— Bineînțeles că nu, Sonia, spuse el atingându-i obrazul cu mâna. Într-un anume sens, suntem tovarăși de suferință. Dacă eu aș fi avut de ales între visul vieții mele și sentimente, n-aș fi ezitat să-mi urmez destinul. Ceea ce nu înseamnă că nu te-am iubit. La acest nivel, rezonăm pe aceeași lungime de undă, și nimeni nu e de condamnat, Sonia Ivanovna.

— Iuli...

— Dar, dintr-o altă perspectivă, suntem destul de diferiți, continuă el apucând a doua sticlă de Médoc. Pentru tine, visul are un caracter exclusiv personal, pe când eu slujesc o viziune. Și eu sunt un carierist și un individualist, dar în același timp sunt și un comunist idealist, sau cel puțin voi fi, când voi fi primit în Partid.

Destupă sticla cu un tirbușon, umplu din nou paharele, și îl dădu peste cap pe jumătate pe al său, de parc-ar fi fost vodcă ordinară și nu o nobilă băutură franțuzească.

— Tu alergi numai după recompense personale, în timp ce la mine răsplata personală se identifică cu binele Mamei Rusia.

— Ce e bine pentru Iuli Markovski, e bine și pentru Uniunea Sovietică ! ripostă Sonia, sorbind și ea o înghițitură de vin.

— Ce e bine pentru Iuli Markovski este ca această corabie a Uniunii Sovietice să acosteze în siguranță în portul Europei Comune, declară el pe un ton grandilocvent, iar Sonia, deși ea însăși ușor ametită, realiză că Iuli se îmbătase de-a binelea.

— Și între timp, să ducă o viață luxoasă de diplomat *globetrotter !* — spuse ea.

— Dar, desigur ! Noul Om Sovietic nu mai este un călugăr socialist.

— Am să beau pentru asta ! — declară Sonia, și-și respectă promisiunea pe loc.

— Și eu la fel, spuse Iuli, umplându-și încă o dată paharul.

— Și zici că nu-mi porți pică, Iuli ? murmură Sonia, care simțea că se înmoaie și că i se învârtește capul.

Cu un efort ce păru supraomenesc, Iuli se ridică țeapăn și drept în picioare, privind-o fix, fără să clipească,

cu ochii injectați și, prin ceața alcoolului, sau poate prin mijlocirea ei, o clipă cu limpezime de cristal păru să dăinuie între ei.

— Nu-ți port pică, te compătimesc, Sonia. Există o dimensiune a vieții la care tu ești oarbă, o nuanță pasională pe care ochii tăi nu o percep, și anume fericirea de a te dedica cu adevărat unei viziuni superioare propriului tău eu, fără de care... fără de care...

— Da, da, ce să spun, Iuli Markovski, servitorul altruist al poporului și pariez că urmează să-mi trânteșți un citat din Lenin despre idealismul socialist, replică Sonia.

Dar era ceva în ochii lui și în spatele cuvintelor sale, ceva care o îndemna să se îmbete și mai mult, cu toate că încăperea începuse deja să se învârtească, așa că mai luă o înghițitură de vin, fără să poată cu nici un chip să-și întoarcă privirea de la el.

— Nimic din toate astea, spuse Iuli. Astăzi e momentul să fii tânăr, să fii rus și să participi la o mare aventură. A venit rândul nostru să fim în miezul lucrurilor, să împingem lumea înainte și să o simțim cum se mișcă, să călărim armăsarul sălbatic al istoriei, să ținem dârlogii în propriile noastre mâini și să forțăm destinul să lucreze pentru binele suprem...

— Acum e momentul să fii tânăr, să fii rus și să trăiești în Europa, asta e marea aventură, Iuli, ripostă Sonia, încercând să scape de ceea ce o atrăgea înspre ochii lui congestionați de Rasputin. Era ceva pe care se temea să-l pătrundă și care începuse să o facă să se simtă mică, proastă și pierdută.

— Chiar nu vrei să înțelegi ce-ți spun ? se minună Iuli și, trăgând încă o dușcă de vin, Sonia reuși în sfârșit să destrame magnestimul vizual intens.

— N-ai nici pic de simț al destinului, nici al meu, nici al tău !

— Ia nu mă mai dădăci atât ! se răți Sonia la el.

— Vai, dar nici nu mi-a trecut prin minte, se replie Iuli, lungindu-se în pat, oarecum în direcția ei.

Sonia reuși să-l cuprindă în brațe în clipa în care camera începu să se clatine.

— Ești complet beat !

— Şi tu eşti la fel !

— Eu sunt ultima care-aş putea să te contrazic.

— În cazul ăsta, conchise Iuli, trăgând-o sub el, căutându-i cu o mână sânii şi bâjbâind cu cealaltă să-şi desfacă şliţul, hai să nu irosim ultima noastră noapte trăncănind fără rost ca nişte intelectuali. Hai să ne iubim gospodăreşte, ca nişte ţărani oneşti şi matoliţi !

Zis şi făcut !

La drept vorbind, în condiţile date, nici n-ar fi putut face altceva. S-au iubit cu disperare şi în neştire, nereuşind nici unul din ei să ajungă la orgasm înainte de a cădea frânţi unul în braţele celuilalt. Iar dimineaţa, când Sonia s-a sculat cu o groaznică durere de cap şi cu gura amară, a înţeles că se sfârşise.

Trei săptămâni mai târziu se afla pe malul mării, în Crimeea înotând înainte de micul dejun, studiind „tehnologia informaţiei" până la ora cinci, încă o repriză de înot înainte de cină după care, adesea, urmau reprize de amor fără complicaţii pe plajă, cu câte un partener pe care ştia că n-avea să-l mai revadă nicicând.

Era o tranziţie perfectă. Clima era blândă, mâncarea bună, sexul în aer liber era înviorător şi tonifiant, lipsit de emoţii, iar studiul propriu-zis nu era nici pe departe la fel de extenuant precum cele universitare, fiind axat cu precădere pe familiarizarea cu elementele de hardware [1] şi software [2], cu o introducere sumară în programare.

După încă trei săptămâni, iat-o trăindu-şi noua viaţă în Bruxelles, având la dispoziţie un întreg apartament. Şi chiar dacă, prin comparaţie cu standardul local, nu prea mult, faţă de cămăruţa din cartierul Lenin era o schimbare uriaşă.

Într-adevăr, munca ei de „translator" se dovedise a fi, mai ales, îngrozitor de plictisitoare, căci zi după zi stătea în faţa unui computer, într-un birou supraîncălzit, împreună cu alţi zece „translatori", transcriind sporovăiala agramată a inteligenţei artificiale într-o engleză şi franceză acceptabile, singura distracţie fiind oferită când şi

[1] Componentele fizice (mecanice, electronice etc.) ale unui calculator (n.tr.)

[2] Partea de programare a unui calculator (n.tr.)

când de umorul involuntar ce rezulta din software-ul de translație.

La fel de adevărat era că mai trebuia să evite în permanență avansurile siropoase ale șefului ei de birou, Grigori Pankov, un țap bătrân și timid, care s-ar fi împăcat și cu un răspuns negativ, dar în același timp insista tenace să se supună umilințelor cauzate în mod regulat de refuzurile ei sistematice.

În schimb, nu mai avea de lucru pentru acasă, gata cu întrunirile de Comsomol importante, nu mai ducea grija eventualelor pete negre din caracterizare și nici părinții nu-i mai avea pe cap. Pentru prima oară în viață timpul ei liber îi aparținea în întregime.

Bruxelles nu se compara cu Londra sau cu Paris, și nici măcar cu Amsterdam, dar cu avionul, ori chiar cu TGV-ul (era mai ieftin), putea ajunge oriunde, cu prețul unei călătorii de plăcere, ceea ce însemna că se afla cu adevărat în *Europa*, care se deschidea în fața ei, și asta era mai mult decât visase, căci în fiecare week-end se afla într-o continuă plimbare.

Învățase să schieze în Zermatt și practicase schiul nautic la Nisa. A făcut jocurile în Monaco și s-a dedat la orgii în Berlin. A frecventat seratele pariziene, a mers la teatru în Londra și s-a întors dezgustată de la Oktoberfest, din München. A urmărit cursa de la Le Mans și luptele cu tauri la Madrid, a fumat haşiş într-o barcă pe un canal din Amsterdam și a băut retsina în Plaka din Atena, și da, a fost chiar și în Disneyland, reușind să se descurce în majoritatea cazurilor pe chèltuiala binevoitoare a altora.

Pentru că era tânără și atrăgătoare, dispusă să se arunce cu inima deschisă în distracții și aventuri alături de un campion „simpatico", fiind în plus o membră bine situată a Pericolului Roșu, valul de eurorusoaice tinere și emancipate ca și ea, ce bântuia prin Europa, o varietate mai nevinovată de gașcă sălbatică, care nu mai avuseseră parte de asemenea distracții de peste o sută de ani și erau hotărâte, în entuziasmul lor fermecător, să le facă pe toate dintr-o dată. Ambiția majoră a vieții ei, și în același timp o obsesie comună a ambelor sexe ale Pericolului

Roşu, era să colecţioneze amanţi de fiecare naţionalitate europeană, aşa cum altădată colecţionase timbre. Printre fetele de la birou erau chiar şi unele care-şi marcau victoriile înfigând bolduri în hartă.

Numai arareori, în astfel de momente, când se afla singură în tren sau în avion şi avea prea mult timp de gândire la dispoziţie, stârnită de vreo asemănare întâmplătoare a chipului de vizavi, de vreo frântură de controversă politică desfăşurată în ruseşte sau de gustul vinului de Bordeaux, ce reactualiza cine ştie ce veche amintire despre Iuli Markovski, despre drumul la care renunţase sau despre felul în care se despărţiseră, numai atunci îşi mai îndrepta gândul către posibilitatea unui alt gen de viaţă.

Din fericire, asemenea umbre treceau la fel de repede ca şi norii de pe cerul Spaniei, cu iuţeala cu care se umpleau de lume trotuarele din St.-Germain, după câte o ploaie de vară, cu viteza cu care TGV-ul traversa mahalalele şi periferiile, fulgerându-i prin faţa ochilor imaginea fugară şi înceţoşată a centrului Parisului, înainte de a plonja în tunelul de intrare în Gare du Nord.

De la distanţă, Parisul părea o dioramă cu aspect de carte poştală desenată, amintind întrucâtva de centrul Moscovei, văzut de la fereastra biroului lui Vitali Kuriakin, din Turnul Red Star.

Acolo privise în jos la crenelurile din cărămidă roşie, la catedrala şi grădinile complexului Kremlin, cupolele viu colorate ale bisericii Sf. Vasili, largile bulevarde ce se încrucişează în Piaţa Roşie şi, mai departe de curba albastră a râului ale cărui meandre străbăteau oraşul asemenea Senei, ştiind prea bine că, din această perspectivă, Moscova arăta mult mai bine decât de acolo, de jos, pe străzile realităţii de zi cu zi, unde viaţa era mult prea prozaică şi familiară şi nu aducea deloc a fantezie romantică, chiar în condiţiile dezgheţului Primăverii Ruseşti.

În tot cazul acum, pe când trenul pătrundea în întunericul tunelului, rămăsese în minte cu imaginea orizontului parizian plutind deasupra ei ca un miraj scânteietor, cu domul alb de la Sacré-Coeur, dantela victoriană a Turnului Eiffel, monoliticul Tour Montparnasse strălucind distant în lumina soarelui precum casele zânelor din

Tărâmul Fermecat şi, o dată cu autograful imaginii Disneylandului, spre deosebire de panorama din Turnul Red Star, cu promisiunea carnavalului şi a minunilor de pe străzile sale fascinante.

Oh, da, dintre toate oraşele în care se distrase în primul său an european, Parisul fusese cel mai grozav, şi asta nu numai pentru că cunoştea limba franceză, dar nici Londra, nici Geneva, nici Bruxélles şi nici măcar Nisa nu-i înălţaseră spiritul precum Oraşul Luminii.

Era clişeul cel mai des repetat în toate ghidurile turistice din lume, dar era cât se poate de adevărat. Şi nu din cauza cafenelelor cu terase pe trotuare, a grădinilor sau a minunatelor promenade de-a lungul Senei, cu restaurantele, cluburile şi muzeele lor, şi sigur nu datorită climei (inferioară celei din Madrid, Atena sau Roma) şi nici măcar a aromelor culinare ce te ademeneau pretutindeni. De vină erau metroul, ce împânzea ca un fagure tot oraşul, asigurând legături rapide cu orice zonă, oceanele de vin şi crusta tainică a lucrurilor — piaţa din vecinătate, braseria de la colţul străzii, dughenele ce înconjurau orice scuar cât de mic şi felul în care se populau străzile la orele mici ale nopţii, şi nebunia talciocului din Beaubourg, şi grandoarea stridentă a Boul Mich, comprimarea acută a unui oraş construit la o scară atât de umană, ce părea a fi fost proiectată pe de o parte numai pentru plăcere şi pe de altă parte fremătând cu energia electrică a Europei Comune, o metropolă economică activă.

Parisul făcea ca Moscova să pară ca Siberia, Viena — o piesă de muzeu, Londra — cenuşie şi posacă, Geneva — o casă bătrânească, iar Bruxelles, ei bine, cum ar spune francezii, ca Belgia.

Când trenul părăsea întunericul subteran ca să intre în vastitatea cavernoasă şi sumbră a Gare du Nord — zgomote şi freamăt, pasagerii grăbiţi trăgând de bagaje, flecăreală poliglotă şi o aromă mixtă de ozon, miros de *mergüez* [1] prăjit, fum negru de tutun, petrol şi transpiraţie — momentul de melancolie slavă, nostalgică şi ata-

[1] Cârnat proaspăt, picant, din carne de vită sau vită şi oaie, care se consumă fript sau prăjit (specialitate din Africa de Sud) (n.tr.)

vică al Soniei se risipise, pierzându-se în stepa rece răsăriteană, acolo de unde venise.

Era vară, anotimpul distracţiilor, avea la dispoziţie două săptămâni de libertate, în care putea să facă tot ce-i trecea prin cap. Era tânără, soarele strălucea, se afla la Paris şi nicicând fetiţa care privea fermecată la televizor în apartamentul de două camere din cenuşiul şi bătrânul cartier Lenin, visând să danseze pe Strada Mare în noul Disneyland francez, cu Mickey şi Donald, nu ar fi crezut că vreodată această clipă magică *avea* să vină cu adevărat, după cum nici nu şi-ar fi dorit altceva.

Dl Sigmunsen, membru al Camerei Reprezentanţilor : Nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să-i lăsăm pe aceşti marxişti smintiţi să transforme Peru într-un Liban american. Dacă nu punem piciorul în prag ca să restabilim de îndată ordinea, descreieraţii ăştia sunt în stare să-şi răspândească diversiunea în Columbia, Bolivia şi chiar în Brazilia şi, cine ştie, într-o bună zi ne pomenim cu ei la Rio Grande. Scrisorile primite de la alegătorii mei susţin la unison o rezolvare imediată a problemei.

Bill Blair: Sugeraţi că trebuie să trimitem forţe terestre şi în Peru?

Dl Sigmunsen: Numai pentru a construi şi a proteja bazele pentru elicoptere şi avioanele tactice de luptă. Un ajutor aerian ceva mai consistent este suficient ca să le permită luptătorilor pentru libertate peruvieni să preia iniţiativa operaţională.

Bill Blair : Şi dacă nu e suficient ?

Dl Sigmunsen : Ei bine, Bill, cum a spus Cezar la Rubicon, dacă va fi nevoie, vom trece şi podul ăsta.

— *Newspeak*, reporter Bill Blair

VACCINUL SIDA NU A AJUNS ÎNCĂ ÎN AFRICA

În vreme ce Occidentul beneficiază de aşa-numita „a doua revoluţie sexuală", milioane de oameni mai mor încă în Africa, şi abia în ultimul timp, numărul cazurilor noi a început să scadă uşor, a declarat astăzi, la Naţiunile Unite, Ahmad Jambadi, secretarul general al OMS, în urma unui turneu de documentare la faţa locului, ce a durat zece zile.

„OMS pur şi simplu nu dispune de fondurile necesare rezolvării problemei", a mai adăugat domnia-sa, „fie că e vorba de angajarea personalului medical, fie de asigurarea unei provizii adecvate de vaccin la preţurile curente. Companiile producătoare de medicamente ar trebui să doneze cele necesare, pe baza profiturilor enorme obţinute pe pieţele lor interne. Adevărul e că preţul de producţie al unei doze este de zece ori mai mic decât preţul de livrare. Ţinând cont că SIDA nu mai constituie o problemă pentru lumea dezvoltată, nu se mai poate invoca nici o scuză decentă pentru a nu se trata situaţia din Africa în singura manieră acceptabilă, şi anume ca pe o problemă a comunităţii globale".

— *Le Monde*

III

Ajutat de André Deutcher, lui Jerry Reed i-au trebuit cam 24 de ore ca să se acomodeze cu fusul orar local. André l-a lăsat să zacă câteva ore, apărând în cameră pe

la ora paisprezece, însoțit de un chelner de la room-service, care aducea cu el un ibric cu cafea neagră și tare. A tras perdelele, ca să-l trezească pe Jerry într-o baie de soare strălucitor, i-a întins o ceașcă cu cafea și un pumn de pastile la care Jerry s-a uitat posac și neîncrezător.

— Două sute de unități de Complex-B, un gram de vitamina C, 500 de miligrame de extract de kola, 300 miligrame de fenilalanină, totul în limitele legale, l-a asigurat André. Dacă totuși vrei ceva mai tare, se poate aranja. ESA consideră nedemn să le ceară angajaților săi să facă pipi în sticluțe și mai ales să-și vâre nasul în rezultatele odioase ale unor asemenea acțiuni.

Pastilele, două cești cu cafea și un duș fierbinte prelungit, într-o baie cât o cameră de hotel normală, l-au făcut pe Jerry să se simtă aproape omenește.

— Așadar, spuse André când Jerry ieși din baie, înfășurat în halatul din pluș albastru din dotarea hotelului, cât te îmbraci să discutăm câteva probleme importante. Ce ai dori să mănânci la prânz ? Ce crezi că ți-ar surâde : *cuisine minceur, cuisine bourgeois, fruits de mer* sau poate *provençale ?*

— Ăă... nu știi cumva un loc unde am putea mânca niște ouă Bennedict ? — bâigui Jerry, încercând să pară rafinat.

André Deutcher reacționă profund scandalizat :

— Ei haide, haide, Jerry, fii serios ! Primul prânz la Paris trebuie să fie un eveniment memorabil, altfel ar fi lezată onoarea Franței, ca să nu mai vorbim de jignirea adusă contului de protocol al ESA !

— Atunci alege tu, André, răspunse Jerry. Ca să fiu sincer, n-aș putea să deosebesc *cuisine bourgeois,* ce-o mai fi și asta, de Taco Bell.

În fața hotelului, în locul limuzinei Citroën, aștepta o micuță Alfa Romeo-Peugeot decapotabilă, cu două locuri, de culoare roșie, un adevărat demon zgomotos de modă veche, alimentat cu benzină, și despre care Jerry află că este mașina personală a lui André.

— Din perspectivă ecologică, cam atavică, *peut-être,* admise el pe când se îndepărtau în trombă de Ritz, dar eu prefer o *bagnole* mai nervoasă.

Şi, ca pentru a-i dovedi cele spuse, îl purtă pe Jerry într-o cursă nebună în care senzaţiile tari îl încercau în fiecare minut, când de-a lungul unei străzi gâtuite de trafic, când pe o arteră principală ce trecea pe dreapta, pe lângă un parc, iar pe cealaltă parte pe lângă trotuarul aglomerat al unei zone comerciale, apoi într-un scuar imens unde sute de maşini se îngrămădeau tăindu-şi reciproc calea, ca într-o monstruoasă cursă de demolare, în care nimeni nu reuşea să înscrie vreun punct, pe un pod peste Sena, din nou pe un bulevard, străbătând un labirint imposibil de străzi lăturalnice, alt bulevard, alte străzi secundare, apoi pe o şosea ce însoţea râul până într-un parking, aşezat în imediata apropiere a unei treceri de pietoni.

Când în sfârşit ajunseră în parcare, Jerry era treaz de-a binelea — cum ar fi putut să nu fie ? — şi, în timp ce André îl conducea pe nişte scări abrupte şi cam şubrede către un restaurant ciudat, cocoţat pe o terasă, trăsnind a arome ameţitoare, realiză că era realmente înfometat.

— *La Tzigane,* îi dezvălui André denumirea localului, dar nu din cauză că ar avea prea mult de a face cu *romany cuisine,* indiferent ce ar însemna asta.

Mesele, acoperite cu feţe albe, aranjate cu eleganţă, erau aşezate în aer liber, sub un baldachin rulat acum pe jumătate, ca să permită soarelui să le lumineze. Chelneri îmbrăcaţi tradiţional în alb şi negru, apăreau şi dispăreau dintr-un misterios şopron din spatele terasei, în vreme ce un *maître d'hotel,* la fel îmbrăcat, care părea să-l cunoască pe André, îi conduse la o masă rezervată, ce oferea privelişte cu adevărat magnifică a turlelor şi contraforţilor gotici ai catedralei Notre Dame, de peste râu.

— Un adevărat restaurant ţigănesc, îi spuse André, în timp ce primeau menuurile scrise într-o franceză caligrafiată artistic, la fel de inteligibilă pentru Jerry ca şi mâzgăleala arăbească. Nu are un sediu stabil, îşi schimbă locul prin Paris o dată cu lunile şi anotimpurile, aici pentru o vreme, apoi în grădinile Luxembourg, pe vreun vaporaş de pe Sena, în Montmartre, nimeni nu ştie unde o să apară data viitoare, când îşi strâng corturile — doar

daca nu cumva locul respectiv se află pe fişierul de adrese — nici pe minitel nu acceptă să-şi desconspire noua localizare. Se zvoneşte că maeştrii bucătari de la celelalte restaurante trec prin rotaţie prin bucătăria asta ambulantă, cu toate că, şi în această privinţă, cei de aici păstrează misterul.

André a comandat meniul pentru amândoi şi totul a fost delicios. Scoici crude mărunte şi mici cuiburi individuale din tăiţei prăjiţi, din hrişcă şi susan, acoperite cu ciupercuţe sălbatice, tăiate fâşii, ceapă verde şi ardei copţi în oţet din vin de orez, udate din belşug cu vin alb. Felii subţiri de mistreţ cu chimion, ardei roşu şi şofran de India ; ceapă prăjită, garnisită cu brânză Stilton, cartofi copţi, înmuiaţi în nu ştiu ce soi de unt cu aromă puternică şi chimen şi tapetaţi cu caviar şi un vin de Bordeaux, cu adevărat tare. Mici sufleuri în trei arome — ciocolată, portocale şi nucă — cu trei sosuri diferite. Brânzeturi. Nuci pecan prăjite. Cafea. Coniac. Una din havanele lui André.

Când au revenit în stradă, Jerry resimţea o minunată senzaţie de bine, căci mâncând porţii mici din toate felurile, nu se îmbuibase. În tot cazul, acceptă bucuros propunerea lui André de a face o mică plimbare de-a lungul Senei şi prin St.-Germain, ca să li se aşeze mâncarea, mai ales că devenise nerăbdător să descopere la pas măcar un crâmpei din oraş.

„Mica plimbare" s-a dovedit a fi o promenadă întortocheată care a durat vreo trei ore, întreruptă de trei opriri ca să privească furnicarul uman de la câte o măsuţă de cafenea cu terasă, două pauze pentru cafea şi ultima pentru un vin cu aromă de afine, denumit „kir".

Pentru un originar din California, aşa cum era Jerry, ale cărui unice contacte cu adevărata viaţă de stradă pedestră însemnaseră circa o duzină de cvartale din Venice şi Westwood, şi străzile deochiate din Tijuana şi San Francisco, Malul Stâng arăta ca un oraş de pe o planetă exotică din spaţiul extraterestru, deşi în acelaşi timp reuşea să pară un loc familiar lui, din vise pe jumătate uitate.

Sau mai degrabă din nesfârşitele spectacole şi filme TV, pentru că, de-a lungul anilor, această zonă a Pari-

sului fusese atât de mult folosită ca decor, încât îi era familiară lui Jerry în aceeași măsură în care *Hollywood Boulevard*, *Mulholland Drive* sau *Ventura Freeway* le erau cunoscute oamenilor din lumea întreagă, chiar și celor care nu se apropiaseră niciodată la mai puțin de 6000 de mile de Los Angeles.

În orice caz, una era să vezi un film montat la Paris, și cu totul altceva să trăiești la Paris. Căci Parisul avea propria-i aromă caracteristică, prea subtilă spre a fi catalogată drept miros, ceva care se insinua în subconștient și-l înștiința pe Jerry, la un nivel la care o simplă imagine nu ar fi reușit s-o facă, că se afla cu adevărat într-o țară străină.

Iar să privești femeile, era o adevărată încântare.

Și asta nu pentru că femeile de pe străzile pariziene ar fi fost, fizic vorbind, mai grozave decât fabuloasele starlete, tinerele pasionate de surf sau prostituatele din Los Angeles, unde frumusețea feminină era unul din principalele obiecte de comerț, la toate nivelurile.

Dar aici, toate aceste creaturi ispititoare se aflau în plină stradă, expunându-se la măsuțele așezate pe trotuare, trecând prin fața lor când cei doi se opreau să bea câte ceva, apărând după fiecare colț, cu zecile, cu sutele. Densitatea lor neobișnuită era copleșitoare, creând iluzia că era foarte ușor să le cunoști, ținând cont de legea perfectă a mediilor și de mulțimea compactă de oameni de pe străzile cartierului St.-Germain.

Reversul medaliei era că toată lumea vorbea franțuzește.

Evident, Jerry nu era întru totul surprins de faptul în sine, numai că el asociase întotdeauna sonoritățile altor limbi decât engleza cu oamenii care privesc de pe margini, imigranții, veneticii, plevușca străzii.

Pe când aici, el era cel care privea de pe margine. Iată-i pe toți franțujii ăștia care intră în vorbă atât de simplu cu toate fetele alea frumoase, trecând de la o măsuță de cafenea la alta, hoinărind pe străzi, făcând totul cu aparentă ușurință, așa cum ar fi fost și el în stare să facă dacă toate acestea nu s-ar fi petrecut în limba franceză.

Înainte ca Jerry să aibă timp să reflecteze asupra excitației sale frustrate din cauza barierei lingvistice, André l-a dus la malul Senei, unde au coborât o rampă de piatră îmbătrânită de vreme, înspre chei. Aici s-au urcat la bordul unei șalupe, cu mult mai mică dar la fel de aglomerată ca majoritatea behemoților [1] grosolani și fragili care făceau naveta în susul și în josul râului.

— Exasperant de turistic, *oui,* admise André în vreme ce șalupa se înscria pe cursul apei, însă trebuie să treci prin toate astea, ca să-ți iasă din cap.

Și chiar așa au și făcut. Au înconjurat insula St.-Louis luând-o înapoi pe canalul principal, pe sub Pont Louis prin spatele catedralei Notre Dame, pe urmă spre vest în josul Senei, trecând pe sub poduri de piatră ornamentate pe lângă Tuileries, Luvru și *Mussé d'Orsay,* înspre Trocadéro, peste drum de Turnul Eiffel și acolo, șalupa a făcut o întoarcere de 180° în susul râului, acostând la docul din Pont-Neuf.

După care André l-a purtat într-o nouă cursă nebună de data asta până la Turnul Eiffel, ca să privească de sus cum apune soarele și cum se aprind luminile orașului, sorbind încă un kir, care îl făcu pe Jerry să-și simtă genunchii ca de cauciuc.

— Cred că am început să mă înmoi, spuse el când au ajuns înapoi la mașină. Poate că ar fi mai bine să mă întorc la hotel și să înfig cornu-n pernă. La urma urmei, n-am dormit decât vreo trei ore.

— Nu, nu, nu, insistă André, nu e nici măcar opt, trebuie să rămâi treaz până la miezul nopții altfel, crede-mă, altfel n-ai să te acomodezi cu ora locală nici peste câteva zile. E puțin cam devreme, dar cred că putem trece totuși la cină.

— Bine, dar nu mi-e foame deloc...

— Ceva ușor, *peut-être.* Ah, desigur, mergem la *Le Dôme* să mâncăm o *bouillabaisse* [2], e cea mai bună din Paris și la ora asta putem prinde o masă și fără rezervare !

---

[1] Behemot — animal uriaș și extrem de puternic, descris în Vechiul Testament (probabil hipopotamul (n.tr.)

[2] Numele unei ciorbe preparate din mai multe feluri de pește (n.tr.)

Încă un tur pe străzile Malului Stâng, cinci minute de căutare a unui loc de parcare pe străzi lăturalnice urmate de mersul pe jos cu picioare ca de cauciuc, pe distanța a patru cvartale înspre *Boulevard Montparnasse,* o arteră fremătând de viața nocturnă, ca și St.-Germain. Intrară în *Le Dôme*, scăldat din belșug într-o lumină caldă, întrucâtva cam înghesuit și totuși atrăgător, totul numai lemn vechi și alamă, în același timp modern și ireal, expunându-și afară, pe trotuar, propriile măsuțe. Localul era zgomotos, dar nu deranjant, se hrănea cu energia străzilor fără a se lăsa copleșit de aceasta și de îndată ce Jerry se așeză la masă și începu să inhaleze mirosurile amețitoare ale mâncărurilor condimentate, se mai învioră un pic. Deși, după ce-și termină porția de *bouillabaisse* și o jumătate de sticlă de vin alb, spuma de zmeură în sirop de ciocolată și dușca de coniac, luată la insistențele lui André, se înmuiase din nou.

— Acum pot să mă întorc la hotel? întrebă el pe un ton plângăreț, când ajunseră din nou la mașină.

André își consultă din nou ceasul și clătină din cap.

— Încă două ore, *mon ami,* și apoi vei putea dormi buștean până mâine dimineață, când te vei trezi acomodat cu ora Parisului, gata pentru niște distracții adevărate.

— Mă-ndoiesc că mai pot rezista treaz așa de mult... oftă Jerry.

— Mergem la *La Bande Dessinée* și dacă nici asta n-o să-ți țină ochii deschiși, atunci nu știu ce ar mai putea să o facă, spuse André și porniră din nou la drum.

Chiar și în mașina decapotabilă Jerry moțăia, așa încât pentru el călătoria se desfășură într-o negură atemporală, de parcă ar fi fost teleportat nu se știe unde, apoi străbătu cu pași șovăielnici un cartier modern, de un gust îndoielnic, plin cu vitrine scăldate în neon, ce etalau fotografii de nuduri, ca și de sex-shop-uri și baruri zgomotoase, trecu plutind parcă pe lângă un portar și intră într-un... într-un...

Oh, fir-ar să fie, un bar-sexy de mâna a doua!

În mijlocul sălii, luminată de sus de un fascicul roz, se afla o scenă circulară pe care o uluitoare roșcată goală și un negru cu pielea lucioasă întinsă peste mușchii de

culturist făceau amor pe fondul unei versiuni electronice a unui ritm străvechi și lasciv de *bump-and-grind*, pe o canapea de catifea roșie, ea deasupra, împărțind bezele obișnuiților localului. De-a lungul a trei dintre pereții încăperii, de formă aproximativ circulară, se desfășura un bar din alamă și lemn lustruit, cu taburete înalte, oglinzi mari în spate și barmani cu cămăși în dungulițe zahăr-candel și mustăți în furculiță. În spațiul dintre scenă și bar, măsuțe de cafenea la care serveau chelnerițe cu bustul gol, purtând niște fustițe mini stilizate. O ceață groasă de culoare roz, rezultată fără îndoială din combinarea fumului de țigară cu lumina roșie, umplea atmosfera și îndulcea contururile.

— Iisuse, André, cred că glumești, spuse Jerry când se așeză la una din puținele mese libere, nu departe de scenă. Am bătut atâta drum până la Paris și tu mă duci la un sex-show pe care-l puteam vedea și în Tijuana.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

— Cum ?

— Studiază puțin fețele clienților.

Jerry îi ascultă îndemnul, în timp ce André comandă ceva unei chelnerițe aflate în trecere pe lângă masa lor. Locul era destul de bine populat, dar nu cu libidinoșii și curviținele pe care te-ai fi așteptat să le găsești aici. Erau tot atâtea femei câți bărbați, majoritatea cupluri. Cei mai mulți, și bărbații și femeile, erau mai degrabă elegant îmbrăcați, într-un fel sau altul ; e drept, tinerii arborau o vestimentație libertină, însă găseai și cupluri mai în vârstă, cu o ținută conservatoare. Într-adevăr, întreaga pliveliște avea un aer straniu.

— Va să zică, lumea bună a dat buzna în cartierul rău famat, spuse Jerry când, în sfârșit, chelnerița le aduse două pahare cu ceea ce părea a fi vodcă pură, nediluată.

André izbucni în râs.

— Bea, spuse el ridicându-și paharul. Privește, adăugă dând din cap în direcția scenei.

Jerry bău. Lichidul curat, păstrat la temperatura camerei, avea impactul fără pic de dulceață al vodcii, dar avea gust de pere. Mamă Doamne ! Trăscăul începea să-i placă ! Între timp, negrul dispăruse de pe scenă, iar

roşcata se întinsese pe canapea, în lumina roz, mângâindu-şi languros sânii, în aşteptarea unui nou partener...

...Care păru să se materializeze brusc din neant, în mijlocul fasciculului de lumină, pe fondul primelor măsuri din tema filmului „Superman" şi, oh, nu se poate, era într-adevăr un super-mascul musculos, îmbrăcat în costum de Superman, cu cagulă roşie şi tot d'chisul, care stătea deasupra ei cu mâinile în şolduri şi deodată, ce dracu...

...Din pântecele costumului răsări un penis, argintiu şi palpitând şi, în strigătele entuziaste ale asistenţei crescu şi crescu şi iar crescu până când căpătă dimensiunile unei bâte de baseball. În crescendoul susţinut al temei muzicale, Omul de oţel reuşi, incredibil, să-şi introducă toată lungimea şi grosimea organului în femeia de pe canapea şi începu să o călărească din răsputeri.

Jerry luă o gură de apă de foc, fără să realizeze ce face, şi de bună seamă fără să înţeleagă fenomenul imposibil la care era martor :

Superman călări ce călări, în acelaşi ritm cu roşcata, până când amândoi ajunseră la orgasm. Asta era evident pentru că din urechile femeii se împrăştie o ploaie de scântei, steluţe şi confeti de spermă, iar Superman fu proiectat afară din ea şi din fasciculul luminos de lovitura fulgerătoare a unei măciuci care se metamorfoză într-o rachetă propulsoare dotată cu aripioarele ornamentale ale lui Flash Gordon.

Fata de pe canapea se preschimbă într-o negresă cu corpul lucios, cu sfârcurile irizate de o lumină de neon roşie, urechile îi crescură şi se rotunjiră, ochii îi deveniră nişte cercuri mai albe cu boabe negre la mijloc şi, ei da, iat-o seducătoare şi durdulie, Minnie Mouse, rostogolindu-şi ochii şi afişându-şi zâmbetul larg de desen animat şi gata de acţiune.

Şi iată-l şi pe Pluto, potaia tembelă, păşind grăbit în lumină, cu o limbă roşie de o jumătate de metru atârnându-i din gură şi cu care începu să lăpăie între picioarele lui Minnie...

— Sfinte Sisoie ! exclamă într-un târziu Jerry. Totul nu-i decât o hologramă !

— Mai ceva decât tot ce se află prin Disneylanduri *m'est-ce pas?* spuse André pe un ton sec. Un triumf al tehnologiei franceze.

Şi într-adevăr, aşa era, Mickey Mouse îl înlocui pe Pluto trezindu-se apoi zgândărit de Donald Duck, Woody Woodpecker îşi făcu numărul cu Jessica Rabbit, Omul de cauciuc Michelin îşi demonstră flexibilitatea uluitoare pentru ca în cele din urmă Daffy Duck, Porky Pig, Mr Natural, Batman şi Wonder Woman să se alăture cu toţi: orgiei generalizate.

Impresia a fost şi mai puternică atunci când au intrat în scenă Humphrey Bogart, Marilyn Monroe, preşedintele Statelor Unite, Adolf Hitler, James Dean şi Papa, împreună cu o întreagă galerie de alte figuri care, după răcnetele şi hohotele mulţimii, trebuie să fi fost personalităţi ale show-business-ului şi politicieni francezi, pentru că un asemenea spectacol fusese realizat probabil prin holoanimarea materialelor din arhivele de filme bidimensionale, folosindu-se chiar şi fotogramele alb-negru, şi asta însemna programe geniale şi gigaocteţi de memorie

Şi deodată, spectacolul se metamorfoză din nou, într-ceva care-i abătu atenţia lui Jerry de la biţii şi baiţii sugeraţi de ceea ce văzuse până atunci, înspre o realitate erotică minunată şi încântătoare.

Orgia delirantă se topi într-o la fel de aglomerată friză erotică indiană, basorelieful prindea viaţă într-un mod sinuos şi subtil, în ritmul monoton şi antrenant de sitar [1] şi tabla [2]. sâni, coapse, picioare, lingamuri [3] şi yoni [4] mişcându-se înăuntru şi în afară şi împrejur, în ritmul ascendent, ca un arabesc viu de senzualitate întreţesută...

...care se preschimbă într-o versiune grecească a aceluiaşi tablou sexual, trupuri de marmură albă şi palidă, cu musculaturi fin conturate, sâni cu sfârcuri rotunde coapse puternice şi braţe atletice, chipuri nobile şi străjuite de plete ondulate, trupuri realiste idealizate, mişcându-se unele înspre altele ca nişte zei şi zeiţe, în muzica de flaut şi liră...

La rândul ei, aceasta se transformă într-o pictură virenascentistă, în tonuri de ulei fastuoase şi modele în

[1] şi [2] Instrumente muzicale hinduse (n.tr.)

[3] şi [4] Denumirile organelor sexuale, masculin, feminin, preluate din erotologia hindusă (n.tr.)

clarobscur mobil, cu viole şi instrumente de suflat, cu fauni şi nimfe opulente, cu obrajii roz bucălaţi şi fese tremurânde... o versiune flamandă realistă a unei fugi de Bach... o versiune franceză romantică, numai trupuri împreunate şi fast beethovenian îndulcindu-se într-un apus de soare perpetuu şi erotismul sclipitor al domnişoarelor şi flăcăilor lui Maxfield Parrish Art Deco în acompaniament din ghitare spaniole... o orgie în stilul înălţător japonez... realism eteric impresionist... polinezienii solizi, cu pielea tuciurie, ai lui Gaugain...

O versiune realmente înceţoşată a Republicii de la Weimar, ciorapi de plasă şi brasiere fistichii, tocuri înalte şi accesorii din piele, un jazz îndrăcit şi lasciv, transformându-se în dragoste à la Haight Ashbury, în sunetul chitarelor electrice şi al sintetizatoarelor acid-rock-ului, fete cu flori împletite în cosiţe lungi, tineri cu părul lung, cu şaluri de lână şi catifea, culorile, trupurile şi pletele fluturând sălbatic, contopindu-se într-o abstracţie a aceloraşi elemente, într-un dans al formelor şi mişcărilor erotice pure, de lumini şi tonuri şi unduiri întrepătrunse care explodară în cioburi de vitralii, o dată cu apogeul Boleroului de Ravel...

...Făcând loc unei scene rotunde, luminată de sus de un fascicul roz, în conul căruia o roşcată goală şi un culturist negru cu muşchii acoperiţi de o piele lucioasă făceau amor în versiunea electronică a unui ritm antic şi lasciv de *bump-and-grind*, pe o canapea de catifea roşie, ea deasupra şi împărţind bezele obişnuiţilor localului, tipi rafinaţi ce păreau a-şi fi reluat conversaţia ca şi cum nu se întâmplase nimic extraordinar.

— *Vive la France...* oftă Jerry.

— Bun venit în Europa, spuse André Deutcher.

Pe tot parcursul drumului de întoarcere la Ritz, Jerry fu năpădit de visurile pariziene. Era trecut de miezul nopţii când au ajuns la hotel, şi abia mai avu putere să ajungă în cameră, să se dezbrace şi să se târască în pat, înainte de a trece în lumea viselor, dormind buştean timp de nouă ore bătute pe muchie.

Dimineaţa se trezi odihnit şi deloc mahmur. Avu ceva dificultăţi când îşi comandă micul dejun la room-service,

— femeia vorbea bine englezește dar nu pricepea cum se pot combina cârnații cu ouăle așa că trebui să se mulțumească cu o *omelette,* cu șuncă și brânză — și abia avu vrme să-și facă un duș, să se bărbierească și să pună pe el un halat pufos de pluș, că i se și aduseră cele comandate. Tocmai termina un *croissant* cu zmeură și a doua cafea când, ca la un semnal, sună telefonul.

Era André Deutcher, care suna din hol. Trebuia să se întoarcă la lucru, la ESA, venise însoțit de „ghidul lui Jerry pentru următoarele zile", așa încât urmau să urce imediat, ca să facă prezentările.

Jerry ezită : să încerce să se îmbrace înainte ca ei să ajungă sus-? Probabil că n-ar fi avut timp. Se dovedi că avusese dreptate, dar își dori să fi încercat măcar, pentru că după vreo trei minute auzi o bătaie în ușă și, când o deschise, lângă André se afla o femeie care-i învioră membrul instantaneu, o senzație mai degrabă jenantă pentru el, îmbrăcat cum era numai în halat.

— Bună dimineața, Jerry, îl salută André, în timp ce Jerry închidea ușa în urma lor, străduindu-se din răsputeri să-și mascheze erecția. Ți-o prezint pe Nicole Lafage, care îți va ține companie în următoarele două zile.

Fără doar și poate, Nicole Lafage era una dintre cele mai uluitoare făpturi feminine văzute de Jerry în carne și oase.

Era cam de înălțimea lui și avea o siluetă atletică, coapse și pulpe lungi și bine făcute, etalate deasupra unor ghetuțe din piele-leopard, o fustă neagră cu o tăietură fantezistă, mai lungă în dreapta, evazată la partea de jos dar parcă pictată pe fundul tare, unduitor, un soi de T-shirt negru mătăsos care oferea frânturi de imagini tentante ale sânilor mici și săltăreți, cu niște sfârcuri vizibile pe sub o jachetă scurtă, descheiată la nasturi. Părul negru și ondulat îi cădea pe umeri cu o neglijență artistică studiată. Sprâncene subțiri și întunecate și gene negre și lungi încadrau niște ochi verzi strălucitori, deasupra unei guri cu buze cărnoase, cu un rid sugerat într-un mod subtil, iar aura de snezualitate pe care o emana îi atacă direct subconștientul lui Jerry.

— Şi... zici că... îmi va ţine companie... ? se bâlbâi el, trântindu-se în cel mai apropiat fotoliu, ca să ascundă ceea ce ameninţa să devină vizibil prin ţesătura halatului.

— Păi, vreau să-ţi aranjez o vizită la sediul nostru, spuse André, dar o să-mi trebuiască vreo două zile pentru a pune totul la cale şi, la drept vorbind, e mai bine să ai timp să te bucuri de Paris înainte de a trece la chestii serioase şi nu mă îndoiesc că vei face asta mult mai bine cu Nicole decât cu tipi ca mine, *n'est-ce pas ?*

Jerry clipi din ochi, incapabil să răspundă. Nicole Lafage îi adresă un zâmbet mic care-i dezvălui pentru o clipă vârful roz al limbii.

— Încântată să te cunosc, Jerry, spuse ea cu o voce uşor răguşită, într-o engleză perfectă, cu un uşor parfum de accent galic.

Se aşeză pe marginea scaunului de vizavi de Jerry, aplecându-se în faţă exact atât cât să-i dea voie jachetei să se desfacă, ca să-i dezvăluie astfel sânii ce se legănau liberi.

— Eh, eu am ceva de rezolvat până-n ora prânzului, aşa că te las în mâinile pricepute ale Nicolei, spuse André cu un mic rânjet complice şi plecă, lăsându-l pe Jerry gol puşcă sub halatul de baie, singur cu această creatură incredibilă.

— Ăă... lucraţi la ESA, miss Lafage... ?

— Ocazional...

— *Ocazional ?* — se minună Jerry. Ce fel de activitate aerospaţială se poate desfăşura *ocazional ?* Sunteţi consultant ? Colaborator independent ?

Nicole Lafage îl privi neîncrezătoare.

— Asta a vrut să fie cumva un soi de glumă americană ? Sau vorbeşti serios ?

— Glumă ? Ce, am spus ceva amuzant ?

Se pare că spusese, căci ea izbucni în râs.

— Nu lucrez în industria aerospaţială, reuşi ea să spună printre hohote. Sunt o prostituată, desigur.

Jerry rămase efectiv cu gura căscată.

— Nu mă crezi ? *Voilà,* am să-ţi dovedesc.

Şi, spunând aceste vorbe, se aruncă în mâini şi genunchi, străbătu astfel distanţa până la el, îi desfăcu halatul şi, fără alte comentarii, îi administră cea mai in-

credibil de atâtătoare, lungă și în ultimă instanță, explozivă relație din viața lui.

După aceea, Jerry se prăbuși ametit în fotoliu, în timp ce Nicole rămăsese la picioarele lui, privind în jur la nemaivăzut de luxoasa cameră de hotel, la patul de alamă cu baldachin, la picturile de pe pereți, la mobila de anticariat și, în sfârșit, din nou la Jerry, cu un zâmbea caraghios întipărit pe față.

— Sunt plătită pentru plăcerea ta, Jerry, și cu toate acestea, am să-ți cer o favoare...

— Orice... bâigui Jerry, plutind în vis.

Nicole gânguri :

— N-am mai fost până acum în Ritz, așa că am să te rog să-mi spui câteva cuvinte. Trebuie să zici : „Ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta ?"

— Ei, haide, ce naiba...

— Te rog, te rog, trebuie să faci asta pentru mine, îl imploră ea precum o fetiță care cere o acadea.

— Bine, bine. Ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta ?

Nicole își roti încă o dată privirea prin cameră și se uită din nou la Jerry cu o expresie de maximă aviditate :

— Păi, ce să caute ? spuse ea ridicând teatral din umeri. *Bani.*

Și izbucniră amândoi în râs.

— Să faci amor pe bani nu-i o meserie așa de proastă, i-a spus Nicole după ce chiar asta făcuse pentru a doua oară în seara aceea, în camera lui de hotel. Sunt tânără, frumoasă, bine educată, vorbesc bine engleza, acceptabil germana, ceva rusă și cunosc Parisul bine, toate astea mă situează în topul profesiei mele. Nu accept decât angajamente din partea corporațiilor, sunt foarte bine plătită, pot să hotărăsc pe cine să accept sau nu ca client și nu admit să mi se impună restricții în ce privește folosirea fondului de protocol al firmei.

Se ghemui lângă el prietenește și-și mai turnă un pahar din șampania adusă de room-service, ca o demonstrație la cele spuse, sorbi, adresându-i totodată un mic zâmbet viclean :

— Ți-a plăcut astăzi, nu ? spuse ea.

Jerry oftă mulțumit :

— A fost nemaipomenit... îngăimă el.

Şi într-adevăr, fusese. Nicole îl purtase într-un *grand tour* prin Paris cu taxiul, cu autobuzul, pe jos, chiar şi cu metroul, trecând de la un mijloc de transport la altul după toane şi comoditate.

Au hoinărit vreme de un ceas în jurul Luvrului, s-au plimbat prin grădinile Tuileries şi au traversat Sena pentru *Musée d'Orsay*, unde au mai zăbovit încă o oră, coborând apoi într-o staţie de metrou aflată prin apropiere, au luat un tren, l-au schimbat apoi ca să iasă afară într-o staţie de sub giganticul complex comercial de lângă Centrul Pompidou — numai ţevărie, schelării şi mici ornamente industriale, vopsite în culori primare stranii — care-i sugeră lui Jerry un hibrid între o rafinărie, o centrală nucleară şi Beverly Center.

Aici nu s-au deranjat nici măcar să ajungă înăuntru, preferând să hoinărească în jurul uluitoarei monstruozităţi, pe străzile aglomerate cu baruri, restaurante şi prăvălii cu suveniruri mai degrabă sărăcăcioase şi s-au oprit puţin ca să asiste la un spectacol cu înghiţitori de flăcări, în piaţa străjuită de muzeu.

— Luvrul, *Musée d'Orsay, Pompidou,* astea sunt cele mai celebre muzee din Paris, şi acum poţi spune că le-ai văzut pe toate, i-a spus Nicole. Mai târziu, dacă vrei, poţi să vizitezi operele de artă preferate, să-mi spui care şi am să ţi le găsesc, sunt versată în realiştii flamanzi, în impresionişti şi suprarealişti, în cubişti precum şi în pictura japoneză şi pop, dar nu mă înnebunesc după Renaştere, cât despre romantismul francez, ăsta e kitsch, nu ?...

— Oh, nici că se putea mai bine, spuse Jerry şi, întrucât aproape că habar n-avea despre ce vorbea Nicole şi fiindcă pictura îl interesa şi mai puţin, tehnic vorbind, cam ăsta era adevărul.

— Aşadar, ai fost în vârful Turnului Eiffel, te-ai plimbat cu şalupa pe Sena, ai văzut Notre-Dame, okay, atunci vom lua prânzul în Montmartre, este foarte „turistic" dar peisajul este frumos şi, după ce vom fi plătit tribut evidenţei, am să-ţi arăt adevăratul Paris...

O lungă plimbare cu taxiul spre nord la poalele colinei Montmartre, o zonă turistică înfiorător de aglome-

rată, cu străzi înguste înțesate de oameni și dughene cu suveniruri. Apoi, într-un funicular care trecu în goană pe lângă un fel de parc vertical, terasat cu șiruri nesfârșite de scări până în vârful marelui deal sau micului munte, la Sacré-Coeur, o biserică mare și alburie, ce aducea mai mult cu o moschee decât cu o catedrală, chiar și pentru ochii neinstruiți ai lui Jerry. Și într-adevăr, de acolo, de pe terasa din față, se întindea o perspectivă magnifică asupra întregului oraș.

Au hoinărit prin labirintul de străzi antice din jurul catedralei, oprindu-se într-un restaurant marocan întunecat și micuț, așezându-se după tipicul arăbesc pe niște perniță aranjate pe lângă o masă joasă din alamă și savurând un incredibil *couscous* [1], cu dumicați de lipie înmuiați direct cu degetele, hrănindu-se unul pe celălalt cu bucățele de pește, homar, crevete și cârnăciori condimentați, udând totul cu un vin negru. În tot acest timp Nicole îl mângâia sub pântece cu mâna rămasă liberă, până când el se simți atât de excitat încât se temu că o să-și dea drumul, pe loc.

Numai că ea fiind o adevărată profesionistă, faptul nu s-a petrecut, cu toate că, după ce au terminat masa și au plătit dintr-un teanc enorm de bancnote ESA pe care Nicole îl scosese din poșetă, Jerry era destul de năucit de tortura rafinată la care fusese supus.

— Bietul de tine, spuse Nicole cu un chicotit când ajunseră din nou în stradă, plimbându-și unghia înceticșor pe umflătura din dreptul șlițului. Trebuie să ne îngrijim de asta imediat...

Și, luându-l de mână, îl conduse pe o alee umedă și pustie, între zidurile cu patină antică ale unor blocuri de piatră, cu un ușor iz de mucegai, materie organică descompusă și timp. Se lipi strâns de el, îi desfăcu fermoarul de la pantaloni, își săltă fusta, își trase în jos ștrampii și îl călăuzi în ea.

Apoi, apucându-i fesele cu amândouă mâinile, își apăsă înainte pelvisul și, lipindu-l cu spatele de zid, îl iubi cu asprime tandră, în timp ce-i sâcâia urechea cu limba, o neașteptată și delicioasă inversare de roluri

[1] Preparat culinar nord-african pe bază de cereale măcinate și fierte (n.tr.)

care-l înnebuni de-a binelea şi-l aduse în scurt timp la un orgasm fantastic. Rămase cu răsuflarea întretăiată, sprijinindu-se epuizat de piatra rece.

— Şi acum să ne continuăm excursia prin bătrânul şi bizarul Paris, spuse Nicole pe un ton sec.

Zis şi făcut. Îşi continuară drumul în josul străzilor înguste şi abrupte din Montmartre şi ieşiră în dezmăţul ameţitor de neoane şi sex-show-uri din *Place Pigalle*, pe care Jerry o recunoscu ca fiind zona în care îl adusese André la spectacolul holografic, în urmă cu mai puţin de 24 de ore, deşi acum i se părea că trecuse nu ştiu cât de atunci.

Ajunseră din nou la Sena cu un taxi, petrecându-şi lunga după-amiază mai mult pe afară, în căldura soarelui, străbătând cheiurile singuratice de piatră, privind pontoanele-dormitor şi închipuindu-şi cum ar fi să trăiască în aşa ceva.

Băură câteva kir-uri pe terasa unei cafenele, apoi luară metroul până la Trocadéro, un imens semicerc de beton şi sculpturi situat pe Malul Drept, vizavi de Turnul Eiffel, de unde se desfătară cu minunata perspectivă asupra oraşului, din nou cu metroul până la *Place de la Concorde*, ca să străbată pe urmă pe jos întreaga distanţă până la *Arc de Triomphe*, pe Champs-Elysée, cu o oprire pentru un kir.

De sus, de pe Arc de Triomphe, au admirat apusul de soare, rămânându-le timp să mai hoinărească puţin până la cina cu raţă friptă cu măsline, servită la *Tour d'Argent*, un local ţeapăn, arogant şi mai degrabă convenţional, unde Jerry se simţi întrucâtva agitat, dar pe care Nicole i-l prezentă, nu fără o anumită satisfacţie, ca pe unul din cele mai scumpe restaurante pariziene, în vreme ce se lăfăia plină de entuziasm în fondul de protocol al ESA.

După cină, Nicole îl purtă într-un raid prin câteva din cele mai renumite cafenele şi când au revenit la Ritz, trecuse binişor de unu noaptea, iar Jerry era terminat şi gata să se prăbuşească în pat.

Sau cel puţin aşa credea.

Numai că, odată ajunşi în cameră, Nicole scoase la iveală o sticluţă cu o pudră albă, dându-i asigurări că este vorba de cocaină pură de cea mai bună calitate.

Jerry, care de când se angaja e în „Programul spațial avusese de-a face cu „poliția urinei", nici măcar nu se gândi e vreodată să încerce cocaina, așa că avu nevoie de lămuriri suplimentare. „La urma urmei, te afli la Paris, în concediu", îi spunea ea în timp ce executa un lung și atâtător strip-tease. „Și de fapt, ultimele urme vor dispărea din organism cu mult înainte de a reveni la Los Angeles" — și-a spus el când și-a dat seama cât de dornic îi era sufletul și cât de extenuat îi era trupul.

Și într-adevăr, după prima doză, fu în măsură să facă dragoste. După încă o doză, repetă performanța.

Dacă i-a plăcut ziua de astăzi ?

— A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, Nicole, îi spuse el cu sinceritate. Dar ție, ție ți-a plăcut ?

— Bineînțeles că mi-a plăcut. Asta-i de fapt și spilul meseriei de prostituată, cel puțin la nivelul meu profesional, la care ai dreptul să alegi, să-ți petreci timpul bucurându-te de o companie plăcută, folosindu-te pentru asta de sume uriașe de bani...

Și adăugă râzând :

— *Alors, Jerry,* dacă ai putea câștiga 5 000 ECU pe zi, făcând amor cu femei rezonabil de atrăgătoare și să-ți petreci împreună cu ele vremea, în mod plăcut și extravagant, pe cheltuiala nu știu cărei corporații, n-ai prefera și *tu* să fii târfă ?

„Ai putea spune că asta și sunt, gândi Jerry posomorât, o târfă pentru Pentagon, numai că treaba nu-mi face deloc plăcere."

— Ești trist, Jerry ? îl întrebă Nicole mângâindu-l pe obraz. Am spus ceva care te-a deranjat ?

— Nu, nu, nu e nimic, asta e cea mai fericită zi din viața mea.

Și ca să-i demonstreze că era adevărat, cum de altfel și era, se aplecă să o sărute.

Nicole îl opri, punându-i un deget dojenitor pe buze.

— Nu, nu, *mon cher,* îi spuse ea cu blândețe. Nu trebuie să săruți o prostituată. Da, sunt minunată, sunt expertă în materie de sex, și totodată expertă în arta de a te face să te simți bine, așa că nu trebuie să mă săruți, căci ai putea să uiți că sunt o profesionistă și să te îndrăgostești de mine. Iar asta ar însemna un dezastru pentru tine, căci mie îmi place viața pe care o duc, Jerry...

Râse şi îl ciupi prietenește de membrul flasc, ca să îndepărteze tristețea momentului :

— Şi pentru mine ar fi un dezastru, căci m-ar da afară din sindicatul prostituatelor !

— N-aş vrea să se întâmple una ca asta, replică Jerry care, spre ciudata sa încântare, constată că era în stare să râdă şi să creadă în ceea ce spune.

— Ei, aşa e mult mai bine, spuse Nicole, ghemuindu-se din nou lângă el. Eu nu sunt făcută ca să te îndrăgosteşti de mine ci pentru a te bucura de marea operă de artă care sunt. O operă de *artă de reprezentație*, care trebuie trăită ca o piesă de teatru, ca un dans sau o simfonie, nu colecționată şi posedată ca o pictură sau o sculptură. Înțelegi ?

— Sunt sigur că înțeleg, spuse Jerry.

— Şi asta nu te întristează ?

Jerry reflectă.

— Nu, nu mă întristează. De ce m-ar întrista ?

— *Et voilà*, ai devenit un om de lume, spuse Nicole. *Bienvenue à Paris !*

„Ei da, fiule, gândi el în timp ce aluneca în lumea viselor, e într-adevăr cale lungă, drum de fier..."

Dimineața următoare s-au sculat târziu, au făcut dragoste, au servit un *pétit dejeuner* cu *croissants*, cafea şi şampanie cu suc de portocale, apoi s-au plimbat de-a lungul Senei, prin Tuileries, au traversat râul pe la Quai d'Orsay, chiar în fața muzeului, unde s-au urcat la bordul unui mic şi ciudat catamaran cu o punte plată şi o cabină fistichie din lemn.

Ocupară locuri la soare, la prova vasului care se îndepărtă de doc şi navigă spre est, pe lângă Île de la Cité, şi Île St.-Louis, în susul unei ecluze şi prin bazinul pentru vaporaşe al Bastiliei, după care pătrunse într-un tunel lung, pe sub oraş, o antică boltă de piatră, punctată la intervale regulate de grilajele rotunde ale gurilor de canal prin care cercuri de lumină solară erau filtrate ca nişte arcuri luminoase victoriene, transformând tunelul în realitatea magică a crepusculului sumbru şi a umbrelor reci şi ceţoase.

În cele din urmă, vasul ieşi din tunel şi urcă încet în susul Canalului St.-Martin, cu malurile străjuite de un

parc lung și îngust ce trecea chiar pe mijlocul unei zone rezidențiale a orașului, printr-un șir de ecluze străvechi care-ți luau o veșnicie ca să le traversezi. Senzația era mai curând aceea a petrecerii unei după-amieze pe o bancă într-un parc decât o croazieră cu vaporul, așa cum ședeau privind clădirile cenușii din piatră, magazinele și cafenelele, intersecțiile stradale și pietonii ce treceau agale, la pas.

Și, dacă Jerry Reed devenise cu adevărat și îndeajuns de mult un „om de lume" ca să înțeleagă că era o prostie să se îndrăgostească de cineva ca Nicole, în clipa când vaporașul acostă la *Parc de la Villette,* cu siguranță că îngăduise propriilor sentimente să se generalizeze, ceea ce însemna că nu vedea nici un motiv să nu se îndrăgostească de Paris, un oraș în același timp suspendat în timp și viguros de modern, un oraș înrădăcinat în mod fericit în propriul trecut, îndreptându-se totodată spre viitor în ritm de *boogie.*

Astfel se prezenta și *Parc de la Villette,* amenajat în formă de pică, o imensă și întinsă colecție de muzee de știință, industrie, muzică și cinema, de circuite distractive și restaurante și vile rezidențiale moderne, desprinse parcă din centrul unui oraș marțian, un soi de Disneyland al viitorului făcut așa cum trebuie, totul cu un accent franțuzesc.

Luară masa la un restaurant chinezesc, modern și arătos, petrecându-și restul după-amiezii prin expoziții. Era genul de locuri unde Jerry s-ar fi simțit ca acasă de n-ar fi fost bariera limbii franceze sau măcar dacă Nicole ar fi avut pregătirea tehnică necesară ca să-i traducă totul în termeni adecvați. În loc de asta, ea se străduia să traducă cât mai bine în engleză iar Jerry încercă să facă să priceapă toate minunățiile tehnologice, sfârșind prin a se simți încântat, căci cel puțin aici *ea* era cea neștiutoare, iar *el* trebuia să facă pe ghidul, suspectând chiar faptul că Nicole, ca o adevărată profesionistă, pusese totul la cale ca să-i facă lui plăcere.

Printr-o nerostită înțelegere mutuală, lăsară pentru final spațiul afectat Agenției Spațiale Europene, Jerry presimțind întrucâtva că acesta avea să însemne ultimul act al timpului petrecut împreună și totodată primul act

al unui alt *ceva*, acel ceva care îi făcuse să fie împreună, motivul datorită căruia el ajunsese aici în Europa şi la care nu se mai gândise deloc în aceste ultime două zile, nici nu-i păsase măcar.

În cele din urmă, întremaţi de un coniac băut la barul muzeului, pătrunseră înăuntru.

Era acolo o scurtă istorie a călătoriilor spaţiale, relatată cu ajutorul unor machete şi holograme. O rachetă purtătoare Ariane şi o imitaţie a navetei spaţiale Hermes, suficient de spaţioasă ca să te poţi strecura înăuntru. Se mai aflau sateliţi şi sonde pentru spaţii îndepărtate, costume de cosmonaut şi un sistem de manevrare EVA [1] la care te puteai juca. Cu alte cuvinte, marfa obişnuită.

Apoi însă intrară în Géode, cinematograful cu ecranul desfăşurat de jur-împrejur, unde rula un film promoţional ESA, înregistrat în sistem complet circular de înaltă definiţie Dynamax, şi asta nu mai era ceva obişnuit, tăindu-i respiraţia lui Jerry şi în final făcându-l aproape să plângă.

Procedeul video HD Dynamax îl proiectă imediat în realitatea momentului de început al filmului, aşa cum nu ar fi reuşit nici o hologramă, căci deşi imaginea nu era tridimensională, nu te uitai la ea, ci te aflai *în* ea, îţi umplea întregul câmp vizual, indiferent cât îţi suceai gâtul ca un spectator la un meci de tenis, iar sunetul, înregistrat pe compact disc, era difuzat dintr-un punct central, conferind benzii sonore o perfectă reproducere „3-D" a realităţii.

Se găsea la poarta de plecare a unui aeroport aglomerat pe care Nicole i l-a dezvăluit a fi Charles de Gaulle. Şi trecând încet pe lângă el, împodobit cu convenţionala „livrea" roşu-alb-albastră a Air France-ului, asemenea unui avion de pasageri obişnuit, apăru Daedalus, avionul spaţial european, care tocmai urma să intre în faza de prototip.

Avea proporţiile elegante ale bătrânului Concorde sau ale bombardierului american B-1, dar era de două ori mai mare, cu o capacitate de transport, în această

[1] EVA — Extravehicular Activity — Activitate extravehiculară, activitate în spaţiul cosmic desfăşurată în afara navei de către cosmonauţi n.tr.)

configurație, de o sută de pasageri. Ca și B-1, avea aripi cu geometrie variabilă, întinse acum pentru decolare și zborul în atmosferă. Sub „nasul" din fața carlingii se afla o imensă deschidere de admisie pentru motorul principal, la joncțiunea aripilor cu fuselajul erau plasate alte două admisii mult mai mici, pentru turboreactoarele auxiliare, în timp ce la spate avea o pâlnie de evacuare de o formă stranie.

Pe fondul unei bolboroseli tehniciste, pe care Nicole nu reușea s-o traducă, Daedalus trecu de terminal, virând pe pistă, porni motoarele turbo și, cu oareeare dificultate, se ridică de la sol.

Imaginea se schimbă brusc. Acum Jerry se deplasa cu un soi de elicopter magic și imposibil, sus de tot deasupra unui banc de nori albi și pufoși, pe care Daedalus tocmai îl traversa ridicându-se înspre el, cu aripile retrase pe jumătate în fuselaj, în timp ce motorul principal, Rolls-Royce, porni cu un huruit înfiorător, lăsând în urmă o lungă pată albastră, arzând hidrogen lichid și oxigen atmosferic comprimat de viteza de aspirație în admisie, asemenea unui reactor obișnuit.

Daedalus se ridică sus, sus, până în tării, precum Superplane, mult mai rapid decât orice așa-numit „glonț vitezist", filmat de undeva de deasupra din elicopterul magic, în timp ce culoarea cerului se preschimba în violet, apoi în negru, iar jos se vedea curbura Pământului, aripile se retraseseră complet în fuselaj, aparatul trecând acum pe combustia cu ajutorul oxigenului lichid intern, ca o rachetă.

Apoi „racheta" își întrerupse funcționarea, iar avionul își racordă traiectoria pe orbita unei stații spațiale cu alură mai curând rusească, niște module sferice greoaie de Cosmograd, îmbinate stângaci și vopsite într-un verde tern. Patru siluete în costume spațiale manevrau sub Daedalus cea mai scandaloasă versiune de rampă-satelit supradimensionată, fixând-o cu niște bride magnetice de-a dreptul ridicole — un talmeș-balmeș caraghios și greoi, cu niște duze propulsoare de rachetă desprinse parcă dintr-un film SF vechi și ieftin, care ar fi pulverizat avionul dacă ar fi fost acționate în poziția în care erau amplasate.

Numai că, bineînțeles, în versiunea video HD Dynamax, hidoșenia funcționa, astfel că avionul spațial fu propulsat către Orbita Geosincronă, lăsând în urmă o flacără ireal de portocalie.

Imaginea se schimbă din nou. Jerry se afla la poarta de sosire a unui alt aeroport, ciudat de prozaic, cu aglomerația călătorilor, cu ușile de acces spre piste, chioșcurile de ziare, magazinele de suveniruri, toate atașate la unghiuri imposibile de pereții unei săli de așteptare unde nu exista „sus" și „jos", o banală sală de așteptare a unui *aeroport spațial,* la gravitație zero, situat undeva dincolo de raza de acțiune a câmpului gravitațional terestru.

De n-ar fi fost senzația din fesele țintuite în scaun datorită gravitației, iluzia ar fi fost aproape completă, căci i se părea că plutește spre un observator circular de dimensiuni modeste ca să-l privească pe Daedalus cum se înalță spre el, venind dinspre globul pământesc pe dâra unei flăcări oranj-pal.

Încă o dată, perspectiva se modifică și Jerry „păși" el însuși în spațiu — realizatorii introduseseră în banda sonoră până și șuieratul propulsoarelor EVA — privind în jos la o stație spațială, geosincronă cu adevărat bizară. Domuri și culoare de trecere, precum și module de Cosmograd cu aspect penibil, împreunate haotic într-un model de moleculă organică complexă, alcătuită parcă dintr-o grămadă de obiecte desperecheate. De sub un soi de marchiză se ițea placa unei punți metalice, ceva în genul intrării principale a hotelului *Century Plaza,* nelipsindu-i nici blazonul pe care se puteau citi cuvintele „Méridien d'Espace", pe fond de neon albastru.

Și cu asta, spectacolul se termină și, câteva clipe mai târziu, Jerry și Nicole se aflau afară în lumina aurie a după-amiezei târzii, reacomodându-se cu realitatea pariziană.

— Te simți bine, Jerry ? îl chestionă Nicole, îngrijorată. Arăți de parcă încă n-ai revenit din spațiul extraterestru...

— Da, nici o problemă, trebuie numai să mă obișnuiesc cu lumina soarelui, îi răspunse el.

Adevărul era însă că ceva se schimbase. Tot drumul de întoarcere spre centru, Jerry pluti în spațiul extraterestru, încercând să-și amintească tot ce citise despre pro-

lectul Daedalus. Motoarele Rolls-Royce se aflaseră pe planşetele proiectanţilor decenii de-a rândul şi umbla zvonul că de fapt apucaseră să construiască unul, înainte ca guvernul Tatcher să anuleze programul. Într-adevăr, ESA construia acum un prototip Daedalus, dar după câte auzise el, trebuia să fie o combinaţie între o înlocuitoare a navetei Hermes şi un avion supersonic suborbital. Zboruri de călători către un hotel amplasat pe GEO ? Prea semăna cu unul din visurile vizionare utopice ale lui Rob Post.

Pe de altă parte, dacă ai avea într-adevăr un avion spaţial, era posibil să îl transferi pe GEO cu un anumit tip de rampă-satelit, dar în nici un caz cu caraghioslâcul văzut în sala de expoziţie. Trebuia astfel amplasată încât să trimită jetul propulsor de-a lungul axului aeronavei, iar pâlnia de evacuare trebuia bine delimitată de fuselaj, poate o dispunere a fasciculului la pupa, sau...

În aceeaşi stare pluti şi în timpul minunatei cine servite la restaurantul Jules Verne, sus în vârful Turnului Eiffel. Jerry mâncă, bău vin, se bucură de priveliştea fabuloasă, reuşi să susţină cu o părticică a minţii o conversaţie banală şi-şi menţinu chiar erecţia în timp ce Nicole îl pipăia pe sub masă, dar mintea îi era dusă în altă parte.

Întregul plan era nebunesc, realizabil abia peste decenii — avioane de pasageri pe orbită, remorchere spaţiale care să le ducă pe GEO, hoteluri care să-i aştepte pe călători acolo, un şir de improbabilităţi care-i reaminteau de nu ştiu ce film SF străvechi — dar chiar dacă ideea era trăsnită, în acelaşi timp era tocmai genul de nebunie care dispăruse, vai, cu totul din spiritul programului spaţial american.

Mai ales că, cel puţin tehnic vorbind, se *putea* face. Daedalus se afla în construcţie, se *putea* cârpi o corcitură de hotel din module de Cosmograd ruseşti şi totul se *putea* transporta pe GEO cu o variantă modificată a rampelor-satelit militare la care el însuşi tocmai lucra.

Şi de îndată ce ai obţinut un sistem logistic capabil să susţină un hotel pe GEO, o colonie pe Lună era floare la ureche, şi chiar Marte putea deveni un traseu turistic, încă în timpul vieţii sale...

Când ajunseră la Ritz, la recepție îl aștepta un mesaj de la André Deutcher. A doua zi, la ora 11.00, avea să-l ducă pe Jerry la o întrunire la cartierul general al ESA. Jerry îi arătă Nicolei biletul în lift.

— Înseamnă că asta va fi ultima noastră noapte împreună, Jerry.

— De ce vorbești așa, Nicole ?

Ea își întoarse privirea. Liftul se opri. Ieșiră și se îndreptară spre camera lui.

— Așa a fost înțelegerea ? o întrebă Jerry în timp ce ea deschidea ușa.

Nicole încuviință din cap.

— Prietenul tău, André Deutcher, e un înțelept. E mai bine ca astfel de întâmplări să se termine înainte ca despărțirea să devină prea tristă. Să nu te îndrăgostești niciodată de o prostituată, Jerry.

— Mda, știu, n-am uitat, sunt un om de lume.

Ea râse. Îi dărui un zâmbet cald care aproape că-i frânse inima.

— N-aș băga mâna în foc, spuse ea veselă. Câteodată am impresia că ești un om din alte lumi, nu-i așa ? Marte, *peut-être*, sau și mai bine Venus, planeta iubirii, *n'est-ce pas ?*

Jerry își reținu cu greu pornirea de a o îmbrățișa și a o săruta.

În schimb, comandă cea mai bună șampanie din meniul room-service-ului și o porție dublă de caviar. După ce au fost serviți, au zăbovit îndelung asupra caviarului și a șampaniei vorbind foarte puțin căci, într-adevăr, ce-ar mai fi fost de vorbit ?

După un timp suficient de lung ca să fi golit sticla de șampanie, Nicole se ridică.

— Poate că-i mai bine să plec acum, nu crezi ?

Jerry rămase ținuit în scaun, privind-o și neștiind ce să-i spună. Apoi, îi prinse amândouă mâinile, se ridică și se uită adânc în ochii ei verzi și strălucitori, înțelegând că ea avea dreptate, că nu mai rămăsese nimic de spus sau de făcut, că într-un fel totul se terminase în *Parc de la Villette*, la Géode, se sfârșise, era sigur acum, așa cum Nicole, cu înțelepciunea profesiei sale, plănuise să se sfârșească, într-un fel care să-l rănească cât mai puțin.

— Un om de lume nu sărută o prostituată, îi spuse Nicole cu un tremur în glas.

— Dar fără îndoială că o femeie de lume poate să sărute un prieten la despărţire.

Ea râse şi îl lăsă să o ia în braţe, sărutându-l cu tandreţe pe buze. Apoi, fără să mai spună o vorbă, plecă.

Jerry Reed rămase singur vreme îndelungată, încercând să înţeleagă ce simţea. Ceva îi spunea că ar fi trebuit să fie trist pentru că Nicole Lafage dispăruse pentru totdeauna din viaţa sa, şi fiindcă o prelungită clipă de fericire se încheiase şi, da, simţea o înflăcărare nostalgică şi melancolică pentru ceea ce fusese, dar în acelaşi timp, constată uluit că era fericit.

Oare asta însemna cu *adevărat* să devii un om de lume ?

Era acesta darul de despărţire lăsat de Nicole ?

Jerry deschise ferestrele înalte, ieşi în balconaş şi aruncă o privire asupra Parisului, aşa cum făcuse în dimineaţa aceea splendidă, cu doar trei zile în urmă.

Era seară acum, iar peisajul citadin prinsese viaţă de la luminile de noapte şi de la cele roşii şi chihlimbarii ale traficului agitat. Turnul Eiffel strălucea în depărtare asemenea unui far, iar pe Sena întunecată, razele albe ale farurilor unui vapor dansau pe zidurile clădirilor de pe chei.

Şi nu numai momentul zilei era diferit faţă de cea dintâi privire aruncată asupra Parisului, căci ochii care vedeau acum oraşul se schimbaseră şi ei ; Jerry Reed aflase acum ce se ascundea jos, dincolo de imaginea de carte poştală ilustrată. Luase deja pulsul oraşului, trăise şi simţise ritmul acelor străzi iar acum, într-o oarecare măsură, avea sentimentul că face parte din el, că oraşul îl vorbeşte, cu toate că nu putea pătrunde sensul celor ce i se spuneau.

Privi în sus la cerul limpede al nopţii, sătul parcă de strălucirea oraşului. Doar o frântură de semilună, câteva stele dintre cele mai strălucitoare, Marte şi Jupiter erau vizibile acolo, deasupra Oraşului Luminilor.

Curând însă, când privirea i se acomodă, apărură mai multe puncte slab luminoase, câteva din ele se mişcau încet şi parcă pe o anume traiectorie, în întuneric. Cos-

mogradurile sovietice. Staţiile spaţiale americane. Şi dincolo de acestea, invizibili, gravitând pe GEO, sateliţi de spionaj, sateliţi de comunicaţii şi numai Pentagonul-ştiace-mai-era pe-acolo. Şi mai departe de toate acestea. Laboratorul lunar sovietic, o bază permanentă amplasată pe un alt astru.

Dansul luminilor de pe cer îi vorbea de asemenea despre visele care fuseseră, despre cele pierdute şi despre cele ce ar fi putut să mai fie.

Îşi mai aminti de vorbele rostite adeseori de către Rob Post : „Să fii fericit că ai avut norocul să te naşti la momentul potrivit, Jerry. Ai să trăieşti în epoca de aur a explorării spaţiale, băiete. Depinde numai de tine să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate acestei visuri."

Pentru multă vreme de acum, toate acestea păreau spulberate de explozia navetei Challenger, *de SDI*, de Battlestar America. Numai că, în clipa aceea, cuvintele lui Rob Post căpătaseră o semnificaţie nouă şi, ei da, întrucâtva înfricoşătoare, pentru că dintr-o dată deveniseră iarăşi adevărate într-un sens pe care acesta probabil că nu-l avusèse în vedere, nici măcar nu şi-l putuse imagina.

La urma urmei, *era* epoca de aur a explorării spaţiale, care se năştea chiar acum acolo sus, şi mâine, era al naibii de sigur de asta, avea să i se ofere o şansă, o ultimă şansă, să se numere printre cei care vor transforma visul în realitate.

Şi apoi îşi aminti de alte vorbe spuse de Rob Post, într-o zi când Jerry se simţea dezamăgit şi descurajat, cuvintele unui mare campion de curse de formula I, Stirling Moss :

„Eu cred că aş putea să învăţ şi să păşesc pe apă", i-a spus Moss unui reporter. „Ar trebui, probabil, să renunţ la toate celelalte, dar aş putea să păşesc pe apă."

O ADEVĂRATĂ CASĂ A EUROPEI

Avansurile britanicilor şi francezilor, oricât de vagi şi de îndoielnic formulate, merită într-adevăr dezbaterile care au loc zilele acestea în Sovietul Suprem.

Avantajele economice ale includerii Uniunii Sovietice în Europa Comună sunt uşor vizibile iar rubla pare acum suficient de solidă pentru a fi asociată la coşul comun al ECU, fără a provoca o dezastruoasă inflaţie pe plan intern.

Este adevărat, reconcilierea sistemelor legislative şi a modurilor de organizare economică, precum şi anumite probleme defensive ridică probleme serioase. La fel de adevărat este că nu se poate aştepta nimeni ca Uniunea Sovietică, cea mai mare naţiune independentă a lumii, având şi cea mai numeroasă populaţie de pe continentul european, ca să nu mai vorbim de potenţialul militar major, să ceară să devină membru în actuala structură ca o putere de mâna a doua.

Dar în ciuda baloanelor de încercare lansate, este evident, că britanicii şi francezii, precum şi celelalte state-membre pe care aceştia par să le reprezinte, sunt la fel de interesate ca şi noi ca Uniunea Sovietică să devină membră, şi s-ar putea să fie mai mult decât dispuse să negocieze modificările în structura Europei Comune şi în sistemele legislative necesare pentru a îndeplini condiţiile cerute de noi pentru intrare.

Pentru că, aşa cum stau lucrurile acum, nici brianicii, nici francezii, separaţi sau împreună, nu pot contrabalansa politic puterea economică a Germaniei. Numai intrarea Uniunii Sovietice, cu o populaţie de trei ori mai mare, cu un PNB aproape egal, cu supremaţia ei în spaţiu şi cu prestigiul Armatei Roşii poate preveni trasformarea inevitabilă a Europei într-o sferă, de facto, de co-prosperitate a Germaniei Mari.

Numai o Europă Comună care să includă Uniunea Sovietică poate rămâne vreme îndelungată o casă frăţească a celor egali.

— *Pravda*

GAINES TESTEAZĂ PIAŢA INTERNĂ

După succesul considerabil al accceptării produsului de către consumatori pe studiul-pilot de marketing din Haiti, compania Gaines a anunţat că va începe testarea „Mâncării populare Gaines" pe piaţa internă. Pentru început, vânzările de hrană de bază, echilibrată nutritiv, fabricată din făină de soia, ulei de in şi o reţetă secretă de vitamine, minerale şi arome artificiale se vor efectua către instituţii. Au fost semnate deja contracte cu sistemele de penitenciare din Arkansas şi Rhode Island.

„Mâncare populară" va asigura mese nutritiv echilibrate la un preţ mult mai mic faţă de programele alimentare obişnuite ale închisorilor, aşa că Gaines speră să cucerească rapid această piaţă.

Vânzările directe către populaţie, cel puţin în această fază, se vor limita la anumite ţări din America Latină, unde se speră ca situaţia de foamete existentă să contrabalanseze inconvenientele privind gustul şi consistenţa, care însă nu afectează conţinutul nutritiv.

În acelaşi timp, Gaines experimentează noi arome şi modalităţi de prezentare, incluzând acoperirea cu zahăr şi sosul din condimente sintetice, pentru a putea pătrunde pe piaţa autohtonă.

— *U.S. News & World Report*

IV

Pierre Glautier avea un apartament pe Rue St.-Jacques, în inima cartierului St.-Germain, bani din partea familiei proveniţi dintr-o afacere cu ambalarea cărnii, despre care prefera să nu vorbească, era de o frumuseţe întunecată, cu un păr lung şi negru şi trăsături patriciene, era un amant rédutabil, ca ziarist avea intrare la o mulţime de petreceri de bon-ton şi în plus, el şi Sonia Ivanovna Gagarin aveau un aranjament.

S-au cunoscut la un party în Monaco, două ore mai târziu ajunseseră amândoi în acelaşi pat, au împărţit o cameră în Tignes într-un week-end la ski, şi-au făcut vizite reciproc în Paris şi Bruxelles, toate acestea fără ca relaţia lor să se transforme în dragoste sau altceva serios, iar acum erau prieteni şi, din când în când, parteneri de amor.

Să stai cu Pierre era ca şi cum ai împărţi un apartament cu un amant şi cu o bună prietenă în acelaşi timp; pentru că, în felul său, Pierre însemna pentru Sonia şi una şi alta. Puteau să meargă împreună la petreceri, să plece de acolo cu altcineva, dacă aşa aveau chef, şi să schimbe după aceea impresii erotice.

Şi alte amice, membre ale Pericolului Roşu, ca Tania, Lenia şi Katrinka, aveau aranjamente similare reciproc avantajoase cu poponari de treabă din Paris, München sau Londra, dar Soniei i se părea că aşa e mai bine. Căci Pierre era un amant bun şi totdeauna dispus, dacă nu apărea altcineva mai interesant şi în afară de asta nu era

târâtă prin tot felul de cluburi și party-uri la care toți bărbații erau interesați numai unul de celălalt.

Sonia luă un taxi până la apartament, fu lăsată să intre de portar, căruia Pierre îi lăsase un rând de chei și nu dădu ochii cu Pierre până a doua zi dimineața la ora 11, când acesta își făcu apariția cam obosit, dar aducând cu el o sticlă de șampanie frapată.

— Te-ai distrat bine astă-noapte ? îl întrebă Sonia după sărutul grăbit de revedere din hol.

Pierre ridică din umeri, fluturându-și mâinile ridicate cumva a lehamite, în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— O micuță unguroaică, destul de simpatică, spuse el într-o doară, desfăcând staniolul de pe gâtul sticlei. (Îi adresă Soniei un rânjet în vreme ce turna șampanie în paharele-lalea.)

— În orice caz, *asta* este Moët & Chandon Brut, *ma petite.*

Ciocniră paharele și, ocolind barul pentru micul dejun, merseră într-un dormitor ce arăta destul de ciudat. Pentru că nu avea o mobilă adevărată și nici podea în sens convențional. Un spațiu delimitat pentru conversații, o estradă plină cu echipament electronic, mese în formă de ciupercă, rafturi de cărți, scrinuri, veioze, toate păreau să curgă și să crească una din alta în linii curbe sistematice și covoare moi. O fereastră imensă dădea într-o curte interioară, iar doi pereți erau acoperiți cu oglinzi, conferind locului o stranie senzație de nemărginire. Era cuibul ideal pentru petreceri, chiar orgii, și, dacă-l luai în serios pe Pierre, văzuse destule.

— Așadar, ce planuri ai pentru vacanța mare ? spuse Pierre trântindu-se pe canapea.

— Păi, deocamdată sunt aici, nu ? spuse Sonia, așezându-se lângă el, dar în afara razei lui de acțiune.

— Ai de gând să-ți petreci două săptămâni la Paris cu mine ? întrebă Pierre cu îndoială, sau mai degrabă neliniștit, căci adevărul era că niciodată nu petrecuseră împreună mai mult de patru zile la rând.

— Nu ești măgulit ? făcu Sonia cu inocență.

— A, păi, bineînțeles că sunt *măgulit*, se bâlbâi stânjenit Pierre. *Mais*, nu e tocmai ce am așteptat sau plănuit,

chérie, vreau să spun că, întrucât nu ai mai avut două săptămâni de libertate de un an şi nu o să mai ai încă un an, credeam că ai să vrei să trăieşti aventuri, să cunoşti oameni noi, nu că nu mi-ar face plăcere, mă-nţelegi, dar mă gândisem... adică, nu sunt genul, *comprends*...

— Vai, Pierre, eşti atât de uşor de citit ! spuse Sonia izbucnind în râs. Cum o cheamă ? Când soseşte ?

— În cinci zile, răsuflă uşurat Pierre.

— Şi ce are ea în plus faţă de mine ? întrebă Sonia bine dispusă.

Pierre sorbi din şampanie şi zise :

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Dacă vine din partea ta, cred orice.

Pierre se aplecă în faţă, îşi linse buzele şi rosti visător :

— E o vedetă-porno din Londra !

— *Vedetă porno !*

— Ei, *peut-être*, încă nu e tocmai o vedetă, am cunoscut-o luna trecută, când am avut comanda aceea pentru un reportaj despre dedesubturile afacerilor cu sex-discurile din Anglia, şi unele din secvenţele din filmele ei erau de-a dreptul incredibile, să vezi ce poate ea să facă cu gura şi cu numai câteva puncte de sprijin, oo la la, şi...

— Şi ai convins-o că, cu relaţiile tale, ai putea s-o lansezi în adevărata lume a filmului, la Paris.

— Ai dreptate, *ma petite*, pentru *tine* sunt transparent, dar pentru ea...

— Şi evident, este necesar ca ea să vină la Paris ca să dea în particular o demonstraţie a talentelor ei, astfel încât poate vei scrie despre ea un story în *Actuel*...

— De fapt, am spus *Paris Match* sau poate *Spiegel*, spuse Pierre ridicând din umeri. Ce mai contează că n-am publicat niciodată acolo...

— Ce mai creatură eşti şi tu, Pierre Glautier ! exclamă Sonia, ridicând în semn de „noroc" paharul de şampanie.

— Înseamnă că nu eşti supărată pe mine ?

— Nu fi caraghios. Am glumit. Bineînţeles că ai avut dreptate, n-am de gând să-mi petrec întreaga vacanţă cu tine, la Paris. Câteva zile, câteva petreceri...

— În următoarele patru zile, sunt invitat la trei...

— ...și pe urmă, vira ! — oriîncotro, cu oricine oi face cunoștință.

— Ei, așa te vreau ! spuse Pierre fericit, răsuflând în mod evident ușurat. Promit că mă voi strădui să te ajut să cunoști vreun tip interesant, poate un englez...

— Prea obsedați de fetișuri plictisitoare !

— Un italian !

— Phalocrați iremediabili !

— Un neamț bogat ?

— *Te rog !*

— Ah da, uitasem că voi rusoaicele faceți colecție de naționalități ! Ai prefera ceva ce n-ai mai avut până acum... poate un român ?

— Am avut unul la Viena, e ca o încrucișare între un austriac și un italian.

— Un israelian ?

— La Nisa.

— Olandez ?

— Am fost de trei ori la Amsterdam.

— Irlandez ?

— Madrid.

— Spaniol ?

— Acasă, la Bruxelles.

— Japonez ?

— Unul, o dată la Roma și, mersi frumos, nu-mi mai trebuie.

— Nu prea-mi dai multe șanse, se plânse Pierre. Și ce naționalitate ai avea nevoie ca să-ți completezi colecția ?

— Albanez, cubanez, sud-african, chinez... spuse Sonia rânjind și numărând pe degete.

— Fii rezonabilă !

— Maltez, neo-zeelandez, andorran...

— Andorran !

— După ultimele informații, sunt 180 de state membre ale ONU, și asta nu include republicile constituente și regiunile autonome ale Uniunii Sovietice, sau statele Indiei, spuse Sonia. Abia am experimentat 21 de naționalități, deci mi-au mai rămas minimum 159, așa încât șansa ar trebui să-mi surâdă într-un oraș atât de cosmopolit ca Parisul și avându-l pe Pierre Galutier ca ghid spiritual, *n'est-ce pas ?*

Pierre râse :

— O să fac tot ce am să pot, spuse el apropiindu-se de ea. Până atunci, ce-ai zice de un francez care să-ţi mai ridice un pic moralul ?

— Un francez ! exclamă Sonia chicotind. Păi ăştia îşi închipuie toţi că sunt darul lui Dumnezeu pentru femei.

— Şi ce, nu-i aşa ? spuse Pierre, aplecându-se înspre ea. Pe de altă parte, aş fi ultimul care să nege că reciproca ar fi la fel de valabilă !

Pentru un cadet al spaţiului familiarizat cu sediul NASA din Houston, sediul din Paris al Agenţiei Spaţiale Europene nu arăta deloc impresionant. Ascuns pe o străduţă ce dădea în *Avenue de Suffren,* aproape de *École Militaire* şi de curbura grandioasă a clădirii UNESCO, era o clădire oficială modernă, joasă, de un alb murdar, înconjurată de vile mari şi mai vechi, cu aspect mai luxos, şi care avea perspectiva acoperită din toate direcţiile. Fără drapelele naţionale ce decorau faţada de deasupra intrării, putea fi uşor luată drept un liceu de mărime medie din San Ferdinand Valley.

Şi chiar şi aşa, o asemenea facultate ar fi avut măcar locul ei de parcare, ori aici André Deutcher fu obligat să parcheze în stradă.

Ajunşi înăuntru, luară liftul până la etajul trei, unde André îl duse pe Jerry într-o sală de conferinţe fără ferestre. Acolo, aşezaţi în jurul unei mese negre din oţel, se aflau trei bărbaţi. Un perete era constituit dintr-un ecran video imens iar ceilalţi erau tapetaţi cu postere color înfăţişând naveta spaţială Hermes, Pământul văzut de pe o orbită joasă şi o rachetă Super Arane, decolând de pe rampa de lansare din Kuron.

Când Jerry şi André îşi făcură intrarea, cei trei se ridicară, în timp ce francezul făcea prezentările, întinseră mâinile ca să-l salute. Nicola Brandusi era un italian brunet, înalt, purtând un costum cafeniu de vară. Ian Bannister un englez cu faţa plină de riduri şi puţin cam supraponderal. Dominique Fabre, ca şi André, era francez, dar mai brunet, cu un aer ce sugera originea sa arabă.

Fabre i-a fost prezentat ca fiind directorul general al „Proiectului Icarus", Bannister era directorul executiv al aceluiaşi proiect, iar Brandusi lucra la compartimentul

personal. Toți vorbeau bine engleza care, primi asigurări Jerry, era limba oficială a ESA, dat fiind că aveau de-a face cu o forță de lucru inginerească internațională.

— Și cum v-a plăcut la Paris, domnule Reed ? spuse Fabre după ce toți își ocupară locurile. André mi-a spus că este prima dumneavoastră vizită aici. Sper că v-a prilejuit clipe plăcute.

Jerry îi zâmbi :

— *Pas problem,* spuse el încercând una dintre cele câteva expresii franțuzești prinse de la Nicole Lafage.

Fabre îi răspunse la zâmbet. André chicoti.

— Domnilor, să trecem la afaceri, spuse Bannister.

— Perfect de acord, Ian, spuse Fabre. Domnule Reed, sunteți cât de cât familiarizat cu Daedalus ?

Jerry încuviință din cap :

— Am citit literatura și am văzut filmul în *Parc de la Villette,* spuse el întrebându-se a cui fusese de fapt ideea de a-l duce acolo.

— Ca să zic așa, este următorul pas uriaș în spațiu, Jerry, dacă îmi permiți să-ți zic astfel, spuse Bannister. Poate nu la fel de strălucitor ca expediția către Marte a rușilor, dar în final mult mai importantă. În momentul de față, singura modalitate de a scăpa de bariera câmpului gravitațional este tot cu ajutorul blestematelor de rachete purtătoare primitive care, indiferent de ce tip ar fi, înseamnă complexe de lansare uriașe și costisitoare, și acestea sunt exasperant de puține. Dar cu Daedalus vom fi în stare să ajungem direct pe orbită de pe oricare aeroport important din lume...

— Zborurile comerciale vor deveni în sfârșit o realitate, cel puțin pentru cei care și le vor putea permite, zise Fabre. Problema este că, deocamdată, nu există vreo destinație pentru astfel de zboruri, care să prezinte și o importanță economică...

— Deținem blestematele de proiecte de motoare de câteva decenii, iar structura aparatului este doar o problemă de materiale și inginerie, spuse Bannister cu exasperare în glas. Vom fi în stare să realizăm prototipul în mai puțin de doi ani.

— Dar nu putem obține finanțarea pentru a trece la producția propriu-zisă, Jerry, interveni Deutcher. Parlamentul Europei Comune a autorizat construirea a

trei Daedalus-uri, ca o chestiune de prestigiu, dar vor trebui ca în principal să aibă o configurație de lansatoare de sateliți, ceea ce ar însemna o pierdere imensă, și cu o producție astfel desfășurată, vor deveni ridicol de scumpe.

— N-are nici un sens, spuse Bannister. Mai ales că le-am putea produce la 30% din prețul unitar pe o linie de montaj similară cu cea a avioanelor de pasageri.

— Păi atunci, de ce nu ? spuse Jerry. De bună seamă că un astfel de avion ar avea piața asigurată.

— Și tu crezi asta, nu-i așa ? spuse Bannister. Numai că toți bancherii judecă în termeni de costuri per distanță și număr de pasageri. Pur și simplu ne râd în nas, spunând : „Amintiți-vă ce dezastru a fost Concorde. De trei ori mai rapid decât 747, dar în același timp un eșec comercial total."

— Ni se cer să dimensionăm aparatul la o capacitate de 250 de pasageri și să renunțăm la facilitățile orbitale, interveni André. Acum avem ce-i drept un proiect de compromis, o versiune capabilă să transporte 175 de pasageri ca un avion suborbital și care ar putea să ducă circa 75 de oameni sau un transport frumușel de materiale pe LEO, incluzând și combustibilul suplimentar și rezerva necesară de oxigen.

— Dar pentru ca să obținem finanțarea unui proces normal de producție pentru această versiune, va trebui să dăm facilităților orbitale complete o justificare economică, spuse Fabre.

— Care în momentul de față, nu există, zise Bannister. Suntem între ciocan și nicovală. Putem construi trei Daedalus-uri mai mici, cu facilități orbitale, cu bugetul ESA, sau să obținem finanțarea pentru o flotă de avioane supersonice mai mari, dar fără capacități orbitale...

— Sau să găsim o cale ca să justificăm versiunea de compromis, spuse André.

— Stația spațială geosincronă ! exclamă Jerry, prinzând în sfârșit poanta.

— Exact, Jerry, spuse André. Oamenii de la Méridien au căzut deja de acord să o finanțeze în proporție de 20%, contra rezervării unui spațiu pe GEO, dar cu condiția să le garantăm mai întâi un sistem de transport al

clienţilor acolo. Mai multe companii s-au arătat dispuse să investească în proiect în ideea de a construi capacităţi de odihnă pentru bogătaşii mai în vârstă, spitale şi sanatorii la gravitaţie zero. Ar fi o bază ideală pentru lansarea şi întreţinerea sateliţilor de comunicaţii.

— Totodată şi baza logistică necesară pentru a face viabilă o adevărată colonie selenară, adăugă Bannister.

— Care ar putea fi extinsă folosind materii de pe Lună, la mai puţin de jumătate de preţ faţă de cele de pe Pământ.

— Devenind astfel posibilă asamablarea unor nave mari, capabile să susţină o colonizare permanentă pe Marte...

— Şi la întoarcere să aducă asteroizi de fier din Centură...

— Şi în cele din urmă, gheaţă de apă de pe sateliţii lui Jupiter...

— Bine, dar asta înseamnă construirea unui adevărat oraş spaţial ! — exclamă Jerry. Şi cucerirea întregului sistem solar !

Ochii lui Bannister îl străpunseră pe Jerry cu o intensificare pe care acesta n-o mai simţise de ani de-zile, focul unei pasiuni inginereşti pe care o credea demult dispărută de pe Pământ. Preţ de o clipă avu senzaţia că ochii de demult ai lui Rob Post îl priveau pe deasupra castronului de îngheţată, şi se înfioră când auzi vocea aspră, rece şi hotărâtă a lui Bannister.

— Ai înţeles al naibii de bine, bătrâne...

— Bineînţeles, toate astea înseamnă decenii de muncă, spuse Fabre.

— Dar ştim cum s-o facem, Dominique, insistă Bannister. Nu e nevoie de cine ştie ce descoperiri nemaipomenite. N-avem decât să ne suflecăm mâinile şi să ne-apucăm de treabă !

— Şi să rezolvăm problema financiară, Ian, îi aduse aminte André Deutcher. Ceea ce ne aduce la Proiectul Icarus, Jerry.

— Adică, piesa ce lipseşte din jocul de puzzle, spuse Fabre. Ian... ?

— Ne trebuie un mijloc de transfer al lui Daedalus de pe LEO pe GEO, spuse Bannister. Ceva în genul bles-

tematelor voastre de rampe-satelit militare. Decolare de pe pista unui aeroport, zbor până la LEO, apoi atașarea unui modul de propulsie care să-l ducă până pe GEO, ai văzut prezentarea în *Parc de la Villete*...

— *Acela* era Proiectul Icarus ?

Bannister încuviință din cap.

— Ei bine... ? spuse el.

În lungile clipe de liniște care urmară, Jerry simți presiunea tuturor privirilor îndreptate spre el.

— Ei bine, ce ? rupse el tăcerea.

— Ei bine, ce părere ai, prietene ? replică prompt Bannister.

Jerry privi pe rând de la Bannister la André, apoi la Fabre și din nou la Bannister, neștiind ce ar trebui să spună.

Perspectiva descrisă de ei era uriașă, entuziasmantă, însemna revenirea la visul demult dispărut care-i înaripase sufletul de adolescent și simți plutind prin încăpere o energie și o comuniune, o pasiune și o speranță care-l făcură să se simtă ca un copil cu nasul turtit de vitrina unei cofetării, astfel că pentru el deveni necesar să răspundă la acest entuziasm cu ceva care să-i permită să fie admis în acest cerc vrăjit.

Adevărul în orice caz, era altă mâncare de pește și, cu un mic oftat neliniștit, Jerry Reed optă în cele din urmă pentru el :

— Astea-s povești pentru copii, spuse el.

Liniștea deveni mormântală. Privirile rămaseră fixe. Jerry se uită drept în ochii lui Bannister, dar, necitind nimic acolo, înțelese că nu avea decât să-și continue raționamentul.

— Orice tip de dispozitiv magnetic de prindere suficient de puternic ca să reziste la o astfel de accelerație, vă va da lejer peste cap sistemele electronice. Așa cum intenționați să atașați rampa, jetul rachetei va prăji vehiculul. Dacă forța de propulsie nu este perfect aliniată la axa centrală a lui Daedalus, șansele de controlare a traiectoriei sunt ca și inexistente.

Ridică din umeri :

— Îmi pare rău, Ian, dar cam așa stau lucrurile. Nimeni nu a mai încercat să construiască o rampă-satelit ca

să pună în mișcare o sarcină atât de mare, dar aici e vorba în esență de tehnologia unei rampe-satelit supradimensionate, și întrucât lucrez în domeniu de ani de zile, cred că știu despre ce vorbesc. Ce să vă mai spun ? Întreg proiectul e compromis.

Jerry se pregăti sufletește pentru inevitabila explozie.

— Știm asta, prietene, spuse încet Bannister. Și mai știm că, așa cum ne-ai dovedit, în privința rampelor-satelit, echipa de la Rockwell este cu câțiva ani înaintea noastră. Totodată știm că tu deții datele necesare ca să ne ajuți să transformăm acea sabie sângeroasă într-un minunat fier de plug.

Dintr-o dată, vacanța gratuită, Ritz, Nicole, tot bănetul ESA în care se lăfăise căpătară sens. Nu era vorba de o simplă recrutare a unui tânăr inginer strălucitor. Printr-o fericită răsturnare de situații, ghinionul care-l îngropase într-un nenorocit de program cosmic militar, îl făcuse să devină ceva special, un om cu acces la elementul tehnologic-cheie, care să facă să funcționeze acest plan minunat. Ce ironie a sorții că tocmai slujba pe care o ura atât de mult să fie motivul care făcea să-i cadă drept în gură para mălăiață !

Italianul, Nicola Brandusi, care nu scosese un cuvânt în timpul acestei conversații tehnice, șezând liniștit în banca lui de parcă ar fi asistat la o discuție în limba chineză, se aplecă în față și zâmbi către Jerry, devenind dintr-o dată centrul atenției.

— Suntem pregătiți să-ți facem o ofertă, domnule Reed, spuse el. Zece mii de ECU pe lună, plus asigurări sociale complete, cu revizuirea anuală a salariului. Un supliment de 50 000 ECU pentru instalare, cu condiția să semnezi un contract pe trei ani și bineînțeles, tot sprijinul ESA ca să-ți găsești o locuință potrivită aici, la Paris.

— Și ai să lucrezi în echipa mea, Jerry, spuse Bannister. Ce părere ai, amice ?

— De bună seamă, e tentant, se grăbi Jerry să spună, căci bineînțeles că așa era, deși nu întru totul de neprevăzut, pentru că André Deutcher spusese de la bun început că acesta era scopul urmărit de ESA, chiar dacă termenii financiari erau cu mult mai suculenți decât și-i imaginase el. În același timp, tehnologia rampelor satelit, partea lui

în această afacere, merita din punctul lor de vedere un preț dublu față de cel oferit.

Și totuși, acum că oferta se afla practic pe masă, se pomeni într-o stare similară cu cea de șoc.

— Nu trebuie să vă pripiți, domnule Reed, spuse Brandusi. Ne dăm seama că nu e o decizie ușor de luat.

— Chiar așa, nu te grăbi, bucură-te de Paris, spuse Bannister bine dispus, o să am destul timp mai târziu să scot untul din tine !

— Putem să mai discutăm asta în timpul prânzului, Jerry, sugeră André. Cunosc un local marocan destul de decent, nu departe de...

— Dacă nu vă supărați, îngăimă Jerry, aș dori să mă duc la hotel. Nu-mi este grozav de foame acum, și am nevoie de timp ca să reflectez...

Și într-adevăr, se pomeni pierdut în propriile gânduri, chiar în timp ce reuniunea se încheia cu zâmbete și strângeri de mână.

Ceea ce puseseră la cale europenii era desigur grandios, și dacă ar fi reușit s-ar fi datorat într-o măsură semnificativă transportului spațial pentru proiectarea căruia aveau nevoie de el, iar imaginația i-o luă înainte, către pasul următor, la ceva la care în mod evident ei nu se gândiseră căci dacă reuneai tehnologia transportului cu rezervoarele americane de combustibil pentru navete, care se iroseau la fiecare lansare, atunci puteai să realizezi un avion spațial în stare să transporte turiști până pe Lună, sau chiar pe Marte, și dacă avea să se numere printre cei ce vor construi așa ceva, de bună seamă că își va putea asigura un loc acolo, pe navă, și...

Toată viața lui așteptase o astfel de șansă, să fie, așa cum spusese Rob Post, unul din oamenii care să transforme în realitate visul de aur al explorării spațiale, unul din cei care aveau să trăiască ca să pună piciorul pe Lună, pe Marte și dincolo de acesta, și toată viața a știut că atunci când i se va oferi această șansă, o va accepta fără nici o ezitare.

Dar asta însemna că trebuia să părăsească totul și pe toți cei cunoscuți...

Că trebuia să se gândească la un asemenea lucru...

Că trebuia să se gândească să nu rateze o asemenea ocazie. Ar putea să păşească pe apă...

Într-adevăr, trebuia să renunţe la tot ca s-o facă.

Dar, *ar putea* să păşească pe apă.

Sonia Gagarin începuse să se întrebe cât avea să mai treacă până să i se schimbe norocul. Era a doua petrecere la care o adusese Pierre Glautier, şi după cum se prezentau lucrurile, şi de data asta avea să plece însoţită tot de Pierre. N-ar fi deranjat-o prea mult, dar vedeta lui porno din Londra trebuia să sosească în două zile şi, dacă până atunci Sonia nu întâlnea pe cineva interesant, era nevoită să-şi petreacă restul concediului singură.

Pierre accepta orice însărcinare jurnalistică i s-ar fi oferit — de la lumea muzicii rock şi alte subiecte ale lumii interlope ca afacerea englezească a disc-filmelor sexi, până la tratarea în stil populist a unor subiecte precum alegerea unui nou Papă sau Programul spaţial al Europei Comune, ceea ce însemna că una din bucuriile petrecerilor alături de Pierre era că niciodată nu puteai ghici genul de situaţii în care aveai să fii pus în clipa următoare.

Dar în acelaşi timp, o asemenea stare putea deveni exasperantă. Cu o zi înainte, participase la *party*-ul de inaugurare al unei reviste denumite *„La Cuisine Humaine"* dedicată gurmanzilor de pretutindeni şi care avusese în program un bufet incredibil, alcătuit din cele mai diverse şi delicioase feluri de mâncare din toată lumea, cu care Sonia sfârşise prin a se îndopa prosteşte.

Din nefericire, majoritatea bărbaţilor participanţi erau binişor trecuţi de prima tinereţe, cei mai mulţi dintre ei erau însoţiţi de neveste şi nu numai că păreau exasperant de obsedaţi de mâncare şi de băuturile gratuite pe care le înfundau cu lăcomie pe gât dar în plus îşi etalau rezultatul pasiunii lor devoratoare în regiunea taliei şi a feselor.

Pierre îi promisese că *party*-ul din seara aceea va fi mult mai interesant, numai că uitase să precizeze că o va târî după el la o recepţie dată de o agenţie de manechine foto şi de modă, cu scopul de a-şi expune frumuseţile atenţiei unei convenţii internaţionale de publicitate.

Pierre trebuia să participe la eveniment ca trimis de *Paris par Nuit*, sau cel puţin aşa le spusese tuturor mo-

delelor pe care încercase să le „intervieveze" în ultimele trei ore, în timp ce Sonia eschivase avansurile unor directori de publicitate beți, care își închipuiau că orice femeie din zonă trebuia să fie dispusă să se culce cu niște tipi dezgustători ca ei în speranța deșartă de a obține un angajament profitabil. Singurul motiv pentru care nu devenise de-a dreptul furioasă pe Pierre era același lucru care împiedicase petrecerea să devină o plictiseală totală și anume priveliștea amuzantă a modelelor administrându-i din plin lui Pierre pedeapsa pe deplin meritată.

Pierre se apropia de una din acele minunate făpturi și începea să o atragă într-o conversație măruntă. Ea îl săgeta cu privirea, copleșindu-l cu un uluitor zâmbet de o îmbietoare căldură profesională, închipuindu-și că e vreun director executiv sau artistic care ar putea să-i ofere un angajament, pentru ca apoi să-l trateze pe bietul Pierre cu spatele de îndată ce realiza că nu era decât un pârlit de jurnalist care încerca s-o cucerească.

— Bietul Pierre, îi gânguri Sonia sarcastic când se apropie de el după ce ultima frumusețe i-o retezase scurt. Poți să privești dar n-ai voie să pui mâna...

Pierre îi aruncă cea mai chinuită dintre priviri, dar aproape imediat își redobândi *savoir-faire*-ul și-i adresă un zâmbet nonșalant.

— Ei haide, haide, *chérie*, a fost desigur evident pentru tine că nu m-am întrebuințat prea mult. Mi-am dat seama de cum am ajuns aici că n-ai să dai de bărbați interesanți, așa că nu puteam să fiu atât de nepoliticos și să atrag vreuna din aceste creaturi în vizuina mea, cu toate că nu mi-ar fi deloc greu...

— Câtă înțelepciune din partea ta, Pierre, spuse Sonia sec și nu se putu abține să nu chicotească.

— *Bien sur*, replică Pierre, cu un rânjet caraghios. Sunt încântat că apreciezi efortul meu supraomenesc de a mă abține.

— Oh, *certainement*, spuse Sonia prinzându-i mâinile și sărutându-l ușor pe buze, și aș fi fericită să-ți arăt cât te-am apreciat, în apartament, dacă ești gata să plecăm de aici.

— Asta e cea mai bună ofertă din seara asta.

— Asta-i *singura* ofertă din seara asta, precizează Sonia și amândoi izbucniră într-un hohot de râs zglobiu.

— Ei bine, nici o problemă, mâine e o altă zi. Iar mâine seară e o altă petrecere.

— Sper să fie mai interesantă decât ultimele două. N-am uitat că domnișoara Gură Fermecată din Londra sosește poimâine.

— Domnișoara Gură ?... făcu Pierre izbindu-se cu dosul palmei pe frunte. *Merde !* exclamă el. N-ai să mă crezi, dar *eu* uitasem !

— N-aș zice, murmură Sonia.

— Nu-ți face griji, *chérie*, o asigură Pierre. Party-ul de mâine va fi cu adevărat internațional. Englezi, italieni, olandezi, germani, belgieni, un neo-zeelandez sau chiar și legendarul andorran pe care să ți-i adaugi la colecție !

Jerry Reed se rătăcise, nu pe de-a întregul, dar îndeajuns, atât de mult pe cât își pusese în gând să se rătăcească.

Câtă vreme putea să găsească nordul, ceea ce era destul de simplu după oră și poziția soarelui pe cer, putea găsi și Sena, de pe ale cărei maluri puteai găsi ușor Luvrul și Tuileries, pe partea cealaltă aflându-se Place Vendôme și Ritz. La fel de bine, putea oricând să oprească un taxi și să-i spună șoferului : „Hotel Ritz", ca să ajungă fără efort la ușa hotelului.

Dar asta ar fi însemnat să trișeze. Ar fi însemnat să compromită întregul scop al acestei mici excursii prin labirintul străduțelor lăturalnice situate între râu și Boulevard St.-Germain.

André Deutcher îl adusese înapoi la hotel după întâlnirea de acum două zile și apoi îl lăsase de capul său până la cină, ca să reflecteze asupra ofertei ESA.

Pe la ora opt, André și-a făcut apariția însoțit de Ian Bannister, și toți trei au cinat în ceea ce britanicul a declarat a fi un simulacru perfect de restaurant englezesc autentic : supă de praz și cartofi, friptură de vită cu pudding de Yorkshire, brânză Stilton, fructe, porto cu alune prăjite și niște havane imense servite într-un local unde totul era din lemn negru și alamă lustruită, cu niște chelneri bătrâni și cam fistichii, în smokinguri care nu le

veneau prea bine, şi care îi amintea lui Jerry întrucâtva de „*La Cienega's Restaurant Row*“ din Los Angeles.

Tot timpul lungii şi copioasei cine, Bannister i-a dat asigurări că, pentru un vorbitor de engleză, traiul la Paris nu ridică probleme deosebite ; el însuşi nu era prea grozav la franceză, engleza era limba curentă de lucru în cadrul ESA, „broscarii [1], asemenea lui André, aici de faţă aveau bunul simţ să înveţe să o vorbească şi dacă cineva simţea nevoia să asculte limba maternă vorbită aşa cum se cuvine, apoi Victoria Station se află la numai trei ore de mers cu Eurotube, plecarea din *Gare de Nord*“.

A doua zi, André l-a invitat la un prânz cu Nicola Brandusi, într-un sushi-bar destul de convenabil de pe Champs Elysées, deşi nu se ridica la nivelul celor din Los Angeles, după care Brandusi i-a arătat câteva apartamente pe care ESA le pregătise spre a-i fi arătate.

În aceeaşi seară, André l-a luat din nou la cină, de data asta la un restaurant chinezesc, undeva în nord-est, într-un loc numit Belleville. Lui Jerry i s-a dat de înţeles că, la cerere, putea beneficia de serviciile unei alte prostituate dar, în mod ciudat, i s-a părut că aşa ceva ar fi o trădare a stării speciale trăite alături de Nicole, şi în acelaşi timp o subtilă insultă la adresa bărbăţiei lui, aşa încât a optat pentru câteva păhărele băute cu André la o cafenea de unde se putea vedea Place de la Bestille, cu care de altfel s-a şi încheiat seara respectivă.

Iar astăzi, când André Deutcher l-a sunat după micul dejun şi a început să plănuiască unde vor merge să ia prânzul, ridicându-i osanale unei tipe numite Marie-Christine, care avea să-i ţină de urât la cină şi să-l însoţească la o recepţie ESA, Jerry i-a retezat-o scurt şi şi-a declarat independenţa, pentru prima dată de când avionul 747 îl adusese la Paris.

— Îţi mulţumesc, André, dar nu foarte mult că bate la ochi. Aş vrea să ies şi să văd dacă pot să-mi aranjez singur astăzi un prânz. Poţi să vii să mă iei de la hotel pentru cină, dar fără piţipoance, okay ? Dacă mergem în seara asta la o petrecere, vreau să văd cum mă descurc şi singur, dacă pricepi ce vreau să spun...

[1] În original *frags* — apelativ peiorativ pentru francezi, pretinşi consumatori de broaşte (n.tr.)

— *Bien-sûr*, susură André cu un glas suav, nici o problemă, *je comprends*... Şi pe urmă, pe un ton mai sincer : Da, Jerry, e o idee excelentă.

Astfel că Jerry se îmbrăcă şi o tăie de-a dreptul prin Place Vendôme şi pe lângă Tuileries, pe malul drept al Senei, către St.-Germain.

Mai fusese prin zonă însoţit de André şi de Nicole, era înţesat de turişti, erau acolo parcă sute de mici restaurante, multe din ele cu denumirile afişate în rusă, japoneză, germană şi engleză şi bineînţeles în franceză, aşa că Jerry se gândi că era un loc potrivit pentru prima lui excursie solo printre misterele Parisului.

Hoinări spre est, pe malul râului, traversă la Notre-Dame, îşi vârî nasul înăuntru câteva minute ca să poată spune că a făcut-o, se plimbă în jurul catedralei privind la fântânile arteziene ce ţâşneau din diferite vietăţi sculptate apoi traversă din nou pe Pont St.-Michel către malul stâng şi o luă pe Boulevard St.-Michel, între timp făcându-i-se foame îndeajuns ca să-şi ia inima-n dinţi şi să comande primul său prânz la un adevărat restaurant franţuzesc.

Boulevard St.-Michel era o arteră largă, mărginită pe ambele laturi de magazine de confecţii, localuri cu servire rapidă, librării, magazine de discuri şi prăvălii cu rechizite, oferindu-şi marfa mulţimii de studenţi şi turişti de vârstă studenţească care se îngrămădeau pe toată lungimea lui, sugerându-i lui Jerry o combinaţie între promenadele de lemn din Venice, Hollywood Boulevard şi Westwood într-o fierbinte după-amiază de sâmbătă.

Ajunse la un local care îi creă impresia unei adevărate braserii franţuzeşti, la intersecţia dintre St.-Michel şi St.-Germain, un spaţiu întins, cu o mulţime de mese mici aşezate chiar în mijlocul străzii, aşa că îşi făcu curaj şi se aşeză la una din măsuţele libere, lângă două tinere drăguţe, îmbrăcate în jeans şi bluziţe scurte, care îşi sorbeau liniştite băuturile şi sporovăiau într-o limbă ce nu semăna deloc cu franceza.

După o bună bucată de timp, un chelner îşi făcu apariţia şi îi aruncă pe masă un meniu cu coperţi din plastic. Era scris în franceză, dar cu traduceri în rusă, japoneză, germană şi o engleză stângace, având şi fotografii color

ale bucatelor oferite, semănând leit cu prospectele de la oricare restaurant Denny's.

Aceeaşi senzaţie îi creară şi celelalte feluri prezentate — burgeri, pizza, cârnaţi, sandwich-uri şi îngheţate — dar iată că mai era ataşat şi un cartonaş, scris de mână în franceză, anunţând de bună seamă specialităţile zilei.

Jerry nu ştia ce înseamnă nici una dintre ele, dar îşi zise : „Să fie al naibii cine-o comanda vreuna din chestiile astea cu subtitluri în engleză", aşa că, la revenirea chelnerului, arătă cu degetul primul fel şi se aventură chiar să pronunţe :

— Ăă... *cassoulet* [1], *si vu plei*...

Întrucât chelnerul încuviinţă şi-şi notă comanda în carneţel, Jerry prinse curaj.

— Şi... ăăă... vin... *vin, vin rouge*...

Chelnerul zâmbi, oarecum condescendent :

— Ăă... Côtes-de-Rhône... îngăimă Reed singura denumire de vin franţuzesc pe care o ştia.

— *Pichet ? Demi ?*

— Hă ?

Chelnerul zâmbi, oarecum condoscendent :

— *Grand ?* spuse el depărtându-şi mâinile, *Ou petit ?* îşi completă acesta interogatoriul, apropiindu-şi mâinile.

— Ăă... *petit.*

— *Bon,* spuse chelnerul şi plecă, lăsându-l pe Jerry îndeajuns de mândru de sine ca să le adreseze un zâmbet fetelor de la masa vecină, care-i aruncară uitături furişate, chicotind.

În timp ce aştepta să-i fie adus orice o fi fost ceea ce comandase, Jerry cercetă spectacolul străzii. Nu exista nimic asemănător în experienţa sa anterioară, toată această mare de oameni înghesuită pe stradă, această comprimare a contactelor umane aleatorii, ceva pur şi simplu de neconceput la Los Angeles, unde nici nu exista un spectacol propriu-zis al străzii. Jerry înţelese că şi de asta va avea parte, dacă accepta slujba de la ESA, acest sentiment al posibilităţilor nelimitate de aventuri umane şi sexuale ce se îngrămădeau pe străzi, acest nivel cu totul diferit al existenţei...

[1] Iahnie de fasole boabe, cu afumături (n.tr.)

Dacă francezii ar fi avut inspirația de a adopta și limba engleză ca limbă națională, decizia ar fi fost deja luată.

Mâncarea se dovedi, atunci când sosi, ei bine, puțin cam ciudată deși nu tocmai de neînghițit, mai ales dacă era împinsă cu vinul roșu servit dintr-o oală smălțuită cafenie, un castron cu un soi de fasole albă într-un sos aromat cu bucățele din două sau trei feluri de cârnat și o felie grețoasă din ceea ce se dovedi a fi cel mai gras jambon din lume.

Jerry continuă să arunce priviri pe furiș spre fetele de la masa vecină, în timp ce-și croia precaut calea printre bucățelele comestibile ale ghiveciului, fiind răsplătit din când în când cu câte o ocheadă. În cele din urmă, pe când se relaxa sorbindu-și ultimul strop de vin, una din ele se încumetă să-i adreseze o frază alcătuită din silabe guturale neinteligibile.

Jerry nu putu decât să zâmbească, să ridice din umeri și să-și salte neajutorat mâinile.

— Ăă... *no parlay-voo français*...

Din nu știu care motiv, cele două grații se amuzară copios.

Urmă un alt mormăit.

— Ăă... vorbiți englezește ?

De data asta fu rândul lor să se holbeze la el a neînțelegere.

— *Sprichst du Deutsh* ?... îndrăzni una din fete.

Jerry clătină din cap frustrat.

Cea mai drăguță dintre ele îl privi cu nerăbdare anticipativă :

— *Russki* ? spuse ea plină de speranță.

— Ei, pe naiba, nu ! replică Jerry indignat.

— *Amerikanski* ? spuse cealaltă, strâmbându-și nasul într-un fel tare ciudat.

Când Jerry încuviință din cap, filmul se rupse căci, din nu se știe ce motiv, amândouă se încruntară, se întoarseră ostentativ cu spatele la el și-și continuară conversația neinteligibilă.

— Ei, atunci să vă fut și pe voi și pe calul care l-ați călărit ! răbufni Jerry, cuprins de o indignare inutilă.

Așa că, îl opri pe chelner când îl văzu trecând din nou, îi întinse o bancnotă de 500 ECU, numără restul, calculă

în gând valoarea consumației, lăsă un bacșiș de 15%, vârî restul de bani în buzunar și plecă.

Ofensa adusă de cele două tinere îi umbrise întrucâtva sentimentul de mulțumire, dar soarele era strălucitor și cald, avea stomacul plin, vinul îl amețise ușor și doar nu era să lase ca două adolescente mucoase să-i strice planul de acțiune pentru ziua aceea, și anume să ajungă să comande și să consume de unul singur un adevărat prânz franțuzesc la un restaurant cu adevărat franțuzesc, iar apoi să hoinărească prin împrejurimi la întâmplare, până când se va rătăci, ca să vadă dacă poate găsi drumul de întoarcere la Ritz, fără să apeleze la un taxi.

Jerry nu ar fi putut preciza din ce cauză, dar știa că acest mic joc era întrucâtva o etapă esențială a procesului de luare a deciziei sale.

Toată știința lui într-ale politicii se reducea la faptul că îi era greață de proiectele incluse în Battlestar America, pentru care era nevoit să lucreze tot restul vieții ca să se poată menține în cadrul Programului, adică exact pentru ceea ce distrusese cariera lui Rob Post, precum și speranțele oricărui program spațial vizionar american.

El credea cu adevărat în visul călătoriilor spațiale, visul pe care acum ESA, și nu NASA, îl urma cu pasiune.

Așa încât putea accepta oferta lor cu conștiința curată : țelurile sale personale și pasiunea lui idealistă coincideau perfect, și amândouă îi spuneau că ar fi fost cel mai mare fraier dacă nu-și lua adio de la Rockwell în favoarea Proiectului Icarus.

„Recunoaște — își spunea el în timp ce rătăcea dincolo de Boulevard St.-Germain pe niște străduțe lăturalnice — singurul motiv care te-a împiedicat să spui *da* chiar atunci pe loc a fost teama de singurătate în acest oraș."

La urma urmei, nu avea nici un prieten în Paris, nu cunoștea pe nimeni în toată Europa și nu vorbea franceza.

Parisul îl chinuia și intimida. Tânjea să devină o parte din el, să fie în stare să-l exploreze ca unul din partea locului, să-i guste complexitatea infinită.

Dar avea mereu senzația că două străzi nu se intersectau niciodată în unghi drept, toate având denumiri franțuzești pe care îi era greu să și le amintească și iată-l acum în această încâlceală de străduțe dosnice pline de femei

frumoase cărora nu putea să le vorbească, de restaurante unde nu-şi putea comanda o masă, baruri unde i-ar fi fost dificil să ceară până şi o bere, rătăcit cu adevărat şi asta în mai multe accepţii ale cuvântului.

Ceea ce, de fapt, îşi aminti el, fusese de la bun început tocmai intenţia lui. Dacă nu era în stare să-şi găsească drumul spre hotel singur, atunci nu avea nici un rost să mai încerce să devină un parizian.

Constatând că se rătăcise de-a binelea, Jerry se străduia acum să ajungă la Sena, de unde nu trebuia decât să o ia pe malul apei, dinspre Notre-Dame către Turnul Eiffel, până ajungea în dreptul Luvrului sau al grădinilor Tuileries, de pe celălalt mal, după care era o treabă simplă să meargă spre nord, traversând grădinile către Place Vendôme.

Okay, deci Sena e la nord de aici... dar unde e nordul ?

Rătăcind prin zonă şi încurcându-se din ce în mai rău, Jerry fu cuprins de un soi de panică. Toate străduţele păreau să semene între ele. Ar fi putut să jure că mai fusese de vreo trei-patru ori pe aceeaşi stradă. Oamenii pe lângă care trecea păreau să aparţină unei alte realităţi, în timp ce sporovăiala în franceză şi indicatoarele de circulaţie neinteligibile începeau să capete un aer sinistru.

Îşi impuse să stea pe loc şi să judece raţional. Mai devreme sau mai târziu, avea să treacă pe acolo un taxi şi nu avea decât să pronunţe formula magică „Hotel Ritz" ca să fie salvat.

Panica i se potoli. În fond, nu era decât un joc pe care îl juca cu el însuşi.

Ia să vedem cum se dezleagă un labirint ?

Aşa că, să încercăm să învingem.

Te duci la un perete şi îl urmezi, şi o iei tot timpul la dreapta, când e cazul, până ieşi afară.

Jerry o luă pe o străduţă: La prima răspântie, făcu la dreapta şi la fel procedă şi la următoarele trei intersecţii. Acest mic labirint stupid era mărginit pe două laturi de Boulevard St.-Michel şi Boulevard St.-Germain iar pe a treia latură de Sena. Până la urmă trebuia să intersecteze una din ele şi labirintul era rezolvat.

Şi bineînţeles că, nu peste multă vreme, se pomeni pe Boulevard St.-Michel, cu turlele catedralei Notre-Dame în

plină vedere, și braseria unde luase prânzul, vizibil limpede la nu mai mult de trei cvartale distanță.

Tot ce mai avea de făcut acum era să o ia la pas pe St.-Michel înspre râu, să facă la stânga pe malul Senei, să treacă de Luvru până la Tuileries, să traverseze podul și parcul, să ajungă până în Place Vendôme și ar fi revenit la hotel.

Așa că, de ce lipsea sentimentul victoriei ?

De ce se simțea de parcă ar fi trișat ?

Sau de parcă ar fi fost trișat ?

Câștigarea jocului ar fi trebuit să-l facă să se simtă ca un viitor parizian rafinat, dar felul în care câștigase îl lăsase cu sentimentul de străin într-o țară străină.

„La dracu cu toate astea !", gândi el cu amărăciune. Chiar pe partea cealaltă a străzii se afla un șir de taxiuri care așteptau în stație... Se făcea târziu, avea un party de onorat în seara aceea, și nu avea nimic de câștigat dacă își târa picioarele tot drumul până la hotel numai ca să-și dovedească o chestiune pe care, spre insatisfacția lui, deja o lămurise.

— Hotel Ritz, spuse el, urcându-se în taxiul de la capătul șirului și lăsându-se purtat peste Sena ca într-un zbor cu covorul roșu vrăjit.

„Dar fără prostituate", își promise el în gând. „Cel puțin, nu înainte de a fi încercat să mă descurc singur."

Măcar ăsta era un joc pe care un bărbat putea să știe dacă l-a câștigat sau l-a pierdut !

Pe fondul curent de proteste vehemente generate numai de sugestia ca Uniunea Sovietică să fie admisă în Europa Comună pentru a echilibra așa-numitul hegemonism economic german, ar putea părea donchișotesc, dacă nu chiar nepatriotic, din partea germanilor să sprijine o astfel de propunere

Într-adevăr, orice german, de la cel mai verde dintre Verzi, până la nostalgicii care-și brodează în taină zvastici pe lenjerie, nu poate fi decât ofensat de implicațiile unui asemenea gest asupra poziției noastre în inimile prietenilor noștri europeni.

La fel de adevărat este că ne-am câștigat actuala dominație economică prin muncă susținută, pricepere și valori culturale pozitive și nu ca urmare a vreunui complot mișelesc. Și tot așa se știe că nu deținem nici majoritatea de voturi la Strasbourg, nici puterea militară ca să o transformăm în ceva mai înfricoșător decât propria noastră prosperitate.

Dar, vai ! este tot atât de adevărat că le-am oferit din abundență fraților noștri europeni motive să se teamă de noi. Și chiar dacă această teamă nu mai are o motivație rațională, realitatea ei emoțională trebuie să ne preocupe.

Și se prea poate ca în curând să ni se ofere prilejul ca, în sfârșit, să exorcizăm fantoma celui de-al III-lea Reich, pentru totdeauna.

Să nu lăsăm Germania să stea în calea intrării sovieticilor. Să o susținem chiar. Nu vom face decât să trecem de partea inevitabilului istoric pe termen lung, și procedând astfel, vom demonstra popoarelor europene nu numai că ne-am lepădat de ambițiile de putere militară, dar suntem dispuși să renunțăm și la indiscutabila noastră supremație economică, în scopul creării unei uniuni mai echilibrate.

S-ar putea ca Germania să fie departe de a se putea gândi la un asemenea act altruist în actuala ei stare de orgoliu rănit, dar până la urmă va trebui să ne punem întrebarea : ce avem de pierdut prin intrarea sovieticîlor ?

Deja suntem cel mai important partener comercial al Uniunii Sovietice, mari valori de capital german sunt angrenate în societăți mixte, în momentul de față în nici un caz nu dominăm Europa politic sau militar, așa că, în termeni realiști și nu de mândrie națională, vom ajunge să câștigăm mult, fără să pierdem nimic

Aceasta este viitoarea Europă pe care trebuie să și-o dorească Germania. O Europă în care Uniunea Sovietică și Germania pot sta umăr lângă umăr, netemute de nimeni și acceptate cu adevărat de toți ca surori și egale din punct de vedere moral.

— *Die Stern*

V

— Asta ar trebui să fie un *party* pe cinste, o asigură Pierre Glautier pe Sonia în taxi. Agenţia Spaţială Europeană dă o recepţie pentru clienţii săi potenţiali, vor participa invitaţi din întreaga Europă Comună, Orientul Mijlociu şi poate şi din Africa. Savanţi şi magnaţi ai presei şi cine ştie ce alte categorii de oameni de la ESA încearcă să convingă pe cât mai mulţi să-şi rezerve locuri pentru lansarea avionului spaţial Daedalus, care se pare că nici măcar nu există, aşa că poţi să fii sigură că totul va fi numai de calitate şi din belşug !

Ei bine, în privinţa stilului opulent, Pierre a avut dreptate ! Petrecerea avea loc pe Avenue Foch la numărul 16, în ceea ce părea să fi fost cândva camera de primire din reşedinţa particulară a unui plutocrat de modă veche şi care acum se închiria corporaţiilor pentru astfel de evenimente.

Imensul salon în stilul secolului al XVIII-lea, avea pe fiecare latură câte o cameră de dimnesiuni mai mici, folosite ca nişte livinguri mai intime. Salonul principal avea pereţii tapetaţi cu brocart roşu şi auriu, tavanul înalt cu modele sculptate în stil rococo din ipsos aurit şi de care atârnau candelabre de cristal, ici-colo fiind răspândite scaune de mobilă stil. În locul tablourilor de un gust îndoielnic ale romantismului francez, înfăţişând portrete, peisaje şi scene de luptă încadrate de rame aurite greoaie, pe care te-ai fi aşteptat să le găseşti într-o asemenea ambianţă, pe pereţi se aflau nişte fotografii uriaşe şi spectaculoase — inelele lui Saturn, giganticul Jupiter, galaxii spiralate şi, bineînţeles, inevitabilul portret al Pământului viu, văzut din spaţiu.

De-a lungul unui perete, fusese amenajat un bar, din spatele căruia o trupă de barmani spilcuiţi serveau o şampanie acceptabilă, având în vedere cantitatea, şi preparau la comandă amestecuri de băuturi. Vizavi, pe o masă imensă, era aranjat bufetul alcătuit din felii de friptură de gâscă şi raţă, varietăţi de şuncă şi *charcuteri* [1], platouri mari cu stridii crude, crabi crocanţi şi homar, somon afumat, boluri imense cu caviar rusesc, sandvişuri şi

[1] Mezeluri (lb. franceză, în original, n.tr.)

cruditãţi, însoţite de tot ce se putea imagina în materie de pâine.

Piesa centrală a acestui imens bufet era tot atât de impresionantă ca şi meniul — silueta sculptată în gheaţă, lungă de trei metri, a unei aeronave elegante, surprinsă în clipa desprinderii spre înaltul cerului, pe o dâră de foc îngheţat.

Recepţia avea într-adevăr o distribuţie internaţională remarcabilă, cu germani, spanioli, englezi şi olandezi, precum şi portughezi, belgieni şi arabi ; ba chiar şi câţiva turci şi japonezi şi Dumnezeu ştie ce alte naţionalităţi mai mişunau în voie printre francezi. Bărbaţii prezenţi erau de toate vârstele, formele şi dimensiunile, iar numărul lor depăşea pe cel al femeilor într-un raport de cel puţin patru la unu.

Numai că Pierre nu se deranjase să-i spună Soniei că toţi aceşti oameni nu aveau altă preocupare decât să încheie afaceri ori să discute misterioase probleme tehnice, ce depăşeau înţelegerea sau sfera ei de interes.

Ca de obicei, Pierre o lăsase pe Sonia să-şi poarte singură de grijă, în timp ce el se fâţâia de colo-colo prin salon, adulmecând vreun subiect potenţial pentru jurnalele populare. Sonia se pomeni rătăcind fără rost, bând şampanie, servind câte ceva de la bufet şi aşteptând ca vreun bărbat interesant să o abordeze.

Purta o fustă din piele albă, tăiată în diagonală de la stânga la dreapta, astfel încât dacă coapsa stângă era binişor expusă vederilor, piciorul drept era acoperit până sub genunchi. Prin contrast, bluza din mătase neagră era asimetric tăiată faţă de fustă, lăsând descoperite umărul şi partea superioară a sânului drept. O eşarfă roşie în jurul taliei şi un „praf de stele" răspândit cu eleganţă în părul ei lung şi întunecat îi completau ţinuta.

Până şi Pierre remarcase cât de grozav arăta şi, cu toată modestia, era îndreptăţită să nu se considere prea înfumurată în convingerea că în toată petrecerea nu mai era nici o femeie atât de atrăgătoare. Bărbaţii ar fi trebuit să roiască în jurul ei.

Cu toate acestea, iată că n-o făceau. Majoritatea lor păreau cu mult mai interesaţi să-şi vorbească unul altuia şi singura femeie din salon, înconjurată de o sută de admiratori, era o doamnă îmbrăcată fără pretenţii, având

pe puţin vreo şaizeci de ani şi care-i dădea înainte cu „wormholes“ [1]. Acestea aveau, cel puţin aşa înţelesese Sonia din cele auzite, mai mult de-a face cu spaţiul cosmic decât cu merele stricate.

E adevărat, câţiva bărbaţi încercaseră să închege o conversaţie cu ea, majoritatea în franceză, unul în engleză şi altul într-o germană absolut neinteligibilă, dar erau nişte tipi ciudaţi, care deşi nu arătau, fiziceşte vorbind, inacceptabil, nu erau deloc apetisanţi pe plan sexual, poate şi pentru că erau de-a dreptul plictisitori cu remarcile lor inepte şi grosolane privind bucătăria şi cu trâncăneala lor tehnicistă despre lansatoare şi senzori de sateliţi tereştri, despre vehicule purtătoare şi despre LEO şi GEO, cine dracu or mai fi şi ăştia !

Sonia ajunsese la capătul răbdării şi în acelaşi timp o încerca o uşoară neliniştе. A doua zi urma să-şi facă apariţia vedeta porno a lui Pierre, ceea ce însemna că Sonia trebuia să-şi aranjeze altceva şi uite că se afla la o petrecere cu aproape două sute de bărbaţi din lumea întreagă, sau în tot cazul din întreaga Europă Comună, şi nu se întâmpla nimic.

Nu se putea să nu existe prin preajmă măcar un bărbat cu care să merite să flirtezi !

Şi deodată, îl zări.

Era cam de vârsta ei, cu aspect rezonabil, nu tocmai frumos deşi destul de arătos, dar ceea ce Soniei îi plăcu din prima clipă, fu atitudinea lui.

Stătea de unul singur, cu spatele rezemat de bar şi cu un pahar de şampanie în mână, contemplând scena cu o privire fermecătoare în care se putea citi plictiseala unui om de lume. Iată în sfârşit un bărbat căruia această petrecere să i se pară la fel de plictisitoare pe cât i se părea ei ! Dacă nu însemna altceva, era măcar o dovadă indubitabilă de bun gust. În cel mai rău caz, în sfârşit cineva cu care să merite măcar să stai de vorbă...

Rezemat de bar, pozând în „englezul-care-nu dansează“, Jerry îşi spunea nefericit că poate nu fusese tocmai inspirat când refuzase propunerea lui André Deut-

[1] Găuri de vierme — concept teoretic potrivit căruia distanţa dintre două puncte de pe „suprafaţa“ curbată a spaţio-timpului relativist poate fi pacursă şi prin intermediul unui „tunel“, asemănător găurii făcute de un vierme într-un măr (n.tr.)

cher de a-i pune la dispoziție o însoțitoare plătită pentru această seară. Măcar s-ar fi ținut după el și ar fi făcut pe translatorul, deși trebuia ținut cont și de faptul că nu era așa de la îndemână să găsești o prostituată care să stăpânească termenii tehnici ai ambelor limbi.

Oricum ar fi, poate că Bannister avea dreptate să susțină că engleza era limba uzuală printre proiectanți și ingineri, însă la acest *party* se vorbea franceza, Bannister absenta din cine știe ce motive, André dispăruse într-o cameră ca să încerce să vândă niște lansatoare de satelit unor algerieni și senegalezi, așa că Jerry rămăsese de capul lui de cel puțin o oră, să mănânce, să bea șampanie și să regrete că nu știa destulă franceză ca să poată participa la ceea ce cu siguranță că era o conversație fascinantă și de un nivel elevat și care se desfășura în jurul său.

— *C'est une soirée un peu gris, hein, beaucoup de cuisine et très aussi, et la boisson aussi, mais les gens...* [1]

— Ce ?

Dumnezeule, de bună seamă cea mai frumoasă fată din salon, o brunetă grozavă cu sclipici în păr, purtând o toaletă agresivă în alb și negru, ce promitea atât cât dezvăluia și viceversa, cu niște buze incitante și cei mai mari ochi verzi se apropiase de el cu un zâmbet larg și începuse să sporovăiască în franțuzește. Ce tortură rafinată !

— *Aă... no parlay-voo français...*

— *Je ne parle par français*, așa se spune corect, spuse făptura. Ești englez ?

Vorbise în engleză !

Jerry ezită. Auzise el că americanii erau cum nu se poate mai nepopulari în Europa în acele zile, ceva în legătură cu ce se întâmpla în America Latină, balanțele comerciale și datoria națională sau cam așa ceva, dar nu-l deranjase prea mult ideea până când fetele de la braserie nu i-au întors spatele. Acum se întreba dacă n-ar fi fost mai înțelept să pretindă că era englez, australian sau canadian. Numai că era posibil ca fata să cunoască bine engleza, iar el nu era îndeajuns de tare la accente ca să se descurce.

[1] „E o seară cam ștearsă, nu ? Mâncăruri multe și selecte, băutură bună, dar oamenii..." (lb. franceză, în original. (n.tr.)

— Nu, american, recunoscu el, aşteptând crispat ca zâmbetul să-i dispară de pe buze.

— Un american ! ţipă ea şi Jerry observă surprins şi încântat cum zâmbetul i se lărgeşte, iar ochii ei mari şi verzi se aprind ca nişte lasere de smarald.

Un american în carne şi oase ! Ce noroc incredibil ! În acele zile, un amant american era ceva la fel de exotic ca un... un andorran în Europa Comună, mai ales pentru o rusoaică ! Ce mai lovitură pe cinste !

Statele Unite limitaseră investiţiile americane în Europa Comună şi într-o măsură şi mai mare investiţiile europene în America, lăsaseră dolarul să cadă ca o piatră peste ECU, ca să-şi devalorizeze enorma datorie externă, îşi reinvesteau capitalul şi excesul de potenţial militar în America Latină şi în Battlestar America, în timp ce voci puternice din Congres şi din alte organisme oficiale începuseră să vorbească despre anularea datoriilor şi chiar de exproprierea holdigurilor europene din America, nici una din cauzele enumerate neasigurându-le turiştilor americani o primire prea călduroasă în metropolele europene.

În plus, cu un curs al dolarului atât de scăzut faţă de ECU, în afară de toate restricţiile valutare impuse turiştilor americani, aceştia nu-şi mai puteau permite să dea năvală în Vechiul Continent, aşa încât majoritatea americanilor care mai puteau fi văzuţi în acea perioadă prin Europa erau fie capitalişti prosperi ce obţineau venituri în ECU, fie oameni de afaceri ce veneau pe cheltuiala firmelor, nici unii, nici alţii nefiind la îndemâna ruşilor, care erau pe punctul de a le lua locul de străini favoriţi ai Europei Comune.

— Pe mine mă cheamă Jerry Reed. Dar pe dumneata ?

— Son... (Din instinct, fără să gândească, Sonia îşi înghiţi vorba) Samanta Garry, puişor, din Londra, spuse ea în ceea ce spera să fie o bună imitaţie a accentului clasei de jos engleze. Şi mi se cam fâlfâie de bairamul ăsta de broscari nenorociţi !

În fond de ce nu ? Dacă i-ar fi spus că e rusoaică, probabil că n-ar fi avut nici o şansă să-l atragă în patul ei — toţi americanii îi *urau* pe ruşi, toată lumea ştia asta — şi în plus putea fi un test interesant pentru ea să vadă dacă

stăpânea îndeajuns de bine engleza ca să-l facă pe american să creadă, măcar până la micul dejun, că era englezoaică.

— Nu ești implicată în afacerile spațiale ?

— Afaceri spațiale ? pufni Sonia cu obrăznicie. Singurul spațiu la care mă pricep, iubițel, este ăla dintre picioarele mele !

— Hă ?

Ei bine, dacă-i bal, bal să fie, întrucât englezoaica trebuia să fie cineva, de ce să nu joace rolul gogoașei înfuriate londoneze a lui Pierre ? Poate că așa îi ieșea pasiența ?

— Păi, vechea poveste cu frichi-frichi, scumpișor, mi-ar fi mai la-ndemână un recital la un flaut de piele, dacă ai prins poanta, cocoșelul meu.

— Ce Dumnezeu tot vorbești acolo ?

— Despre meseria mea, bine'nțeles !

— Și care-i aia ?

— Păi vechiul refren : „bag-o, scoate-o !", ca să zic așa.

Din nu știu ce motiv, se părea că n-o prea nimerise cu asta.

— O, nu se poate, altă prostituată, oftă Jerry Reed.

— Hei, iubițel, m-ai înțeles greșit ! spuse repede Sonia. Eu nu sunt una din alea ! Eu lucrez în *show-business !*

— *Show business ?* Ce fel de *show business ?*

— Ăla în care-mi arăt talentele. Și, pe disc, porno-TV la comandă, iubițel, specializată în supt măciuci.

— Vrei să spui că ești o *vedetă porno ?* exclamă Jerry.

— Ca să ți-o spui p-a dreaptă, încă n-am ajuns vedetă. Tocma' d-aia-s acilea-n blestemata asta de Frogland. Afurisitul ăsta de ziarist franțuz m-a amețit cu texte din alea fumate că să vezi ce-mi aranjează el la Paris, că mă introduce el unde trebuie și până acum nu mi-a introdus decât scula lui proprie și personală, și m-a târât și la bairamul ăsta, iar acu' uite c-a șters-o cu broscoii lui, eu zic că s-o fi dus să-și pudreze năsucul, ca să zic așa.

Sonia îl înșfăcă pe Jerry Reed cu o mână de braț și, pipăindu-i fesa cu cealaltă, îi spuse :

— Așa că ce-ai zice s-o ștergem și noi, ai ? Tu ai să-mi povestești totul despre spațiul cosmic, iar eu am să mă

ocup niţeluş de pompa ta de vid, mai bine decât să ne ia somnul de plictiseală p'acilea, ce zici ?

Şi-l privi cum transpira brusc, străduindu-se bărbăteşte să-şi ţină limba să nu-i cadă pân' la genunchi. Ei bine, pronostic „1 x 2", dar cu siguranţă avea să fie cea mai straşnică distracţie de când poposise la Paris.

Pentru o fată din Londra, după toate aparenţele needucată, ţinând cont mai ales de accent, Samantha Garry se descurca binişor cu franceza, deşi nu era exclus ca jargonul folosit de ea cu dezinvoltură să sune la fel de straniu ca şi în englezeşte, măcar atât cât putea Jerry să-şi dea seama. Toată chestia avea şi o nuanţă umilitoare : dacă o stea a filmelor porno precum Samantha se putea descurca cu limba asta, atunci de ce dracu n-ar fi reuşit şi *el* ?

Pe deasupra cunoştea şi oraşul, cel puţin în zonele sale promiscue, care nu fuseseră incluse în versiunile marelui tur parizian oferite de André Deutcher şi Nicole Lafage.

L-a dus la un bar ciudat, de pe o străduţă dosnică situată nu departe de Champs-Elysées, unde jumătate din clienţi, bărbaţi ori femei, aveau tatuaje complicate pe capetele rase, fondul sonor îl constituiau nişte ritmuri neo-africane prelucrate pe sintetizator, iar băuturile erau servite cu tije din azotat de amil, oferite gratuit.

— Buni de dus la menajerie, iubiţel, îi spuse ea. M-am prostit şi eu în stilu' ăsta, când eram la Londra, nu s-a prea prins de mine, da' tot am rămas cu o şopârlă vărgată pe pielea capului şi cu un Elvis pe pelvis.

— Mă iei peste picior ?

— Zău ? spuse ea vârându-şi mâna pe sub masă şi ciupindu-l brusc şi zdravăn de penis. Că doar n-o fi piciorul tău, ai ?

Samantha i-a dat voie să o sărute îndelung în taxi, până la următoarea escală, un night-club în stil arăbesc, situat undeva înspre est, unde aşezaţi pe nişte perne au servit o băutură incredibil de tare, alb-lăptoasă şi cu gust de lemn-dulce şi unde, în timp ce o dansatoare din buric cu aer adolescentin îşi unduia pântecele la numai câţiva centimetri de nasul lui Jerry, Samantha i-a luat cu blândeţe mâna şi i-a aşezat-o între coapsele-i goale.

De la localul prăbesc, au mers apoi la o discotecă din apropiere, numită destul de adecvat *London*, cu o ambianță de club englezesc sugerată de combinația lemn-piele de cordova, iar muzica era în anticul stil punk al anilor '70, și unde barmanii între două vârste, purtau toți veste din piele neagră, coafuri „aciculare" sau Mohawk și cu obrajii străpunși de ace false. Nu era nimic de băut acolo în afară de bere amară și gin cu tonic iar în aer plutea o ceață uleioasă atât de densă încât, când au ieșit pe ring, Samantha nici n-a remarcat ce dansator lamentabil era.

Întorși la bar, ea și-a lipit corpul de el și, petrecându-și brațul gol peste umerii lui, i-a șoptit la ureche :

— Hei, puișor, nu te tentează ceva *cu adevărat* dur și murdar ?

— La ce te gândești ?... răspunse Jerry nerăbdător.

— Nu la ce crezi tu, iubițel, mai exact, nu încă, dar nu-ți face griji, ai să-ți capeți porția când vom fi bine încălziți, asta ca să nu-ți faci vreo idee c-oi fi vreo marfă ieftină, nu-i așa ?

Și de acolo l-a dus într-un adevărat local deocheat din Pigaille ; „Cel mai gretos sex-show din Parisul vesel", îl asigură ea în taxi, „dar tot omul trebuie să vadă până la urmă de toate, cum a zis și popa privindu-și dosul în oglindă".

Și nu glumea deloc. Într-un bar care altfel nu se distingea prin nimic, pe un piedestal simplu era așezată o cușcă.

În ea, chiar în clipa când ei își făceau intrarea, un cățel cotăia o pisică mare.

— Iisuse Cristoase ! exclamă Jerry. Văd și nu-mi vine să cred.

— Isteață șmecherie, așa-i ?

— Cum *descoperi* locurile astea, Samantha ?

— A, păi eu stau la Paris de la șaisprezece ani, de când am venit cu „ia-mă nene" din Dover până în Frogland, că doar era la o azvârlitură de băț, ce naiba.

În acel moment, Jerry avu revelația faptului că, într-adevăr, Londra era mai aproape de Paris decât Los Angeles de San Francisco, chiar dacă cele două orașe se aflau în țări diferite iar locuitorii lor nici măcar nu vorbeau aceeași limbă !

— De-aia ştii să vorbeşti franţuzeşte ?

— Păi, nu crezi că te distrezi mai bine dacă ştii să trăncăneşti cu băştinaşii ? Ştiu şi niţel nemţeşte.

— Ai fost şi-n Germania ?

Samantha râse :

— Hei, yankeule, asta-i Europa, ce-ţi închipui ? Cu un deget lung, o fustă scurtă şi o ţinută mai deşucheată, o şcolăriţă poate ajunge unde vrea în vacanţă, parcă-i mai distractiv decât să arzi gazul prin Brighton, ce zici ?

— Mda, cred că ai dreptate, spuse Jerry, gândindu-se cu invidie cum ar fi fost dacă ar fi crescut şi el ca.ea, un puşti hoinărind prin Europa în lung şi în lat.

După un rând de băuturi umflate la preţ, câinele şi pisica fură înlocuite de un răţoi şi o puicuţă.

— Cum naiba le-or fi dresând să facă chestiile astea ?

Samantha ridică din umeri :

— Păi, tu eşti savantul, Jerry, aşa că tu trebuie să-mi explici.

Jerry reflectă puţin asupra subiectului.

— Ei bine, dacă saturezi un animal cu feromonii altei jivine şi le injectezi un cocteil biochimic adecvat, cred că merge, cel puţin dacă „partenerii" se potrivesc, eu aşa zic zic... Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie decât nişte holograme...

— Holograme ?...

Spectacolul răţoi-puicuţă fu înlocuit de un purcelus şi o maimuţă scrofuloasă.

— Şi tu zici că chestia asta e neobişnuită ? spuse Jerry cu o privire plictisită de om de lume. Păi să-ţi arăt eu ceva ciudat, numai să găsesc localul şi am senzaţia că-i pe aici, pe undeva...

Plecară din bar şi rătăciră prin Pigalle, căutând locul unde André Deutcher îl dusese pe Jerry chiar în prima sa noapte pariziană, până când Jerry îşi aminti că se numea *La Bande Dessinée* şi o puse pe Samantha să întrebe cum se ajunge acolo.

Se aşezară la masă exact în clipa în care clovnul în costum de Superman ajungea printr-un salt pe scena unde roşcata dezbrăcată, lungită pe canapea, îi aştepta apariţia.

— Iubiţel, spuse Samantha cu un surâs dispreţuitor, să-ţi dau de ştire dac-am mai văzut actul ăsta înainte ?

Jerry tăcu mâlc. Aştepta mulţumit de sine reacţia fetei când Omului de Oţel îi răsări sexul supradimensionat şi nu rămase dezamăgit când o văzu cu gura căscată larg şi holbându-se la el cu aceeaşi uluială pe care trebuie să o fi manifestat şi el în seara petrecută cu André Deutcher.

Sonia chicoti când Superman juisă şi ieşi din roşcată ca o rachetă, izbucni în râs când femeia se transformă în Minnie Mouse, o ţinu tot într-un râs cât ţinu orgia eroilor de desen animat şi-i aruncă lui Jerry o ciudată privire perplexă când Humphrey Bogart, Marilyn Monroe, Hitler şi toţi ceilalţi îşi începură destrăbălarea.

— Holograme... îi şopti Jerry, totul e realizat cu holograme.

— Fir-aş a naibii !

— Asta a fost ultima escală, îi aminti el, ceea ce-i făcu pe amândoi să râdă în hohote.

Dar când orgia celebrităţilor se preschimbă în fantasma frizei însufleţite a templului indian, ea amuţi, iar când zeii şi zeiţele greceşti începură să facă amor, mâna ei o găsi pe a lui şi când hologramele erotice se metamorfozară în penultimul act psihedelic, coapsa ei o apăsa pe a lui pentru ca, după ce totul se sfârşi, vedeta porno cea stricată la gură din Londra să rămână ţintuită locului, privindu-l cu aerul nevinovat şi tandru al unei fetiţe, căci până şi ea trebuie să fi fost cândva aşa ceva.

— Jerry, a fost minunat, spuse ea cu simplitate, cuibărindu-se lângă el. Nu crezi c-ar fi cazul să mergem într-un local mai liniştit acum ? Un loc simplu şi romantic, unde să putem sta de vorbă ?

— E bine că m-ai întrebat, căci cunosc exact acel loc.

Sonia auzise desigur de Hotel Ritz, dar nu fusese niciodată înăuntru, aşa că nu avu nevoie de prea mult din talentul Samanthei Garry ca să rămână cu ochii cât cepele, căci acest vestigiu al opulenţei şi excesului plutocratic al rococo-ului secolului al XIX-lea făcea ca Palatul de Iarnă al ţarului şi Versailles să pară nişte modeste vile de mâna a doua, şi asta mai ales pentru că la Ritz oamenii plăteau sume imense de bani ca să locuiască acolo, nu ca să-l viziteze. Locuri ca acesta o făceau să înţeleagă mai bine Revoluţia Franceză şi îi alimentau

mândria de a-şi reaminti că era cetăţeană a unei ţări socialiste.

Şi în acel moment era singurul motiv pentru care putea să fie mândră căci, în vreme ce Jerry Reed continua să creadă plin de entuziasm că avea de a face cu o starletă-porno londoneză, întregul rol al Samanthei Garry îi apăsa deja conştiinţa.

La recepţia ESA, de la care părea că trecuse tare mult timp, Jerry Reed nu fusese decât o distracţie, un leac pentru plictiseală, o ocazie pentru a agăţa primul ei american şi o şansă de a-şi pune la încercare cunoştinţele de limbă engleză. O crease pe „Samantha Garry" din secvenţele de filme văzute şi pasaje din cărţile citite subsumate conceptului ei fals despre cum ar fi trebuit să se comporte curvăştina londoneză a lui Pierre, şi îl purtase pe Jerry prin locurile deocheate ale oraşului, extrase dintr-un articol de-al francezului, intitulat *Capcanele Parisului*, doar aşa, ca să vadă în ce măsură o doamnă indecentă din Londra poate şoca arhetipul americanului naiv.

Numai că pierduse din vedere faptul că „arhetipul americanului naiv" era în aceeaşi măsură un „bun sportiv", ceea ce Jerry dovedise că era cu siguranţă, şi nu se aşteptase deloc ca el să se poarte cu o creatură precum Samantha cu o asemenea bună-dispoziţie şi de bună seamă că nu se aşteptase câtuşi de puţin să fie atât de încântată de felul în care el se abţinuse cu atâta galanterie să o ia cu cruzime peste picior pe această doamnă uşuratică şi destrăbălată.

După cum tot atât de puţin se aşteptase să simtă ceea ce simţise când a dus-o la *La Bande Dessinée*, încheind preumblarea lor prin zonele rău famate prin a-i arăta acestei fufe londoneze un moment de frumuseţe erotică mişcătoare şi adevărată. Dacă îşi propusese cumva să o seducă, atunci reuşise într-un mod minunat şi cavaleresc, iar dacă nu fusese decât o joacă nevinovată, atunci era şi mai fermecător. Oricare ar fi fost adevărul, Sonia simţea o nevoie imperioasă să facă dragoste cu acest bărbat, chiar în clipa aceea.

Dar problema era că ar fi dorit să facă dragoste ca Sonia Ivanovna Gagarin însăşi şi nu ca Samantha Garry,

și nu vedea nici o modalitate de a-i dezvălui cine era fără să-l piardă, fără să-l facă să se simtă credul și caraghios și ofensat, împins de o rusoaică perfidă să facă pe bufonul.

Barul Hemingway se afla în extremitatea cealaltă a hotelului și, prin contrast cu grandoarea desuetă pe care o parcurgeai ca să ajungi la el, arăta neașteptat de înghesuit și modest, cu un băruleț cochet la care servea un singur barman, câteva măsuțe și un taburete, un bust al lui Hemingway și fotografii vechi alb-negru ale scriitorului american lipite pe pereți. La acea oră, singurii clienți ai barului erau două cupluri în vârstă, aflate în colțul îndepărtat.

Era un loc cu totul neașteptat, într-u totul potrivit pentru o convorbire intimă. Încă o dată Jerry reușise să o surprindă și să o încânte.

— Așa că, iubițel, începu ea după ce comandară câte un coniac, ce-ai zice să-mi povestești câte ceva despre tine înainte să trecem la treaba aia rușinoasă ? Eu ți-am povestit totul despre afacerile mele...

Ceea ce era cea mai mare minciună dintre toate, desigur, dar se părea că nu mai e nimic de făcut decât să rămână în pielea Samanthei și să-l îndemne pe el să susțină conversația, căci realmente era dornică să afle mai multe despre acest om. Era ceva la Jerry Reed care nu se potrivea. Părea a fi un naiv turist american, numai că problema valutară exterminase specia respectivă din Europa. Nu părea bogat și nu avea aerul unui om de afaceri și totuși, uite că se afla la Paris.

— Nu sunt sigur că pricep ce anume vrei...

Sonia îi adresă un zâmbet à la Samantha :

— Păi, puișor, pentru început să-mi spui ce caută un băiat drăguț ca tine într-un astfel de oraș.

Jerry râse și spuse :

— Am fost sedus.

Sonia îi puse mâna pe coapsă, pe sub masă :

— În afară de asta, iubițel, toarse ea ca o pisică. Ce te-a adus la Paris ?

— Ți-am spus, am fost sedus. De către vânătorii de capete.

Ea holbă ochii la el :

— Te pomenești că ții pitită pe undeva vreo piți-poancă din Noua Guinee, d-alea cu osu-nfipt în nas, și nu mi-ai spus nimic !

Jerry râse din nou :

— Nu, nu e vorba de niște canibali, ci de vânătorii de capete de la ESA, Agenția Spațială Europeană.

— Zi-i mai departe...

— Chiar vrei să asculți așa ceva ? spuse Jerry cu îndoială. Vreau să spun că nu pot să-ți explic fără s-o dau pe tehnică și n-aș vrea să te plictisesc...

Samantha își cuibări mai adânc mâna în poala lui și îl privi drept în ochi, oferindu-i un mic zâmbet dulce și dintr-o dată totul deveni neașteptat de serios.

— Ia nu-ți mai stresa tu fuduliile cu griji de-astea, iubițel, spuse ea încetișor.

Un lung moment, Jerry îi susținu privirea în tăcere, simțind cum ceva înlăuntrul său se deschide. Privind în ochii ei mari și verzi, realiză instantaneu cât de singur fusese de fapt aici în Paris, cât de multe i se întâmplaseră, ce decizie fundamentală avea să fie nevoit să ia în curând și cât de tare avea nevoie de cineva, de oricine, căruia să-i vorbească.

— Haide, Jerry, spune-mi secretele sufletului tău.

Oftă, ridică din umeri și începu.

Îi povesti despre slujba lui de la Rockwell. Apoi despre proiectul Daedalus și despre întâlnirea cu André Deutcher la Los Angeles. Îi spuse despre oferta lor de serviciu, despre salariu și despre apartamentele pe care i le arătaseră.

Și cum stăteau ei așa, el sorbind din coniac și povestind, ea ascultându-l fascinată și fără să spună o vorbă, ceva straniu și minunat prinse a se întâmpla. Totul începu să se reverse nu liniar și secvențial, ci ca o holograma, venind în spirală dinspre prozaicul înconjurător, către centrul inimii sale, către sâmburele ființei lui, în timp ce povestea lucruri pe care nu i le mai spusese niciodată unei femei, căci nu întâlnise până atunci vreuna care să aibă răbdare să-l asculte, și nici nu mai credea că o să găsească.

Și iată că acum îi vorbea acestei starlete-porno din Londra despre Rob Post și despre moartea programului

spaţial civil al americanilor, despre colecţia de SF-uri a tatălui său şi despre băieţelul de patru ani care a urmărit Aselenizarea cu un uriaş castron de îngheţată în poală. Îi povesti şi despre visele sale spulberate de a ajunge pe Lună şi de a păşi pe suprafaţa lui Marte. Îi mărturisi frustarea de a se fi născut într-un moment nepotrivit şi de a fi conştient că avea să moară cu mult înainte ca navele interstelare umane să ajungă în imensitatea intergalactică, să descopere civilizaţii inimaginabil de avansate, care nu se putea să nu existe undeva pe vreuna din planetele ce gravitau în jurul unor sori îndepărtaţi.

Vorbi vreme îndelungată, sau aşa i se păru, uitând unde se afla şi cu cine discuta, uitând până şi de atingerea mâinii ei pe sexul lui şi de ceea ce sperase că avea să se întâmple, în timp ce-şi descria drumul propriei sale vieţi din momentul în care Eagle aselenizase până la decizia pe care trebuia s-o ia acum.

Şi în tot acest timp, Samantha Garry l-a ascultat cuminte, privindu-l cu ochii ei mari şi aplecându-se treptat înspre el, aşa încât, spre final, feţele lor erau despărţite doar de câţiva centimetri iar Jerry îi simţea boarea blândă a respiraţiei şi, ca printr-o vrajă, pulsaţia regulată şi liniştită a respiraţiei.

Pentru ca, în clipa când el îşi termină istorisirea, ea să se aplece şi mai mult, făcând să dispară şi acea minimă distanţă şi punându-i mâna pe obraz, îl sărută lung şi tandru pe buze.

— Să ştii că a fost o poveste minunată, iar tu eşti un om minunat, Jerry Reed.

Jerry îşi luă inima în dinţi, îşi puse mâna pe sub masă peste mâna ei şi o strânse cu putere.

— Mergem ! spuse el.

— Oh, bineînţeles că da, iubiţel, n-aş renunţa acum pentru nimic în lume.

Camera de hotel era cu adevărat extraordinară şi, în împrejurări normale, Sonia s-ar fi minunat de măreţia ei şi probabil s-ar fi amuzat de excesele ei baroce, dar nu putea fi vorba de împrejurări obişnuite, căci acesta nu era deloc un om obişnuit, aşa că nu dădu prea multă atenţie decorului ales pentru momentul magic.

Sonia cunoscuse mulţi bărbaţi, şi cu majoritatea se simţise bine, iar unii dintre amanţi, precum Pierre Glautier, îi deveniseră chiar prieteni. Dar, în toată viaţa ei, un singur bărbat o făcuse să se gândească serios-dacă era sau nu îndrăgostită şi acesta fusese Iuli Markovski. Şi cu toate că într-un anumit moment plănuise să se mărite cu Iuli, până la urmă renunţase la el în schimbul vieţii în Occident, atunci când a fost nevoită să aleagă şi, la drept vorbind, arareori i se întâmpla să privească înapoi cu regret.

Dar iată că acum, în timp ce-l asculta pe Jerry Reed, îşi aminti de Iuli, de pasiunea lui, rememorând cele spuse de el în acea ultimă noapte de beţie groaznică petrecută la Moscova.

„Există o dimensiune a vieţii la care tu eşti oarbă, o nuanţă pasională pe care ochii tăi nu o percep, şi anume fericirea de a te dedica cu adevărat unei viziuni superioare propriului tău eu".

Nu înţelesese sau refuzase să înţeleagă ce a vrut să-i spună atunci Iuli, dar acum, după ce Jerry şi-a dezvăluit cu atâta condoare şi inocenţă visele lui înflăcărate, a înţeles.

În Jerry sălăşluiau mai mulţi Iuli, şi totodată Jerry avea ceva în plus şi ceva în minus, care-l făceau să fie un bărbat mai plăcut şi mai deosebit.

Ca şi Iuli, Jerry cunoştea fericirea dedicării pasionate pentru ceva mai măreţ decât el însuşi, dar, spre deosebire de acesta, lui Jerry îi lipsea nevoia arzătoare de glorie, avere şi putere personală. Jerry era *cu adevărat* dedicat unui ţel mai măreţ decât propria-i persoană ; dacă şi el era animat de dorinţa de a împinge lumea înainte şi de a o simţi mişcându-se, n-o făcea ca să ţină în mâinile sale „frâiele armăsarului sălbatic al istoriei" şi ca să îngenuncheze destinul după voie, ci pur şi simplu doar ca să poată fi unul din cei care să tranforme în realitate propria lor viziune despre o epocă de aur, în schimbul bucuriei nevinovate de a trăi ca să însufleţească lumea propriilor vise, şi dacă viziunea însăşi nu era una pe care ea să o poată împărtăşi, spre deosebire de Iuli, Jerry sublimase din posesia acestei viziuni un farmec pe care ea îl recepta, pe care inima ei îl putea împărtăşi şi datorită căruia se putea îndrăgosti.

Dacă dragostea era acel sentiment misterios de dureroasă blândeţe care o învălui când îl strânse în braţe şi îl trase lângă ea în patul cu baldachin.

Jerry Reed nu-şi imaginase cam cum era să faci amor cu o sarletă a filmelor porno ; se aşteptase să fie un soi de experiment sexual suprem, dar nici una din fantasmele lui nu semăna cu ceea ce trăia acum.

Nu l-a surprins faptul că Sonia, preluând iniţiativa, l-a împins în pat şi l-a dezbrăcat cu mâini sigure şi ferme. Dar când s-a ridicat ca să se dezbrace în faţa lui, mişcările ei aveau ceva extrem de fermecător, de o stranie tandreţe şi o blândeţe aparte, nu un strip-tease ieftin de film porno, ci înflorirea, lipsită de grabă, a mugurelui într-o floare rozalie, o dulce revelaţie rezervată doar lui, ca şi cum nu ar mai fi arătat niciodată sânii aceia mici, cu sfârcurile tari, şi nici acel triunghi pubian secret, ochilor atâtor străini necunoscuţi.

Tot atât de puţin îşi imaginase că se vor privi în tăcere, fără să se atingă, un atât de lung moment. Sau că vor începe într-un târziu, cu un simplu sărut.

Se sărutară, ea îşi deschise gura şi-i căută limba cu a ei, aşa cum îşi închipuise el că se va întâmpla, dar apoi se retrase cu sfială, părând că se deschide ca să-l întâmpine.

Şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el, toate gândurile despre felaţiuni fantastice şi perversităţi nemaiîntâlnite zburară din capul lui şi nu se simţi deloc tras pe sfoară, şi nu avu nici cel mai mic regret când ea se întinse sub el, îi luă sexul cu mâna şi-l călăuzi în ea, înlănţuindu-l cu picioarele.

Se simţea minunat cu sexul instalat confortabil în vulva ei, în cea mai clasică dintre poziţii, era bine, curat şi întrucâtva ca acasă.

Şi dacă la început îl intimidase gândul de a se culca cu o femeie atât de experimentată, dacă în primele câteva momente aproape că-şi dădu drumul din cauza excitaţiei şi a fricii că o va dezamăgi, totul se linişti când ea se opri şi-i încetini ritmul, făcându-l să-şi recapete controlul, ca el să caute apoi s-o mulţumească, trecând într-o mişcare fermă, lină şi legănată care o aduse după un timp nu tocmai scurt la primul ei orgasm.

După care continuă într-un ritm egal, bine cumpănit, făcând amor, sau mai bine zis, făcând dragoste cu o încredere și o eleganță de care nu se credea în stare, uitându-și temerile, pierzându-se în țipetele ei de plăcere, stăpân pe meșteșuguri de care auzise, dar pe care nu le practicase până atunci, până când ea zâmbi și strângându-l ușurel de testicule, îi șopti :

— Dă-ți drumul, iubițel, vino în mine, acum...

Ceea ce și făcu, aproape instantaneu, privind-o în ochi, cu recunoștință și împăcat cu sine, prăbușindu-se apoi visător pe pieptul ei moale, în brațele primitoare.

Sonia Gagarin rămase trează vreme îndelungată cu Jerry Reed adormit în brațele ei, înainte de a se lăsa și ea pradă somnului. Făcuse dragoste cu mulți bărbați, după numărătoarea curentă ajunsese la douăzeci și două de naționalități, și dacă pe fondul senzației tandre un anume impuls romantic ar fi vrut să o convingă că Jerry fusese cel mai bun, realiză totuși că nu era în stare să se autoamăgească așa de mult.

Se culcase cu italieni care se dovediseră cu mult mai romantici în sens convențional, cu germani cu o rezistență fizică de două ori mai mare, cu francezi care aveau mai mult *savoir-faire* și cu un suedez care o „citise" mai bine, iar Pierre Glautier stăpânea anumite tehnici la care bietul Jerry nici măcar nu visa.

Și totuși, chiar dacă Jerry Reed nu fusese cel mai bun amant din viața ei, chiar dacă acesta nu fusese cea mai grozavă experiență sexuală, niciodată nu se simțise atât de bine făcând dragoste, Jerry Reed fusese atât de sincer, atât de preocupat de plăcerea ei încât aproape că-i ceruse voie să se bucure și el. În adâncul sufletului rămăsese un copil. Și probabil, mai era și altceva.

Avea un farmec care nu mai ținea de inocență fiindcă la urma urmei, nu mai *era* un puști naiv, ci un bărbat animat de o viziune, un bărbat care căuta deschis și sincer să schimbe lumea și care, într-adevăr, visa să construiască noi lumi în spațiul cosmic, lumi cum nu au mai fost, și să călătorească spre planete necunoscute ce orbitau în jurul unor stele străine.

Şi, paradoxal, ea simţea că asta îl făcea să fie frate întru spirit cu fetiţa din cartierul Latin care visase să călătorească prin lumi strălucitoare şi necunoscute, pline de aventuri, în misteriosul şi minunatul Occident. Fetiţă care, cu Jerry în braţele sale, mai trăia încă.

Ce să fie oare, nu cumva potenţialul militar, ori puterea economică sau priceperea tehnologică, calităţi care cândva făcuseră din americani invidiaţii întregii lumi ? Asta să-i fi făcut să ajungă pe Lună ? Asta-i făcuse pe ruşi să caute să le câştige îngăduinţa în adâncul inimii lor, cu toate că-i urau şi se temeau de imperialismul yankeu ?

Însemna asta că se îndrăgostise de el ?

Sonia Ivanovna Gagarin mângâie cu blândeţe părul iubitului ei american. El se agită în somn dar nu se trezi, ea fiindu-i recunoscătoare pentru asta, simţindu-se străbătută de un fior.

Da, Sonia eşti pe cale să te îndrăgosteşti. Numai că, într-un sens extrem de real acest bărbat nici măcar nu ştie că exişti.

Cum ai să faci să-i spui adevărul când va veni dimineaţa ?

Astăzi, Frontul pentru Eliberarea Animalelor şi-a asumat responsabilitatea pentru explozia de ieri de la Laboratorul Agromex din Nebraska. „Puii fără cioc care ajung în trei săptămâni la maturitate şi păstrăvii giganţi care nu pot supravieţui în sălbăticie sunt şi aşa de împotriva firii", susţine manifestul lor trimis prin fax, „dar vacile transformate de Agromax în fabrici de carne insensibile sunt mamifere ca şi noi. Nu va mai dura mult până când aceşti Frankenstein-i ai ingineriei genetice îşi vor îndrepta atenţia asupra genomului uman".

— *CNN*

VI

— Şi chiar eşti *rusoaică* ? Dar... dar Samantha Garry... *accentul* ăla....

— Ai impresia că noi, ruşii, nu ne pricepem la accente ? Şi apoi, puişor, dacă n-ai fost niciodată prin vechiul Blighty [1] de unde ştii că n-a fost decât o trancafleanca din filme, măi cocoşel ?

Jerry Read izbucni în râs. Fusese trezit din somn cu un sărut şi o mărturisire.

Sărutul a venit de la vedeta porno din Londra, cunoscută cu o seară înainte, în timp ce mărturisirea fusese făcută de o altă femeie care, după sărut, se ridicase din pat cu cea mai ciudată expresie de agitaţie pe faţa ei minunată şi-i turnase toată povestea într-o engleză cu un accent cu totul diferit — aproape american sau canadian, cu o sugestie abia sesizabilă de parfum străin în ritmul vorbirii.

— Efectiv nu ştiu cum să-ţi spun asta, Jerry, m-am trezit de o oră şi încercam să mă gândesc la ceva mai deştept, dar nu e nimic inteligent de spus aici, am făcut deja prea mult pe deşteapta, aşa că tot ce pot să fac e să-ţi spun adevărul, ca s-o scoatem la capăt într-un fel sau altul, iar adevărul e că mă numesc Sonia Ivanovna Gagarin şi nu Samantha Garry, şi nu sunt o vedetă porno, ci doar un translator la Red Star, S.A., în Bruxelles, sunt din Moscova, nu din Londra, sunt rusoaică şi nu

[1] Blighty — (argoul militar) Anglia, patria mamă după serviciul efectuat în străinătate (n.tr.)

englezoaică, mă plictiseam la petrecerea aceea iar tu erai singurul bărbat interesant de-acolo, a început ca o glumă, însă acum nu mai cred că e o glumă, cu toate că nici nu pot să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine, mă înţelegi ? şi în fine asta a fost, îmi pare rău, fără ca asta să însemne că nu mi-a plăcut...

Deşertându-şi sacul dintr-o dată, îşi petrecu braţele peste sânii goi, scoţând un oftat teatral de uşurare.

— Ei, şi-acum c-am terminat — spuse ea cu acelaşi accent dar cu o nuanţă mai încrezătoare, tonul sigur pe el al — pare-se inexistentei Samantha Garry — ce zici ? Mă goneşti din patul tău sau facem din nou dragoste ?

Jerry nu ştia ce să mai creadă. Într-adevăr, ea îl abordase înainte de a se fi dezmeticit îndeajuns ca să poată gândi, înainte chiar de a fi în stare să realizeze că fusese luat în balon.

Şi acum, după ce-l făcuse să râdă, redevenind pentru o clipă Samantha Garry din seara precedentă, îi venea destul de greu să se supere pe ea, cu atât mai greu cu cât ea îl mângâia prin ţesătura cearşafului, privindu-l cu ochii ei mari şi verzi.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat binişor în rolul de vedetă porno, admise el.

Ea îşi linse buzele şi se cuibări mai aproape de el.

— Pentru o unealtă a Pentagonului, nici tu nu te-ai descurcat rău.

— Unealtă a Pentagonului ?

— Nu-ţi aminteşti ? l-ai spus Samanthei Garry totul aseară. Despre slujba ta din California, unde construieşti nu ştiu ce rampe-satelit pentru Battlestar America, şi cum ESA vrea să pună gheara pe tine ca să lucrezi la...

— Of, Doamne Dumnezeule ! gemu Jerry.

Acum îşi amintea perfect. Îi spusese acestei femei întreaga poveste a vieţii sale, luând-o drept vedetă porno britanică care acum se dovedea a fi o rusoaică !

Sonia Gagarin râse :

— Să-ţi spun la ce te gândeşti ? În clipa asta, tu îţi zici : „Şi dacă această femeie e un spion rus ?"

Jerry roşi :

— Sună cam aiurea, când o spui la modul ăsta... fu nevoit să recunoască.

— Ba nicidecum, Jerry, replică cu viclenie Sonia Gagarin. În fond, te-am păcălit complet aseară, așa că aș putea fi foarte bine un agent KGB...

— Sau, și mai rău, agent CIA ! Caz în care...

Și, făcându-i cu ochiul, continuă :

— În care ce ?...

— Caz în care ar fi deja mult prea târziu pentru tine ca să mai faci ceva, nu-i așa, iubițel ? spuse ea mângâindu-l atâtător pe sex. Așa că, cum desigur vine vorba în filmele porno, n-ai decât să te relaxezi și să te simți bine.

— Nu-i așa că nu ești spion rus ? îi spuse Jerry așezat la măsuța adusă de room-service, unde se lăfăia prânzul grotesc de costisitor alcătuit din supă de homar, stridii crude, caviar Sevruga și șampanie, pe care îl comandaseră după ce-și petrecuseră dimineața făcând dragoste.

— Bineînțeles că nu, Jerry, spuse Sonia cu seriozitate. Nu sunt decât ceea ce ți-am spus că sunt, o fată din Moscova, cu o slujbă în Bruxelles, în căutare de distracții după o săptămână de concediu ratată...

— Trebuie să fie mai multe de spus despre tine.

— Oare ? spuse Sonia gânditoare.

— Bineînțeles că da.

— De ce ?

— Pentru că despre toți oamenii se pot spune mai multe.

Toată dimineața făcuseră dragoste și când chelnerul de la room-service a sosit să aducă comanda, Sonia se dusese în baie iar Jerry își pusese halatul. Acum erau așezați de o parte și de alta a măsuței, Jerry în halat, Sonia goală și dintr-o dată simțindu-se lipsită de apărare.

— Nu și despre mine, spuse ea cuprinsă de o inexplicabilă stare represivă. Eu nu sunt ca tine, nu am o viziune despre cum ar trebui să fie lucrurile, nu vreau să schimb lumea...

— Și n-ai avut nici un vis în copilărie ?

— Ba da ! Dar nimic măreț, nimic pe care să nu-l fi obținut deja...

— Hai, povestește-mi.

— Nu prea e mare lucru de povestit.

Jerry îi făcu cu ochiul. Se ridică în picioare, își scoase halatul, lăsându-l să cadă pe podea.

— Ei haide, Sonia, eu ţi-am arătat ce-i al meu, acum arată-mi şi tu.

Sonia râse. Jerry se aşeză din nou, se lăsă pe spate, îşi luă paharul de şampanie şi, făcând să se rotească lichidul în pahar, o privi drept în ochi.

— Hai, iubiţel, cum ar zice prietena ta Samantha, spuse el cu un accent britanic îngrozitor, care o înduioşă, spune-mi secretele sufletului tău.

Ceea ce ea şi făcu, în postura în care se aflau.

Încercă să-l facă să înţeleagă ce însemna să creşti într-un cartier ca Lenin, şi ce a putut să reprezinte pentru ea călătoria în Disneyland-ul Occidentului, cum acest vis măruntş şi egoist, atât de jalnic şi de meschin faţă de al lui, îi determinase întreg cursul vieţii, făcând-o să aspire la o carieră în serviciul de externe....

Apoi se opri, îşi mai turnă un pahar de şampanie pe care îl bău dintr-o dată, ca să-şi facă curaj, şi începu să-i povestească acestui bărbat dezbrăcat, cu o seară înainte un simplu străin, acestui american, despre luli Markovski, despre cum renunţase la el, la dragostea şi la cariera aleasă, la tot ce mai contase pentru ea, atunci când Red Star i-a făcut oferta de a duce o viaţă în Occident *imediat*.

— Şi ştiii care e lucrul cel mai dureros în ceea ce mă priveşte, Jerry ? Cel mai dureros e că nu regret deloc ! Am obţinut ce mi-am dorit şi s-a dovedit a fi exact aşa cum am sperat să fie ! Sunt *fericită* de decizia mea. Şi tot aşa aş proceda şi dacă ar trebui să aleg din nou.

Oftă şi alese cu furculiţa, la întâmplare, o stridie, ocolindu-i privirea.

— După cum vezi, sunt o fiinţă cu adevărat superficială... spuse ea pe un ton mai moale.

Jerry Reed se ridică de pe scaun, se apropie de ea, îi puse o mână pe umăr, îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească în ochi şi să-i vadă zâmbetul blând.

— Ei bine, domniţă, ai reuşit să pui mâna poate pe singurul tip din Paris care înţelege exact cât de puţin superficială eşti.

Sonia se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Am crescut visând să ajung pe Lună şi pe Marte, iar tu ai crescut visând să călătoreşti în Occident. Toată viaţa am căutat o cale să ajung în lumea viselor mele

şi acum, dacă aş fi destul de curajos, poate că aş reuşi s-o fac, măcar în parte...

Ochii lui Jerry o priveau atât de fierbinte, încât Sonia simţi cum deprimarea ei se topeşte precum ceaţa unei dimineţi răcoroase de primăvară în căldura răsăritului de soare, cu toate că nu-şi dădea seama de ce.

— Nu cred că te înţeleg.... spuse ea.

— Ţi-am povestit despre unchiul Rob aseară, nu-i aşa ?

Sonia încuviinţă din cap.

— El mi-a spus o frază citită nu ştiu unde, care i se lipise de suflet şi pe care n-am uitat-o nici eu : „Ai putea să înveţi să păşeşti pe apă. Va trebui să renunţi la tot pentru asta, dar ai putea să păşeşti pe apă".

— Şi ?...

— Aşa că pentru asta am nevoie de tot curajul ca s-o fac, spuse el şi felul în care o privi păru absolut strălucitor. Pe când tu, Sonia, tu ai *făcut-o*. Ai renunţat la tot şi iată că fetiţa din Moscova a păşit deja pe apă.

Ochii Soniei se umplură de lacrimi.

— Jerry Reed, eşti un om minunat, ţi-a mai spus asta vreo femeie până acum ?

— Nu, răspunse el foarte serios. Nici una.

În clipa următoare se aflau unul în braţele celuilalt.

Şi astfel a început povestea.

Aşa a început cu adevărat.

După-amiaza şi-au petrecut-o plimbându-se şi discutând. Au vorbit despre cum e să-ţi petreci copilăria la Moscova şi cum e la Los Angeles. Despre filmele vechi pe care le-au văzut. Despre Paris. Despre mâncare. Şi-au imaginat cum ar fi să locuiască într-una din casele plutitoare ancorate de-a lungul Senei.

Jerry Reed se îndrăgostea, ceva ce nu i se mai întâmplase cu adevărat până atunci, dar n-avea chef să vorbească despre asta pentru că nu ştia ce să spună şi nici nu simţea nevoia.

În schimb, vorbi despre spaţiul cosmic. Şi trăncăni necontenit, iar Sonia îl lăsă să vorbească, zâmbind şi fără să-i reproşeze că era „vorbărie spaţială", cum făcuseră alte femei, fără să i se plângă că o plictisea de moarte, punân-

du-i, din când în când, câte o întrebare tehnică naivă, dar inteligentă, ca să-i dovedească cât fusese de atentă, şi îl ţinu de mână spunându-i din priviri că era cu adevărat pătrunsă, că deşi nu pricepea mare lucru din cele auzite, era dornică să înveţe, pentru că înţelesese pe deplin ce însemnau toate astea pentru el.

Şi oricum, acesta era lucrul cel mai minunat dintre toate.

Pe înserat s-au întors la Ritz, au deschis larg ferestrele, au mutat o masă şi două scaune pe balcon şi au comandat şampanie ca să aibă ce sorbi în timp ce priveau apusul auriu de soare la Paris.

— Parcă-ar fi unul din filmele de demult, de la Hollywood, spuse Sonia visătoare. Să stai aici şi să bei şampanie, în balconul ăsta cu vedere la Sena şi în camera asta de hotel, Doamne, cât trebuie să fi costat...

Jerry îşi ridică paharul, în semn de toast :

— În cinstea Agenţiei Spaţiale Europene ! Pentru cei care au plătit toate astea !

— De bună seamă că au mare nevoie de tine, spuse Sonia şi un gând ca o umbră îi trecu prin minte şi anume, că era puţin cam ciudat ca ESA să cheltuiască atât de mulţi bani ca să recruteze pe cineva ca Jerry, cineva care, după propria-i descriere, nu era vreun inginer sau savant important, şi care nu avea cu mult mai mulţi ani decât ea.

Jerry sălta din umeri :

— Probabil că asta-i scuteşte de o parte din impozite, spuse el. Nu e ca atunci când cineva îşi cheltuieşte proprii săi bani !

Fără îndoială că aşa şi era. Sonia se mai întâlnise cu această mentalitate capitalistă, chiar dacă nu la un asemenea nivel de opulenţă. Se întreba doar cât de departe ar putea fi împinsă...

— Am o idee, spuse ea. Mi-au mai rămas opt zile de concediu, iar tu n-ai văzut din toată Europa decât Parisul, aşa că de ce n-am face o excursie împreună, un fel de „mini-grand-tour", ce zici ? Londra, Baden-Baden, Viena, poate Budapesta, neapărat câteva insule greceşti, Roma...

Ridică din umeri râzând

— Am putea chiar să nici nu plănuim traseul, să sărim pur şi simplu în trenuri şi avioane şi să ne ducem unde avem chef...

Ochii lui Jerry se aprinseră :

— Dar ar fi grozav ! exclamă el şi imediat se încruntă. Şi în acelaşi timp, monstruos de costisitor, tu ai aşa de mulţi bani ? Fiindcă eu...

Se opri la mijlocul frazei, uitându-se la Sonia. Ea îşi ciocni paharul de al lui, zâmbi şi, înclinându-şi capul, zise :

— În cinstea Agenţiei Spaţiale Europene !

— Chiar crezi că... ?

Sonia ridică din umeri :

— În cel mai rău caz, au să spună nu. Nici în Uniunea Sovietică nu te mai împuşcă pentru o simplă încercare...

— Nici o problemă, sunt sigur Jerry, îi răspunse André Deutcher de pe ecranul videotelului când Jerry îşi adunase suficient curaj ca să-i explice situaţia şi să-i pună pe tapet această propunere scandaloasă.

— Am să-l sun chiar acum pe Nicola Brandusi...

— După douăzeci de minute, se auzi apelul videotelului. Era Brandusi.

— Ce idee minunată şi romantică, domnule Reed ! rosti imaginea de pe monitor, zâmbind radios. Aproape că aş dori să vin şi eu cu dumneata; dar desigur că ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-ai avut în vedere, nu ? Cea mai nimerită ar fi o Eurocard aurie, e valabilă oriunde şi poţi să obţii bani gheaţă de la orice automat, care apoi va încărca nota de plată a ESA. Numai că am avea nevoie de câtva timp ca să aranjăm...

— Ăă, păi n-avem la dispoziţie decât opt zile, domnule Brandusi...

— Nicola, spune-mi te rog Nicola, Jerry ! zise Brandusi expansiv. Nu-ţi face griji, îţi vom trimite cartela prin curier mâine la hotel la un *petit déjeuner*, fă amor, mănâncă bine la prânz şi o vei primi cam pe la ora 15.00, destul timp ca să prinzi cina la Londra sau Madrid. Şi nu-ţi face probleme în legătură cu camera, te va aştepta până la întoarcere. *Arrivederci*, Jerry, călătorie plăcută şi sărut-o pe doamna din partea mea, eh !

Şi într-adevăr, a doua zi, când au revenit în cameră, după masa de prânz, dreptunghiul magic de plastic îi aştepta într-un elegant suport de marochin.

— Ei, şi-acum, unde luăm cina în seara asta, Sonia ? spuse cu veselie Jerry, fluturându-i cartela pe sub nas.

— E cartela ta, Jerry, aşa că tu alegi.

— Păi, atunci să mergem la Londra, fiindcă e singurul loc unde cunosc şi eu pe cineva.

— Parcă spuneai că n-ai mai fost pe acolo.

— N-am mai fost, spuse Jerry râzând. Dar ştii, am cunoscut o vedetă porno...

Sonia auzise că Savoy Hotel era echivalentul britanic al hotelului Ritz, aşa că şi-au luat acolo o cameră aproape tot atât de spaţioasă şi chiar mai scumpă decât cea lăsată la Paris şi a doua zi dimineaţă, după un veritabil breakfast englezesc, care-i făcu să geamă de sătui, îl purtă pe Jerry valvârtej pe traseul londonez standard — *Westminster Abbey, Houses of Parlament, Buckingham Palace, Hyde Park Corner* — toate situate la distanţe rezonabile de hotel.

Cina au luat-o la un restaurant indian nemaipomenit, de care auzise Sonia, cu un meniu alcătuit din feluri diverse gătite din vânat : prepeliţă, potârniche, urs, crotal şi chiar elefant, hipopotam şi leu, sau cel puţin aşa scria acolo, şi după aceea au luat la rând vestitele pubs [1] din Chelsea şi Bayswater, înainte de a reveni la Savoy.

A doua zi Jerry o surprinse de-a binelea, făcând el însuşi pe ghidul. O purtă după el prin celebrele magazine de jucării *high-tech* din *Tottenham Court Road,* au servit prânzul într-un birt oarecare, i-a cumpărat o poşetă din piele de struţ la Harrods, s-au plimbat pe Serpentina din Hyde Park, o chestie văzută de el într-un film şi apoi a dus-o în Grădina Zoologică londoneză, despre care auziseră că e aproape la fel de bună ca cea din San Diego.

Cu Eurocard sau nu, la cină Jerry insistă pentru peşte şi cartofi pai căci, spuse el, îşi dorea să mănânce o adevărată mâncare *englezească.* Soniei îi veni să intre în pământ când el îi ceru recepţionerului de la Savoy să-i re-

[1] Pub — denumire specific britanică pentru bar (n.tr.)

comande locul unde se putea mânca cel mai bun peşte cu cartofi pai din oraş.

Recepţionerul zâmbi şi le recomandă un local în West Kensington numit *Poisson avec Pommes Frites* [1], cu siguranţă restaurantul unde se servea cel mai bun asemenea fel de mâncare din lume.

Ceea ce se şi adeveri. Acolo, într-un salonaş amenajat ca un elegant club privat, chelneri în ţinută de seară completă îi serviră cu rondele suculente de somon, morun, calcan, ton, ţipar şi păstrăv, bucăţele de homar şi langustă, moluşte, stridii şi melci întregi, învelite în foi foarte fine de aluat *tempura* [2], condimentat cu şofran şi busuioc şi prăjite în uleiuri de susan, alune şi măsline, cu garnitură din felii de cartofi şi batate uşoare ca aerul şi o tavă plină de oţeturi exotic aromate, toate acestea udate cu o bere cehă cu adevărat nobilă.

A fost cu siguranţă cea mai ciudată zi petrecută de Sonia, la Londra şi, în felul ei, cea mai fermecătoare căci americanul ei naiv din California reuşise să-i arate o nouă faţă a oraşului prin intermediul ochilor săi inocenţi.

În noaptea aceea ea şi-a manifestat din plin recunoştinţa, iar dimineaţa, îmbarcaţi pe un vas rapid, au plecat spre Normandia, unde au servit la prânz *moules* [3] şi cidru, au luat TGV-ul spre Bordeaux şi un tren local spre Bayonne, petrecându-şi după-amiaza la *corrida*, au sărit în avionul de Madrid şi au privit apusul soarelui de pe terasa unei cafenele, unde s-au delectat cu *tapas* [4] şi o sticlă de Rioja, şi-au rezervat o cameră la hotel, au făcut dragoste, au mâncat *paella* [5] de moluşte comestibile, căzând frânţi pe la miezul nopţii, s-au trezit apoi pe la ora zece, au luat TGV-ul până la Barcelona, unde Sonia a închiriat un taxi ca să-i arate lui Jerry câteva din fantasticele construcţii organiforme ridicate acolo de Gaudi, despre care Jerry a spus că nu-i aduceau altceva în minte decât nişte vile excentrice ale unor vedete de ci-

[1] Peşte cu cartofi prăjiţi (lb. franceză, în original, n.tr.)
[2] Fel de mâncare japonez preparat din vegetale şi alge prăjite înglobate în aluat (n.tr.)
[3] Scoici (lb. franceză, în original, n.tr.)
[4] Aperitive (lb. spaniolă, în original, n.tr.)
[5] Pilaf (lb. spaniolă, în original, n.tr.)

nema din cartierul Bel-Air, apoi au prins un zbor la clas. I cu un avion Air France până la Nisa.

Au lenevit toată după-amiaza sorbind *americanos* pe plaja din fața hotelului și înotând în Mediterana sub cerul azuriu, au făcut amor sub pătură în mijlocul mulțimii apoi au închiriat un vechi și urias Rolls decapotabil în care, cu Sonia la volan, s-au plimbat seara sub cerul înstelat, de-a lungul cornișei joase pe lângă locuințele luxoase de la Cap Ferrat, spre Monaco, unde Jerry a reușit, împotriva tuturor așteptărilor, să câștige la black jack[1] (aproape suficient cât să plătească homarul thermidor și sticla de Pouilly-Fuissé servite la restaurantul de pe faleză), după care Jerry a declarat cu emfază că, fiind un adevărat Angeleno[2], învățase încă din adolescență să șofeze pe orice traseu beat pulbere fiind, ceea ce, surprinzător, a reușit să dovedească conducând Rolls-ul înapoi la hotel.

S-au prăbușit unul în brațele celuilalt și au dormit până aproape de prânz. Au luat masa în oraș, au prins cursa de Roma unde și-au petrecut ziua vizitând locurile tipic-turistice, s-au ghiftuit cu filé Rossini și paste, au ajuns apoi la Brindisi, în condiții înfiorătoare, cu o cursă rapidă, și au dormit în noaptea aceea pe un feribot, în drum spre insula Corfu.

Kerkyra, cel mai mare oraș din Corfu, era un coșmar turistic care-i amintea lui Jerry de nimic altceva decât de Tijuana, dar avea totuși aeroport, așa că au reușit să prindă zborul pentru Atena la timp ca să servească un prânz cu musaca și vin retsina într-o tavernă situată sus, în Plaka, după care, aproape piliți, au urcat clătinându-se până sus pe Acropole, ca să hoinărească printre ruine.

Atena, străjuită de monumentele trecutului ei grandios, era un coșmar alcătuit din smog, zgomot și miasme, așa că Sonia hotărî că cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să prindă avionul spre München, să ia acolo micul dejun, să sară în trenul către Baden-Baden, să închirieze o cabană în afara orașului și să facă dragoste în fața șemineului, în Pădurea Neagră, înconjurați de

[1] Joc de cărți similar cu 21 (n.tr.)
[2] Locuitor al orașului Los Angeles (n.tr.)

mirosul de pini și cu zefirul nopții foșnind printre coroanele copacilor.

Sonia oftă în timp ce se lăsa furată de somn, după aceea, în patul cu saltea de fulgi, cu Jerry lângă ea, cald și înfierbântat, în lumina palidă a tăciunilor din cămin, strălucind în dormitorul înceţoşat al cabanei. „Dacă s-ar putea să dureze veșnic, gândi ea. De n-ar mai trebui să mă întorc peste trei zile la Bruxelles..."

Undeva în depărtare, o bufniță țipa lugubru, ecoul unui tren de plăcere care deja se îndepărta de ea, în adâncimile unui trecut nostalgic.

„Jelania ta se potrivește cu ceea ce simt" — îi transmise ea în gând tristei păsări de noapte. Apoi simți nevoia să râdă în tăcere de ea însăși.

„Biată Sonia ! Ce nedreaptă e lumea cu tine fiindcă nu vrea să-ți păstreze tot timpul la rece prăjitura cu glazură de ciocolată și să continue să-ți arunce germenii organici în minunata ta bere nemțească ! Ai dat peste dragostea vieții tale, te-ai bucurat de privilegiul unei vacanțe princiare complet gratuite și acum te simți revoltată la gândul că în curând va trebui să te întorci la lucru !"

Se ghemui mai aproape de Jerry. „Da, aceste clipe de vrajă se vor sfârși în curând, dar nu și clipele noastre împreună, iubițel. E-adevărat, curând vom rămâne fără dreptunghiul magic din plastic, dar nu există nici un motiv ca să rămânem unul fără celălalt. Bruxelles nu-i așa departe de Paris, vom fi împreună în mai toate week-end-urile și fără îndoială că ai să-i convingi pe cei de la ESA să-ți programeze concediul în aceeași perioadă cu mine."

Bufnița țipă din nou, de data aceasta însă părea să nu mai jelească trecerea scurtelor clipe ale minunatului prezent în negura trecutului. Trenul *acesta* părea că acum intră în gară, iar destinația lui era viitorul luminos, și Sonia nu vedea nici un motiv care să-i împiedice să se urce în el.

Cât de ciudat și totodată cât de minunat era să străbați cu taxiul străzile Parisului la o oră de maximă aglomerație, în lumina aurie a după-amiezii târzii, către

Hotel Ritz din *Place Vendôme*, alături de rusoaica lui iubită și cu sentimentul nefiresc că se întorcea acasă.

Ceea ce, într-un sens mulțumitor, ce ținea mai degrabă de salturile în timp de factură SF, Jerry Reed înțelese că și făcea, căci în acel moment hotărârea lui era deja luată, fiind gata să semneze contractul cu ESA, dacă are nevoie chiar și cu propriul său sânge.

Uluitor era gândul că nu făcuseră altceva timp de o săptămână decât să călătorească, că tot ceea ce văzuseră și făcuseră se petrecuse între limitele geografice ale unei arii care abia dacă acoperea suprafața dintre coasta Californiei și fluviul Mississippi. Țară după țară, fiecare cu o limbă de neînțeles, cu imagini, sunete și mirosuri diferite, înrădăcinate în propriile lor povești antice, întocmai ca și lumile extratereste din vechile reviste SF ale tatălui său.

Îți puteai petrece tot restul vieții în aceste lumi, fără ca ele să-și epuizeze ineditul și ciudățenia. Ei da, acum înțelegea *cu adevărat* în ce fel pasiunea din copilărie a Soniei de a călători în Europa de Vest era, în semnificația ei cea mai profundă, *identică* cu visul său de adolescent de a străbate ținuturile unor planete îndepărtate, orbitând în jurul unor sori extratereștri.

Și dacă visul copilăriei sale era sortit să rămână de-a pururi o fantezie, dacă bărbatul care devenise știa că nu va apuca să trăiască să vadă răsăritul măreței ere a explorărilor stelare, aceluiași bărbat i se oferea acum prilejul să devină, la o scară redusă ce-i drept, unul din oamenii a căror muncă de o viață avea să ajute cu certitudine la apropierea de acea eră.

Și pe deasupra, mai primea și un alt cadou minunat — să exploreze lumile necunoscute ale Europei, împreună cu o femeie care realmente îl înțelegea.

Căci această călătorie îl convinsese că Sonia Ivanovna Gagarin îl înțelegea cu adevărat. Într-adevăr, în unele momente Sonia păruse că-l cunoaște mai bine decât se cunoștea el însuși. Își aminti cum, după turul în trombă de la Londra la München, ea încetinise cu înțelepciune ritmul, ducându-l să-și petreacă noaptea într-o cabană liniștită din Pădurea Neagră, pentru ca jumătate din ziua următoare să se plimbe prin pădurea verde și să

discute, înainte de a lua trenul de plăcere către Viena, unde au servit cina la lumina lumânărilor, ca să meargă apoi în camera lor de hotel, unde au făcut dragoste și au stat de vorbă până noaptea târziu, prinzând a doua zi la prânz avionul de Paris.

— Da, da, Jerry, știu, știu, n-am fost la Budapesta sau Amsterdam, la Bruxelles sau Geneva și nici la lacul Como sau în Alpi, îi răspundea ea în timpul ultimelor două zile când el începuse să se plângă că pierdea timpul. Dar toate acestea rămân pe loc, nu pleacă nicăieri și dacă încerci să vezi prea multe în atât de puțin timp, ai să pierzi totul, uite de exemplu munții pe lângă care trecem acum cu trenul — uită-te pe fereastră, nu sunt minunați ?

Și bineînțeles că avea dreptate. Europa nu pleca nicăieri. Sonia nu pleca decât până la Bruxelles, și nici nu trebuia să plece nicăieri. În clipa în care avionul ateriza pe Charles de Gaulle își făcuseră toate socotelile și își puseseră la cale viitorul.

Jerry avea să accepte, bineînțeles, postul oferit de ESA, și trebuia să se ocupe singur de vânătoarea preliminară de apartamente, întrucât ea trebuia să se înapoieze la Bruxelles lunea viitoare, dar în week-end-ul următor avea să se înapoieze la Paris ca să arunce o privire la ofertele care i s-ar fi făcut între timp și să-l ajute să decidă, că doar și ea avea să-și petreacă destul timp în apartamentul lui, iar după încă o săptămână îl va ajuta să-și aleagă mobila din *Rue du Faubourg-St.-Antoine* unde, îl asigură ea, puteai găsi aproape de toate la prețuri rezonabile.

După aceea, ei bine, erau tineri, aveau la dispoziție sfârșiturile de săptămână și concediile și bineînțeles Jerry trebuia să aibă grijă ca perioadele de concediu să coincidă și chiar dacă era o mare pacoste că, din motive de serviciu, erau nevoiți să locuiască în orașe diferite, trebuia să se împace cu ideea că în această privință nu prea era nimic de făcut, nu-i așa ? Nu era ca și cum ar fi plănuit să se căsătorească sau ceva de genul ăsta — la urma urmei, aveau în față *ani* întregi să călătorească și să se simtă bine, și nu se cunoșteau decât de o săptămână !

Jerry zâmbi și o îmbrățișă cu căldură pe Sonia când taxiul ajunse în sfârșit în fața hotelului.

— Bun venit acasă, spuse el în timp ce agitația ușierilor și a băieților de serviciu se abătu asupra lor. Aproape că simt nevoia să te iau în brațe ca să trec pragul casei !

— Încearcă numai, poate vrei să provoci o grevă în sindicatul ușierilor, replică Sonia pe un ton sec. Și apoi, nu e bine să ne învățăm prea mult cu locul ăsta. În curând eu mă voi întoarce în garsoniera mea de la Bruxelles, tu vei avea apartamentul tău în Paris, și nici unul dintre noi nu-și va mai permite să comande la room-service șampanie și caviar. Dar până atunci...

— Până atunci, ce-ai zice de niște Sevruga și Dom Pérignon în cinstea zilelor cărora în curând le vom zice „de demult" ?

Sonia râse :

— Înveți repede, Jerry, înveți repede !

Când au ajuns în cameră, Sonia constată cu plăcere că șampania și caviarul, chiar dacă numai Moët & Chandon și Beluga, îi așteptau deja împreună cu un cartonaș pe care scria : „Complimente din partea prietenilor de la ESA".

Tot acolo însă mai aștepta și un mesaj telefonic, vârât pe sub ușă. Și când Jerry îl ridică și îl citi, veselia i se risipi subit.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Sonia. Ce este ?

Jerry încercă să pară nepăsător :

— Nimic important, spuse el, numai că expresia feței îl trăda. O notă telefonică prin care mi se cere să sun la Ambasada Americană.

De fapt, mesajul suna astfel :

Domnule Jerry Reed
Au sunat de la Ambasada Americană. Vi se cere să dați telefon acolo de îndată ce sosiți. Întrebați de Doris Steiner.

Părea destul de nevinovat, dar ceva în tonul mesajului îl deranja teribil pe Jerry. Probabil pasajul cu „sunați de îndată ce sosiți". Asta-i dădu o senzație de gol

în stomac, ca atunci când primești pe neașteptate o telegramă.

— E ceva în neregulă ? se interesă Sonia, apropiindu-se de el.

— Sper că nimic. Cel puțin sper că nu... tata... mama, Doamne... sper că nimic...

Sonia îl strânse de mână :

— Orice ar fi, cel mai bine e să vezi despre ce e vorba și să nu te mai chinuiești așa...

Jerry încuviință din cap. Tastă numărul pe claviatura videotelului și-i răspunse telefonista hotelului. Un minut mai târziu, vorbea cu operatoarea de la ambasadă. Pe ecran nu se vedea decât Marele Sigiliu al Statelor Unite.

— Vă rog, cu doamna Doris Steiner.

— Cine întreabă ?

— Jerry Reed, dumneaei m-a căutat la hotel.

— Rămâneți pe fir.

Fu nevoit apoi să suporte ceea ce i se păru a fi o jumătate de oră de sporovăială neinteligibilă. În realitate probabil că nu trecuseră decât trei-patru minute tensionate, chinuitoare, înainte ca Marele Sigiliu să fie înlocuit de fața plictisită a unei femei de vârstă mijlocie, cu părul scurt și cărunt.

— Doris Steiner, spuse ea cu un accent sfios de Mid-West.

— Jerry Reed.

Doris Steiner îl privi absentă :

— Și ?... spuse ea într-un târziu.

— Și am răspuns la apelul dumneavoastră, spuse Jerry neliniștit.

— Dumneavoastră sunteți... stați un pic să verific...

...circa 90 de secunde de liniște chinuitoare...

— ...ah, da, am găsit, aveți fixată o întâlnire cu domnul Lester Coldwater, mâine dimineață la ora unsprezece.

— Serios ?

— Așa scrie aici.

— Cine naiba e acest Lester Coldwater ?

— Adjunctul atașatului comercial...

— Nu cunosc nici un Lester Coldwater, nu mi-am fixat nici o întâlnire cu nimeni la amabasadă și...

— Nimeni n-a susținut așa ceva, spuse Doris Steiner cu vocea ei plată, neplăcută. Domnul Coldwater dorește să fiți mîine în biroul lui, la ora unsprezece fix, așa scrie aici.

— Și dacă eu n-am chef să-l văd ? se răsti Jerry.

— Vai, domnule, de ce-mi faceți viața grea ? ripostă Doris Steiner încruntându-se. Eu nu-mi fac decât datoria, okay ?

— *Dumneavoastră* îmi faceți mie viața grea, doamnă Steiner, îi spuse Jerry, deja sunt sătul de toatea stea. Sunt un contribuabil american și impozitele mele susțin o parte din salariul dumneavoastră, v-am pus o întrebare rezonabilă și cred că sunt îndreptățit să primesc neîntârziat un răspuns. Ce se întâmplă dacă nu vin la întâlnire ?

Chipul funcționarei deveni rece ca gheața, iar vocea i se făcu tăioasă și dură :

— Ne aflăm în Franța, domnule Reed, și nu putem trimite o escortă înarmată ca să vă aresteze. Dar asteriscul din fișa dumneavoastră arată clar...

— Ce asterisc ? Ce naiba vrei să spui cu „fișa mea" ?

— ...că dacă nu vă prezentați la întâlnire la cel mult o jumătate de oră după cea fixată, vi se va suspenda imediat pașaportul.

— Ce dracu se întâmplă aici ? strigă Jerry înfuriat.

— De unde să știu eu ? Asta nu e treaba mea, domnule Reed, eu nu sunt decât un curier de clasa a III-a și ați face bine să vă calmați.

— Să mă calmez ! Uite ce e, măi...

— La revedere, domnule Reed, spuse Doris Steiner cu un zâmbet veninos. O zi plăcută în continuare.

După care întrerupse convorbirea.

LEGEA SECURITĂȚII NAȚIONALE APROBATĂ DE CURTEA SUPREMĂ

Cu șase voturi pentru și trei contra, Curtea Supremă a Statelor Unite a aprobat secțiunile controversate ale amendamentelor la Legea Securității Naționale, care stipulează de fapt că renunțarea la drepturile constituționale presupusă de acceptarea unei angajări care necesită o autorizație pe linie de securitate fiind o chestiune de drept civil între cele două părți contractante, este prin consecință voluntară și nu constituie un act al guvernului federal, interzis de Constituție.

Situându-se pe o poziție contrară, judecătorul Carl Waverly a declarat : Aceasta este cu adevărat o zi neagră pentru libertate ca și pentru Onorata Curte. Permițând unor astfel de sofisme logice să prevaleze, în numele securității naționale, Curtea a violat, dacă nu litera, atunci spiritul Declarației pentru Drepturile Omului și a deschis calea unor viitoare abuzuri și mai scandaloase.

— *New York Times*

FRANȚUJII AU BLOCAT EUROTUBUL

O grevă neautorizată a muncitorilor de întreținere ai părții franceze a blocat astăzi timp de șase ore Tunelul Canalului, provocând o blocare masivă a traficului de cale ferată, atât în Londra cât și la Paris.

„Bombă ? Cine a vorbit de bombe ?" a declarat cu șiretenie François Deladier, purtătorul neoficial de cuvânt al greviștilor. „Noi n-am spus decât că timp de șase ore nu putem garanta astăzi securitatea trenurilor care trec prin Tunel. Cu o creștere a salariului de 5 ECU pe oră, s-ar putea să avem motivația ca o astfel de situație să nu se mai repete."

În câteva rânduri, călătorii iritați aproape că s-au încăierat cu muncitorii francezi. „Dacă-i aveam cu mine pe pretenarii mei" — ne-a declarat un suporter al lui Manchester United care aștepta să se poată întoarce acasă după un week-end petrecut pe continent și care ne-a rugat să nu-i dezvăluim numele, „i-am fi burdușit noi pe puturoșii ăștia de broscari, așa cum le-am făcut irlandezilor joia trecută".

— *News of the World*

VII

Sonia nu putea înțelege de fel atitudinea senină a lui Jerry. După convorbirea telefonică de ieri cu cei de la ambasadă fusese destul de supărat, ba chiar și atunci

fusese mai degrabă furios decât speriat, iar acum ajunsese să glumească pe seama subiectului, în timp ce se pregătea să plece.

— Aştia probabil că-şi închipuie c-oi fi vreo spioană, spuse el sărutând-o cast pe obraz. Pentru ei se pare că toţi ruşii sunt spioni.

— Treaba asta nu-i deloc amuzantă, Jerry !

— Ei haide, Sonia !

— Nu-mi place, Jerry, poate că n-ar trebui să intri în Ambasada Americană, am auzit atâtea poveşti...

— Păi da, pariez că-n filmele ruseşti de spionaj, spuse Jerry. Nu fi caraghioasă, Sonia, tipii ăştia nu sunt de la KGB, sunt *americani*. Ce crezi că au să-mi facă, să mă răpească şi să mă îmbarce pentru Siberia fiindcă m-am îndrăgostit de o rusoaică ? Nu te teme, mă voi întoarce ca să luăm împreună prânzul, chiar dacă ceva mai târziu.

Râse din nou, o mai sărută o dată şi apoi plecă.

Sonia se întoarse la măsuţa pentru micul dejun şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea. Să nu se teamă ?

Jerry trata lucrurile astea cu naivitate. Acele rampe-satelit la care lucra el păreau a fi nişte elemente de tehnologie pe care Uniunea Sovietică le considera destul de valoroase, şi ceea ce avea importanţă pentru Uniunea Sovietică era important şi pentru americani. Mai întâi de toate, dacă Jerry ar fi fost un cetăţean *sovietic* aflat în posesia unor asemenea cunoştinţe, nu i s-ar fi dat nicidecum voie să părăsească ţara.

Gândul că CIA putea să-l târască pe Jerry înapoi în America era înfricoşător şi senzaţia de vid resimţită când realiză că era posibil să nu-l mai vadă niciodată o convinse mai bine decât orice altceva că se îndrăgostise cu adevărat. Şi în plus, picătura care umplea paharul era gândul că în patruzeci şi opt de ore trebuia să se întoarcă înapoi la lucru la Bruxelles, tocmai când se petreceau toate astea.

Despre această ultimă problemă însă, n-avea motive să fie îngrijorată. Căci, abia plecase Jerry de vreo cinci minute, că se şi auzi o bătaie timidă în uşa camerei.

Când o deschise, rămase cu gura căscată, inima îi tresăltă un pic, iar genunchii i se înmuiară.

Şi asta pentru că în pragul uşii se afla *şeful* ei, Grigori Pankov, Pankov-Caracatiţa umană, gârbovit, frământându-şi agitat mâinile, cu chelia acoperită de broboane de transpiraţie nesănătoasă, arătând de parcă ar fi pândit în hol plecarea lui Jerry, ceea ce probabil că şi făcuse.

Jerry Reed nu a reuşit să-l vadă pe Lester Coldwater înainte de 11 : 40, şi asta nu pentru că n-ar fi ajuns la timp la ambasadă. Mai întâi a trebuit să se supună percheziţiei corporale şi verificării cu detectorul de metale. Apoi funcţionarul de la recepţie l-a lăsat să facă anticameră vreo cinci minute, timp în care a trăncănit ceva la telefon. Când în cele din urmă Jerry a fost îndrumat către un birou de la etajul al treilea, o secretară care nu i-a oferit nici măcar o cafea l-a ţinut într-o cameră alăturată încă vreo douăzeci de minute, neavând nimic de citit în afară de nişte numere vechi din *The Wall Street Journal* şi *Barron's*, înainte ca Coldwater să catadicsească să-l primească.

Biroul lui Coldwater era zugrăvit într-o greţoasă culoare verde-albicios, tipică instituţiilor publice, iar pe jos era aşternut nelipsitul covor maroniu. Masa lui de lucru nu făcea notă discordantă ; un model imens din oţel, umanizat de un furnir ordinar din plastic, jalnică imitaţie de lemn, pe care trona inevitabilul terminal de computer. Unul din pereţi era acoperit cu dulapuri pentru cărţi, în acelaşi stil. În faţa mesei de lucru se aflau două fotolii cu aspect mătăhălos, tapiţate cu un material ieftin de culoare cafenie. Singurele elemente de decor erau drapelul american de lângă birou şi portretul preşedintelui din spatele acestuia.

Lester Coldwater însuşi arăta în jur de cincizeci de ani, uşor supraponderal, îmbrăcat într-un costum albastru-pepit, cu părul uşor rebel şi cărunt şi ochii albaştri lăcrămoşi privindu-l din spatele unor ochelari traşi elegant spre spate.

— Luaţi loc, spuse el în loc de bun-venit.

Poate că era de vină decorul, care-i amintea lui Jerry de biroul dirigintelui din colegiu, poate că era graba cu care venise şi felul cum fusese lăsat să aştepte, poate că

din cauza stării transmise de Coldwater, dar indiferent de motiv, Jerry avea deja nervii tocați mărunt și era stăpânit de o ură la prima vedere.

Se trânti într-unul din fotoliile din fața biroului, își încrucișă brațele la piept și întrebă :

— Așadar ?

Coldwater tastă ceva pe consola computerului.

— Așadar, domnule Reed, este de datoria mea să vă informez că sunteți pe cale să încălcați Legea Securității Naționale amendată, de curând promulgată de președinte.

— Nu mai spuneți ! spuse Jerry, începând să se simtă un pic mai iritat, dar al naibii să fie cine s-o da bătut în fața acestui individ.

— Sunteți familiarizat cu prevederile Legiii Securității Naționale amendate, domnule Reed ?

— Nu, spuse Jerry. Nu sunt avocat și nu mă interesează deloc politica.

Coldwater tastă din nou ceva, pe ecran apărând alte informații.

— Conform informațiilor pe care le deținem, ați primit de curând o ofertă de serviciu din partea Agenției Spațiale Europene.

— Cum ați aflat ? izbucni Jerry, regretându-și ieșirea instantaneu.

— Nu e sectorul meu, domnule Reed, declară Coldwater cu indiferență. Intenționați să negați această afirmație ?

Jerry reflectă un moment. Era evident că știau totul despre ofertă, probabil până la salariu și celelalte avantaje. N-avea nici un rost să facă pe isteții, dar nici să le pună totul pe tavă.

— Nu, spuse el. Este cumva ceva ilegal ?

— Nu, dacă respingeți oferta. Întrucât aveți acces la un proiect militar de importanță medie, vi se interzice de către Legea Securității Naționale amendate să acceptați angajarea în afara Statelor Unite sau la o companie străină de pe teritoriul Statelor Unite. În cazul în care acceptați, comiteți un act de spionaj și în consecință veți fi pus sub urmărire penală. Deoarece o asemenea ofertă a fost oficial formulată de către ESA, vi se cere să sem-

naţi un angajament cum că nu o veţi accepta, dacă doriţi să rămâneţi în posesia unui paşaport valabil.

Zicând acestea, scoase dintr-un sertar un document, pe care i-l întinse lui Jerry, apoi luă un pix din buzunarul de la piept şi-l puse pe birou lângă hârtie.

— Şi dacă refuz să semnez ?

— Atunci sunt nevoit să vă cer să-mi înmânaţi paşaportul.

— Şi dacă n-o fac nici pe asta ?

Coldwater oftă şi ridică din umeri :

— Asta nu mai ţine de sectorul meu, domnule Reed. Dar cred că e suficient să vă spun că nu veţi putea părăsi clădirea ambasadei cu paşaportul asupra dumneavoastră.

Jerry privi documentul din faţa lui. Începea să se simtă înfricoşat, dar era hotărât să nu semneze nimic fără să ştie ce face.

— Nu sunt obligat să semnez nimic fără asistenţa unui avocat, îi spuse el lui Coldwater. Este unul din drepturile mele de cetăţean american, nu ?

— Nu şi în termenii Legii Securităţii Naţionale amendate, replică Coldwater. Acceptând să lucraţi în condiţiile de importanţă medie din punct de vedere ale securităţii de la Rockwell, aţi pierdut dreptul la asistenţă în astfel de probleme.

— Cum ? Dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Această lege nici nu exista pe atunci.

— Aveţi dreptate, spuse Coldwater. Tocmai de aceea Congresul, în marea sa înţelepciune, a făcut ca secţiunea 12 a legii să aibă caracter retroactiv.

— Nu se poate, asta încalcă Constituţia ! trânti Jerry cu mintea învolburată. Nu semnez ceva ce nu înţeleg fără asistenţă juridică !

— Cum doriţi, spuse Coldwater afabil, apăsând butonul intercomului. Vă rog să-i spuneţi lui Al Barker să coboare să discute cu domnul Reed situaţia lui.

Coldwater se ridică, cercetându-şi ostentativ ceasul de la mână :

— S-a făcut aproape ora prânzului, zise el în drum spre uşă, aşa că am să vă las singuri în biroul meu...

— Şi care este *sectorul* acestui Al Barker ? se interesă Jerry.

Coldwater deschise uşa şi privi înapoi la Jerry cu un aer protector :

— Să nu fim neciopliţi, domnule Reed ! spuse el ieşind şi închizând uşa în urma lui. Jerry rămase singur, ca un elev neascultător care aşteaptă în cabinetul dirigintelui să vină directorul.

Lui Pankov îi trebui o veşnicie ca să ajungă la miezul chestiunii. Îşi şterse cu dosul palmei sprâncenele de transpiraţie, ceru o ceaşcă de cafea, se plânse de drumul de la Bruxelles până la Paris. Aruncă o privire furişată la patul nefăcut, apoi la Sonia, se aşeză afectat pe un scaun, fără măcar să facă o trecere formală sau o remarcă neutră şi asta constituia aspectul cel mai rău-prevestitor al comportării sale.

— Ce naiba căutaţi aici, Grigori Mihailovici ? întrebă în sfârşit Sonia, când nu mai putu suporta.

Pankov îi adresă un rânjet extrem de stingherit

— Cu toate că aş fi vrut să-ţi pot spune că e o problemă de ardoare romantică, Sonia Ivanovna, din păcate sunt nevoit să te înştiinţez că mă aflu în budoarul dumitale în interes de serviciu.

— Nu înţeleg...

Pankov părea că priveşte prin ea în timp ce-i ţinu un mic discurs bâlbâit, pe care dădea impresia că îl învăţase pe dinafară şi probabil că aşa făcuse :

— Suntem pe punctul de a încheia o afacere în valoare de miliarde de ruble cu Europa Comună. ESA, aşa cum fără îndoială cunoşti, mulţumită, să-i spunem, legăturii dumitale cu Jerry Reed, este pe cale să construiască prototipul avionului spaţial, aşa numitul Daedalus...

— Şi de ce-mi spui mie toate astea ? întrebă Sonia. Ce legătură are cu...

— Răbdare, răbdare, Sonia Ivanovna ! Problemele acestea mă cam depăşesc, ca să-ţi spun drept, aşa că te rog să nu mă întrerupi, căci s-ar putea să uit totul.

Începuse să transpire din nou. Îşi şterse sprâncenele cu un şervetel de pe măsuţă şi mai luă o gură de cafea călduţă înainte de a continua.

— Unde rămăsesem ?... Ah, da, ESA împreună cu un consorţiu european doreşte să achiziţioneze module de Cosmograd, în ideea de a asambla, oricât de neverosimil ar părea, un soi de hotel pe o orbită geosincronă, ca să poată face Daedalusul viabil din punct de vedere economic, deşi cum vor reuşi asta nu prea-mi dau...

— Da, da, vor construi o staţie orbitală ca să ofere o destinaţie avionului spaţial, justificând în acest fel costurile faţă de bănci, spuse Sonia iritată. Jerry mi-a explicat toate astea...

— Ţi-a explicat ? făcu Pankov, oarecum perplex. Atunci, probabil că deja ştii că vor de asemenea să achiziţioneze rachete Energia, pe care le vor folosi ca să amplaseze pe orbită rezervoarele mari de combustibil pentru alimentarea transportoarelor, care vor tracta într-un fel oarecare Daedalus-ul până la staţia lor spaţială.

Pankov oftă :

— Module ! Hoteluri spaţiale ! Transportoare ! strigă el. Au vreun sens toţi termenii ăştia pentru dumneata ? întrebă el pe un ton plângăreţ.

— Totul în afară de motivul pentru care ai făcut atâta drum de la Bruxelles până aici, ca să stai la taclale cu mine pe această temă, ripostă Sonia, deja de-a dreptul exasperată. N-ai vrea să treci odată la subiect, Grigori Mihailovici ?

— La subiect ? Ah, da, la subiect ! Păi, subiectul îl constituie faptul că Red Star a refuzat să le vândă rachetele Energia, insistând să le vândă combustibilul direct pe orbită, ceea ce ar fi cu mult mai profitabil deoarece ar face staţiile lor orbitale dependente de preţul combustibilului sovietic FOB [1] pe orbita terestră joasă...

— Ocoleşti esenţialul, Grigori Mihailovici ! Tot n-ai de gând să treci la afaceri ?

— Afaceri ? Păi, da, atâta lucru înţeleg şi eu. După îndelungi şi, după cum mi s-a spus, încrâncenate negocieri, cele două părţi au ajuns la un compromis. Noi le vindem module de Cosmograd şi rachete Energia şi primim 49%

[1] FOB = Free On Board — formă de contract de export în care importatorul achită contravaloarea transportului şi a asigurării (n.tr.)

din consorțiul transnațional care va construi avioanele Daedalus. O afacere frumușică pentru Red Star, nu crezi ?

— Minunat ! Ingenios ! Extraordinar ! Dar ce legătură au toate astea cu mine, fir-ar să fie ! Ce cauți dumneata aici ?

Da, da, ajungem și la asta, spuse Pankov și vocea îi deveni mai calmă și mai sigură, ceea ce nu avu deloc darul de a o liniști pe Sonia.

— Vezi tu, cheia problemei o constituie acele transportoare, fără de care ESA nu-și va putea duce avioanele la hotelul spațial, și nici măcar să construiască respectivele hoteluri. Numai că nici ESA, nici Uniunea Sovietică nu posedă tehnologia necesară pentru a construi asemenea remorchere, deși, mi s-a spus, militarilor noștri tare mult le-ar plăcea să aibă așa ceva, și fără ele întreaga afacere moare, sute de miliarde de ruble, sau cel puțin așa am înțeles eu...

— Numai americanii stăpânesc tehnologia rampelor-satelit... murmură în surdină Sonia. Iată de ce ESA cheltuiește toți acești bani ca să-l convingă pe Jerry să lucreze pentru ei !

Pankov scoase din adâncul pieptului un oftat de ușurare și îi adresă un zâmbet imens, care ar fi fost îndreptățit să fie etichetat drept „fermecător" dacă n-ar fi fost lipit pe chipul unei creaturi atât de dezgustătoare.

— Da, da, întocmai, Sonia Ivanovna, mulțumesc cerului că ai înțeles ! exclamă el.

— Ce *anume* trebuia să înțeleg ? spuse Sonia, numai că de data asta perplexitatea ei era întrucâtva simulată căci, împotriva voinței ei, se simțea înfricoșată că începea să înțeleagă.

— Motivul pentru care îți prelungim concediul plătit pe toată durata, îi explică Pankov.

— Pe toată durata *a ce* ? îl întrebă Sonia, știind prea bine ce avea să urmeze dar hotărâtă să-l facă pe Pankov să transpire cât se putea de mult, ca un fel de răzbunare inutilă.

— Chiar e nevoie ? îngăimă Pankov pierdut, frângându-și mâinile.

Sonia îi răspunse în tăcere cu o privire ce sugera că nu înțelegea nimic :

— Nu eu am pus la cale treaba asta, scânci Pankov. Mi s-a ordonat să-ţi transmit această solicitare de către Serghei Dakolov, care a fost informat de către superiorii *lui*, la rândul lor puşi în temă de cei de la Sediul Central al Red Star de la Moscova, că înalte cercuri ale Partidului... ah... consideră că ar fi de dorit ca dumneata... ăă... să-ţi continui legătura cu acest Jerry Reed până când trădează şi să faci tot ce-ţi stă în... ăăă, puteri ca să-l convingi să procedeze astfel...

— Să trădeze ! exclamă Sonia. Cine a spus că Jerry trebuie *să trădeze* ? Şi în folosul cui ? Se pune doar problema de a accepta o ofertă de serviciu, nu-i aşa ?

Grigori Mihailovici Pankov, eliberat în sfârşit de povara nesănătoasă a nefericitului mesaj de la superiorii săi, părea că reuşise să-şi revină suficient ca să-şi recapete aura de mărunt personaj birocratic.

— Nu, nu-i aşa ! spuse el cu vocea pompos-autoritară a şefului de birou. Cât despre beneficiari, nu mă îndoiesc că ESA îi va asigura un paşaport pentru Europa Comună. Iar cei trădaţi bineînţeles că vor fi americanii. În fond, ceea ce i se cere e să ajute ESA să-şi dezvolte propria versiune a unui element important din tehnologia folosită în programul Battlestar America. Americanii vor face tot ce le va sta în puteri ca să prevină asta, fără ca să violeze suveranitatea Franţei, ceea ce înseamnă că, mai mult ca sigur, nu-i vor mai permite să rămână în Europa Comună cu un paşaport american, dacă semnează pentru ESA.

— *Dacă* semnează contractul...

Pankov îi adresă Soniei o privire pe care ea o cunoştea prea bine.

— Este de datoria dumitale ca angajat fidel al Red Star, S.A. şi ca cetăţean patriot al URSS, care, trebuie menţionat, a fost blagoslovită cu o viză nelimitată de călătorie pentru Europa Occidentală, să veghezi ca Jerry Reed să lucreze pentru ESA, spuse el pe tonul cel mai oficial posibil.

— Şi dacă refuz să am de a face cu această murdărie ?

Grigori Pankov ridică din umeri :

— Dacă refuzi să dai curs dorinţelor înaltelor cercuri ale Partidului, cu toate că, oficial, gulagul nu mai există,

Red Star are *totuşi* un post vacant de dactilografă la Vladivostok.

De data aceasta, Jerry Reed nu mai fu lăsat să fiarbă prea mult în suc propriu. Nu trecuseră nici cinci minute de la plecarea lui Coldwater când Al Barker dădu, mai mult sau mai puţin, buzna în birou, şi dacă nu se poate spune că a trântit uşa, în orice caz a închis-o cu un aer de autoritate glacială.

Barker era un bărbat de culoare de înălţime medie şi o constituţie suplă dar musculoasă, purtând un costum gri închis, foarte bine croit, care pe el căpăta aura unei uniforme. Avea pomeţi proeminenţi, părul tuns scurt şi presărat cu fire albe şi nişte ochi duri şi reci, obişnuiţi să comande. Traversă ţeapăn încăperea, fără să se prezinte. Se aşeză pe scaunul pivotant din spatele biroului, îşi puse coatele pe masă, îl fixă pe Jerry cu o privire lipsită de orice ezitare şi trecu direct la subiect.

— Am să ţi-o spun p'a dreaptă, domnule Reed, spuse el în silabe scurte, sacadate. Ai fost un mare fraier şi ai intrat într-un rahat mare de tot. Te afli în poseia intelectuală a unui material secret ce ţine de Battlestar America şi poţi să fii sigur că cretinul care ţi-a dat drumul să pleci din ţară cu o viză pentru Europa Comună nu va mai avea ocazia să facă din nou aceeaşi greşeală stupidă.

Barker îşi trosni degetele, îşi ţuguie buzele şi îl privi pe Jerry cu un soi de resemnare.

— Acum, se poate spune că n-a fost întru totul vina dumitale, Reed, admise el. În fond, ţi s-a oferit o vacanţă gratuită de către vânătorii de capete de la ESA, nu ai făcut pe isteţul şi nu ţi-ai ascuns destinaţia, cineva n-a fost atent şi te-a lăsat să părăseşti ţara şi cea mai gravă acuzaţie care ţi se poate aduce e că ai fost un nătăfleţ avar.

— Cum... cum aţi aflat ?...

— Cum am aflat despre intenţiile ESA ? îl întrerupse Barker. Iisuse Cristoase, Reed, chiar aşa de incompetenţi ne consideri ? Va să zică, îţi faci apariţia aici, te instalezi ca un paşă în ditamai apartamentul la Ritz, începi să arunci banii în dreapta şi în stânga, de parcă ai mai avea de trăit câteva zile şi noi să nu băgăm de seamă ? Te arăţi la o mare recepţie ESA împreună cu *André Deutcher*, şi

noi să nu fim atât de deştepţi încât să numărăm până la doi ?

Jerry era ameţit de asaltul lui verbal :

— Bine, bine, deci ESA mi-a plătit drumul până la Paris şi mi-a făcut o ofertă de serviciu. Constituie asta vreo ilegalitate ?

Barker ridică din umeri :

— Ar *putea* fi formulată ca tentativă de încălcare a Legii Securităţii Naţionale dacă am vrea să căutăm ceva cu care să te înfundăm. Cu toate că, dacă ne forţezi, nici nu trebuie să ajungem atât de departe, Reed. Şi asta pentru că ne-ai uşurat sarcina încurcându-te cu un agent rus.

Asta era deja prea mult pentru Jerry.

— E ridicol ! replică el. Sonia nu e spion !

Barker îşi ridică privirea înspre tavan.

— Pricep, Reed. Eşti sigur de chestia asta, nu-i aşa ? Pariez că tipa ţi-a spus-o cu gura ei !

— E translatoare la Red Star, în Bruxelles, insistă Jerry. Puteţi verifica.

— Nu zău ? Chiar crezi că *nu* am verificat-o ?

— Păi atunci...

— Doamne Dumnezeule, Reed, tu chiar îţi închipui că ruşii ăştia prind de fundul agenţilor lor bileţele pe care scrie : „Fute-mă, sunt de la KGB" ?

— Aveţi dovezi că Sonia lucrează pentru KGB ?

— Nu avem nevoie de dovezi, Reed. Nu trebuie decât să judeţi puţin. Povestea ei *de acoperire* este că lucrează pentru Red Star. Chiar nu ştii ce înseamnă asta ?

— Ăă... un soi de societate comercială rusească, nu-i aşa ?

— Da, Reed, aşa, cum spui tu, un *soi* de societate comercială, îi răspunse Al Barker, cu vocea obosită, exasperată a unui profesor având de a face cu încă un elev nepregătit. Mai exact, aceasta este *singura* societate comercială rusească şi acţionează cu mâna dreaptă a guvernului sovietic având misiunea să penetreze, să cumpere şi să submineze o cât mai mare parte din economia Europei Comune şi să transfere tehnologii avansate înspre Est. Rămâne de lămurit dacă este o filială al KGB în organigrama de la Moscova, sau viceversa.

— Şi numai pentru că Sonia lucrează în biroul lor de la Bruxelles, automat este o agentă ? replică Jerry. Cred că aţi citit prea multe romane de spionaj. Întreaga ipoteză e în orice caz caraghioasă. Căci, înainte de toate, ce ar putea să vrea de la mine un spion rus ?

— Dar ESA ce vrea de la tine, Reed ?

— Aştia nu vor decât să lucrez pentru ei, atâta tot...

— La Proiectul Icarus, nu i aşa, Reed ? spuse calm Barker.

— De unde ştiţi... ? apucă să spună Jerry înainte de a se întrerupe. Am impresia că asta a fost o întrebare stupidă, adăugă el cu o voce mult mai înceată.

Al Barker îl ferici cu un mic zâmbet de gheaţă.

— Asta-e lucrul cel mai inteligent pe care l-ai spus până acum, Reed. Sarcina ta ar fi să-i ajuţi să construiască un soi de remorchere spaţiale care să le transporte avioanele Daedalus pe GEO, folosindu-se de experienţa ta în materie de rampe-satelit...

— Ei bine, da, admise Jerry, dar ăsta nu e un proiect militar şi ruşii nu sunt amestecaţi...

— Şi pe-asta o ştii cu certitudine, aşa-i ?

— Păi nu, nu tocmai, adică...

Barker se ridică în picioare şi începu să păşească în cercuri mici, forţându-l pe Jerry să-şi sucească gâtul ca să-l poată urmări.

— Ai putea afirma că eşti un american patriot, Jerry ? spuse el cu o schimbare abruptă a tonului.

— Păi da, desigur...

— Ştii ceva istorie ?

— Ceva, ceva...

— Ei atunci poate că ştii că Statele Unite au salvat pielea blestemaţilor ăştia din Europa Occidentală de urgia naziştilor şi apoi i-au protejat pe ticăloşii ăştia nerecunoscători timp de cincizeci de ani de comunişti, până când au fost în stare să stea pe propriile picioare. Şi când s-au văzut cu sacii în căruţă, când s-au reunit în Europa asta a lor Comună şi am ajuns să le datorăm trilioane de dolari pe care de fapt i-am cheltuit ca să-i protejăm, atunci au încheiat târgul murdar cu ruşii şi ne-au eliminat din circuitul economic.

— Nu înţeleg ce legătură au toate astea cu...

— Dar e foarte simplu, Jerry. Noi le-am luat-o cu mult înainte în tehnologia armelor spaţiale, iar ei încearcă să ne ajungă din urmă în stilul lor caracteristic, furându-ne tehnologia.

— Ce legătură au toate astea cu mine ? protestă Jerry lipsit de sinceritate, căci începuse de fapt să înţeleagă unde duceau toate astea.

Al Barker se aşează din nou în spatele biroului, căci îşi terminase mica lui lecţie de istorie şi acum redevenise cel dinainte.

— *Toate* au legătură cu tine. Uită-ţi blestemata de viaţă amoroasă. Pentru că, chiar dacă Sonia Ivanovna nu este decât mica şi nevinovata translatoare care crezi tu, *tot* nu te putem lăsa să rămâi aici, pentru că nu ne putem permite să transferi către ESA domeniul tehnologic pe care îl cunoşti. Acum ei gândesc ca nişte porumbei, dar cred că nu te aştepţi să te lăsăm să pasezi o asemenea marfă unui adversar potenţial ?

— Asta e motivul pentru care insistaţi ca eu să semnez angajamentul că nu voi accepta oferta lor de angajare ?

Barker clătină din cap :

— Ai ratat această şansă în momentul când l-ai făcut pe Coldwater să mă cheme. Eu nu sunt dispus să am atâta încredere în tine, Reed. Nu ţi-a mai rămas decât ori să te întorci în Statele Unite în cel mult 48 de ore, ori să suporţi consecinţele.

— Ce consecinţe ?

— Pierderea definitivă a paşaportului. Revocarea autorizaţiei de securitate şi asigurarea fermă că nu vei mai primi alta, niciodată, nici măcar una de nivel mai scăzut, asta însemnând că n-ai să mai poţi lucra niciodată în vreun program spaţial. Punerea sub acuzare pentru încălcarea Legii Securităţii Naţionale.

Ceva înlăuntrul lui Jerry plesni. Îl ascultase pe Barker făcându-l fraier şi nătăfleţ, iar pe femeia iubită — spion, şi nu i se lăsase răgazul nici măcar să-şi tragă sufletul ca să se apere coerent. De data asta însă Barker *chiar* că-i insulta inteligenţa, şi asta avu darul de a-i dezlega, în sfârşit, lui Jerry limba.

— Măi, domnule Barker, ce faci dumneata aici, izbucni el fără să se mai gândească, vrei să mă *obligi* să trădez ?

În momentul în care îl pronunță, cuvântul păru să-i ardă limba. „Dumnezeule ! Ce-am fost în stare să spun?"

Numai că Al Barker părea la fel de uluit ca și el.

— Ce tot vorbești acolo, Reed ? spuse el pe un ton vădit îngrijorat și dintr-o dată păru că el e cel aflat în defensivă.

Probabil că dragostea îl făcuse pe Jerry curajos. Probabil că grimasa de pe fața lui Barker. Sau poate că ritmul discuției scăzuse îndeajuns ca el să realizeze logica îngrozitoare a lucrurilor.

— Vrei să spui că dacă nu mă reîntorc în Statele Unite în 48 de ore, mi se va ridica pașaportul...

— Din punctul nostru de vedere, acest document și-a pierdut valabilitatea...

— ...dar mi-ai spus totodată că mă veți pune sub acuzare dacă n-o fac.

— Ei haide, m-ai înțeles greșit, interveni Barker grăbit, uită tot ce ți s-a întâmplat, fă-te băiet cuminte și n-o să fii acuzat de nimic.

— Îmi poți garanta asta în scris ?

Al Barker îl privi cu o căutătură solemnă. Lui Jerry i se păru că vede o altă expresie pe fața sa, de data asta părea una de admirație pizmașă.

— Okay, desigur, de ce nu ? spuse el fără grabă. Cred că pot face și asta...

— Iar în privința autorizației mele de securitate ? spuse Jerry.

— Ce-i cu ea, Reed ?

— Îmi garantezi în scris că nu mi se va ridica ? spuse Jerry, știind prea bine ce răspuns va primi.

Barker îi studie fața cu o expresie impenetrabilă și nu spuse nimic.

— Ei ?...

Barker ridică din umeri și, pentru prima oară, îi ocoli privirea.

— Mă tem că nu am această putere, recunoscu el foarte liniștit. Dar aș putea să-ți pun o vorbă bună pe lângă oamenii care o au.

— Da, desigur, făcu Jerry. Așa mă gândeam și eu.

— La ce te-ai gândit, Reed ?

— Că nu am decât alternativele : să-mi păstrez pașaportul, să mă întorc în State, unde mi se va sălta autori-

zaţi şi unde voi fi concediat de la Rockwell şi nu voi mai fi niciodată angajat în ceva cât de cât legat de programul spaţial... sau să rămân aici, să accept oferta celor de la ESA şi... şi...

— *Să trădezi,* spuse Barker, privind de data aceasta fix la Jerry. Pentru că, te rog să te gândeşti bine Reed, dacă acepţi oferta ESA, aşa se va numi gestul tău. Nu te amăgi. Nu vei mai putea să te răzgândeşti. În clipa în care vei mai pune piciorul pe pământ american, vei fi arestat.

— Of, fir-ar a dracului de situaţie, oftă Jerry.

Ceva se îmblânzi în expresia lui Barker. Se aplecă peste birou şi pentru o clipă se părea că va întinde mâna ca să-l atingă pe Jerry.

— Uite ce e, băiete, spuse Barker aproape cu blândeţe, tu nu ai de gând să faci una ca asta, este ? Tu nu vrei cu adevărat să-ţi trădezi patria. Nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii în exil. Nu ai de gând să nu-ţi mai revezi niciodată ţinutul natal. Nu se poate să vrei ca rudele şi prietenii de acasă să te considere drept *trădător,* nu ?

— Nu, şopti Jerry nefericit.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, spuse Barker cu glas scăzut.

— Dar... dacă mă întorc acum, ce mă aşteaptă acolo ? spuse Jerry pe un ton plângăreţ. Nu-i aşa că nu mi se va mai putea permite să lucrez în cadrul unui program spaţial ?

Barker studia imitaţia de fibră de lemn de pe birou :

— Cu dosarul tău, vei fi în măsură să obţii un serviciu rezonabil, Reed. Poate în proiectare, în aviaţia civilă sau în industria auto. Ştii, am un amic destul de bine plasat la Piper, care ar putea să intervină pentru tine...

— Nu înţelegi, domnule Barker, nu înţelegi nimic...

— Înţeleg un singur lucru, Reed, replică Barker nu total lipsit de compasiune, sau cel puţin aşa i se păru lui Jerry. Ai ajuns într-o situaţie în care trebuie să alegi între cariera ta, prietena ta, rusoaica şi propria ta ţară. Te-ai împotmolit, amice. Nu te invidiez, dar asta e.

Jerry încuviinţă rar din cap.

— Aşa este, şopti el.

Al Barker se ridică de la birou, îl ocoli şi, ajuns lângă Jerry, lăsă părinteşte mâna pe umărul său.

— Să-ţi spun ceva, spuse el. Am să fac ceva ce n-ar trebui să fac. Am să te las să pleci de aici cu paşaportul în buzunar, chiar dacă, să ştii, n-am voie s-o fac. Am să-ţi las la dispoziţie cinci zile în loc de 48 de ore, ca să te hotărăşti.

Îşi luă mâna de pe umărul lui Jerry.

— Să ştii că mă bazez pe tine acum, Reed. Nu te putem aduce cu forţa în State şi poţi să ştii că dacă ai să trădezi, o să cam înghit găluşca. Dar să mai ştii un lucru, Jerry — n-aş vrea să văd un copil nevinovat ca tine transformat în trădător de către aceşti europeni degeneraţi şi lipsiţi de conştiinţă, n-aş vrea să te văd obligat să iei o decizie pe care o vei regreta până vei muri.

Şi deodată, pereţii camerei fără ferestre părură să se prăbuşească peste Jerry, aerul păru că-i îngheaţă în gât şi totul parcă se concentră în privirea sfredelitoare a lui Al Barker, ţintuită asupra sa.

— Mă crezi că am jucat cinstit cu tine, Reed ? Ca de la american la american ?

Jerry îi întoarse privirea şi simţi că-i vine să plângă.

— Da, se chinui el să răspundă, în ciuda nodului îngrozitor pe care-l simţea crescut în gât ca o ciupercă toxică. Da, sunt sigur că da.

Trecuse bine de ora prânzului când Jerry s-a întors în camera lui de la hotel şi Sonia ajunsese deja la al treilea pahar de vodcă rusească de cartofi, pe care o comandase de la room-service, ca să prindă curajul de a-i povesti vizita lui Pankov.

Nici nu se punea problema să treacă sub tăcere această vizită, căci trebuia să-i explice motivul prelungirii miraculoase a concediului. Pankov, cu incompetenţa sa amatoricească şi transpirată, nu se ostenise să-i furnizeze şi un pretext plauzibil, iar ea n-avea nici o intenţie să facă treaba asta în locul lui, născocind cine ştie ce minciună stupidă. „Lucrurile astea — se pomeni ea reflectând după primul pahar — trebuie lăsate pe seama profesioniştilor de la KGB."

Şi apoi, nu exista nici un motiv să nu-i spună lui Jerry adevărul, nu-i aşa ? — hotărâse ea după al doilea pahar.

Mai ales că, la urma urmei, el singur, călăuzit de propria-i inimă, se hotărâse să facă exact acele lucruri pe care le doreau înaltele cercuri ale Partidului. După al treilea pahar, i se părea că, de fapt, singura problemă era cea creată de Pankov prin venirea lui acolo, iar după al patrulea își redusese problema până la a-și construi o frază introductivă, care să-i dezlege limba. Când Jerry și-a făcut apariția, reușise chiar să conceapă prima jumătate : „Nu-i așa că e nemaipomenit, Jerry, șeful mi-a prelungit concediul, pentru că..."

Dar, când Jerry intră brusc în cameră, dădu totul uitării. Căci el nu părea să bage de seamă că patul era încă nefăcut. Nu părea să observe sticla de vodcă din frapieră și nici că Sonia se omenise binișor din ea. Avea privirea rătăcită și o paloare cadaverică pe chip, de parcă el fusese cel care se îmbătase, și asta avu darul s-o trezească imediat pe Sonia.

— Jerry, ce-i cu tine, arăți groaznic, spuse ea în timp ce el se trânti în fotoliul din fața ei. Ce s-a întâmplat la ambasadă ?

Jerry săltă sticla de vodcă din frapieră, își turnă o porție zdravănă și o dădu peste cap ca un veritabil mujic, de parcă ar fi făcut lucrul cel mai natural cu putință.

— Nu mă lasă să accept oferta ESA, Sonia, spuse el.

— Cum adică, „nu te lasă" ? întrebă ea. Și cum te-ar putea opri ?

— Mă vor pune sub acuzare în virtutea Legii Securității Naționale.

Sonia se uită la el cu privirea îngustată.

— Spui lucruri fără sens, Jerry. Dacă lucrezi pentru ESA în Europa, cum te-ar putea acuza autoritățile americane de așa ceva ?

— Păi, cred că nu mă pot acuza... murmură Jerry. Dar nu vreau să ajung să...

— Să trădezi *ce* ?

— Țara mea, fir-ar să fie !

— Da ? Și cu *mine* cum rămâne ? Cu *noi* cum rămâne ?

Jerry clătină din cap și ridică spre ea o privire total descumpănită.

— Biet copil, ți-au cam sucit mințile, așa-i ? spuse Sonia atingându-i obrazul cu mâna. Umplu apoi paharele.

Hai să mai bem un pahar și să-mi povestești totul de-a fir a păr.

Jerry dădu din cap, luă o gură de vodcă, scuturâ convulsiv din umeri și își clătină violent capul, de parcă ar fi vrut să-și facă un pic de ordine în gânduri, și pe urmă începu.

— E monstruos, spuse Sonia când Jerry termină de povestit. Numai că nu înțeleg, care e de fapt problema ?

— Cum adică, *nu înțelegi care e problema ?* oftă Jerry. (Chiar nu pricepuse nimic din ce-i spusese ?) Dacă mă întorc în State, n-am să te mai văd niciodată, iar dacă nu mă întorc, n-am să mai lucrez într-un program spațial niciodată.

— Dar, Jerry, adineauri mi-ai spus că și dacă te întorci, oricum nu-ți vor mai da voie să lucrezi la programul spațial american !

Jerry mai luă o gură de vodcă, străduindu-se să se calmeze și să raționeze. Sonia avea dreptate. Aspectul cel mai îngrozitor al situației era că orice ar fi făcut acum, pentru Program era la fel de terminat ca și Rob Post.

— Ai dreptate, Sonia, spuse el cu tristețe. Sunt terminat. Of, Doamne Dumnezeule, fir-ar să fie...

Lacrimile începură să-i inunde ochii, un vid teribil i se căsca în pântec și începu să tremure. „Oare tot așa simțea și Rob ? se întrebă el. Să trăiești cu golul ăsta imens timp de douăzeci, treizeci, patruzeci de ani... ?"

Sonia se ridică clătinându-se de pe scaun, venind în spatele lui și prinse a-i masa mușchii încordați de la ceafă.

— Oh, nu, Jerry, nu ești terminat deloc. Partea cea mai frumoasă a vieții tale abia acum începe. Nu-ți dai seama ? Te așteaptă o slujbă excelentă la ESA, unde vei face treaba care-ți place. Un întreg continent te așteaptă să-l explorezi. Se aplecă mai aproape de el, și îi șopti la ureche : Și mă ai pe mine...

Jerry oftă. Toate acestea erau adevărate. În fond, ce-l mai aștepta în Statele Unite ? Chiar dacă nu i s-ar fi întâmplat nimic, nu-l aștepta nimic altceva decât o eternitate de sclavie în cadrul unor contracte militare stupide. Aici în Europa avea dragoste, avea speranță și mai avea

munca pentru care meritase să aştepte atâta timp, munca în care credea. Dar... dar...

— Dar dacă procedez astfel, îmi trădez ţara ! strigă el.

Sonia ocoli scaunul ca să-l poată privi în faţă. Cu mâinile în şolduri, se clătina cherchelită înainte şi înapoi, dar având în ochi o vâlvătaie care nu se datora numai alcoolului.

— Şi ce anume zici că trădezi ? Battlestar America, care ţi-a distrus ţie visul şi prietenului tău viaţa ? Care nu-ţi dă voie nici măcar să trăieşti cu femeia pe care o iubeşti ? Care-ţi cere să dai totul fără să primeşti nimic în schimb ? Cine trădează pe cine, Jerry ?

— Ei poftim, acum chiar că vorbeşti ca un comunist rus ! îi aruncă Jerry în faţă.

— Sunt un copil al Primăverii ruseşti ! declară Sonia cu mândrie. Şi până la urmă am reuşit să învăţ ceea ce voi americanii aţi ştiut mai bine decât orice popor de pe Pământ, dar acum se pare că aţi uitat : o naţiune nu poate prospera decât dacă oamenii care o alcătuiesc sunt liberi să asculte de glasul inimii lor.

În faţa lui se afla femeia pe care o iubea, femeia care *îl* iubea cum nu-l mai iubise nici una până atunci, beată criţă sau nu, lividă, furioasă, plină de pasiune şi magnifică în cel mai înalt grad.

În clipa aceea ar fi renunţat la orice pentru ea. În clipa aceea ar fi urmat-o oriunde. În clipa aceea ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi să o ţină lângă el pentru totdeauna.

Dar înainte de a putea face ceva, Sonia Gagarin îngenunchease înaintea lui iar degetele ei îi pipăiau deja fermoarul.

— Nu mă părăsi pentru vorbe goale şi pentru politică, iubitule, îl imploră ea în timp ce-i elibera sexul cuprins de un tremur. Ai putea renunţa la *asta* în numele unui patriotism şovin ? adăugă ea cuprinzându-i-l în gura-i tandră şi iubitoare.

Şi îi servi o lecţie practică despre ceea ce ar fi putut pierde în numele patriotismului, în afară de şansa de a lucra în cadrul unui program spaţial în care să creadă cu adevărat.

Şi când, după clipe lungi şi fermecătoare, îşi dădu drumul, eliberându-se în gura primitoare a iubitei sale, înţe-

lese că exista o limită până la care i se putea cere unui om să se sacrifice în numele devotamentului patriotic, limită de mult depășită de țara lui, cu atât mai mult cu cât nu i se oferea altceva în schimb decât moartea unui vis.

După aceea, și după încă un rând de vodcă, Sonia căpătă în sfârșit curajul să-i spună lui Jerry despre vizita lui Grigori Mihailovici Pankov și de ce nu mai trebuia să se întoarcă luni la Bruxelles, căci în acel moment era deja beată-turtă iar păstrarea unor secrete între ei i se părea insuportabilă.

— Înseamnă că toată povestea aia cu „să fii liber să-ți urmezi glasul inimii" — n-a fost decât apă de ploaie ! — strigă Jerry, nici el tocmai treaz. Va să zică, tu chiar lucrezi pentru KGB !

Sonia se ridică în picioare, clătinându-se :

— Te iubesc ! strigă ea. Vreau să rămâi aici, cu mine ! Mă fut în KGB ! Mă fut în CIA ! Mă fut în ea de politică ! Sonia Ivanovna Gagarin ascultă numai de glasul inimii ei.

Privi în jos la Jerry, care rămăsese pe scaun, cu pantalonii lăsați în vine, și nicicând nu i se păru mai prețios pentru ea.

— E oare vina mea că dorințele inimii mele se întâmplă să coincidă în mod fericit cu interesele pe termen lung ale muncitorilor, țăranilor și cadeților spațiului ? spuse ea izbucnind în râs.

Jerry privi mai întâi la ea, apoi la propriul *déshabillés* și nu mai putu să se abțină nici el din râs.

— Mda, păi, vorbind ca o unealtă a imperialismului capitalist și ca un lacheu al străvechiului „interesul poartă fesul", cred că muncitorii, țăranii și cadeții spațiului ar trebui să tragă nițel spuza pe turta lor...

— La ce te-ai gândit ?

Jerry reuși să se ridice în picioare.

— Dacă șefii tăi de la Red Star sunt atât de ahtiați să încheie acest târg, vor trebui să te transfere la Paris, lângă mine, altfel cotu' și pișcotu' !

— Oho, Jerry, nu-mi închipuiam că poți fi atât de *politic !* chicoti Sonia încântată. Și dacă tot avem oca-

zia, de ce să nu obţin şi o mărire de salariu, împreună cu o slujbă mai interesantă, cu posibilităţi reale de avansare şi fără nici o caracatiţă umană care să încerce să-mi pipăie fundul !

— Am să beau pentru asta ! declară Jerry şi se întinse după sticla de vodcă.

Dar nu mai ajunse la ea, căci se prăbuşiră unul în braţele celuilalt.

HULIGANISM ÎN SOVIETUL SUPREM

O scandaloasă manifestare de huliganism a avut loc în şedinţa de astăzi a Sovietului Suprem, când delegaţii Ukrainei şi Rusiei au ajuns să se încaiere efectiv pe motivul introducerii unei rezoluţii care trebuia să stabilească un sistem de reprezentare proporţională a naţionalităţilor în Corpul Ofiţerilor Armatei Roşii.

Delegaţii ruşi au acoperit cu urlete încercarea lui Ivan Smolensk de a citi rezoluţia, iar delegaţii ukrainieni au răspuns cu îmbrânceli şi ghionturi şi, conform unor martori oculari, chiar cu pumnii.

Iată unde duce încercarea de a imita cu tot dinadinsul legislaţiile occidentale. Astfel de încăierări ar fi mai bine să fie lăsate Knessetului israelian, unde adversarii se pregătesc făcându-şi apariţia în cămaşă sau Senatului Statelor Unite unde bătăile cu pumnii au o tradiţie îndelungată şi onorabilă.

— *Moscow Morning Sun*

Larry Krugman Mie mi se pare că nu prea au ce să ne mai facă. Treaba asa e ca un profit neaşteptat adus de toţi dolarii contribuabililor îngropaţi într-o epopee spaţială cu buget supradimensionat şi care n-o să valoreze niciodată măcar o centimă. Acum că am obţinut acordul Comisiei Federale pentru Comunicaţii, satelitul pentru Porn Chanell va fi protejat de venerabila Battlestar America. Nimic nu ne mai poate opri să ajungem la toate „ligheanele" de recepţie pentru transmisiile prin satelit, de la Lisabona la Moscova, timp de 24 de ore din 24, cu formatul nostru de înaltă definiţie.

Billy Allen : Şi chiar speraţi să aveţi succes la public cu asemenea filme antice şi prăfuite ?

Larry Krugman : Filme antice şi prăfuite, zici ? Avem cea mai vastă filmotecă din lume, începând cu Vârsta de Aur a cinematografului erotic american, incluzând mai multe clasice ale genului, ca de pildă *Deep Throat*, *Behind the Green Door* şi *Debbie Does Dallas* şi am vândut deja 90% din spaţiul afectat reclamelor pentru primul an, şi asta pe ECU grei. O mulţime de companii publicitare de peste ocean sunt convinse că formatul nostru va reuşi să satisfacă consumatorii europeni.

Billy Allen Dacă nu vă înşelaţi, s-ar părea că în sfârşit Statele Unite vor crea o serioasă concurenţă acelor canale de televiziune europene pretenţioase, subvenţionate de guverne.

— *No Biz Like Show Biz*

VIII

În dimineaţa următoare, destul de devreme, dacă nu chiar în zori, Sonia a solicitat o convorbire telefonică cu Grigori Pankov la filiala Red Star din Bruxelles, fiind sigură că nu va da de el ca să-i răspundă. Când i s-a spus că nu este în birou, a cerut să i se facă legătura cu Alexander Katchikov, directorul filialei în persoană, ştiind prea bine că operatorul nu va deranja un atât de august personaj cu un apel din partea unui trepăduş oarecare de la secţia de traduceri. În orice caz, asta i-a fost de ajuns ca să o pună în legătură cu Dimitri Belinski, un bărbat chelios de vârstă mijlocie, care se dădea drept *adjunctul* lui Katchikov, nefiind nici pe departe aşa ceva, el având totuşi misiunea de a devia convorbiri telefonice agasante precum aceasta.

— Sunt Sonia Ivanovna Gagarin, îi spuse ea lui Belinski. Sun de la Paris pentru confirmarea prelungirii nelimitate a concediului.

Un lung moment, Belinski se holbă la ea inexpresiv şi fără să scoată un cuvânt.

— Nu ţi se pare că deja ai avut un concediu suficient de lung, tovarăşă Gagarin ? spuse el în cele din urmă pe un ton obosit. Mi se pare că vorbeşti fără nici o noimă.

— Tovarăşul Katchikov ştie exact despre ce vorbesc, replică Sonia.

— Tovarăşul Katchikov o să mă ia la şuturi dac-o să-l deranjez cu asemenea aiureli.

— În cazul ăsta, aţi face bine să discutaţi problema cu legătura KGB, spuse Sonia. El va şti exact ce vreau să spun.

— *Legătura KGB ?* exclamă Belinski cu o nevinovăţie teatrală. Dar nu mă îndoiesc că eşti la curent cu faptul că Red Star, S.A. nu este sub nici o formă subordonată KGB-ului !

Sonia oftă şi hotărî că sosise clipa să joace cartea pe care n-o mai folosise de pe vremea adolescenţei.

— Veţi transmite mesajul meu fie lui Katchikov, fie la KGB şi anume că Sonia Ivanovna... *Gagarin* doreşte să discute probleme legate de prelungirea nelimitată a concediului cu autorităţile competente, spuse ea cu răceală. Dacă mă forţaţi să sun la un anumit număr la

Moscova ca să transmit eu însumi acest mesaj, ceea ce voi și face dacă nu primesc un răspuns în decurs de o oră, veți avea ocazia să aflați pe propria piele limitele în care angajații Red Star, S.A. sunt sau nu răspunzători față de KGB.

Și, înainte ca Belinski să aibă timp să se dezmeticească, îi dădu numărul și închise.

— Și chiar crezi că o să meargă ? întrebă Jerry care stătea lungit în pat, așteptând să-i treacă mahmureala.

— Cred că o să-mi ajungă timpul să fac un duș fierbinte pe cinste, îi răspunse Sonia, și, ținând cont de propria-i stare, ideea nu era deloc rea.

Și, într-adevăr, tocmai se ștergea cu prosopul după un foarte lung și foarte fierbinte duș când telefonul sună și vocea lui Jerry o chemă din camera alăturată :

— E pentru tine ! Cineva pe care îl cheamă Katchikov !

Sonia îl lăsă pe Katchikov să aștepte până când se șterse cu meticulozitate și apoi, pusă pe șotii, ieși din baie goală-pușcă, întrerupse semnalul video și ridică receptorul videotelului, lăsând numai vocea să i se audă, lăfăindu-se pe spate lângă Jerry, peste cearșafuri, ținându-și totodată mâna stângă în poala lui, așa, ca să-i poarte noroc.

— Katchikov, spuse de la celălalt capăt al firului o voce gravă de bărbat. Americanul e în cameră ? Spune doar da sau nu.

— Da.

— Poți să te descotorești de el ?

— Nu.

— Păi, atunci, de ce...

— Tovarășe Katchikov, îl întrerupse Sonia. Nu v-am sunat ca să ne jucăm de-a telefonul, ci ca să vă dau vestea bună că misiunea cu care am fost însărcinată a fost aproape îndeplinită. Jerry Reed este pe cale să accepte oferta de serviciu din partea Agenției Spațiale Europene...

— *Chiar așa ?* Păi... și spui toate astea de față cu el ?

— Mai mult sau mai puțin, spuse ea bine-dispusă, cuibărindu-se în îndoitura brațului lui Jerry. Nu e nici un motiv să ne mai ferim căci i-am spus deja lui Jerry totul.

— *Ce* zici că ai făcut ? țipă Katchikov.

— Am făcut ce trebuia ca să-mi îndeplinesc ordinele, care coincid în mod fericit cu ceea ce-mi dictează propria

inimă, îi spuse Sonia. S-ar putea spune că este vorba de o reabilitare perfectă a noului ideal de tip comunist, nu credeţi ? Patriotism socialist nu numai cu o faţă umană, dar şi cu un sfârşit romantic, în acelaşi timp ; ce ar putea fi mai tipic rusesc ?

— Mi se pare că discuţiile nu-şi mai au rostul când rezultatele..., admise cam în silă Katchikov. Aş putea spune că patria îţi datorează mulţumirile ei, dacă nu te-aş suspecta că nu ai acţionat exclusiv din pur idealism socialist.

— Aţi putea spune că ţara îmi datorează o expresie concretă a recunoştinţei sale, ceea ce înseamnă, tovarăşe Katchikov, că au mai rămas câteva detalii minore de lămurit.

— Detalii ? De ce nu-mi place cum sună chestia asta ?

— Jerry are de pus nişte condiţii pentru a accepta angajarea la ESA...

— *Condiţii* ? Păi astea trebuie să le rezolve ei, nu noi !

— Mă veţi ierta că vă contrazic, tovarăşe Katchikov, dar lucrurile nu stau chiar aşa, spuse Sonia. Vedeţi, Jerry ar vrea tare mult să accepte slujba aceasta, dar problema e că fiind american care nu ştie altă limbă decât engleza şi necunoscând pe nimeni în toată Europa decât pe mine, e natural să-i fie teamă că va sucomba de singurătate, de dor de casă şi chiar de disperare romantică, dacă ar fi lăsat de unul singur aici, la Paris...

— Cred că încep să înţeleg cam pe unde baţi... spuse Katchikov molcom.

— Din fericire, stă pe deplin în puterea Red Star să depăşească acest obstacol minor în calea realizării scopului nostru comun. Pur şi simplu e vorba de transferarea mea la filiala din Paris...

La capătul celălalt al firului se auzi un mic râs sec.

— Atunci, s-a făcut ? întrebă Sonia, ţinându-şi respiraţia.

— Eu nu mă voi opune la transferul tău, dar n-am nici o putere să te angajez la Paris. Asta va trebui să vină din partea lor, via Moscova, presupunând că Moscova ţine cont de recomandările mele şi asta s-ar putea să dureze.

— Americanii i-au dat lui Jerry numai cinci zile să se hotărască, ceea ce înseamnă că dacă se va decide să se întoarcă în America, va trebui s-o facă până atunci, alt-

fel îl vor expedia în gulagul lor dacă va mai încerca pe urmă să se întoarcă în țară.

— Am înțeles cum stau lucrurile, spuse Katchikov. Până atunci vei primi veşti de la mine, dacă nu, de la biroul din Paris. Şi dă-mi voie să-ți spun, Sonia Ivanovna, ai demonstrat că poți face o carieră interesantă în cadrul Red Star, fie aici, fie la Paris : a fost o plăcere să negociez cu dumneata.

Şi cu asta închise telefonul.

— Chiar era nevoie să-i spui individului toate astea ? spuse Jerry.

— De ce nu ? Va grăbi mersul lucrurilor, tu nu cunoşti birocrația noastră așa cum o știu eu și în felul acesta Moscova nu va mai permite biroului din Paris să șovăie la infinit numai ca să-şi demonstreze independența birocratică.

— Fie, dacă spui tu, spuse Jerry sărutând-o scurt. Dar în America, când vrem să cumpărăm o casă nu îi spunem agentului imobiliar că vrem să încheiem afacerea până marțea viitoare, fiindcă proprietarul e pe punctul să ne uşuiască din apartamentul închiriat.

— Nu-ți face probleme, Jerry, spuse Sonia bătându-l uşor pe obraz. La noi în Rusia avem o zicală care spune că „fundul înghețat al unui birocrat se topeşte mai repede deasupra unei plite încinse."

Jerry râse :

— Mi se pare că tu ai născocit-o pe-asta, este ? Sper să ai dreptate, Sonia, căci avem şi noi o zicală în America şi n-am inventat-o eu : „Rahatul cade numai de sus în jos."

Aşa cum se va vedea, amândoi aveau dreptate şi amândoi se înşelau, într-un sens la care nici unul din ei nu se gândea.

Lui Jerry i se părea că trecuse o veşnicie, şi aşa era, chiar la o măsurătoare obiectivă a timpului scurs, căci legumea deja al treilea kir şi Sonia nu ieşise *încă* din Tour Montparnasse.

În ciuda convingerii Soniei că aprinsese un foc sub fundul birocraților de la Red Star, S.A., apelul telefonic mult aşteptat nu venise decât în dimineața aceea, după

patru zile lungi şi cu numai 24 de ore înainte de termenul pentru „acum ori niciodată" fixat de Al Barker, patru zile pe care le-au petrecut mâncând, dormind, făcând dragoste, hoinărind la întâmplare prin Paris şi evitându-i pe André Deutcher şi Nicola Brandusi, dar mai ales omorându-şi neliniştiţi timpul, în vreme ce ruşii îi lăsau să transpire.

Când apelul sosi în sfârşit şi Sonia puse jos receptorul, jubila.

— Veşti bune ? întrebă Jerry.

— Proaste n-au cum să fie. Cei de la filiala pariziană mă cheamă astăzi, la ora 15:00, la sediul din Tour Montparnasse. Dacă răspunsul ar fi fost defavorabil, mai mult ca sigur că apelul ar fi venit de la Bruxelles.

Jerry insistase să o conducă până la staţia de metro Montparnasse, ca să nu stea în tensiune mai mult decât era nevoie. Ocupase un loc la o masă dinspre stradă, în cafeneaua aceea mare şi cam pipărată la preţuri, din imediata vecinătate a staţiei, şi de atunci aşteptase neclintit, inhalând aburii uneia dintre cele mai aglomerate intersecţii pariziene, privind la vânzoleala pietonilor, comandând din când în când câte un kir, ca să-şi păstreze locul — cu toate că chelnerul de aici nu i-a aruncat nici o clipă vreo privire chiondorâş la vederea paharului gol, cum ar fi făcut-o unul american — cel mai adesea stând cu ochii aţintiţi în susul străzii, în direcţia a ceea ce i se spusese că rămăsese cea mai înaltă construcţie din Paris, în aşteptarea Soniei.

Când într-un târziu apăru, mergea cam în dorul lelii, părând să savureze încântată acele clipe de aşteptare. Iar când în sfârşit se aşeză la masă, avea întipărită pe faţă cea mai neobişnuită şi mai indescifrabilă expresie, în mod cert nu de deprimare dar nici de satisfacţie. Uluială, ar fi putut fi cuvântul potrivit.

— Ei ? întrebă Jerry.

— Ei bine, aşa cum mi se pare că se spune la voi în America, am şi veşti bune şi veşti proaste, spuse Sonia cu zâmbetul pe buze dar cu ochii urmăriţi cumva de o emoţie ascunsă.

— Pentru numele lui Dumnezeu; spune odată, Sonia ! ţipă Jerry.

— O clipă, spuse Sonia şi-i făcu semn unui chelner. *Champagne, s'il vous plaît, la bouteille le meilleur de la maison !*

— Mi se pare mie sau ai comandat şampanie ? zise Jerry, vizibil uşurat. Atunci, care-i vestea *rea* ?

— Şampania este pentru vestea *rea*, poate, spuse ea enigmatic. Dar, mai întâi, vestea bună. Deci, vestea bună e că am avut o întrevedere cu Vladimir Moulenko, Şeful departamentului de strategie economică, ne-am înţeles destul de bine, deşi i se spusese ce trebuie să facă, de la Moscova, şi sunt de acord să mă transfere la Paris, în departamentul lui Moulenko, cu o creştere a salariului de 500 ECU pe lună...

— Dar e minunat, strigă Jerry. Bine, dar... dar cum ar putea suna vestea proastă ?

Chelnerul sosi cu o frapieră argintie, cu o sticlă de şampanie şi cu două pahare. Aşeză paharele înaintea lor cu gesturi uşor teatrale şi începu să desfacă folia de staniol a sticlei.

— *Non, non, pas maintenant, s'il vous plaît, peut-être après*, îi spuse Sonia, ridicând o mână.

Chelnerul ridică din umeri, puse sticla în frapieră şi plecă.

— De ce ai făcut asta ? întrebă Jerry.

— Am spus că şampania este pentru vestea rea, dacă aşa se va dovedi. O vom deschide după ce-ţi voi spune, dacă o să mai ai chef.

— N-ai de gând să încetezi odată joaca şi să-mi spui ! se văită Jerry.

— Vestea cea rea, dacă asta e o veste rea, spuse Sonia cu un mic zâmbet ciudat şi cu o ridicare din umeri, este că mai întâi de toate trebuie să ne căsătorim.

— *Ce ?*

— La întrevedere a mai participat un tip, pe nume Saşa Ulanov. S-a prezentat drept expert în relaţiile cu publicul la Tass, dar cred că era de la KGB. Se pare că cineva din Bruxelles, Moscova sau chiar din Paris s-a gândit la o modalitate de a te proteja de furia americanilor şi totodată să realizeze o lovitură avantajoasă în relaţiile cu publicul din Franţa. Conform lui Ulanov, dacă ne căsătorim, americanii vor fi nevoiţi să nu facă prea multă gălăgie, altfel vor fi confruntaţi cu un dezastru propagandistic,

căci rușii cei romantici deja vor fi anunțat că vor fi mai mult decât de acord să-și transfere Julieta lor socialistă la Paris, ca să fie alături de al ei Romeo american. Francezilor o să le placă ideea asta și, orice ar face sau ar spune americanii, problema tehnologiei rampelor satelit se va pierde printre poveștile siropoase despre nefericiții îndrăgostiți cosmici.

Sonia își semeți capul la Jerry, cu un mic zâmbet straniu.

— Ulanov a mai zis că Tass e dispusă să achite chiar și cheltuielile de nuntă, spuse ea, după care puse mâna pe sticla de șampanie. Așadar, ce spui, Jerry, deschidem sau nu sticla asta ?

— E... e cumva o cerere în căsătorie... ?. bâigui Jerry, de-a dreptul consternat.

— Eu așa zic. În fond, avem de ales ? Și apoi, dacă lucrurile nu merg bine, putem oricum divorța mai târziu.

— Asta nu mai sună deloc așa de romantic.

— Să înțeleg că ești de acord ?...

— N-ai zis tu că n-avem de ales ?

Sonia se întinse peste masă, îl strânse mâna și, cel puțin pentru o clipă, zâmbetul ei fu într-adevăr radios. Apoi scoase sticla din frapieră, îi desfăcu dopul, lăsând spuma să se reverse pe masă, pe rochie și pe ciorapi. înainte de a umple paharele.

— Ai putea să te gândești așa, iubitule ; la urma urmei, suntem tineri, ne aflăm la Paris și ne celebrăm logodna cu cea mai bună șampanie din bistroul Montparnasse și făcând asta le dăm cu tifla birocraților „stricăchef", din Est și din Vest, împlinindu-ne pe deasupra și dorințele inimilor noastre... Ce poate fi mai romantic decât atât ? Chiar e nevoie de lăutari și de flori ?

Jerry râse și ciocniră paharele și în clipa aceea realiză cât era de îndrăgostit de această femeie, cât de îndreptățiți erau, e drept după niște criterii foarte libertine, să facă ceea ce făceau chiar dacă din motive neștiute de nimeni și nu întru totul onorabile.

— Am să beau pentru asta ! spuse el și amândoi ridicară paharele cu gesturi teatrale, le dădură peste cap fără prea multe fasoane, se întinseră peste masă, îmbrățișându-se și sărutându-se, ținând încă în mână paharele goale.

În timp ce făceau asta, Jerry auzi un ropot de palme şi, când ridică privirea, se treziră înconjuraţi de clienţii cafenelei care, ridicaţi în picioare, zâmbeau şi aplaudau.

— Dacă ar şti... murmură Jerry, roşind fericit.

— Dar ei ştiu, iubitule, ştiu, declară Sonia, bine dispusă. La urma urmei, ne aflăm *la Paris !*

Pe Sonia o bufni râsul. Auzise ea de acest obicei înainte, dar nu-i venise să creadă.

— Bineînţeles, este o veche tradiţie americană.

— Chiar ţii morţiş să faci lucrul ăsta, Jerry ?

— Ce ciudată concepţie phalocratică despre romantism, remarcă Sonia în timp ce el descuia cele trei încuietori ale apartamentului pe care îl aleseseră până la urmă, la etajul al treilea al unei clădiri vechi de pe Île St.-Louis.

La 24 de ore după cererea în căsătorie, care venise de fapt de la Moscova, intrau în legalitate în faţa unui magistrat francez. În seara aceea a avut loc un *party* intim în salonul nupţial din vârful Turnului Eiffel, la care au participat Pierre Glautier, Vladimir Moulenko, noul ei şef, Saşa Ulanov, trei dintre colegii lui Jerry de la Agenţia Spaţială Europeană, şi încă vreo trei reporteri, după care au plecat pentru a petrece cinci zile din luna de miere într-un mic şi liniştit hotel din Munţii Scoţiei, un binevenit contrast cu agitaţia ultimelor două săptămâni.

Iar acum, iată-i la uşa noului lor apartament, pe punctul de a-şi începe viaţa de familie împreună, fără să fi avut răgazul să-şi tragă sufletul.

— Okay, spuse Jerry deschizând uşa, să începem !

Şi, cu un icnet uşor, reuşi să o ridice în braţe şi s-o treacă clătinându-se peste prag, prin micul hol şi apoi în lumina strălucitoare a soarelui de amiază, în camera de zi.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, spuse Jerry, dându-i drumul din braţe. M-am descurcat binişor, nu-i aşa ?

Mobila pe care şi-o comandaseră de la mai multe magazine de pe *Rue de Faubourg-St.-Antoine* n-avea să sosească decât peste câteva ore, aşa încât, camera de zi, ca de altfel şi restul apartamentului cu trei camere, era goală. Dar pereţii fuseseră proaspăt zugrăviţi în alb imaculat, pânzele de păianjen fuseseră îndepărtate de pe tavanul înalt cu grinzi aparente, ferestrele mari — proaspăt

spălate, podeaua — dată cu ceară, având un luciu cald, de lemn, în fine, totul mirosea a vopsea, ceară și detergent.

În camera însorită aerul era cald și înăbușitor, așa că Jerry se duse la ferestre să le deschidă.

— Stai o clipă, iubitule, spuse Sonia, și hai să mirosim locul ăsta așa cum e acum.

Jerry o privi nedumerit, dar se apropie și-i puse mâna pe după talie.

— Înainte de a deschide fereastra, trage adânc aer în piept. Simți mirosul ?

Jerry strâmbă din nas.

— Mie îmi miroase a vopsea și a amoniac.

— Da' tare romantic mai ești, Jerry Reed, râse Sonia. Mai respiră o dată ! Nu ți se pare că miroase a *nou* ? Nu miroase ca o întreagă viață nouă împreună ? Nu miroase a *viitor* care așteaptă să vină, domnule „orășean cosmonaut" ?

Jerry râse, o strânse de mijloc și îi dărui un mic sărut.

Sonia îi răspunse la sărut, și rămase așa câtva timp, inhalând mireasma vrăjită a acestei clipe înghețate, pe care știa că n-avea s-o mai retrăiască, întrebându-se de ce fericirea ei era umbrită de un frison de teamă.

Îndepărtă însă gândul cu un mic oftat și cu o ridicare de umeri :

— Gata, iubitule, deschide larg fereastra și lasă aerul să intre.

Jerry Reed stătea în fața ferestrelor larg deschise ale apartamentului său parizian, cu brațul peste umerii miresei sale rusoaice, privind la cheiurile lucrate în piatră ale Senei și la ciudatele clădirii franțuzești de pe malul drept, inhalând miresmele străine aduse înăuntru de briza caldă și preț de o clipă totul păru ideal, ca și cum n-ar fi fost vorba de el însuși, ci de un personaj dintr-o povestire SF, ridicat deasupra trapei de acces a navei sale spațiale, dând pentru prima oară cu ochii de o lume extraterestră.

„Și, într-o oarecare măsură — gândi el — chiar asta și sunt".

Ambasada Americană îi retrăsese într-adevăr pașaportul dar nu întreprinsese nimic ca să-i retragă cetă-

ţenia ; faptul fiind deja consumat, au căutat să limiteze consecinţele neplăcute, păstrându-şi, mai mult sau mai puţin, calmul. Cei de la ESA i-au procurat un neobişnuit paşaport pentru Europa Comună, care nu îi cerea să renunţe le cetăţenia americană, astfel că, din punct de vedere legal, naţionalitatea lui nu se schimbase.

Şi totuşi, în timp ce privea râul, brusc i se păru că pluteşte în josul lui, stând pe puntea unui vas care era chiar Île St.-Louis, îndepărtându-se de un ţărm care reprezenta tot ceea ce-i era familiar şi îndreptându-se către o mare necunoscută.

Şi cu toate că era un sentiment pe care, într-un anumit sens, îl căutase întreaga viaţă, realiză că în viaţa adevărată începutul unei asemenea aventuri nu se producea fără o anumită teamă amorfă.

Pe urmă, prin faţa lui trecu un vapor mare, plin cu turişti şi auzind vocea îndepărtată şi stridentă a ghidului sporovăind prin sistemul de amplificare, într-o franceză neinteligibilă, iluzia se destrămă, iar Île St.-Louis nu se mai mişcă sub picioarele sale. Acum se afla din nou în apartament, lângă Sonia, femeia alături de care trecuse prin atâtea, Parisul redeveni el însuşi şi totul era în regulă cu lumea înconjurătoare.

— Pun la bătaie o rublă, dacă-mi spui la ce te gândeşti, spuse Sonia calmă, de lângă el. Sau nu, mai bine un ECU, căci de-acum suntem amândoi cetăţeni ai Europei Comune.

— O, nimic deosebit. Mă gândeam doar că felul cum stăm noi aici împreună seamănă cu finalul unui roman de factură romantică.

— Chiar aşa e, chiar aşa e, spuse Sonia, lipindu-se de el. „Şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi."

Partea a doua

PRIMĂVARA RUSEASCĂ

Dl Carson, membru al Camerei Reprezentanţilor : Eu nu fac decât să spun cu glas tare ceea ce majoritatea ipocriţilor din acest oraş gândesc în sinea lor. Cred că ai înţeles, Billy, dar trebuie să facem ceva în legătură cu nenorocirea în care ne-au băgat europenii şi japonezii, nu crezi? Nè-au tras pe sfoară împrumutându-ne toţi aceşti bani ca o bandă de cămătari nemernici, şi iată-i acum stăpânind o parte mai mare din ţara asta decât noi !

Billy Allen : Numai că, în toate filmele pe care le-am văzut, cămătarii îţi fac de petrecanie dacă încerci să-i tragi în piept !

Dl Carson : Şi ce crezi că au să facă, or să trimită Armata Roşie în Pennsylvania Avenue ca să-şi recupereze datoriile ?

Billy Allen : Păi, dacă pui problema aşa, Harry...

Dl Carson : La urma urmei, dacă Brazilia şi Argentina pot s-o facă, noi de ce-n-am face-o ?

Billy Allen : Da, dar nu i-am lăsat nepedepsiţi pentru asta !

Dl Carson : E adevărat, însă *ei* nu aveau în spate suficiente rachete nucleare, în stare să transforme întreaga Emisferă Estică în teren de parcare, şi n-aveau nici Battlestar America, este ?

Billy Allen : În fond, dacă tot am făcut-o de oaie, măcar să ne ţinem băţoşi, nu ?

— *Newspeak*, cu Billy Allen

IX

Nu ploua când Jerry Reed plecă din apartamentul său conjugal din *Avenue Trudaine* dar, ca de obicei în acel februarie de seră, stătea să plouă. Deasupra Parisului, la joasă înălţime, planau nori cenuşii şi ameninţători, oraşul fiind învăluit de o ceaţă rece şi nu foarte deasă, care transformase Sacré Coeur într-un spectru, alb, fantomatic.

Asemenea oraşului, clima nu se schimbase prea mult de la an la an, în orice caz nu atât de vizibil, dar într-o astfel de dimineaţă, în care douăzeci de ani de viaţă atârnau de această întâlnire, Jerry se afla într-unul din rarele lui momente când era predispus la retrospecţie. În timp ce străbătea vecinătăţile familiare de pe lângă staţia de metro Pigalle, realiză, poate pentru prima dată, că iarna la Paris ajunsese să semene cu amintirile sale înceţoşate despre San Francisco.

Tot atât de lent şi de imperceptibil evoluase şi regiunea cuprinsă între străzile numărul 18 şi 9. Când au cum-

părat terenul de pe Trudaine, aceasta fusese o zonă relativ ieftină şi cu o reputaţie nu tocmai grozavă, ei doi fiind consideraţi nişte pionieri ai urbanismului pentru îndrăzneala de a se fi stabilit acolo, având şi doi copii mici.

Pe urmă, agenţii imobiliari au început s-o numească „Montmartre Bis", preţurile au săltat brusc iar prăvăliile mizere au început să fie înlocuite de *boutique*-uri şi braserii elegante, piaţa de produse agricole s-a îmbogăţit, în Place Pigalle s-a construit un nou hotel şi s-a renovat staţia de metrou, au apărut restaurante scumpe, iar sordidele sex-shopuri şi cluburi-porno au făcut loc unui ENO şi unui FNAC, precum şi unei versiuni tematice de promenadă a lor înşile şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Jerry, Sonia şi copiii s-au pomenit că locuiau într-un cartier monden.

Aşa părea că decurge viaţa la Paris. Climatul se încălzea pe nesimţite, cartierul devenea din ce în ce mai populat, franceza lui se îmbunătăţea treptat şi *voilà*, fără să bage de seamă, ajunsese cunoscut la patiserie, în piaţa de fructe şi la curăţătorie, tată a doi adolescenţi, umblând în largul lui pe bulevard, ca un parizian get-beget.

Cel puţin aşa i se părea în clipe ca acestea, mergând pe stradă în penumbra colinei Montmartre, departe de nesfârşitele înţepături dintre Bob şi Frania, departe de Sonia şi de flecăreala ei pe teme politice şi, cel puţin pentru moment, încă nescufundat din nou în politica ce-i otrăvise existenţa.

Politică ! *Politique Politicienne !*[1] De ce oare nu pot fi lăsaţi oamenii „să-şi vadă de treaba lor", cum se spunea — trecuse o jumătate de viaţă de atunci — în California.

Îi lăsaseră să-şi vadă de treabă în timpul fazei de concepţie a Proiectului Icarus. Ian Bannister era un bun inginer de execuţie care îşi dirija echipa pe baze strict pragmatice, aprecia experienţa lui Jerry în materie de rampe-satelit, iar Jerry fusese în culmea fericirii.

Politique Politicienne nu şi-a făcut simţită prezenţa până la terminarea fazei de proiectare, autorizarea pen-

[1] Politică intrigantă şi interesată (n.tr.)

tru producție a prototipului remorcherului spațial și destrămarea echipei de proiectanți.

Finalizarea proiectului a fost sărbătorită în atelierele Le Bourget printr-o mare petrecere, la care șampania a curs în valuri. Barul a fost montat pe niște suporți de lemn chiar în fața prototipului, s-au rostit o mulțime de toasturi în cinstea rodului muncii lor îndelungate și toată lumea a fost plăcut emoționată când Nicola Brandusi le-a mulțumit tuturor pentru treaba dusă cu bine la capăt, anunțându-le în același timp noile însărcinări. Bannister a fost recompensat cu postul de director adjunct de proiect de echipa de proiectare preliminară a orașului spațial Spaceville. Kurt Froehmer a primit misiunea de supervizare a proiectului treptei superioare a rezervoarelor pentru rachetele propulsoare Energia. Brizot a obținut sistemul de manevrare al tancului rezervor. Constantine a primit colierul de andocare a tancului.

Jerry aștepta cu nerăbdare plăcută, în timp ce Brandusi se apropia de josul listei, o nerăbdare ce devenea totuși din ce în ce mai încordată, cu fiecare avansare anunțată. Toți cei din echipa Icarus, până la ultimul inginer stagiar, primiseră câte un post pe sprânceană, fie la Proiectul Spaceville, fie la tancurile pentru combustibil, și într-adevăr toți își meritau răsplata. Dar ce i se rezerva lui ?

— Alain Parmenter a fost numit inginer-șef al echipei care va efectua testele la sol ale sistemelor de propulsie și manevrare pentru Icarus, iar Jerry Reed va fi adjunctul lui, o avansare însoțită de o creștere a salariului lunar de 500 ECU...

Această ofensă fusese anunțată cu un zâmbet prostesc, de parcă ar fi fost vorba de cine știe ce favoare, în vreme ce Jerry rămăsese cu gura căscată iar Brandusi trecea la următorul nume de pe listă.

Teste la sol ! Verificarea echipamentului existent ! Bine, dar nu era cinstit ! Era o insultă ! El era proiectant, nu un venerabil tehnician de la controlul calității ! Fără el, sistemele de propulsie și manevrare nici n-ar fi existat !

Multă vreme după ce termină ce avu de anunțat, Brandusi căută să-l evite pe Jerry, iar când acesta îl luă

de braţ, la bar, încercă să se descotorosească de el. Numai că Jerry nu se împăca aşa de uşor cu ideea, şi când italianul îşi dădu seama că alternativa ar fi putut să însemne o neplăcută scenă în public, se lăsă tras în cele din urmă într-un colţ mai liniştit.

Brandusi rămase impasibil, ascultând cu o politeţe enervantă cum Jerry îl toca mărunt, privind nu atât *la* el, cât mai degrabă *prin* el, lăsându-l să tune şi să fulgere, până când lipsa sa de reacţie îl făcu pe acesta din urmă să se domolească.

— Ei, haide, haide, Jerry, spuse Brandusi când americanul terminase de-a binelea. pentru tine va fi o experienţă interesantă şi utilă. Permentier este un birocrat, aşa că de fapt tu vei conduce laboratorul, şi vei avea o primă ocazie de a-ţi dovedi aptitudinile de controlor, căpătând în acelaşi timp şi o experienţă practică cu echipamentul actual.

— Adică să conduc teste de controlul calităţii pe un echipament pe care eu l-am proiectat !

— Echipament la proiectarea căruia ai *contribuit* şi tu, îl corectă Brandusi, zâmbind prosteşte.

— Fără mine...

— Fără tine, poate că ar fi durat câţiva ani în plus, contribuţia ta a fost cu adevărat semnificativă. Acesta fiind de altfel şi motivul pentru care salariul tău a fost mai mare decât al oricărui membru al colectivului, de vârstă şi experienţă comparabile... Dar acum... (ridică din umeri)... acum că... circumstanţele speciale nu mai sunt valabile, totuşi primeşti mai mulţi bani decât oameni cu o vechime considerabil mai mare şi trebuie să ţinem cont de... să spunem, *echitatea socială* a situaţiei, mă înţelegi...

— Şi dacă refuz să fiu de acord cu tâmpenia asta ? întrebă Jerry.

Brandusi săltă din umeri şi ridică mâinile a neputinţă, conversaţia sfârşindu-se astfel. Sonia abia o născuse pe Frania, în altă parte Jerry nu avea unde să se ducă, Brandusi ştia asta şi mai ştia că Jerry ştia că şi el ştia, ticălosul !

Mai rămăsese o singură speranţă. Îl ochise mai devreme pe André Deutcher, ieşit demult din penumbra

rolului său de vânător de capete și de „expert în transferul de tehnologie", fiind implicat în consorțiul sovieto-european care construia și comercializa Daedalus-ul, rebotezat cu promptitudine de presă „Concordski". Nu era el superiorul lui Brandusi, dar se învârtea în cercuri mai înalte. Nu se putea ca André, vechiul amic al lui Jerry, să nu reușească să încline un pic balanța în favoarea lui.

Dar când în sfârșit îl prinse într-un colț pe André Deutcher, acesta începu să se foiască, să clatine din cap și să ridice neajutorat din umeri.

— Am ieșit demult din circuitul respectiv, Jerry. Nu mai fac parte nici măcar din scara ierarhică a Agenției.

— Mi se rupe mie de scara ierarhică, André ! Acum ești acolo sus, printre granguri ! Lasă-te un pic mai greu și Brandusi o să-ți simtă greutatea !

André se încruntă :

— Mă obligi să fiu dureros de sincer cu tine, Jerry...

— În tot cazul, puțină sinceritate ar fi o noutate pe aici !

— Mă tem că ești victima unor considerente de ordin superior, spuse André oftând. Tehnologia sovietică a fost deja integrată intim în fazele cele mai avansate ale Programului ESA.

— Și ce dacă ?

André îi aruncă o privire furișă și oarecum stânjenită :

— E neîndoielnic că pe partenerii noștri i-ar deranja ca o persoană ca tine să aibă un acces neîngrădit la tehnologia spațială sovietică.

— Ce vrei să spui cu „o persoană ca mine" ?

— Ei, știi tu, spuse André încurcat.

— Ei, uite că nu știu !

— Păi, un american... în fine, cineva care a fost deja implicat în, să spunem, un mic și obscur transfer în sens invers... Cineva la care americanii ar fi fost dispuși să renunțe cu scopul de a-și planta un spion în programul ESA...

— Bine, dar e ridicol !

— Amândoi știm asta, spuse André, dar rușii. (Ridică din umeri.) *C'est la politique.*

— Politique *politicienne !* ripostă Jerry. (La vremea aceea, poate că franceza lui era încă destul de primitivă, dar o stăpânea îndeajuns ca să facă distincţia, pe care numai francezii o fac, între o necesitate politică legitimă şi loviturile mişeleşti date pe la spate din raţiuni birocratice). *C'est la merde !*

Numai că asta era situaţia lui.

Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar „politique politicienne" rămăsese replica dispreţuitoare cu care Jerry i-o reteza oricui încerca să-i justifice felul în care ESA îl tratase în toţi aceşti ani, datorită manevrelor meschine de la Strasbourg, sau a nesfârşitelor negocieri privind detaliile intrării Uniunii Sovietice în Europa Comună, ori din cauza actelor întreprinse de Statele Unite în Venezuela.

Dar Jerry s-a pomenit implicat, în mod inevitabil, într-un alt gen de politică, al cărei adept devenise cam în silă şi care, spera el nerăbdător, în timp ce cobora treptele staţiei de metrou Pigalle, avea să-l răsplătească, în cele din urmă.

În dimineaţa următoare acelei petreceri de pomină, când s-a trezit din mahmureală, şi-a dat seama că nu avea decât să ia lucrurile aşa cum erau iar mai târziu a acceptat şi postul lui Parmentier, avansat între timp, cu toate că asta însemna aceeaşi muncă plictisitoare, la un salariu mai mare.

Încă o dată, nu a avut de ales. Bob împlinise deja un an, vechiul lor apartament devenise neîncăpător, iar sporul de salariu le-a fost suficient ca să cumpere locuinţa cu trei dormitoare de lângă Pigalle, înglodându-se în rate până în gât.

După alţi doi ani, era numit al doilea adjunct al directorului controlului tehnic de la sol, apoi primul adjunct şi, în fine, şef de sector. Pe urmă, a ajuns inginer-şef responsabil cu fabricarea prototipurilor, punând în practică proiectele altora pentru subansamblele constructive ale oraşului spaţial Spaceville.

În cele din urmă, l-au numit inginer proiectant şef, la proiectul transportului LEO—GEO, unde nu făcea decât să mărească puţin remorcherele spaţiale şi să proiecteze uriaşe platforme spaţiale pentru aceste transportoare, des-

tinate transbordării materialelor de construcţii spre Spaceville.

Post în care lâncezea de cinci ani. Spaţiul cosmic era mai departe de el ca niciodată, nu i se mai permisese să lucreze în sectoarele de vârf încă de pe vremea Proiectului Icarus şi poate, doar poate, că în final aveau să-l numească director de proiect înainte de pensionare, cu condiţia să se găsească ceva suficient de lipsit de importanţă care să poată fi încredinţat unui american expatriat.

Ceea ce-l făcuse pe Jerry să meargă mai departe în toţi aceşti ani lungi şi grei a fost viziunea pe care a avut-o la început de tot, când a părăsit atelierele de la Rockwell şi rampele-satelit ca să lucreze pentru ESA la Proiectul Icarus.

Aşa cum pentru Rob Post fusese evident că AMB-ul cu focoase nucleare putea fi trasformat într-un jeep spaţial LEO—GEO, la fel de evidentă era pentru Jerry posibilitatea dezvoltării tehnologiei remorcherului spaţial Icarus în ceva de genul unui avion spaţial, şi asta fără îndoială se datora şi faptului că văzuse cum realizase Rob Post reproiectarea clandestină a AMB-ului.

În fond, ideea era destul de asemănătoare.

Sistemul de propulsie trebuia amplificat. Se ataşa apoi la capătul unui longeron extins pe axa mediană a unui tanc de combustibil, în formă de balon. Se agaţă de rezervorul-balon un cadru de rezistenţă simplu cu nişte cleme de strângere şi se putea obţine astfel orice configuraţie de module transportoare, de mărfuri sau de pasageri.

Sistemul ar fi putut transporta o sută de călători de pe LEO până în Spaceville, sau chiar şi pe Lună, rapid şi confortabil. Cu un rezervor îndeajuns de mare, ar fi putut ajunge pe Marte, cu o sarcină utilă suficientă pentru a permite colonizarea permanentă. Întrucât nu existau limitări în privinţa dimensiunilor balonului-rezervor, se putea imagina o configuraţie aptă să asigure expediţii până la Jupiter. În felul acesta se putea realiza un mare salt înainte în explorarea spaţiului cosmic, numai cu amplificarea tehnologiei existente.

Pe vremea când încă mai lucra la Proiectul Icarus, Jerry nu a întreprins nimic în această direcţie, socotind că după ce remorcherul spaţial avea să devină operaţional,

avea să fie promovat într-un post din care să-şi poată convinge superiorii să obţină fonduri pentru un studiu oficial de proiect preliminar, la care el însuşi să fie şef de echipă.

Când lucrul acesta nu s-a întâmplat, a început să lucreze la proiect acasă, realizând că nimeni nu va da ascultare unui amărât de inginer-controlor şi că, dacă ar fi vorbit prea devreme, proiectul avea să-i fie luat. Momentul dezvăluirii conceptului avea să fie acela în care ESA îl va fi transferat înapoi în sectorul de proiectare.

Iar când, în loc de asta, l-au numit şeful controlului tehnic de la sol, Jerry a început să vorbească prin atelier despre amplificarea remorcherului spaţial, deşi nu avea decât sarcina testării la sol a echipamentelor. Dar, cel puţin, *era* inginer-şef, ceea ce însemna că avea în subordine oameni mai tineri, nerăbdători să soarbă palavrele şefului lor, sau cel puţin aşa pretindeau.

Nu peste mult timp, câţiva membri ai echipei sale începură să vorbească despre proiecte, făcând speculaţii despre cum ar putea fi modificate echipamentele testate de ei ca să poată fi folosite în proiectul-fantezie, astfel că ideea începu să capete viaţa ei proprie, mai ales că ESA nu avea pe planşetele de lucru nimic mai grozav ca Spaceville, ceva care să capteze imaginaţia vizionară a celor tineri.

Într-o zi, unul din cei mai străluciţi ingineri din subordinea lui, un belgian pe nume Emil Lourade, care era mai apropiat de şeful lui american, i-a strecurat la ureche :

— Această mică fantezie a noastră tinde să devină subiect de discuţie în cadrul ESA, şi în alte cercuri decât echipa noastră, Jerry. Începe să devină o mică legendă a Agenţiei, ar trebui să ai grijă...

— Să am grijă de ce, Emile ?

Stăteau amândoi la o măsuţă în bufetul aglomerat, vorbind englezeşte în mijlocul unei zumzăieli multilingve, dominată totuşi, ca şi ESA de altfel, de vorbitorii de franceză. Emile s-a aplecat peste masă, uitându-se în jur cu exagerată prudenţă.

Jerry râse :

— Mda, ştiam eu că voi belgienii sunteţi subiectul favorit de glumă al francezilor, dar...

— Voi americanii sunteţi mult mai rău decât o glumă, şi nu numai pentru francezi, cred că ştii asta...

— Păi da...

Primele discuţii despre intrarea sovieticilor în Europa Comună erau deja cunoscute, de la Washington soseau ameninţări vagi, dolarul fusese din nou devalorizat, spre nemulţumirea deţinătorilor de bancnote americane, Battlestar America fusese aproape complet desfăşurată, iar „Festung Amerika“ [1] intrase deja în jargonul presei europene.

— Într-o bună zi, ideea asta a ta despre avionul spaţial va fi luată în serios de ESA, a continuat Emile. Şi dacă nu ai grijă de ea să nu treacă drept o emanaţie a însăşi birocraţiei ESA, ce şanse crezi că vei avea ca ăştia să lase ca un *american* să deţină un rol important într-un asemenea proiect, chiar dacă ar fi vorba numai de postul de şef al echipei de proiectare ?

— Nici o şansă... a murmurat Jerry, efectiv mişcat de îngrijorarea lui Emile.

Dar ce era de făcut ?

La vremea aceea, Sonia urca hotărâtă treptele birocraţiei Red Star, primind deja un salariu mai mare decât al său, şi erau din ce în ce mai rare ocaziile când Jerry discuta cu soţia despre insatisfacţiile pricinuite de cariera lui, era un subiect prea dureros şi nu ar fi dus decât la ascuţirea vrajbei din casă. De data asta însă, discută. Şi, măcar acum, Sonia s-a arătat înţelegătoare.

— Prietenul ăsta al tău are perfectă dreptate ! a declarat ea cu convingere ! Trebuie să iei imediat măsuri ca să-ţi protejezi poziţia. Este legea de fier a birocraţiei : asigură-ţi spatele !

— Grozav, grozav ! Şi cum ar trebui să fac asta ?

— Legându-ţi numele de această idee, în presă.

— Păi da, poate că n-ar fi rău să le acord un interviu prietenilor tăi de la Tass, a replicat Jerry cu sarcasm.

— Nu, ar avea o nuanţă prea politică, aşa, a spus Sonia, de-a dreptul serioasă. Am o idee mult mai bună.

Şi într-adevăr, a avut. I-a făcut legătura cu un mai vechi prieten al ei, un ziarist pe nume Pierre Glautier.

[1] Fortăreaţa America (lb. germană, în original, n. tr.)

Acesta a scris un articol intitulat „*La Grand Tour Navette*", jumătate știință popularizată, jumătate profil de personalitate, publicat în revista „*Esprit et Espace*" și *voilà*, proiectul avea acum o denumire sexy în franceză, iar numele său era gravat pe el.

Birocraților de la ESA nu le-a surâs deloc ideea, mai ales că deja se bombănea în front despre faptul că proiectul Spaceville înghițea prea mult din bugetul Agenției și că ceva la fel de vizionar ca *Grand Tour Navette* nu se mai afla nici măcar în faza de studiu de proiect, astfel că, după cum Jerry se și așteptase, Nicola Brandusi l-a chemat la ordine.

De data asta însă, a fost rândul lui Brandusi să tune și să fulgere neputincios în privința unui *fait-accompli*, și când a terminat a întâlnit zâmbetul afabil al lui Jerry.

— Phii, Nicola, a spus el cu nevinovăție, și eu care credeam că o să fii încântat. Pentru că, la urma urmei, e o bună publicitate pentru ESA, nu crezi ? Și dovedește totuși că privim spre viitor, mai ales ținând cont de bârfa care a început să circule cum că Agenția s-ar fi împotmolit atât de rău în Spaceville încât e pe cale să cedeze rușilor restul sistemului solar...

Brandusi a părut să ia de bună această demonstrație de naivitate.

— Angajații ESA nu au dreptul să discute în presă proiectele Agenției, fără autorizație, nu mă îndoiesc că știi asta, Jerry... a spus el cu tonul exagerat de răbdător cu care s-ar fi adresat unui tembel.

— Păi sigur că știu, a spus Jerry mieros. Dar credeam că *Grand Tour Navette* nu e decât ideea mea trăsnită. Acum vrei să spui că e un proiect oficial ESA ?

— Nu *nu* se află în atenția oficialităților, a replicat răstit Brandusi.

— Atunci, ce rău am făcut vorbind despre ea ? a spus Jerry. Și apoi, dacă încerci să mușamalizezi acum afacerea, n-o să se creadă că e vorba de un proiect ESA în loc de un mic hobby de-al meu ?

— Nu ! Da ! Uf !

Brandusi a ridicat spre tavan o privire exasperată dar nu mai putea face nimic căci pisica ieșise deja din sac și

orice încercare de a o vârî înapoi ar fi atras cu atât mai mult atenţia asupra dihaniei periculoase. Iar acum, nici nu-i puteau închide gura, nici nu-l puteau concedia.

În schimb, bineînţeles că s-au răzbunat în stil birocratic.

În vreme ce Jerry devenea un erou al eşaloanelor ştiinţifice şi inginereşti de jos ale Agenţiei, în calitate de Părinte al navetei *Grand Tour*, mai marii săi l-au blocat în postul de inginer-şef al controlului tehnic, multă vreme chiar şi după ce echipa sa iniţială, incluzându-l şi pe Emile Lourade, fusese promovată în posturi superioare.

Iar promovarea sa finală ca inginer-şef al secţiei de fabricare a prototipurilor a fost în principal rezultatul presiunilor interne exercitate de oameni ca Emile, care murmurau acum din ce în ce mai iritaţi împotriva politicii bugetare ce tindea să transforme ESA într-un soi de ramură a consorţiului ce fabrica Spaceville, acuzat de aceşti „cadeţi ai spaţiului", cum singuri începuseră să se numească sfidători, că drenează fluidul vital din venele programului spaţial al Europei Comune.

Jerry s-a pomenit vârât din ce în ce mai adânc în mişcarea cadeţilor spaţiului, luând cuvântul la seminarii neoficiale, apărând din când în când la convenţiile SF, acordând ocazional interviuri presei, devenind astfel omul-cheie al proiectului *Grand Tour Navette*, dacă nu cu totul împotriva voinţei sale, cu siguranţă în detrimentul speranţelor de avansare ierarhică.

— Şi asta pentru că, cu cât se agitau mai mult cadeţii spaţiului pentru luarea în discuţie a proiectului, împotriva voinţei birocraţilor, cu atât birocraţia îşi vărsa amarul asupra ţintei aflate evident cel mai la îndemână şi anume naşul adoptiv al cadeţilor spaţiului şi părintele navetei *Grand Tour*, americanul din mijlocul lor, Jerry Reed.

În cele din urmă, când cadeţi ca Emile Lourade, Günter Schmitz, Franco Nuri şi Patrice Corneau au început să-şi facă loc în jumătatea superioară a managementului, mişcarea căpătase suficientă influenţă în sânul Agenţiei, dacă nu pentru a forţa un studiu de proiect pentru *Grand Tour Navette*, cel puţin pentru a-l readuce pe mentorul lor din nou în cadrul proiectării.

Numai că grangurii i-au făcut-o încă o dată, numindu-l inginer-şef la proiectul transportoarelor de pe LEO pe GEO unde, inutilă şi amară ironie a sorţii, era constrâns să-şi consume timpul şi energia simplificând conceptul vizionar al GTN până la nimic altceva decât nişte transportoare automate care trebuiau să asigure transferul materialelor de construcţie de pe LEO în Spaceville.

Îşi făcuseră probabil socoteala că asta îl va determina să demisioneze, definitiv dezgustat, sau poate că nu era decât modul lor simbolic de a le-o reteza scurt cadeţilor spaţiului şi proiectului lor iubit, dar în orice caz Jerry nu avea unde să mai plece, aşa că încă o dată acceptă inevitabilul, se făcu mic, rămânând pe loc, în aşteptare.

Iar acum se părea că răbdarea sa îndelungată era în sfârşit pe punctul de a fi răsplătită.

Negocierile de la Strasbourg evoluaseră până la punctul la care intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună devenise inevitabilă, şi nu mai rămăseseră de clarificat decât detaliile.

Unul dintre acestea fiind limita până la care cele două programe spaţiale, cel sovietic şi cel european, se puteau contopi şi cine avea să contribuie, cu cât şi la care anume buget. Iar ruşii se cramponau de această problemă.

ESA avea de câştigat din belşug de pe urma ruşilor. Sovieticii aveau amplasate pe LEO patru oraşe spaţiale Cosmograd. Posedau o nouă generaţie de Vehicule transportoare de putere, cu o sarcină utilă dublă faţă de vechile rachete Energia. Mai aveau o bază ştiinţifică permanentă pe Lună. Organizau expediţii repetate pe Marte şi puseseră în discuţie proiectul unei baze marţiene permanente.

Ceea ce Europa Comună putea oferi în contrapartidă nu însemna mare lucru. Sovieticii erau deja co-producători ai avioanelor Concordski. Tancurile orbitale erau echipamente ruseşti modificate, Spaceville era asamblat tot din module ruseşti astfel că era de înţeles reţinerea manifestată de sovietici în privinţa participării la un proiect de la care nu aveau nimic de câştigat în materie de tehnologie avansată. Cam singurul lucru pe care Europa Comună îl putea oferi era un buget spaţial reunit în care partea sovietică a programului să fie beneficiarul finan-

ciar net, iar asta a răsunat ca un pârţ în Parlamentul Europei Comune.

Acesta a fost momentul în care Emile Lourade a făcut acea misterioasă călătorie la Strasbourg.

Între timp, Emile ajunsese director al secţiei de planificare de perspectivă, cel mai bine plasat dintre toţi cadeţii, dar un post cam fără acoperire căci pe planşete nu se afla nici un proiect avansat şi nu se întrezărea nici o speranţă de fonduri pentru aşa ceva în următorii ani.

Nimeni nu a ştiut ce s-a întâmplat cu adevărat. În aparenţă Emile făcuse o călătorie pe cont propriu. Zăbovise în Strasbourg o săptămână. Pledase în spatele uşilor închise ale comisiilor parlamentare. Se întâlnise cu diferiţi miniştri.

Când a revenit la Paris, toată lumea se aştepta ca directorul Agenţiei, Armand Labrenne, să-l concedieze pentru insubordonare... În loc de asta, spre stupefacţia generală, o săptămână mai târziu Labrenne şi-a anunţat retragerea imediată „din motive de sănătate", iar Emile Lourade a fost numit director al Agenţiei Spaţiale.

Iar acum, vechiul său protejat şi prieten, Emile, îl convocase pe Jerry Reed pentru o întrevedere, la numai două zile de la numirea sa.

Începuse să plouă când Jerry ajunsese la cartierul general ESA, dar vremea nu-i putea întuneca buna dispoziţie, căci deşi nu-şi putea imagina ce putuse să le spună Emile politicienilor de-l numiseră director, era îndeajuns de sigur în privinţa semnificaţiei *acestei* întâlniri.

Faptul că unul din primele gesturi ale lui Emile, în noul său post, a fost să-l convoace pe părintele navetei *Grand Tour* în biroul său nu putea să însemne decât un singur lucru. Într-adevăr, înlocuirea atât de precipitată a lui Labrenne de către un cadet al spaţiului precum Emile Lourade, după indiferent ce s-o fi întâmplat la Strasbourg, era o declaraţie făcută în clar şi cu voce tare că prin această numire se dorea schimbarea orientării Agenţiei.

Iar *Grand Tour Navette* avea să devină, în sfârşit, un proiect oficial al ESA.

Şi, bineînţeles, Emile urma să-l numească inginer-şef al proiectului său, de ce nu, chiar director de proiect.

Transformarea în realitate a visului său nu constituie decât un simplu act de justiţie, dar faptul că vechiul său prieten Emile era cel care urma să-i anunţe vestea cea mare, ei da, era siropul său de ciocolată în castronul de Häagen-Dazs.

Dimitri Pavelovici Smerlak s-a adresat astăzi cu cuvinte aspre celor care permit naţionaliştilor şovini şi meschini să se amestece în negocierile referitoare la tratat. „Repartizarea pe naţiuni a locurilor sovieticilor în Parlamentul Europei Comune nu poate şi nu va fi un subiect de discuţie între guvernul sovietic şi Europa Comună" — a declarat preşedintele. „Spectacolul oferit de pichetele organizate de ucrainieni şi cazaci în jurul ambasadei de la Geneva este ruşinos. Ei se folosesc de astfel de tactici obstrucţioniste pentru că nu au nici o şansă să modifice cotele de repartizare naţională a locurilor din Sovietul Suprem, ales în mod democratic. Şi nu vom permite niciodată ca legislaţia electorală internă sovietică să fie supusă revizuirii de către Parlamentul European"

— *Vremia*

Capete clătinându-se şi feţe zâmbind cu subînţeles o întâmpinară pe Sonia Gagarin Reed, care trecu aferată prin oficiul de calcul în drum spre biroul ei, fiind încă o dată în întârziere din cauza unui „meci" cu ţipete la micul dejun între Frania şi Robert.

— Bună dimineaţa, Sonia.

— Bună dimineaţa, tovarăşă Gagarin.

„Sclavii" din sala computerului îi spuneau „Sonia", dacă acumulaseră ceva vechime şi „tovarăşa Gagarin" dacă mai aveau caş la gură, întrucât de multă vreme Sonia începuse să se recomande la servici drept Sonia Ivanova Gagarin, ca şi cum asta ar fi putut să-i rezolve dificultăţile pe care le avea cu evazivii mandarini de la Moscova.

Pe vremuri, puteai arăta fără şovăială cu degetul pe un comisar al partidului sau pe un funcţionar al KGB şi tot atunci aceştia îşi făceau cunoscute dorinţele fără menajamente, iar sancţiunile se întrevedeau dureros de limpede. Dar acum era Primăvara rusească şi pur şi simplu nu se făcea să i se pomenească cuiva despre natura guvernamentală a corporaţiei Red Star, S.A. sau KGB să fie surprins transmiţând ordine angajaţilor săi din Occident.

Așa era „mandarinatul" de la Moscova, nebulosul nivel dintre cercurile oficiale guvernamentale și conducerea superioară a Red Star. Bineînțeles că, oficial, acesta nu exista. Tot astfel Red Star era o corporație independentă, care funcționa după legislația Europei Comune și era doar o pură întâmplare faptul că deținătorul majoritar de acțiuni era guvernul Uniunii Sovietice. Deciziile erau luate, în mod oficial, de propriul ei consiliu director.

Numai că, în realitate, Red Star era un organ al statului sovietic, conectat la sferele politice prin intermediul birocrațiilor de partid și de stat, interdependente și întrepătrunse. Niciodată nu puteai ști cu certitudine cine anume de la Moscova a tras anumite sfori, în schimb mandarinii moscoviți nu se sfiau deloc să-ți transmită nemulțumirea lor pe filieră în jos până la *tine*.

Sonia se adăposti în ceea ce încă mai considera a fi noul ei birou, închise ușa în urma ei și se trânti în scaunul pivotant din spatele mesei de lucru. Se afla acolo un automat de cafea, alături de un videotel elegant și o mulțime de scrisori și imprimate în neorânduială ; apăsă butonul automatului, așteptând nerăbdătoare să treacă cele nouăzeci de secunde necesare pentru ieșirea primei cești de cafea a zilei.

E adevărat că Red Star își construise propriul sediu aici, pe noua și ultramoderna Avenue Kennedy, în mereu elegantul capăt dinspre Trocadéro al Bulevardului 16, numai că postul de adjunct al departamentului de strategie economică nu avea ca accesoriu unul din birourile importante, cu adevărată vedere la stradă. Cu toate acestea, acest birouaș *avea* o fereastră care-și strecura privirea pe lângă marginea clădirii filialei Sony din vecinătate, către mica ei feliuță din Sena, și, la urma urmei era, în sfârșit, al *ei*.

Într-adevăr, îi trebuise mult ca să ajungă aici ! Chiar dacă nu era tocmai în dizgrație, era conștientă demult că patina pe gheața subțire a birocrației, pentru că abia acum reușise să ajungă în acest post, după ce și-a câștigat prin muncă asiduă privilegiile birocratice, cu totul altfel decât se desfășurau de obicei lucrurile în „meritocrația" de la Red Star.

De drept, ea trebuia să fie numită demult *şefa departamentului ;* era cea mai veche în departamentul de strategie economică, cunoştea mult mai bine Franţa decât toţi oportuniştii aduşi de la Moscova deasupra ei şi numai din cauza lui Jerry nu avansase după cum ar fi meritat.

Acest lucru îi fusese făcut încă o dată dureros de limpede când, în urmă cu două luni, după plecarea lui Gorski la noul post de la Londra, îl aduseseră de la Moscova pe Ilya Paşikov ca să-i fie şef, în loc să o numească pe ea.

Într-adevăr, până şi Paşikov s-a arătat mai degrabă stânjenit la prima lor întrevedere, în marele birou de pe colţ. Recunoscuse cu sinceritate fermecătoare că ea era cea care ar fi trebuit să se afle în spatele masivului şi bătrânului birou din lemn de alun, în locul lui. „Dar având în vedere situaţia...", se exprimase el, ocolindu-i privirea. Iar ea nu a avut cruzimea de a-l obliga să fie mai explicit.

Deoarece ştia prea bine că era victima unei nedreptăţi politice. Ei da, îi dăduseră carnetul de partid. Altfel n-ar fi putut ajunge nici până aici, dar caracterizarea ei era plină de bile cenuşii dolofane, chiar dacă nici una nu era cu adevărat mare şi neagră.

Nu lucrase nici o clipă în Uniunea Sovietică. Dobândinse postul de la Paris într-o manieră politic-dubioasă, care deşi vorbea favorabil despre abilitatea ei de a negocia, făcea uşor suspectă loialitatea ei politică.

Mai concret, era măritată cu un american care, cu toate că putea fi considerat trădător de către Washington, era încă suficient de pervers „american" încât să refuze binefacerile cetăţeniei sovietice pentru proprii ei copii.

Săptămâni în şir după ce Paşikov i-a fost adus ca şef, Sonia a tunat şi a fulgerat la adresa lui Jerry, fapt care l-a lăsat cu totul rece pe acesta. Ridica o privire sticloasă, murmura „politique politicienne" şi dispărea înapoi în spaţiul său cosmic.

Cafeaua curse şuierând şi spumegând în ceaşcă şi Sonia bău jumătate din ea dintr-o înghiţitură. De ce nu vroia să înţeleagă ? Ar fi atât de *uşor !* Că doar nu-i cerea să renunţe la cetăţenia americană. Nu trebuia decât să-i lase pe Robert şi pe Frania să devină cetăţeni ai Uniunii Sovietice, aşa cum aveau dreptul după legile sovietice.

Dar nu...
Intercomul bâzâi...
Sunt Ily; Sonia, unde ai fost, te-am...
— Îmi pare rău, tovarăşe Paşikov, copiii...
— Da, da, bine, te rog să vii imediat la mine în birou...
— Doar câteva minute, să-mi adun....
— Deocamdată lasă de o parte raportul zilnic, avem timp să-l discutăm după prânz, acum e vorba de cu totul altceva.

Soniei nu-i plăcu tonul cu care i se vorbise şi când ajunse în biroul directorului, nu-i plăcu nici expresia de pe faţa lui Paşikov.

Între ea şi Paşikov se statornicise o relaţie neobişnuită, pe de o parte destul de încordată, pe de alta mai puţin tensionată decât ar fi putut fi, în condiţiile date.

Paşikov era cu câţiva ani mai tânăr decât Sonia, avea părul lung şi blond, coafat foarte *á la mode*, ochi albaştri şi limpezi şi trăsături tulburător dăltuite, aproape tătăreşti, îşi purta costumele cu croială scumpă cu naturaleţea unui manechin de modă şi se mişca cu eleganţa unui dansator. Era un mascul atrăgător, Sonia nu se putea abţine să nu constate asta, şi ei da, era şi el conştient de acest lucru.

Ar fi fost insuportabil ca el să-i dea de înţeles ceva în această privinţă, dar Ilya Paşikov era un om de lume mult prea rafinat : mai mult, dat fiind că era prima lui însărcinare în afara graniţelor Uniunii Sovietice, Ilya era extrem de sârguincios.

În mod evident, Paşikov era unul din copiii preferaţi ai mandarinatului moscovit ; ceea ce pentru Sonia însemna îndelung refuzatul apogeu al unei cariere birocratice banale, pentru el nu era decât o haltă într-o cursă rapidă spre vârful ierarhiei Red Star şi, poate, dincolo de aceasta. Incontestabil, Ilya Paşikov era un om *cu relaţii*.

Dacă Sonia era supra-calificată pentru a-i fi adjunctă, Paşikov era un pic sub-calificat pentru postul de director al departamentului de strategie economică şi faptul că, cel puţin în prezenţa ei, se arăta stânjenit de acest lucru, constituia unul din farmecele lui.

Se folosea de Sonia ca să sintetizeze rapoartele şi documentele de strategie pe care le trimitea directorului

filialei de la Paris nefiind numai ale lui şi, din când în când, lăsa să i se vadă şi în această privinţă stinghereala.

Chiar şi acum, Paşikov nu arăta în largul lui, dar era ceva sinuos şi ascuns în această stinghereală, ceva care nu se potrivea deloc cu stilul lui Ilya.

— Iar ai avut probleme cu Robert şi Frania ? spuse el în timp ce-i umplea un pahar cu ceai din samovar.

Sonia ridică din umeri :

— Obişnuita dispută dintre fratele mai mic şi sora mai mare, ştii cum sunt adolescenţii.

Fu rândul lui Paşikov să ridice din umeri :

— Mă tem că, celibatar cum din nefericire sunt, nu prea am de unde să ştiu...

— Da, ştiu, replică sec Sonia, şi consideri asta ca fiind o mare vitregie a sorţii.

Ilya râse.

— Cu puţin ajutor din partea prietenelor mele, reuşesc să supravieţuiesc, recunoscu el.

— De bună seamă, Ilya Sergheiovici, n-am venit aici să discutăm despre copiii mei sau despre viaţa dumitale amoroasă...

Paşikov se încruntă.

— După cum ştii, nu sunt genul de om care să se amestece în treburile dumitale familiale, dar...

— Dar ?

Paşikov bătu neliniştit darabana pe tăblia biroului.

— Sper că înţelegi că nu e ideea mea, şi găsesc situaţia destul de jenantă... bâigui el evitându-i privirea.

— Mi-am adus aminte de un vechi proverb rusesc pe care tocmai l-am născocit : „Dacă te-ai pomenit cu un rahat în gură, ori îl înghiţi degrabă, ori îl scuipi imediat, ca să nu-i simţi gustul".

Paşikov izbucni în râs :

— Este vorba de noul director al Agenţiei Spaţiale Europene... începu el dintr-o dată.

Sonia îşi ridică privirea înspre el, aşteptând.

— Emile Lourade... ? E un vechi prieten de-al soţului tău, nu-i aşa ?

Instinctiv, Sonia se abţinu să-i spună că tocmai atunci Jerry se întâlnea cu Lourade. În schimb, bâigui :

— Într-o oarecare măsură...

— Ceva foarte straniu se întâmplă la Agenţia Spaţială Europeană. Desigur, fiind căsătorită cu Jerry Reed, ştii mai bine decât mine, continuă molcom Paşikov.

— Te referi la modul în care Emile Lourade a devenit dintr-o dată director ?

Paşikov încuviinţă din cap :

— Va să zică, se duce la Strasbourg, după toate aparenţele fără ştirea lui Armand Labrenne. Discută în secret cu delegaţi şi miniştri. Este audiat de comisii parlamentare în şedinţe cu uşile închise, la care KGB-ul nu a avut acces. Iar când se întoarce la Paris, Labrenne demisionează din aşa-zise motive de sănătate, cu toate că fişa lui medicală, la care KGB *a avut* acces, nu semnala nimic deosebit, şi iată că Lourade este numit director...

— Şi ?...

— Şi, mai departe spune-mi tu.

— Ce să-ţi spun ?

— Ce s-a întâmplat.

— Nu pricep...

— Nici noi. Tocmai aici e problema.

— N-aş vrea să-ţi par cretină, Ilya Sergheiovici, dar eu nu m-am prins. Ce legătură poate fi între aceste evenimente şi Red Star ?

Paşikov bătu din nou darabana cu degetele.

— Poate că Red Star nu e implicată în mod oficial în negocierile privind intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună, dar după cum ştii, din când în când suntem... solicitaţi, de diferite organe, să mai furnizăm câte o informaţie...

— Şi, printre aceste organe, s-ar număra şi KGB ?

— De data asta, nu, precizează Paşikov grăbit. Această solicitare vine din partea Ministerului Spaţiului, ei sunt cei ce conduc negocierile care vor determina natura şi termenii contractuali ai unificării programelor spaţiale ale Uniunii Sovietice şi Europei Comune, atunci când vom intra în Europa. Negocierile ajunseseră la punctul greţos al stabilirii contribuţiilor bugetare şi acum... *asta !*

— Acum, ce ?

— Este exact ceea ce negociatorii noştri ar dori să ştie cât mai curând posibil !

— Mi se pare că ăsta e genul de problemă care ţine de KGB, nu de departamentul nostru.

Paşikov săltă din umeri şi aerul secretos care îl părăsise un timp, i se întipări din nou cu repeziciune pe faţă.

— În mod normal, aşa ar trebui să fie, dar în condiţiile date...

— În ce... începu Sonia şi se opri. Aha, făcu ea mult mai încet.

Ilya Sergheiovici răsuflă adânc uşurat.

— Ca să ne exprimăm delicat, spuse el frângându-şi degetele, Ministerul Spaţiului a cerut acestui departament un raport în chestiunea ascensiunii subite a lui Emile Lourade, cu accent particular pe orice modificări implicite de natură politică, în măsură să afecteze negocierile... S-a sugerat ca... tu să întocmeşti acest raport, personal... ţinând cont... de resursele unice de care dispui...

Se opri, îşi pironi privirea în podea, apoi, pentru prima oară în cursul acestei discuţii, se uită în ochii ei.

— Nu-i aşa că ne înţelegem reciproc şi în totalitate, Sonia Gagarin... *Reed* ?

Sonia îl privi şi ea tot în ochi :

— Mă tem că da, Ilya Sergheiovici Paşikov, spuse ea.

— Nu pot să-ţi ordon un asemenea lucru, Sonia, se înţelege, reluă Paşikov mai degajat. Desigur, dacă refuzi, nu vor fi nici un fel de repercusiuni oficiale, dar...

Încă o dată ridică din umeri şi săltă mâinile a neputinţă, cu un gest tipic franţuzesc.

— ...dar vorbind în calitate de prieten, la urma urmei, tot ce ţi se cere să faci este un raport asupra unei banale discuţii din familie, pentru binele patriei, făcând uz, în scrierea raportului doar de ceea ce se întâmplă să cunoşti, nu ?

Sonia continua să-l privească fix.

— Şi dacă accept ? spuse ea cu o răceală care o surprinse până şi pe ea.

— Va fi o foarte bună notă în caracterizarea ta, asta pot să-ţi promit şi ţi-o spun în calitate de şef. Şi amândoi ştim, Sonia Ivanova, câtă nevoie ai avea de aşa ceva.

PRIMUL INDICIU DESPRE O CIVILIZAŢIE EXTRATERESTRĂ ?

Un purtător de cuvânt oficial al secţiei de astronomie a Academiei Sovietice de Ştiinţă a persiflat concluziile pripite strecurate în presă în legătură cu anomaliile semnalate în observaţiile asupra celei de-a patra planete a stelei lui Barnard — de curând descoperită — efectuate de observatorii de la Cosmograd Copernicus.

„Da, în mod cert este vorba de un corp solid, nu de un minigigant gazos, strălucirea nocturnă provine într-adevăr de la surse situate pe suprafaţă şi nu încape nici o îndoială că există un halou regulat suspect produs de corpuri de mărime medie de pe o orbită „geosincronă" perfectă — a spus dr. Pavel Budarkin. Dar în acest moment ar fi cu totul prematur să anunţăm descoperirea unei civilizaţii extrasolare, numai pe baza unor dovezi neesenţiale."

— *Tass*

În biroul lui Emile Lourade era o dezordine cumplită. Cutii de carton pe jumătate desfăcute se întindeau peste tot, rafturile gemeau pline de cărţi, ziare şi discuri încă neorânduite, masa lui de lucru era înţesată cu acelaşi gen de obiecte, la fel şi cele trei scaune dinaintea ei, iar pe masa de şedinţe, câteva tablouri înrămate aşteptau să fie agăţate în perete. În mijlocul haosului, noul director al ESA stătea cu mâinile încrucişate, cu aerul cuiva care n-a avut timp sau chef să-şi aranjeze biroul înainte de a trece la probleme serioase.

Dar Jerry zâmbi larg când remarcă unicul obiect decorativ pe care Emile reuşise să-l pună pe perete — o reproducere mărită şi înrămată după ilustraţia principală a vechiului articol din *Esprit et Espace* care, cu mulţi ani în urmă, făcuse cunoscută lumii *Grand Tour Navette.*

— Ia loc, Jerry, ia loc, îl invită Emile. Aruncă jos ce vezi pe scaunul ăla şi nu-ţi face nici o problemă.

Jerry râse, eliberă un scaun şi se aşeză pe el.

— Aşadar, iată-mă ajuns aici, spuse Emile Lourade cu un zâmbet şi o uşoară ridicare din umeri. E cale lungă de la atelierul de control al calităţii, *n'est-ce pas* ?

— E cale lungă de unde te aflai acum câteva săptămâni, toată lumea numai despre asta vorbeşte, Emile. Ce Dumnezeu ai făcut tu la Strasbourg ?

— Mi-am jucat şansa vieţii, am pus totul la bătaie, spuse Emile mult mai serios. Şi, am câştigat.

— Asta se vede limpede, replică sec Jerry, altfel Labrenne te-ar fi mâncat fript în loc să se îmbolnăvească aşa de subit. Dar ce naiba le-ai putut spune nenorociţilor ăia de politicieni ?

— Că deţin singura modalitate de a-i convinge pe ruşi să aloce mai mulţi bani în bugetul spaţial comun decât vor cheltui pe propriile lor proiecte.

Jerry îşi îndreptă privirea spre reproducerea navetei *Grand Tour*, singura podoabă de pe pereţii biroului noului director al ESA, apoi, cu sufletul plin de elan, se uită din nou la Emile Lourade.

Emile dădu din cap :

— Altceva ce-aş fi putut să le spun ? În ceea ce-i priveşte pe ruşi, Spaceville nu reprezintă decât ceva care le permite să câştige bani fără riscuri financiare, vânzându-ne module de Cosmograd şi învechitele Energia. Ne consideră nebuni fiindcă pompăm în aşa ceva cea mai mare parte a bugetului nostru spaţial şi cu siguranţă că nu urmăresc să obţină pentru ei nici un procentaj din afacere.

Ridică din umeri şi-i adresă lui Jerry un zâmbet dispreţuitor :

— Şi cum am putea noi, nişte cadeţi ai spaţiului, să negăm că au dreptate ? Singurul motiv pentru care specialiştii lor în probleme spaţiale catadicsesc să vorbească despre un buget comun este acela că politicienii din ambele tabere cer ca acest acord să fie încheiat ca parte a târgului privind intrarea sovieticilor în Europa Comună. Problemele spaţiale constituie doar o mică parte din ceva de o importanţă mult mai mare, atât pentru Moscova cât şi pentru Strasbourg, şi dacă afacerea nu se încheie de la sine, cu avantajele şi dezavantajele sale, înainte ca tratatul să fie gata pentru semnat, politicienii îşi vor impune pur şi simplu punctul de vedere asupra ambelor părţi...

— *Politique politicienne*, bombăni Jerry.

Emile Lourade se încruntă.

— Tot aşa gândea şi Armand Labrenne, spuse el. Şi de aceea eu sunt aici şi el nu mai e. Trebuie să învăţăm să vorbim limba politicienilor. Şi mai trebuie să învăţăm să le rezolvăm ecuaţiile.

O schimbare părea să pună stăpânire pe Emile Lourade, sau poate că abia atunci, în sfârşit, Jerry remarca schimbarea care păruse de multă vreme. Pentru că în faţa lui nu se mai afla Emile Lourade, tânărul care-i fusese cândva subaltern, ci directorul Agenţiei Spaţiale Europene.

— Labrenne ceruse ca ruşii să participe cu cincizeci de procente la bugetul spaţial comun, continuă Lourade. Asta ar fi însemnat o reducere semnificativă a părţii ce ne revenea pentru Spaceville. Ruşii au rămas fermi la 25%, cu consecinţa că europenii ar fi fost nevoiţi să achite cea mai mare parte a costurilor legate de programele lor avansate. În câteva săptămâni tratatul va fi gata, iar cei de la Strasbourg pur şi simplu nu vor permite ca acest detaliu minor să întârzie semnarea lui. Şi dacă ruşii stau neclintiţi şi ne obstrucţionează, e pentru că ştiu că până la urmă vor obţine, mai mult sau mai puţin, ceea ce doresc.

Lourade îşi ondulă dispreţuitor buzele.

— Labrenne a fost un fraier dacă a crezut că poate să aştepte liniştit ca ruşii să cedeze ; de la Gromîko şi Vîşinski încoace ăştia sunt făcuţi din piatră...

— Şi asta le-ai spus tu politicienilor de la Strasbourg ?

Lourade încuviinţă din cap :

— Le-am spus că avem nevoie imediat de o nouă momeală pentru negocieri şi că, din fericire, avem una care abia aşteaptă să fie finanţată...

— *Grand Tour Navette.*

Emile Lourade zâmbi.

— GTN va fi ceva pe care ruşii şi-l vor dori cu adevărat, ceva pe care ar putea fi obligaţi să-l finanţeze din plin într-o societate mixtă. Mai mult decât atât, ca parte a unui program comun, proiectul va avea în sfârşit şi o importanţă economică, cum nici pentru noi nu a avut-o vreodată.

— Cum ? exclamă Jerry. Dar tu ai fost întotdeauna de acord.

— ...Că era un program vizionar care reprezenta următorul pas al omenirii în sistemul solar, spuse Lourade cu răceală. Dar pentru ESA important va fi din nou Spaceville, ba chiar într-o măsură şi mai mare. De ce crezi că nu am putut obţine niciodată fonduri pentru navetă ? Pentru că toţi politicienii sunt imbecili ?

— Să știi că uneori mă minunam și eu... spuse Jerry sec.

Lourade oftă :

— Tu, Jerry, ai fost totdeauna un mare naiv, așa e ? Ce să *facem* cu *Grand Tour Navette* ? Avem deja aeronavele Concordski, Icarusul și transportoarele automate, ceea ce ar putea fi considerat un sistem logistic complet și adecvat pentru Spaceville...

— Nu ești zdravăn, Emile ? izbucni Jerry. Cu GTN am putea avea propria noastră bază lunară, să colonizăm Marte, să ajungem la Centura de asteroizi, la Jupiter și la Titan...

— Și cum crezi că vom *plăti* astea după ce ne vom fi îngropat bugetul pe câțiva ani în navetă ? întrebă Emile Lourade. Ce beneficii crezi că am mai putea să obținem la asemenea costuri economice ?

— Nu m-am gândit niciodată la asta... murmură Jerry.

— Ei, să știi că cei de la Strasbourg s-au gândit cu siguranță, în toți acești ani ! spuse Lourade pe un ton aspru. Labrenne nu-a fost niciodată împotriva navetei ca program. Cum ar putea să nu se îndrăgostească de ea cineva căruia îi pasă de viitorul explorării spațiale îndeajuns ca să lucreze în cadrul Agenției ? Dar nici Labrenne, și nimeni altcineva care a înțeles lumea reală, nu a îndrăznit să o prezinte ca un articol de buget pentru că toți *știau* că politicienii nu vor fi de acord.

— Până la tine, Emile. Până acum.

Emile Lourade se rezemă de spătarul scaunului, își prinse mâinile la ceafă și zâmbi, mulțumit de el.

— Nici măcar eu, până când negocierile cu rușii nu au ajuns la acest impas. Atunci mi-am dat seama că un element unificator al celor două programe spațiale ar schimba radical totul. GTN se potrivește perfect cu programul *lor*. Ei au deja o bază științifică pe Lună pe care vor să o transforme într-o veritabilă colonie. Ei au ajuns deja pe Marte și plănuiesc să-și facă o bază permanentă acolo. În plus, visează să ajungă pe Jupiter și vor să facă un studiu preliminar de fezabilitate pentru aducerea de gheață de pe sateliții jovieni, dislocată cu ajutorul unor încărcături explozive nucleare performate, în scopul

terraformizării planetei Marte. Pentru *ei*, acum ies numerele câștigătoare. *Grand Tour Navette* le poate pune la dispoziție sistemul solar.

— *Asta* le-ai spus tu celor de Strasbourg ? exclamă Jerry, simțind cum i se tulbură mintea.

— Bineînțeles. Săptămâna viitoare, Parlamentul european va aproba o alocare suplimentară și *Grand Tour Navette* va deveni un proiect-studiu finanțat oficial și întrucât, mulțumită ție, avem deja rezultatele unui astfel de studiu, negociatorii noștri le vor prezenta rușilor ca fiind zestrea de care dispunem. Și dacă vor fi dornici să încheie căsătoria, și cu siguranță că vor fi, vor trebui să accepte să contribuie cu cel puțin 40% la finanțarea programului spațial comun, altfel GTN rămâne pe planșetele proiectanților. Asta va fi ultima noastră ofertă, lucru pe care ei îl vor înțelege și vor fi nevoiți să-l accepte.

— Iisuse Cristoase, oftă Jerry.

Visul lui de o viață se afla pe punctul de a primi fonduri pentru a se transforma în realitate, atunci de ce această senzație de gol în coșul pieptului ?

Emile se aplecă înainte și îl privi stupefiat.

— Care-i problema, Jerry ? Doar asta am visat cu toții ani de zile !

— Păi, da, dar... dar...

Grand Tour Navette proiectată de el va face accesibil sistemul solar, va ajunge pe Marte, pe Jupiter și pe Saturn, un oraș pe Lună, o colonie pe Marte, era tot ce visase și sperase, pentru asta muncise... dar... dar...

— Și ai de gând să le-o dai toată *lor* ? strigă el.

— *Lor* ? făcu cu inocență Emile.

— Blestemaților de ruși ! exclamă Jerry.

Emile îl cercetă cu privirea îngustată :

— Tu nu citești nici măcar ziarele, Jerry ? *Ei* înseamnă același lucru cu *noi* sau așa va fi în curând. Doar n-o să cărăm cu noi în sistemul solar vechiul și meschinul nostru naționalism șovin ! Vom construi viitorul spațial împreună, ca *europeni* !

— *Noi...* ? repetă Jerry cu încetineală. *Ca europeni* ?

Lourade ridică din umeri :

— Atunci, dacă vrei, ca specie umană, spuse el cu nonșalanță. *Mon Dieu*, Jerry, doar *tu* ai fost cel care ai cre-

zut în acest vis îndeajuns ca să părăseşti America şi să poţi lucra pentru el, aici ! Nu pot să cred că după tot ce ai pătimit, ai să-mi spui că nu vrei să colaborezi acum, când e pe punctul de a se transforma în realitate, numai pentru că ar însemna să împărţim visul nostru cu ruşii ! Nimic nu s-ar fi întâmplat fără ruşi. Eşti *căsătorit* cu o rusoaică ! Vrei să spui că te-ai transformat peste noapte într-un yankeu şovin ?

— Nu... murmură cu tristeţe Jerry. Bineînţeles că nu, Emile, sunt omul tău...

Nu, nimic din ceea ce simţea împotriva ruşilor nu-l făcea să simtă nevoia de a plânge acum, la ceasul lui de triumf. El avea să construiască *Grand Tour Navette*, iar ei aveau să ajungă pe Lună, pe Marte şi pe sateliţii lui Jupiter. Astfel va începe cu adevărat grandioasa aventură.

Această viziune entuziasmantă îi umplu gura cu gustul siropului de ciocolată Hershey, turnat peste îngheţata de ciocolată Häagen-Dazs, amintirea aromelor aducându-i în minte o altă viziune : imaginea granulară a peisajului lunar în mişcare.

Şi auzi glorioasele cuvinte de demult, traversând anii şi acoperind paraziţii electrostatici : „Eagle a aselenizat."

Moment în care realiză că nu pentru el plângea acum în sinea lui.

Pentru întâia oară de când îi părăsise ţărmurile, tocmai în slujba acestei viziuni pe cale să se împlinească acum, Jerry Reed plângea pentru ceea ce fusese cândva America.

— Nu te simţi bine, Jerry ? spuse Emile pe un ton mult mai blând, şi pentru o clipă, directorul ESA redeveni tânărul Emile, cercetându-şi cu îngrijorare prietenească mentorul. Vrei cu adevărat să intri în joc ?

— Bineînţeles că vreau, Emile, spuse Jerry grăbit. „Şi încă într-un fel pe care un european ca tine nu-l poate înţelege", continuă el în gând.

— Perfect, spuse Emile, pur şi simplu nu ar fi fost drept să nu fi şi tu alături de noi. (Şi redeveni directorul ESA, apăsând butonul intercomului şi vorbind cu vioiciune.) Puteţi să-l trimiteţi acum pe Patrice Corneau.

Când Corneau intră în birou, Jerry se ridică să-l salute şi-i dădu voie lui Patrice să-l sărute pe amândoi

obrajii, în stil franţuzesc, un gest neceremonios de care nu se mai simţea stânjenit, cel puţin atunci când venea de la cineva care era mai mult decât o simplă cunoştinţă, aşa cum era desigur cazul cu Patrice Corneau.

Acesta făcuse şi el parte din grupul cadeţilor spaţiului, prima lui însărcinare în cadrul Agenţiei fiind în atelierul de încercări, sub comanda lui Jerry, alături de care lucrase şi în echipa de prototipuri, înainte de a-şi începe ascensiunea rapidă în ierarhie. În zilele acelea fusese un tânăr inginer înalt, greoi şi neglijent îmbrăcat, cu o claie de păr negru şi nepieptănat, purtând tot timpul în buzunarul cămăşii un suport cu pixuri. Acum era adjunct de manager la proiectul Spaceville, părul grizonat era savant coafat şi purta un costum vernil, croit elegant.

— De bună seamă că ai să lucrezi cu noi la *Grand Tour Navette,* nu-i aşa, Jerry ? spuse Patrice după ce se aşezară.

— *Noi ?* făcu Jerry. Te muţi de la Spaceville, Patrice ? Dar credeam că ţinteşti postul de manager de proiect acolo...

Era de-a dreptul mişcat de faptul că Patrice Corneau renunţa la o asemenea perspectivă de avansare ca să lucreze sub conducerea lui la *Grand Tour Navette.*

Corneau privi surprins la Lourade. Directorul îi răspunse cu o privire piezişă şi stânjenită.

— Nu i-ai spus încă Emile ?

— Ce să-mi spună ?

— L-am numit pe Patrice manager de proiect la GTN, Jerry, spuse Emile fără nici un fel de intonaţie.

Cuvintele îl loviră pe Jerry ca un pumn sub centură. Un lung moment rămase încremenit, privind tăcut şi nemişcat în ochii directorului. Emile Lourade îl privi la fel de fix, nelăsând să i se citească nici o emoţie pe faţă.

Timpul părea să se fi oprit în loc, în vreme ce mintea lui Jerry se lupta cu emoţiile. Lourade, spre cinstea lui, nu mai spuse nimic, lăsându-l să-şi revină şi asta, mai mult decât orice altceva, i-a permis în cele din urmă lui Jerry să perceapă realitatea cu luciditate şi să-şi vină în fire înainte de a vorbi :

— Ei bine, cinstit vorbind, nu pot să spun că nu sunt un pic dezamăgit, Emile, spuse el cu un mic zâmbet chinuit. Dar cred că ai dreptate. Sunt un proiectant şi un inginer executant, nu sunt bun de administrator, n-am fost şi nici n-am să fiu vreodată...

Se întoarse către Patrice :

— *Pas problem,* Patrice, spuse el. Ce contează că ţi-am fost cândva şef ? Voi fi fericit să lucrez sub conducerea ta, ca inginer-şef al proiectului, o spun cu toată sinceritatea.

Şi, spunând acestea, întinse mâna.

Şi în vreme ce Patrice i-o strânse cu oarecare şovăială, Jerry constată spre surprinderea sa că, într-adevăr, aşa simţea. De fapt, nici nu i-ar fi plăcut să aibă de a face cu frecuşurile sau să ducă tratative cu subcontractanţii. Să proiecteze aparatura spaţială şi să supervizeze construcţia echipamentelor, asta constituia adevărata lui bucurie.

„Într-un fel, gândi Jerry, ar trebui să-l compătimesc pe Patrice. El o să aibă de furcă cu toată mizeria, iar mie o să-mi rămână partea distractivă."

— Mă tem că nu, Jerry, spuse Emlie cu tristeţe.

— *Cum ?*

— Mă tem că nu pot să-ţi ofer nici postul de inginer-şef de proiect, spuse directorul ESA, ocolindu-i privirea. Trebuie să înţelegi poziţia mea...

— *Eu* trebuie să înţeleg poziţia ta, fir-ar să fie ! ? ţipă Jerry.

— Mă tem că nici eu nu înţeleg, Emile, interveni Patrice. Dacă crezi că mi-ar fi dificil să lucrez cu Jerry, te înşeli amarnic, eu *vreau* să fie inginerul meu şef, el este singura variantă logică.

— Nu se poate, replică Emile Lourade.

— De ce mama naibii nu ?

— Din două motive, Patrice. Primul şi cel mai important este că ruşii nu vor accepta în ruptul capului ca Jerry să ocupe o poziţie atât de importantă în cadrul proiectului. Nici un *american,* renegat sau nu, şi în special unul a cărui... lipsă de seriozitate politică a fost demonstrată atunci când a trădat în favoarea noastră tehnologia americană a rampelor satelit.

— Ticălos ce eşti ! urlă Jerry.

— *C'est la merde*, Emile, spuse Patrice.

— *La merde peut-être*, spuse Emile săltând din umeri, dar ăsta e aspectul politic al situaţiei, şi sunt obligat să ţin cont de el. Şi mai e ceva : nu încape nici o îndoială că vor dori ca acest post să fie ocupat de un rus.

Corneau îşi făcu gura pungă, se încruntă şi dădu din cap.

— Bineînţeles, spuse el.

Parcă fără voia lui, Jerry se ridică în picioare şi începu să zbiere, mai furios decât fusese vreodată în viaţa lui.

— Unde mama dracului ar fi fost acest proiect fără mine ? Unde aî fi fost *tu*, fără mine, Emile ? Dacă n-ai fi avut la îndemână proiectul *meu* ca să-l vinzi căcănarilor ăia de ruşi, în primul rând că n-ai mai fi stat pe acest scaun ! Îmi provoci greaţă ! Erai prietenul meu, Emile ! Cum ai reuşit să te transformi într-un asemenea gunoi ?

Patrice Corneau părea înfricoşat de această ieşire, se ghemuise în scaun cu sprâncenele ridicate şi cu ochii cât cepele. Dar directorul ESA suportă totul în tăcere, aşteptând ca Jerry să termine înainte de a-i răspunde. Şi când o făcu, vocea îi era liniştită, fără umbră de supărare sau de reproş.

— Ai avut un vis, Jerry, un vis minunat şi l-ai împărtăşit cu mine, cu Patrice şi cu mulţi alţii ca noi. Pentru asta a trebuit să-ţi părăseşti ţara şi să suferi aici, în mod cu totul nedrept, umilinţe şi discriminare, şi un anume dispreţ, tocmai pentru că ai făcuî ceea ce trebuia să faci. Acesta a fost preţul pe care a trebui să-l plăteşti *tu*...

Emile Lourade săltă din umeri.

— Iar acesta e preţul pe care trebuie să-l plătesc *eu*, ca să transform în sfârşit acest vis în realitate, continuă el. A trebuit să-mi trădez un vechi prieten, căruia îi datorez cu adevărat mult, trebuie să îndur ura ta şi propriul meu dezgust. Pentru ca *Grand Tour Navette* să devină realitate, trebuie să comit o mare nedreptate împotriva unui prieten vechi, pe care îl admir din adâncul sufletului. Îţi cer să mă ierţi, Jerry, ştiind că nu am dreptul să o fac dar totodată ştiind că, ţinând cont de lucrurile în care credem amândoi, fac ceea ce trebuie. E singura posibilitate. Şi ştii şi tu asta, nu-i aşa ?

Jerry se prăbuși în scaun, complet vlăguit. Îi dispăruse și furia. Pentru că, bineînțeles, Emile avea dreptate. Dacă sovieticii nu-l pot înghiți ca inginer-șef de proiect, atunci Emile nu ar fi obținut altceva decât îngroparea proiectului, dacă ar fi insistat să-l numească totuși.

— Da, Emile, știu, spuse el obosit. În locul tău și eu aș fi făcut același lucru dezgustător.

— Ah, dar asta e de-a dreptul intolerabil ! interveni Patrice Corneau. Avem nevoie de Jerry la acest proiect. Trebuie să-l am în echipa mea și dracu să-i ia de ruși !

— Sunt întru totul de acord, spuse Emile Lourade.

— *Ești de acord ?* făcu Jerry.

— Am să-ți fac o propunere, Jerry, propunere pe care am vrut tot timpul să ți-o fac, dar am fost sigur că ai s-o refuzi înainte... înainte ca circumstanțele nefericite să fie lămurite...

— Și anume ?

— Aș putea să te numesc în postul de „consultant în proiectarea sistemului de manevrare", în cadrul proiectului...

— „Consultant în proiectarea sistemului de manevrare" ? ! repetă Jerry. Ce dracu mai e și asta ?

— O ficțiune utilă, spuse Emile Lourade. Ceva la care rușii nu vor avea ce obiecta.

— Adică ar trebui să accept o retrogradare din postul de inginer-șef al proiectului transportorului în acela de... *consultant în proiectarea sistemului de manevrare* la GTN? spuse Jerry cu amărăciune. Am o soție și doi copii, plus o ipotecă, Emile...

— Te promovez în același timp ca inginer principal.

— Inginer principal ? N-am mai auzit de așa ceva. Ce naiba e asta ?

Emile zâmbi ușor :

— Ceva inventat de mine ca să-ți pot ridica salariul la nivelul unuia de manager de proiect. În fond, *sunt* director și pot să fac măcar atâta lucru pentru un vechi prieten.

— Și mă rog, ce ar trebui să facă un astfel de „consultant" ?

Zâmbetul lui Emile se lărgi :

— Tot ceea ce îi cere managerul proiectului, desigur.

— *Génial*, Emile, exclamă Patrice Corneau.

— Ia stați un pic să lămurim lucrurile, spuse Jerry rar. Vă să zică, ce vrei tu să spui pe bune e că voi avea un salariu de manager de proiect și o însărcinare oarecum similară cu cea de proiectant-șef, ascunsă după acest titlu de bal-mascat ?

— Ceva de genul ăsta, spuse Emile.

— Și asta în vreme ce nu știu ce nenorocit de rus se va împrumuta cu renumele și onorurile... ?

Emile ridică din umeri :

— Așa este, Jerry, e tot ce-am putut face în condițiile date.

— Urâtă treabă, băigui Jerry.

— Putea fi și mai rău, observă Patrice.

Emile se ridică de la birou și traversă cu pași apăsați biroul, oprindu-se sub reproducerea înrămată a viziunii artistice a navetei *Grand Tour*, ilustrația interviului pe care el însuși îl convinsese pe Jerry, cu ani în urmă, să-l dea, pe vremea când Emile era un foarte tânăr inginer și întreg proiectul nu era nimic mai mult decât un vis imposibil.

— Îți amintești, Jerry ? Îți amintești de vremea când nu eram decât niște cadeți ai spațiului zvăpăiați iar *Grand Tour Navettte* era doar visul tău ? Ei bine, cu sau fără tine, acum va deveni realitate. Totul se reduce la întrebarea ce contează cu adevărat, soarta visătorului sau visul însuși ?

Jerry Reed rămăsese cu privirea fixată pe întruchiparea artistică a visului căruia îi dedicase toți acești ani. Și încă o dată își simți gura inundată de gustul siropului de ciocolată peste înghețata de ciocolată, un gust amar și dulce în același timp. Iar vocea lui Rob Post se auzea vorbindu-i de dincolo de ani : „Vei trăi în epoca de aur a explorărilor spațiale, puștiule. Numai de tine depinde să te numeri printre cei care vor transforma în realitate toate aceste visuri."

Ai putea păși pe apă. Va trebui să renunți la toate pentru asta, dar ai putea păși pe apă.

Jerry oftă, apoi ridică din umeri.

— Sunt al tău, Emile, spuse el în sfârșit. Și cred că ai știut-o tot timpul.

Directorul Agenției Spațiale Europene îl privi cu lacrimi adevărate în ochi și încuviință din cap :

— Da, bătrâne, am știut.

BIBLIE PENTRU BARNARZI

Reverendul Ike Ackeman a anunţat astăzi că, în urma consultărilor cu alţi prelaţi evanghelici, s-a hotărât înfiinţarea unei corporaţii non-profit cu profil neconfesional având ca scop colectarea de fonduri pentru transmiterea Bibliei către Steaua lui Barnard.

„Dacă există cu adevărat fiinţe inteligente pe cea de-a patra planetă, ele sunt în aceeaşi măsură ca şi noi copiii Domnului, care au nevoie să li se salveze sufletul" — a declarat domnia sa. „Dacă ruşii sunt în stare să le trimită mesajul, atunci putem şi noi să le spunem nu numai «suntem aici» ci şi «aici a fost Iisus Cristos, ascultaţi Vestea Minunată şi bucuraţi-vă de Dumnezeu.»"

— *Valley News*

X

Era roasă pe la manşete de atâta purtat, tivul fusese refăcut la subsuori de două ori, fermoarul original trebuise înlocuit dar, cu toate acestea, geaca din satin în culorile alb-albastru ale echipei Los Angeles Dodgers, dăruită de tatăl său la a şaisprezecea aniversare, rămăsese comoara cea mai preţioasă a lui Robert Reed. O purta în zilele toride ale verii, o purta în toiul iernii, peste puloverele groase, o purta când ploua, în ciuda tachinărilor Franiei şi a rugăminţilor fierbinţi ale mamei sale, şi o purta şi la şcoală, chiar dacă asta-i atrăsese porecla de „gringo".

O iubea aşa cum îl iubea şi pe tatăl său, căci fusese comandată tocmai din îndepărtata Californie. Mai ales că pe piept, în stânga, brodat artistic cu alb şi imitând stilul emblemei echipei de pe spate, se afla numele „Bob".

Dintotdeauna, Robert Red a vrut să i se spună Bob. Numai că un astfel de sunet nu putea fi pronunţat cu uşurinţă de limba unui francez şi, în plus, mai era şi un nume agresiv de gringo, la fel de rău ca Joe, Tex sau Al, aşa că profesorii săi continuau să-i franţuzească numele întreg, pronunţându-l „Robaire", aşa cum făceau şi colegii de şcoală, ori de câte ori voiau să-l zădărască, ştiind că nu suporta.

Maică-sa îi zicea tot „Robaire“ când îi vorbea în franceză, ceea ce se întâmpla de obicei când era supărată pe el. Prietenii pe care îi avea îl strigau „Bob-bii“, ceea ce reprezenta drumul minimei rezistenţe lingvistice pentru cerul gurii unui francez. Tot aşa îi spunea şi Frania, dar avea un stil de a pune un accent plângăreţ pe a doua silabă, chiar şi în engleză, atunci când voia să-l necăjească. Chiar el îşi spunea în sinea lui Bobby, când nu era atent la ce se gândea.

Numai de la tatăl său primea câte un „Bob“ sănătos, american. Numai tata înţelesese ce însemna asta pentru el. Căci numai el putea să înţeleagă ce nasol era să fii american în Europa Comună.

America devenise un obiect de dispreţ în Europa cu mult înainte ca Bobby să fi crescut destul ca să înţeleagă de ce. Tata a încercat să-i explice cum a putut mai bine, când Bobby a început să-şi dea seama că era ceva aparte în ceea ce-l privea, ceva care-i făcea pe copiii cărora nu le făcuse nici un rău, uneori copii pe care nici nu-i cunoştea, să-l urască, să-l sâcâie şi să-i strige vorbe urâte.

— Tu eşti gringo, tăticule ?

— Sunt american, Bob. „Gringo“ este o vorbă de ocară cu care oamenii ne numesc când nu le place de noi, aşa cum şi noi obişnuim să-i numim pe alţii „niggers“ [1], „spicks“ [2], sau „frogs“ [3]. Oamenii civilizaţi nu folosesc astfel de cuvinte.

— Eu sunt american ?

— Nu tocmai, Bob, dar când vei fi îndeajuns de matur ca să hotărăşti pentru tine, ai să poţi fi, dacă vei dori.

— Este rău să fii american ?

— Nu, Bob, nu e rău să fii american, după cum nu e rău să fii nici francez, sau rus, dar...

— Atunci de ce nu-i suferă lumea pe americani ?

Pe chipul tatei s-a aşternut o expresie stranie, îndepărtată.

— Pentru că... pentru că uneori, Statele Unite ale Americii fac lucruri rele, Bob.

— Celelalte ţări fac şi ele lucruri rele ?

---

[1] Apelativ peiorativ pentru negri (n.tr.)

[2] Nume dat de americani hispano-americanilor (în special mexicani) (n.tr.)

[3] „Broscari“, apelativ peiorativ dat francezilor (n.tr.)

— O, da, celelalte țări au făcut lucruri cu adevărat rele, mult mai rele decât cele făcute de America, mult, mult mai rele...

— Atunci de ce lumea nu le urăște și pe ele, așa cum ne urăște pe noi ?

Tata l-a privit tare ciudat și, preț de câteva clipe, nu i-a răspuns.

— Asta e o întrebare a naibii de isteață, Bob, și aș fi vrut să am un răspuns deștept la ea, spuse el în cele din urmă.

După care ochii i s-au umplut de lacrimi, părând că e gata-gata să izbucnească în plâns.

— Cândva toți au iubit America, a continuat el. America a salvat Europa de niște oameni foarte răi. America i-a iertat pe dușmanii ei și a reconstruit țările distruse, pe cheltuiala ei. Și tot americanii au făcut lucrul cel mai minunat, Bob. Noi am fost primii oameni care am ajuns pe Lună. Eram iubiți și admirați, eram lumina călăuzitoare a lumii...

Tata s-a frecat la ochi înainte de a vorbi din nou.

— Și deodată... deodată ceva s-a petrecut cu America și... America a încetat să mai realizeze toate aceste lucruri minunate și... a început să facă lucrurile rele... poate nu mai rele decât alte țări, dar... nu știu, Bob, nu mă prea pricep la chestiile astea. Este ca și cum... ca atunci când toată lumea îl iubește pe Père Noël și dacă de Crăciun, în loc să ne aducă daruri, s-ar îmbăta și ar începe să cerșească bani pe străzi... ei bine, asta ar fi mai rău decât dacă ar face-o altcineva, nu crezi ?

— Nu înțeleg, tăticule...

Iar tata a ridicat din umeri și a oftat din rărunchi, spunând :

— Nici eu, copile, nici eu...

Când era mic, tata obișnuia să-i cumpere mereu modele de nave spațiale americane clasice, astfel că, într-un colț al camerei sale se afla un muzeu prăfuit și uitat, în care zăceau de-a valma Apollo, Saturn V, Eagle, naveta Columbia și toate celelalte. Bobby nu se dăduse niciodată în vânt după ele, dar își iubea tatăl și, când avea zece ani, și-a luat din pușculiță tot ce economisise din banii de buzunar și i-a cumpărat tatei de ziua lui un mo-

del îngrijit lucrat al bombardierului supersonic Terminator, făcut numai din metal, cu tren de aterizare escamotabil, aripi rabatabile şi chiar cu proiectile minuţios reproduse şi care erau lansate de un resort dacă apăsai pe carlingă.

Pe Bobby l-a podidit plânsul când tata a despachetat cadoul şi a început să înjure.

— Nu-ţi place... ? hohoti el.

Tata l-a luat în braţe şi i-a şters lacrimile.

— E un model minunat, Bob, iar blestemăţia după care a fost reprodus este şi ea o maşinărie minunată, trebuie să recunoaştem asta. Şi te iubesc tare mult că mi l-ai cumpărat. Dar... dar poate că acum eşti destul de mare ca să înţelegi... ce fac eu şi de ce mă aflu aici, ca şi de ce m-am supărat când ţi-am văzut cadoul...

Şi tata i-a spus. Despre cum i-a urmărit la televizor, când era mic copil, pe primii oameni ajunşi pe Lună, pe *americanii* care au ajuns pe Lună. Despre unchiul Rob. Despre dezastrul numit Challenger. Şi despre Battlestar America, care a transformat minunata ţară în ceva rău. Despre cum ar fi putut Terminator să devină un *adevărat* avion spaţial, precum Concordski, în loc să ajungă o armă. Despre cum a trebuit el să se mulţe în Franţa ca să poată lucra la adevărata aparatură spaţială, ca şi despre ideea grozavă pe care a avut-o în legătură cu un avion spaţial şi la care nu-l lăsau să lucreze pentru că era american.

Printre cele spuse era o mulţime de lucruri pe care Bobby, băieţelul de zece ani, nu le-a priceput, dar inima lui crudă a înţeles că era important.

Cândva americanii au fost poporul cel mai mare de pe Pământ şi au realizat un lucru minunat, iar tati a încercat să ajute America să facă lucruri şi mai minunate. Apoi ceva sau cineva numit Challenger sau Battlestar America a tras pe sfoară America şi aceasta a început să facă lucruri rele, lucruri care l-au rănit pe tati atât de mult că a trebuit să părăsească America pentru a-şi putea face munca, aşa că a ajuns în Franţa să construiască nave spaţiale, numai că nici aici nu-l lăsau s-o facă, fiindcă îl urau pe tati deoarece era american.

Când tati a terminat de povestit, Bobby l-a îmbrăţişat cu căldură.

— Şi eu urăsc America, tăticule ! a declarat Jerry. America e rea. De ce nu ne facem francezi ? Sau... sau să ne facem ruşi, aşa cum e mami ?

— Nu, Bob, a spus tati cu fermitate, nu trebuie să urăşti America. Să nu uiţi niciodată că, odată, să fii american era ceva cu totul deosebit. Noi am fost primele fiinţe umane care am pus piciorul pe un alt astru şi nimeni, *niciodată*, nu ne poate lua asta. *Noi* suntem adevăraţii americani, tu şi cu mine, copile. Şi dacă vom uita asta, ticăloşii care au ucis visul vor învinge din nou.

De atunci, tata a început să-i dea să citească vechi romane SF americane, să solicite ilustrate despre baseball din America şi i-a cumpărat o minge, o mănuşă şi o bâtă de baseball. I-a făcut abonamente la reviste de sport americane şi i-a adus discuri cu filme americane de demult. I-a cumpărat pentru computerul său un disc conţinând „Enciclopedia americană video" şi programe cu jocuri de baseball şi fotbal american. Precum şi un extraordinar atlas-software al Statelor Unite cu care puteai vizualiza aproape orice punct din America prin simpla manevrare a unui *mouse*. [1]

Astfel, camera lui Bobby s-a umplut cu materiale despre America, cu o hartă de perete a Statelor Unite, cu o carpetă înfăţişând Statuia Libertăţii şi o cuvertură cu drapelul american, cu teancuri neorânduite de reviste americane de sport şi cărţi vechi de benzi desenate, cu mini-modele clasice de Cadillaq şi Buick, cu mici elemente decorative Harley, până în momentul în care maică-sa a început să se certe cu tata din această cauză.

I-a auzit discutând despre asta o dată, când avea treisprezece ani.

— Este nefiresc, Jerry, l-ai făcut să trăiască într-un soi de Americă fantezistă, care-şi are sursa în propria-ţi adolescenţă, depăşită de mai bine de douăzeci de ani, o Americă ce nici măcar nu e existat vreodată.

— Este dreptul lui legitim, Sonia, şi apoi, ce ai de zis despre toate rusismele în care Frania stă tot timpul cufundată ?

[1] Dispozitiv electronic complementar tastaturii unui calculator personal, care permite accesul rapid în orice punct de pe ecran (n.tr.)

— Alea sunt cărți, reviste și discuri care o învață realmente ceva, nu și-a umplut camera cu kitsch-uri obsesive de cultură pop rusească. Poate că mintea lui e prea plină de chestiile astea ca să mai poată scăpa de obsesie, dar dacă e sortit să fie obsedat de America, măcar lasă-mă să-i dau niște lucruri care să-i ofere o perspectivă istorică despre Statele Unite, în loc de adunătura aia de vechituri, de „golden oldies" [1], cum le-ai numit chiar tu, acum douăzeci de ani.

— Numai să nu conțină propagandă anti-americană !

— Ei haide, Jerry, ce naiba !

Așa încât mama rusoaică a lui Bobby a început să-i dea să citească materiale despre Statele Unite și chiar dacă nici unul nu făcea propagandă anti-americană, nici nu semănau cu fanteziile înverșunat antieuropene emanate de *Festung Amerika* în acele zile. Printre ele se aflau romane de Twain, Melville, Salinger, Kerouac, Mailer și Robert Penn Warren. Biografii ale lui Lincoln, FDR [2], Malcolm X, Martin Luther-King, Jr. și Eugene V. Debs. Cărți istorice scrise de Toqueville, Halberstam și Rattray. Tratate de Jefferson și Paine. Discuri cu vechi filme americane, precum, *Abe Lincoln in Illinois, PT-109, All the President's Men* și *Born on the Fourth of Jully* [3].

După ce le-a digerat pe toate, Bobby a început să caute singur, descoperind astfel : *Naked Lunch, Electric Kool-Aid Acid Test, I Reach for the Stars, Profites in Courage, Bug Jack Barron, Less Than Zero* [4] precum și tot ce a mai putut găsi prin prăvăliile cu cărți englezești vechi. Dezgropă benzi antice cu *Easy Rider, Candy, Dr. Strangelove, American Graffiti* și *Beach Blanket Bingo.* [5] Adună numere vechi și prăfuite din *Time, Playboy* și *Rolling Stone.*

Astfel, Bobby a crescut mare cu un ciudat montaj de imagini ale Americii văzute de departe, compus din vi-

---

[1] (Obiecte) vechi și prețioase (n.tr.)

[2] Franklin Delano Roosevelt (1882—1945) — al treizeci și doilea președinte al Statelor Unite, între anii 1933—1945. (n.tr.)

[3] Filme inspirate din istoria politică a Statelor Unite. (n.tr.)

[4] Cărți din literatura anglo-americană contemporană, dintre care *Bug Jack Barron* aparține chiar lui N. Spinrad, având ca subiect politica prezidențială și puterea televiziunii. (n.tr.)

[5] Filme americane inspirate din viața americană post-belică. (n.tr.)

ziunea tatălui său despre o Americă ce avusese o vârstă de aur în care îi adusese pe oameni pe Lună şi pe care apoi a trădat-o pentru o nefericită opţiune militară în materie de tehnologie, lista de lecturi a mamei sale, cele învăţate în şcolile franţuzeşti şi rezultatele întâmplătoare ale căutărilor sale de şoarece de bibliotecă.

Cam pe la cincisprezece ani avea impresia că pricepuse cam cum stau lucrurile.

Într-adevăr, America fusese cândva farul întregii omeniri. Ea a dat acestei lumi democraţia, tehnologia industrială modernă, telefonul, avionul, cinematografia, fonograful, jazzul şi rock'n'roll-ul. A participat la un război îngrozitor pentru a salva Europa de naziști. După război a reconstruit Japonia şi Europa de Vest cu propriii ei bani şi a apărat ţările ruinate de Rusia stalinistă, cu propriile ei trupe şi bombe atomice. Fără America nu ar fi existat acum o Europă Comună şi poate că nici Gorbaciov şi Primăvara rusească. Să fii american fusese cândva o stare de spirit măreaţă, minunată şi plină de mândrie. Oamenii din lumea întreagă au iubit America şi nu fără motive temeinice.

Dar totul a început să alunece pe o pantă descendentă de când CIA l-a asasinat pe John F. Kennedy.

Kennedy a fost părintele programului spaţial american. A promis că va face astfel ca un american să pună piciorul pe Lună înainte de 1970 şi aşa a fost. Numai că acesta a fost totodată şi ultimul lucru măreţ înfăptuit de America.

CIA, Pentagonul şi Complexul Militaro-Industrial îl urau pe Kennedy. CIA era implicată în afacerile cu droguri din Asia de Sud-Est. Pentagonul era supărat deoarece Kennedy nu-i lăsa să invadeze Cuba, iar Complexul voia să câştige cât mai mulţi bani din vânzările de armament, aşa încât toţi erau interesaţi ca micul război din Vietnam să se transforme într-unul de mari proporţii, care să dureze cât mai mult. Ei ştiau că JFK nu va permite una ca asta, că el ar fi vrut în schimb să cheltuiască banii pe o staţie orbitală, o colonie pe Lună şi o expediţie pe Marte, motiv pentru care l-au asasinat.

Aşa încât au avut războiul lor cel lung şi profitabil, numai că o generaţie de americani care pe atunci nu erau

cu mult mai vârstnici decât Bobby acum, a putut să vadă dincolo de propaganda naţionalistă, ascultând cântecele de rock'n'roll care le spuneau cu totul altceva. Aceşti tineri au refuzat să lupte, au organizat marşuri împotriva războiului, iar în 1968 l-au scos pe Lyndon Johnson din Casa Albă. În acelaşi an ar fi sfârşit cu războiul, ar fi salvat economia şi prestigiul Americii, alegându-l pe fratele lui JFK, Bobby, numai că nici pe acesta nu l-a agreat Complexul Militaro-Industrial, aşa că, prin urmare, l-au ucis şi pe Bobby.

Hippiştii au încercat să declanşeze o revoluţie în Chicago, Universitatea Kent şi la Woodstock. Militarii au înnăbuşit-o cu uşurinţă, dar asta i-a făcut pe oameni îndeajuns de paranoici ca să-l aleagă pe Richard Nixon, cel mai paranoic dintre toţi, căruia nu i-a lipsit mult să se transforme în dictator.

Războiul s-a sfârşit abia după debarcarea lui Nixon, dar la acea dată America era falită şi nu mai constituia farul omenirii, iar tot ce mai rămăsese din Programul spaţial era naveta. Şi atunci, deoarece ayatolahul Khomeini voia să distrugă Statele Unite din punct de vedere economic, a reţinut ostateci americani pe toată durata campaniei electorale în timp ce Jimmy Carter era torturat şi umilit la televiziune, astfel încât Complexul Militaro-Industrial a reuşit să-şi impună din nou propriul preşedinte, un actor profesionist pe nume Ronald Reagan, care era *tare* de tot la televiziune.

Reagan a acţionat cum i-au impus cei care l-au propulsat. Chiar dacă războiul din Vietnam se sfârşise şi nu a mai putut să înceapă un altul, tot a aranjat să fie cumpărate o mulţime de arme costisitoare, dar pentru că ţara rămăsese lefteră după Vietnam, a fost nevoit să împrumute în acest scop sume uriaşe de bani şi să ucidă programul spaţial civil, şi ăsta era motivul pentru care economia americană era şi acum la pământ, după atâţia ani, încât nimeni nu mai ştia cum s-o repună pe picioare fără vreun război pe undeva, şi totodată motivul pentru care tata emigrase în Europa Comună, ca să lucreze pentru ESA.

Între timp s-a constituit Europa Comună, iar America s-a pomenit exclusă de la cea mai mare piaţă a lu-

mii şi a trebuit să-şi devalorizeze încontinuu dolarul ca să le taie macaroana creditorilor europeni şi totodată să se implice în Războiul Etern din America Latină, ca să-şi menţină cât de cât economia ruinată pe linia de plutire.

Iar acum, când Uniunea Sovietică vorbea despre intrarea în Europa Comună, Statele Unite încercau să se pună de-a curmezişul, ameninţând că preferă să-şi anuleze datoriile externe faţă de Europa decât să-i îmbogăţească pe cei care au vândut democraţia comuniştilor.

Iată de ce tatăl său nu putea lucra la navele lui spaţiale şi de ce *el* însuşi trebuia să suporte toate şicanele din partea copiilor de francezi adevăraţi, pur şi simplu pentru că era un *gringo* şi din perspectiva adolescentului de cincisprezece ani, Robert Reed, era greu să-i condamni.

A fost anul în care Bobby a traversat o scurtă fază antiamericană. A început să-şi spună „Robaire" şi să vorbească numai în franceză, chiar şi cu tatăl său. A încercat să înveţe fotbalul european. Iar când Statele Unite au invadat din nou Panama, a participat chiar şi la o demonstraţie antiamericană.

Când Bobby s-a întors acasă de la acea demonstraţie şi a încercat să monopolizeze cina cu nesfârşite şi incoerente tirade antiamericane, pentru tatăl său se umpluse paharul, aşa că l-a reţinut pe Bobby, după masă, pentru o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

— Uite ce e, Bob...

— *Robaire ! Et en français !*

Tata l-a apucat violent de umăr şi l-a scuturat.

— *Suntem americani,* fir-ar să fie, Bob ! a spus el mai supărat ca niciodată — şi să fiu al dracului dacă nu vom purta această discuţie ca nişte americani, *în engleză !*

— Eu m-am născut în Franţa, i-a răspuns Bobby ursuz. Când voi împlini optsprezece ani, am să cer un paşaport pentru Europa Comună şi cetăţenia franceză !

— Uite ce e, Bob, nu sunt prea tare în şmecheriile astea politice, i-a spus tata pe un ton mult mai blând. Dar... lasă-mă să-ţi arăt ceva...

Şi l-a condus pe Bobby până în camera lui.

În ciuda fazei sale antiamericane de atunci, Bobby nu-şi dăduse osteneala să-şi rearanjeze camera. Toate rămăseseră la locul lor — carpeta cu Statuia Libertăţii, cuvertura cu drapelul american, teancurile de *Rolling Stone* şi *Playboy,* cărţile, imensa colecţie de poze de baseball, până şi marea hartă de perete a Statelor Unite, pe care fuseseră însemnate oraşele cu echipe de baseball în liga principală, bazele de rachete de pe Cape Canaveral şi Vanderberg, trasee ale unor călătorii imaginare de-a lungul reţelei de şosele, simbolul păcii desenat peste San Francisco, Chicago, Woodstock şi Kent, Ohio.

— Cum se face, Bob, că nu te-ai descotorosit de toate chestiile astea până acum ? l-a întrebat tata.

Bobby a şăltat din umeri :

— *Je ne sais pas...*

— Am să-ţi spun eu de ce, fiule. Pentru că ai început să aduni tot ce-i aici şi să le faci să-ţi pătrundă în viaţă încă de pe când erai mic copil. Este... este o machetă, asemenea rachetomodelelor, dar care reprezintă ceea ce este în mintea ta, şi care nu ţi-a venit tot dintr-o dată, ca un set complet de modelism, ci l-ai reconstituit din piese disparate. Este America din tine, Bob. Battlestar America, invaziile din Panama, Peru şi Columbia, devalorizarea dolarului, ce ne-a făcut Pentagonul mie şi lui Rob Post, Vietnamul, testele urologice, anularea datoriilor, şantajul economic, toate rahaturile astea sunt numai *politique politicienne,* şi găsesc că ai dreptate să le urăşti...

Tata s-a oprit şi a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să cuprindă întreaga cameră.

— Dar să nu începi să urăşti *asta,* Bob ! a adăugat el cu tărie. Să nu urăşti Proiectul Apollo şi High Sierras, nu urî Los Angeles Dodgers şi Statuia Libertăţii, să nu urăşti Boston şi Highway One, Mardi Gras [1], pădurile de sequoia şi Mulholland [2] Drive, pe Donald Duck, să nu ajungi să urăşti trei sute de milioane de năpăstuiţi care au în minte tot aceleaşi lucruri ca şi tine. Aceasta e adevărata Ame-

[1] Lăsata Secului, sărbătorită prin serbări şi carnavaluri (n.tr.)

[2] Nilliam Mulhollond, considerat „ctitorul" oraşului Los Angeles, cel care, în 1913, a inaugurat apeductul lung de 375 kilometri, asigurând apa necesară dezvoltării tânărului oraş, adusă de la râul Owens (n.tr.)

rică, Bob, şi dacă vei începe s-o urăşti, ai să ajungi să te urăşti *pe tine* însuţi.

Tonul pasionat al tatei s-a domolit, L-a privit pe Bobby drept în ochi, cu o expresie mult mai blândă, tristă, pierdută şi uşor confuză.

— Nu sunt prea tare în chestiile astea, Bob, spuse el cu o uşoară ridicare din umeri. Înţelegi ce-ţi spun, copilul meu ?

— Da, tată, s-a pomenit Bobby spunând. Sunt convins că da.

Şi într-adevăr, a înţeles. Din acel moment, America a încetat să mai fie pentru el o versiune minunată şi deformată de timp, în stil Disneyland, pe care nu o văzuse de fapt niciodată, şi nici reaua şi paranoica *Festung Amerika* din mass-media franceză. Nu era nici una, nici alta, dar era într-un anumit sens o combinaţie a celor două versiuni.

Era un *mister,* şi Bobby a realizat din acel moment că acel mister exista în el însuşi. Şi tot din acel moment a înţeles că trebuia să plece în America pentru a-l dezlega, pentru liniştea lui. Pentru că, într-o anumită măsură, era misterul propriului său eu şi ştia că nu va afla niciodată cine era *el* cu adevărat şi nici măcar ce voia să devină, până când misterul din sinea lui nu avea să se confrunte cu reflexia lui de pe ţărmul american.

Aşa a început campania lui pentru a fi lăsat să meargă la colegiu în America. Dorinţa şi-a anunţat-o la cină, trei săptămâni mai târziu. Frania a rânjit batjocoritor, bineînţeles, dar Frania reacţiona la fel la orice ar fi făcut sau ar fi vrut el să facă. Mama s-a arătat neutră, neluând-o prea în serios atunci. Doar tata a încuviinţat din cap, în semn de înţelegere.

— Am auzit că Berkeley, UCLA şi Cal Tech au rămas încă şcoli destul de bune, a spus el.

— Doar nu vorbeşti serios, Jerry...

— Şi ce-ai să studiezi în America, Bob-bii ? a rostit Frania pe un ton tânguitor. Baseball ?

— Şi tu ce-ai să studiezi în Rusia, cap sec, să cânţi serenade la flaut de piele, în imponderabilitate ?

— *Robert !*

Eu voi deveni cosmonaut ! Tu ce-ai să ajungi în America, un şantajist imperialist sau ai să le serveşti drept supliment de carne de tun ?

— *Frania !*

Şi au ţinut-o tot aşa. Frania îl tachina fără milă, mama încerca să nu-l ia în serios, dar Bobby a ţinut-o pe a lui, iar tata l-a încurajat, şi chiar şi rezultatele la învăţătură ale lui Bobby s-au ameliorat. În fine, la a şaisprezecea aniversare, tata i-a făcut cadou geaca în culorile echipei Dodgers.

„O să ai nevoie de ea când ai să te duci la primul meci pe stadionul Dodgers," scria pe bileţelul ce însoţea cadoul.

De atunci, geaca Dodgers a reprezentat emblema şi steagul lui de luptă şi tot de când a îmbrăcat-o pentru prima dată confruntarea a devenit serioasă, transformându-se treptat într-un conflict deschis între părinţii săi.

— Nu-l putem lăsa pe fiul nostru să-şi compromită educaţia de colegiu în cine ştie ce şcoală obscură din Statele Unite, declara răspicat mama.

— În schimb o să-i dăm voie fiicei noastre să studieze în Uniunea Sovietică, a ripostat tata, căci Frania luase deja în serios problema şcolii de cosmonauţi.

— Asta e cu totul altceva !

— Şi de ce mă rog ?

— Estè *Iuri Gagarin,* o şcoală foarte prestigioasă !

— Adică e o şcoală *rusească,* recunoaşte că asta ai vrut să spui de fapt !

— Chiar vrei ca fiul tău să capete o educaţie de mâna a treia ?

— Cu alte cuvinte, într-o *ţară* de mâna a treia, nu, Sonia ?

— Tu ai spus-o, nu eu !

— Da, dar tu ai gândit-o !

— Şi ce, nu-i adevărat ?

— De unde ştii tu, Sonia, doar n-ai fost niciodată în Statele Unite ? !

— Dar nici tu nu ai mai fost de aproape douăzeci de ani.

— Prin urmare, nici unul dintre noi nu poate să-i spună care-i treaba cu America asta. Tocmai de aceea are dreptul să meargă să vadă cu ochii lui.

Aşa se desfăşurau ostilităţile, deja de doi ani, nici unul dintre ei nefiind dispus să cedeze, dar acum, că Frania era ca şi intrată la Şcoala de Cosmonauţi, Bobby devenise încrezător în victorie.

Şi asta pentru că Frania avea nevoie de semnătura tatei pe dosarul de înscriere şi Bobby îl convinsese demult, sau cel puţin aşa spera, să nu semneze până când mama nu-şi dădea consimţământul ca el să meargă la colegiu în America. La urma urmei, aşa era cinstit, nu ?

Iar în dimineaţa cu pricina, când a cercetat cutia poştală, a văzut că sosise un plic mare pentru Frania de la Academia Spaţială Iuri Gagarin, din Uniunea Sovietică, şi asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

Aşa cum o ştia, vai, ca pe propriul buzunar, pe sora lui mai mare, Frania nu avea să întârzie nici o clipă să prezinte actele de admitere pentru a obţine semnăturile părinţilor ei, cu alte cuvinte evenimentul avea să se producă în aceeaşi seară, la cină.

Bobby se duse la dulapul său şi-şi luă geaca Dodgers de pe umeraşul pe care o aşeza cu grijă, ori de câte ori o dezbrăca. O întinse pe pat, îi umezi mătasea cu soluţia specială de curăţat, o şterse cu pielea de căprioară, o puse la loc pe umeraş şi o atârnă de marginea raftului de cărţi ca s-o aibă în faţa ochilor în timp ce asculta o înregistrare antică a lui Bruce Springsteen şi se puse pe aşteptat.

Pentru familia Reed, cina nu constituia un eveniment tocmai ceremonios. Cu toate acestea, în seara aceea, Robert Reed avea să îmbrace în mod special geaca.

TĂTUCA IOSIF A ÎNCASAT-O LA MUSTAŢĂ — ŞI MAI MULT DECÂT ATÂT !

O scenă memorabilă s-a petrecut sâmbătă după-amiaza în Parcul Gorki, când huliganii organizaţiei Pamiat au încercat să tulbure desfăşurarea unui picnic al Societăţii Feminist-Socialiste din Moscova. Participantele, anticipând un atac al „urşilor", au câştigat bunăvoinţa poliţiei şi s-au înarmat cu cel puţin 300 de

prăjituri cu frișcă. În timp ce polițiștii se amuzau copios pe margine, stimabilele și-au folosit proiectilele împotriva agresorilor.

Mai mulți membri ai organelor de ordine și-au adus propriile plăcinte, nerăbdători să-și ia revanșa împotriva adepților „tătucului Iosif", care de mai multă vreme constituie principala lor bătaie de cap.

În tot cazul, umorul acestor gardieni ai ordinii publice nu a avut nimic de a face cu frișca. Plăcintele lor erau umplute cu bălegar de porc.

— *Moscova Nebună*

Frania Gagarin Reed nu mersese până într-acolo încât să-și spună Frania Gagarin, cu toate că mama ei se folosea la serviciu de vestitul ei nume rusesc. Reed putea să fie un detestabil nume american și poate că un nume american constituia o povară, dar Jerry Reed transformase această povară în renume, iar ea îl iubea pentru acest lucru.

Oricine își dorea să ajungă pe Marte și dincolo de Planeta Roșie cu tot atâta pasiune ca și Frania, cu greu ar fi putut să se rușineze cu un tată ca Jerry Reed, căci era vorba de un om care nu numai că împărtășea, dar mai mult, slujea același vis.

La început, Bobby a fost, desigur, preferatul tatei, lui a încercat tata să-i dăruiască visul său. Pe când erau amândoi mici, Bobby primea la aniversări și de Crăciun micro-modele scumpe în vreme ce ei îi aducea mereu aceleași păpuși stupide și materializări ale ideilor lui ciudate despre cum ar trebui să arate îmbrăcămintea unei fetițe. Bobby era cel căruia i se spuneau cele mai frumoase povești și tot lui i-a dăruit toată înghețata cu ciocolată.

Cu toate acestea, în universul copilăriei sale își făcuse loc și un soi de justiție primară și asta nu numai pentru că mama a făcut din Frania favorita ei, mica ei confidentă, conaționalul ei rus în acest exil auto-impus, împărtășindu-i din problemele ei de serviciu, atât cât putea înțelege Frania, spunându-i povești despre copilăria ei într-o Rusie care se trezea la o nouă viață, făcând chiar aluzii la perioada anterioară căsătoriei, când făcuse parte din legendara „organizație" Pericolul Roșu.

Căci, Bobby, în ciuda dorinţei arzătoare a tatei, a refuzat să devină micul cadet al spaţiului pe care acesta şi l-ar fi dorit. Micul ingrat şi-a ratat şansa.

Când avea cam doisprezece ani şi învăţase destule de la mama ei despre arta manipulării birocratice ca să ia singură taurul de coarne şi când până şi tata începuse să-şi dea seama că străduniile sale cu Bobby erau zadarnice, a început să-i pună tatei întrebări legate de spaţiul cosmic. Întrebări inteligente. Întrebări pe care le pregătea şi le formula cu atenţie. Întrebări menite să-i stârnească atenţia şi să-i arate că cel puţin avea o *fiică*, căreia putea să-i transmită mai departe ştafeta.

— Ce părere ai, tată, Barnarzii or avea nave interstelare ? l-a întrebat ea într-o zi. Crezi că ar putea organiza o expediţie când mesajul nostru va ajunge la ei ?

Tata a privit-o într-un fel ciudat.

— Nave interstelare ? bâigui el.

— Se pare că în întreg sistemul Barnard sunt împrăştiate obiecte artificiale, unele de dimensiuni mari, ca şi cum ar fi construit ceva în genul vechilor colonii O'Neil. Nu ar însemna asta că tehnologia lor poate face pasul următor ? Vreau să zic, o expediţie de o generaţie pe o navă interstelară sau măcar să trimită o sondă automată ?

Tata a avut acea privire ciudată şi îndepărtată, pe care mama o numea „privire cosmică".

— Amândoi vom fi dispărut înainte ca cineva să afle răspunsul, a murmurat el.

— Poate că nu. Poate că ne vor răspunde la mesaj. Dacă o vor face, eu voi mai fi pe aici ca să îl aflu. Şi *dacă* vor răspunde, la acea dată oare nu vom fi *noi* în stare să organizăm o expediţie până la *ei* ?

— Poate că ai dreptate. Într-adevăr, se pare că ei au ocupat o parte mai mare din sistemul lor solar decât noi şi e posibil ca, peste treizeci-patruzeci de ani, să fim în stare să punem la cale o expediţie într-acolo.

— Cu puţin noroc, am putea trăi amândoi ca s-o vedem !

Tata a râs :

— Mă tem că aş avea nevoie de ceva mai mult decât „puţin noroc" ca să trăiesc până atunci. Dar tu, Frania...

Şi a privit-o cu alţi ochi, cu o nouă înţelegere. Era aceeaşi privire cosmică, focalizată însă acum, cu intensitate şi pentru prima dată, *pe ea*. Frania simţea că lucrurile erau în transformare. Simţea că lumea e în schimbare.

— Tu, Frania... a repetat el.

— Eu, tată, a spus Frania încet, răspunzându-i cu o la fel de intensă privire cosmică.

După această discuţie, Frania a primit telescopul, pe ea a încurajat-o tata să urmeze o carieră legată de spaţiul cosmic, Frania era cea căreia tatăl ei îi turna ceea ce mama numea „trăncăneala spaţială", tatăl şi fiica redescoperindu-se reciproc datorită unei viziuni împărtăşite în comun.

— Suntem precum anticii polinezieni, navigând de la insulă la insulă pe canoele lor cu vâsle, în largul necunoscutului Pacific, îi spunea tata. Şi într-o bună zi, una din fragilele noastre bărcuţe va ajunge în portul vreunui oraş galactic, aflat cu un milion de ani de evoluţie înaintea faţă de tot ce ne-am putea imagina. Iar tu ai putea să te afli pe acea bărcuţă.

Frania credea, credea cu adevărat. Şi a făcut mai mult decât numai să creadă. A făcut din asta ţelul strălucitor al vieţii ei. a muncit ca să şi-l împlinească. A învăţat pe rupte, devenind un fel de şoarece de bibliotecă. Îşi controla cu atenţie nutriţia, menţinându-şi condiţia fizică prin lungi ore de înot, care totodată era, aşa auzise, cel mai bun antrenament pentru formarea reflexelor necesare mişcării în imponderabilitate.

Era hotărâtă să ajungă acolo. Avea să devină cosmonaut. Avea să facă tot ce era necesar ca să intre la Iuri Gagarin, unica academie spaţială din lume, acolo unde ruşii, care ajunseseră pe Lună şi pe Marte, se antrenau în ceea ce constituia, fără doar şi poate, cea mai mare şcoală de cadre pentru cosmonautică din lume.

Însă, când în cele din urmă i-a adus la cunoştinţă cu mândrie tatălui ei intenţiile sale, a rămas înmărmurită de reacţia lui.

— N-ai ce să cauţi la Iuri Gagarin, i-a spus el. Nu ai nici un motiv să sfârşeşti înţepenită în programul spaţial sovietic. Nu când ESA va deschide într-o bună zi porţile întregului sistem solar cu *Grand Tour Navette* proiectată de mine. ESA e locul unde trebuie să ajungi,

locul unde pot să-ţi fiu de ajutor, locul de unde într-o zi vei putea pleca pe Marte pe o navă construită de mine. Nu ar fi grozav ? Şi, cine ştie, poate că te voi însoţi şi eu.

Ce putea răspunde la una ca asta ? De bună seamă că nu tristul adevăr, o ştia încă de pe atunci.

— Dar tată, i-a replicat ea în loc de altceva, cosmonauţii sovietici au ajuns deja pe Marte ! Cine poate şti dacă ESA va construi vreodată *Grand Tour Navette* ? Uniunea Sovietică în schimb are un *adevărat* program spaţial. Spune drept, tată, dacă ar fi posibil, nu te-ai face şi *tu* un cosmonaut sovietic, chiar acum ?

Dar tata refuza să se lase convins că programul spaţial sovietic fusese un program vizionar de la începuturile marcate de visurile lui Ţiolkovski, de explorare a sistemului solar, şi de Iuri Gagarin însuşi, ceva ce ţinea de inima romantică a ruşilor.

Americanii ajunseseră pe Lună de dragul prestigiului politic, pentru ca apoi programul lor spaţial să degenereze într-un coşmar militarist. Europa Comună nu putea concepe ceva mai grandios decât să-şi cheltuiască întreaga energie pentru construirea unui glorios hotel balnear pentru plutocraţii senili. Iar japonezii nu aveau în cap decât uzine orbitale şi centrale energetice.

Numai Uniunea Sovietică avusese dintotdeauna o viziune. Cum de nu pricepea tata că şi el avea aceeaşi viziune ? Să porneşti în căutarea vieţii pe Marte sau pe Titan, sau chiar şi în oceanul supraîncălzit de sub gheaţa de pe Uranus. Să-ţi extinzi în cele din urmă explorările la stele. Şi să construieşti în acelaşi timp o civilizaţie care să se întindă în întreg sistemul solar, şi care să fie demnă să navigheze cu canoele ei, cu drepturi depline, în curentul galactic.

De ce nu putea accepta tata asta ca o motivaţie suficientă pentru a-i da voie să meargă la Iuri Gagarin, fără să o oblige să fie crudă cu el.

Bineînţeles că Frania cunoştea amarul adevăr pe care mama i-l explicase în cuvinte dureroase. Bineînţeles că Frania ar fi putut câştiga această dispută, o dată pentru totdeauna, forţându-l să-l conştientizeze.

Dar, la fel de bineînţeles, n-ar fi făcut-o niciodată, indiferent cât de frustrată s-ar fi simţit, indiferent cât de puternică ar fi fost tentaţia.

Cum să-i spună ea propriului ei tată că tocmai faptul că era fiica lui constituia, politic vorbind, „sărutul morții" pentru ea la ESA ?

Nu putea s-o facă și pace. Nu se putea înjosi să câștige în felul acesta nesfârșita ceartă, așa cum nu se putuse lipsi de numele ei american de familie, ca să se oprească numai la numele Frania Gagarin, căci asta ar fi însemnat să distrugă și ce mai rămăsese din mândria tatălui ei.

Nici măcar nu făcea prea mare caz de folosirea numelui ei de familie în zilele acelea. Un nume american nu era tocmai pe placul autorităților de atunci din sistemul educațional francez, și nu merita riscul să fie prinsă mințind că tatăl ei ar fi englez când numele lui apărea la intervale imprevizibile pe ultimele pagini ale ziarelor.

La școală era fiica lui Jerry Reed și nu avea ce face, iar dacă asta însemna uneori pronunțarea cu un anumit accent a numelui ei, trebuia să admită că erau și momente când se mândrea cu el.

Dar când era vorba de viața ei socială, chiar dacă nu foarte bogată, să fie Frania Reed era cu totul altă poveste.

Frania era un nume rusesc sănătos și ce grozav era să fii tânăr, rus și la Paris. Nu numai că Uniunea Sovietică era admirată cu ardoare, dar Parisul adopta stiluri, tendințe și obiecte rusești, iar francezii erau nerăbdători să îmbrățișeze orice găseau de origine rusească, și asta în toate sensurile expresiei.

Fiii și fiicele *staff*-ului ambasadei și ai angajaților Red Star, nucleul cercului ei restrâns de prieteni, se amuzau pe această temă și o făceau într-o franceză grosolan rusificată, dându-și astfel importanță, ceea ce nu-i împiedica să se îmbrace în costume căzăcești stilizate și să joace a doua invazie a Pericolului Roșu în fața unei audiențe favorabile.

Ei da, era grozav să fii o rusoaică cu numele Frania, la Paris.

Să fii o americană cu numele Reed era cu totul altceva.

Unii băieți o cercetau de la distanță, ca s-o rupă la sănătoasa când îi aflau numele întreg. Alții, oameni de lume autodidacți, se străduiau să nu dea importanță amănuntului până în clipa în care părinții lor îi forțau s-o facă. Mai erau și cretini de ambe sexe care încercau s-o

aducă în postura de apărătoare a politicii detestabile a Statelor Unite, numai ca să aibă la îndemână apoi o țintă convenabilă asupra căreia să-și verse veninul.

Vechea rezolvare rusească, de folosire, oricând era posibil, a patronimicului, nu era valabilă căci „Frania Jersyovna" nu putea constitui o opțiune.

Iată însă că fluxul ascendent al feminismului socialist aducea o soluție rusească modernă.

În Uniunea Sovietică o nouă modă căpăta adepți în rândurile tineretului iluminat al Primăverii rusești, și anume auto-atribuirea unui nou patronimic, la propria alegere ; ca o declarație de perestroika la nivel de generații, dacă erai o feministă socialistă iritată de robia lingvistică a obositei și îmbătrânitei phalocrații slave, ori dacă știai ce era bine pentru tine când făceai curte cuiva de teapa ta, chiar dacă erai un phalocrat necioplit și nereformat printre ceilalți băieți.

De regulă era ales numele unui personaj admirat, vestit, pe care puteai spune celorlalți că ți l-ai ales drept model. Desigur, pentru Frania alegerea unui patronimic popular era întru totul justificată.

Cine ar fi putut nega că Iuri Gagarin era un admirabil exemplu de virtute socialistă și de mândrie rusească? Cine ar fi putut personifica mai bine tot ce-și dorea ea să devină ?

Așa încât a hotărât să-și spună Franiă Jurievna Gagarin Reed, „Frania Jurievna — punct" atunci când era posibil și chiar dacă mai erau unii care o strigau „Frania Jurievna Gagarin", îi lăsa să înțeleagă ce voiau din asta, de preferință în avantajul ei ; nu încuraja folosirea unui asemenea apelativ, nu-i așa, și niciodată nu folosea decât numele ei legal și complet pe documentele oficiale.

Inclusiv pe cererea de admitere la Academia Spațială Gagarin.

Și tot așa apărea scris numele ei întreg, pe toate actele de admitere sosite în dimineața aceea prin poștă „Frania Gagarin Reed".

Oricum, nu s-ar fi putut ascunde în spatele vreunui patronimic popular față de cei de la Academia Spațială Iuri Gagarin. Chiar dacă era american, Jerry Reed rămânea tatăl ei și, conform legilor sovietice, nu putea fi admisă fără consimțământul său scris, așa cum nici ce-

tăţenia sovietică nu o putea solicita până nu împlinea vârsta legală a majoratului. Numai că tata, care avea toate motivele să vrea să semneze acele hârtii, care o încurajase cu tărie spre o astfel de carieră, dorindu-şi atât de mult ca fiica lui să ajungă acolo unde lui nu i s-a dat voie, se lăsa manipulat de Bobby, care îl determinase să nu-şi dea consimţământul până când mama nu era şi ea de acord ca fratele ei să se ducă la colegiu în mult iubita sa Americă.

Din punctul ei de vedere, Bobby nici nu merita altceva decât să-şi distrugă viaţa primind o educaţie de mâna a treia într-o ţară detestată de toată lumea civilizată. N-aveau decât să-l înroleze în Legiunea lor Străină şi să-l expedieze în cine ştie ce junglă latino-americană, dacă asta dorea.

Dar iată că, uzând de toate scrupulele şi „onoarea" paranoicilor diabolici de la Washington, care încercau să saboteze intrarea sovieticilor în Europa Comună, Bobby, micul Machiavelli, se strecurase pe o poziţie de unde ţinea în şah admiterea ei în Academia Spaţială Sovietică.

Dacă ea avea dreptul să meargă la Iuri Gagarin în Uniunea Sovietică, atunci şi el avea dreptul să se ducă la un colegiu în America. Aşa vedea lucrurile Bobby şi în sensul ăsta îl influenţase şi pe tatăl lor să vadă.

Tata nu s-ar fi pus niciodată de-a curmezişul ca ea să meargă la studii în Moscova dacă Bobby nu l-ar fi convins că numai legând cele două chestiuni o putea convinge pe mama să-l lase şi pe el în Statele Unite.

Ce ar fi făcut tata dacă mama nu accepta acest târg, Frania nici nu îndrăznea să se gândească.

— Cine e gata, se auzi vocea mamei, chemându-i din bucătărie.

Frania făcu o grimasă la auzul chemării, şi nu doar pentru că mama şi tata stătuseră singuri în bucătărie de când se întorseseră de la serviciu, asta însemnând de regulă o ceartă între patru ochi şi o fiertură cu adevărat revoltătoare în farfurii, dar presimţea că de data asta conversaţia de la cină avea toate şansele să fie chiar mai greu de înghiţit decât mâncarea gătită pe fond de gâlceava.

Când Frania parcurse holul lung, trecând pe lângă dormitorul lui Bobby, observă că uşa era întredeschisă

şi camera goală. Era în stilul lui să se asigure că va ajunge la masă primul, ca şi cum... ca şi cum şi-ar fi aruncat ochii în cutia poştală de dimineaţă, înainte ca ea să ajungă acolo, şi ar fi văzut pachetul de la Moscova.

Şi într-adevăr, îl găsi deja aşezat la masă, întâmpinând-o cu un zâmbet prostesc şi nişte ochi atotştiutori, care-i spuneau că făcuse exact lucrul de care se temuse.

Lui Jerry Reed nu-i stătea în obicei să vină acasă pe trei cărări, beat ca un mujic *nikulturnâi*, aşa că Sonia nu avea nevoie să fie un psihiatru de la institutul Pavlov ca să presupună că întâlnirea lui cu Emile Lourade nu fusese tocmai un triumf.

Se afla în bucătărie, tăia carnea în felii, când Jerry şi-a făcut intrarea trântind o sticlă de Barolo, groaznică la vedere, pe raftul de lemn de sub fereastră, şi era clar că puterea de discernământ îi fusese serios afectată de ceea ce băuse înainte de a o cumpăra de la un alt negustor decât cel obişnuit.

— Ceva mă face să cred că veştile nu au fost întru totul bune, Jerry ? spuse ea în timp ce el începu să taie cozile cepelor cu un cuţit de bucătărie, lângă dulăpiorul cu mirodenii, ca şi cum ar fi fost cea mai normală dintre zile.

— Păi, aşa cum spune vestita zicală americană, o veste bună, una rea, spuse Jerry sardonic, tăind capetele cepelor cu înverşunarea cu care le-ar fi tăiat pe ale duşmanilor săi. Vestea bună e că directorul Agenţiei Spaţiale Europene a băut după program câteva păhărele la braseria din colţ împreună cu proaspăt numitul director al nou înfiinţatului Proiect Grand Tour Navette...

— A, dar asta e nemaipomenit, Jerry ! exclamă Sonia şi se aplecă să-l îmbrăţişeze.

— Vestea rea e că am fost şi eu de faţă, adăugă Jerry, făcând-o pe Sonia să încremenească. Este acesta un răspuns potrivit la întrebarea ta ?

— *La merde*, Jerry, ce s-a *întâmplat ?*

În timp ce Jerry tăia ceapa şi-şi relata calvarul printre smiorcăieli şi lacrimi, Sonia fu cuprinsă de revelaţia terifiantă că tocmai era pe cale să afle exact informaţia de care avea nevoie Ilya Paşikov pentru Ministerul Spa-

țiului, fără ca ea să se fi decis dacă dorea sau nu acest lucru.

Fiind preveniți asupra celor puse la cale de Emile Lourade, probabil că cei de la Ministerul Spațiului ar fi reușit să aranjeze o înțelegere privitoare la un buget spațial conjugat cu vreo zece procente mai favorabilă decât dacă Lourade ar fi controlat toate dedesubturile afacerii.

Ceea ce-i făcuseră lui Jerry era îngrozitor, cu toate că nu întru totul surprinzător. Dar ceea ce era cel puțin la fel de îngrozitoare era *meschinăria* dilemei morale în care se găsea ea acum.

Dacă i-ar fi spus lui Pașikov ceea ce tocmai aflase, Uniunea Sovietică ar fi economisit cam zece procente din bugetul spațial comun, o lovitură birocratică modestă care i-ar fi prins bine la caracterizare și ar fi îmbunătățit imaginea departamentului ei, nimic mai mult.

Dacă trecea sub tăcere informația, poate că n-ar fi fost acuzată de lipsă de vigilență, dar nu ar fi avut deloc darul să întărească încrederea mandarinatului moscovit în loialitatea ei politică. După cum nu ar fi îmbunătățit nici relațiile ei de serviciu cu Ilya Pașikov, care ar fi pierdut și el puncte birocratice în ochii mandarinilor de la Moscova.

În condițiile date, nu-i putea povesti lui Jerry despre întrevederea avută în ziua aceea la birou cu Ilya Pașikov și nici despre răzbunarea birocratică pe care o puteau pune la cale împotriva lui Emile Lourade, căci, din punctul de vedere al lui Jerry, nu Lourade era omul său. Însă, cu cât Jerry blama mai puternic presiunile sovieticilor, cu atât mai furioasă devenea ea împotriva parșivului de Emile Lourade, iar ocazia de a-l învăța minte pe trădător mai tentantă.

Cei doi au pregătit cina în aceste stări de spirit disonante, dar la fel de absente și Sonia n-ar mai fi avut nevoie de strâmbătura din nas a Franiei când a pus sosiera pe masă ca să-și dea seama că „linguini à la Romanoff" nu-i prea reușise. Pastele făinoase fuseseră răsfierte, transformându-se într-o masă vâscoasă iar *crème fraîche* fusese fiartă la foc mic până când se borșise într-un fluid alunecos în care pluteau bucăți de carne arsă și felii de roșii nefierte.

Şi totuşi, cu Robert îmbrăcat în ridicola sa geacă de baseball, dintotdeauna un semn rău la masa de seară şi cu Frania învârtind neliniştită între degete pachetul de hârtii din poală, Sonia avu sentimentul teribil că, într-o anumită măsură, avea să fie exact mâncarea potrivită pentru discuţia din seara aceea.

CACEALMAUA AMERICANĂ

În ciuda poziţiei curente a oficialităţilor de la Washington, este greu de găsit cineva în City [1] care să creadă în mod serios că intrarea iminentă a Uniunii Sovietice în Europa Comună va avea într-adevăr drept consecinţă o aşa-numită re-eşalonare unilaterală a datoriei externe americane prin emiterea de obligaţiuni cu dobândă ridicată.

Pur şi simplu nu au cum să o facă — sunt de părere oamenii avizaţi. Chiar dacă ar suspenda în întregime plata dobânzilor, bugetul federal american tot ar rămâne într-un deficit accentuat, aşa că în continuare ar fi nevoie de noi împrumuturi din Europa. Şi cine ar mai fi dispus să împrumute bani unei naţiuni care şi-a distrus totalmente credibilitatea financiară ?

În felul acest, Statele Unite, ar comite o sinucidere financiară şi chiar dacă actuala Administraţie ar putea fi atât de disperată încât să comită orice gest, cercurile conducătoare financiare şi industriale, care ar urma să suporte consecinţele dezastruoase ale secării resurselor lor financiare de peste ocean, nu vor permite niciodată politicienilor să împingă această politică sinucigaşă până la un asemenea punct fără întoarcere.

Când devalorizarea bancnotei americane va atinge 40%, comercianţii de obligaţiuni sunt pregătiţi să se arunce pe piaţă şi să o înghită rapid.

— *Financial Times*

Mama aşezase pe masă o cină cu aspect oribil şi pe care o recunoscuse cu uşurinţă ca fiind vestitul „linguini à la Romanoff".

Tata veni din bucătărie cu vinul, trânti sticla pe masă, se prăbuşi în fotoliu şi rămase pironit acolo, cu privirea în gol, având pe faţă o expresie de adâncă dezamăgire. Avea ochii injectaţi, înconjuraţi de cearcăne vineţii.

---

[1] Zonă a Londrei unde îşi au sediile principale numeroase bănci şi organisme financiare (n.tr.)

La masa de seară domnea legea nescrisă care stabilea că nimeni nu putea aduce în discuţie decât chestiuni culinare până când nu aveau toţi mâncare în farfurii şi vin în pahare. Întrucât ceea ce pusese mama pe masă părea să fie ceva căruia nimeni nu era dispus să-i acorde mai multă atenţie decât era necesar, nesuferitul *linguini* a fost distribuit în tăcere, în timp ce Frania se foia pe scaun, nerăbdătoare să prindă momentul oportun pentru a obţine semnăturile părinţilor şi să termine o dată cu povestea.

Numai că frăţiorul Bobby nu avea de gând să permită una ca asta.

— Ce ai acolo, Frania ? spuse el de îndată ce toţi îşi începuseră sarcina ingrată de a consuma această cină compromisă.

Fără îndoială că Bobby nu putea fi decât încântat să-l vadă pe tatăl său în starea aceea depresivă, căci astfel îi venea mult mai uşor să se folosească de emoţiile acestuia.

— Ce tot îndrugi acolo, Bobby ?

— Hârtiile din poala ta, spuse Bobby făcând pe nevinovatul. Nu eşti grijulie deloc, ai să verşi sos pe ele, de ce nu le pui pe masă ?

— Ce ai acolo, Frania ? se interesă şi mama, astfel că nu-i mai rămânea decât să-şi ducă la îndeplinire planul.

Jerry se uită la teancul de hârtii pus de Frania pe masă de parcă ar fi fost o grămadă de rahaţi de câine.

— Iisuse Cristoase, Frania, oftă el după ce ea îşi încheie micul discurs, de ce trebuie să mă loveşti cu o asemenea chestie într-un moment ca ăsta ?

— *În ce fel* de moment, tată ? spuse Frania zbârlindu-şi sprâncenele.

Na, că-l luase gura pe dinainte şi o făcuse ! Acum trebuia să le spună copiilor lui ce-i făcuseră nenorociţii de ruşi ! Ei şi ? Mai devreme sau mai târziu tot le-ar fi spus şi „cel puţin acum — gândi el trăgând o duşcă zdravănă de vin — sunt suficient de beat ca s-o fac".

— Ticăloşi nenorociţi ! exclamă Bobby când tata termină de povestit. Nu poţi să laşi lucrurile aşa, tată !

— Şi ce-ar trebui să fac, Bob, să telefonez la ambasadă şi să solicit un raid de bombardament asupra Moscovei ?

— Poate că *asta* ar trebui să faci, se trezi Bobby spunând. Poate că îți vor permite să construiești propria *Grand Tour Navette* pentru America, în așa fel încât să n-ajungă să stăpânească sistemul solar...

— Bobby, Bobby, spuse tata cu o voce înceată și tristă, cei care conduc astăzi Statele Unite nu sunt interesați în explorarea sistemului solar. În plus, așa cum văd ei lucrurile, eu sunt cel care a dat Europei Comune tehnologia *americană* a rampelor satelit. Dacă-mi fac apariția la Downey cerând să fiu angajat din nou, mă vor închide la Leavenworth, după care or să uite unde au pus cheia.

— Atunci de ce nu pricepi că locul meu este la Iuri Gagarin, tată ? interveni Frania în discuție.

— *Merde*, Frania, cum mai poate să-ți treacă măcar prin minte să te murdărești intrând în programul spațial al rușilor după tot ce i-au făcut ticăloșii ăia tatălui nostru ! replică Bobby.

— Pentru că este evident că fiicei lui Jerry Reed n-o să i se deschidă prea multe uși la ESA ! țipă Frania.

— *Frania !* strigă mama, inutil de altfel căci Frania își regreta deja ieșirea în clipa când pronunța cuvintele, furioasă pe Bobby care o provocase.

Numai că tata nu avu nici o reacție, își clătină doar cherchelit paharul de vin, dând ușor din cap și privind-o cu tristețe.

— Nu, Sonia, are dreptate, spuse el. Nu sunt bun nici să deschid ușile la toaletele de la ESA...

— Tată...

— Jerry !

— În cazul ăsta, ai să-mi semnezi hârtiile ? spuse Frania scoțând la iveală un stilou și punându-l deasupra teancului de hârtii.

Jerry Reed privi hârtiile dinaintea lui cu un soi de consternare scoțiană.

De fapt, de ce se împotrivise el cu adevărat ca fiica lui să meargă la Iuri Gagarin ? Dacă tot i se destrămase visul de a deveni nașul din povești al Franiei în cadrul ESA, Jerry trebuia să admită că locul ei *era* la Gagarin. Cele două programe oricum urmau să se conjuge într-un fel sau altul, iar în Europa Comună nu

exista o școală precum Academia Spațială, absolvenții de la Gagarin având mai multe șanse de a avansa rapid în carieră.

Cu oarecare stângăcie, întinse mâna și ridică stiloul.

— Un moment, tată, izbucni Bobby, cu *mine* cum rămâne ?

Stiloul tatei se opri la jumătatea drumului.

— Cu *tine* ce mai e, Bobby ? spuse el privindu-l perplex.

— Dar nu e cinstit ! De ce Frania se poate duce la școală în Rusia dacă eu nu pot merge la colegiu în State ?

— O, nu, iar începeți ? oftă mama.

— Da, mamă, o luăm de la capăt ! Nu-i cinstit ! Nu-i cinstit ! Dacă tata o să-i dea voie Franiei să meargă în Rusia, atunci tu va trebui să-mi dai voie să merg în Statele Unite !

— Tu l-ai îndemnat să procedeze astfel, Jerry ? spuse mama uitându-se la tata, nu la Bobby.

— Să-l îndemn la ce ? făcu tata nedumerit.

— Bobby l-a îndemnat pe *tata* s-o facă, se văicări Frania.

— Taci din gură, Frania !

— Ba tu să taci !

— Să tacă toată lumea ! țipă tata din adâncul plămânilor. (Săltă apoi din umeri și-și ridică mâinile) Inclusiv eu ! adăugă pe un tom mult mai scăzut. Și astfel, dădu semnalul hohotelor de râs, pe propria-i socoteală.

Și dintr-o dată Bobby își dădu seama că tata preluase conducerea ostilităților, nu bătând cu pumnul în masă, ci prin faptul că îi făcuse să râdă. Și în timp ce proceda astfel, părea să-și fi recăpătat deplinătatea facultăților.

— Mie mi se pare că am mai discutat despre acest subiect de câteva milioane de ori, spuse tata.

— Dar nu cu hârtiile Franiei aduse la semnat, tată, îi aminti Bobby, care se pomeni apoi debitând o minciună inspirată, ce cu siguranță avea să se transforme în adevăr a doua zi de dimineață.

— Deja am completat o cerere de admitere pentru Berkeley și UCLA, întrucât aș vrea să ajung acolo toam-

na viitoare, așa că trebuie să mă înscriu înainte de terminarea anului în curs...

— Are și el dreptate, Sonia. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să hotărâm unde să meargă la școală, așa că de ce să n-o facem chiar acum...

— Asta ca să mă puteți șantaja cu actele de admitere ale Franiei pentru Gagarin ?

— Asta nu e cinstit, Sonia...

— Nu, Jerry, bineînțeles că nu e ! Niciodată nu te-ai opus cu *adevărat* ca Frania să meargă la Gagarin. Tot timpul n-a fost decât o cacealma ! Așa că indiferent de decizia mea, vei semna hârtiile Franiei pentru că îți iubești fiica și n-o să ai inimă să-i distrugi viața doar așa, ca să te răzbuni pe mine.

Tata sălță din umeri.

— Într-adevăr, mă cunoști, Sonia.

— Tată ! strigă Bobby simțind că totul se duce de râpă.

— De data asta mama are dreptate, Bob. Doar n-ai vrea cu adevărat să-i distrug viața Franiei numai pentru că tu nu ai obținut ce ți-ai dorit, nu-i așa ? Cum te-ai simți dacă ai fi în pielea *ei* ?

— Exact cum mă simt acum, gemu Bobby distrus.

— Ei bine, am să-ți dau o șansă să te simți mai bine, Bob. spuse tata sorbind delicat din pahar, neslăbindu-l o clipă din ochi pe Bobby. Am să las totul la latitudinea ta. *Tu* îmi vei spune dacă să semnez sau nu hârtiile Franiei. N-am să le semnez dacă nu-mi vei da tu voie..

— Jerry !

Tata ridică mâna, solicitând liniște, fără să se uite măcar la mama. Ochii săi injectați îl fixară pe Bobby, până când acesta avu senzația că tatăl său privește până în adâncul sufletului său.

— E simplu, Bob. Te-ai simți mai bine dacă ai face ceea ce ticăloșii de ruși mi-au făcut mie sau ai prefera să te simți ca un american ?

Bobby aruncă o privire piezișă spre Frania și pentru o clipă ochii lor se întâlniră. Nu putea citi în ei decât concentrarea intensă asupra lui. La ce se gândea oare ? Îi era teamă că-i va distruge visul vieții ei ?

Că el îi va face ceea ce mama îi făcea lui ?

Bobby oftă. Frania îl făcuse să sufere dintotdeauna și în mod cert nu făcuse niciodată ceva nobil pentru el. Era oare cu putință să ții la o asemenea soră ?

Dar nu asta conta, nu-i așa ? Și nici răzbunarea, oricât de dulce și de deplin meritată ar fi fost.

Tata îi servea acum o lecție aspră și plină de dragoste despre el însuși, pe care n-avea să o uite nicicând.

Răzbunarea pură era un lucru, dar un act deliberat de injustiție grosolană era ceva pe care pur și simplu nu-l putea comite.

— Semnează hârtiile, tată, băigui el nefericit.

— Ai vorbit ca un bărbat, Bob, spuse tata adunând hârtiile Franiei. Își întoarse privirea către mama, pentru un lung moment de tăcere. A vorbit ca un *adevărat* american.

Niciodată înfrângerea n-a semănat mai mult cu o victorie.

Sonia îl privea uluită pe soțul ei, în timp ce acesta semna hârtiile. După tot ce i se întâmplase în ziua aceea, mai fusese în stare să aleagă calea cea dreaptă și să-l facă și pe Robert s-o vadă.

În timpul ultimilor ani de trudă, conflicte și stagnare a carierei, în cele mai întunecate momente îl vedea pe Jerry ca fiind o ancoră de plumb, cu care întrucâtva fusese obligată să se căsătorească pentru a se transfera la Paris.

Dar momente ca acestea îi reaminteau că de fapt se măritase cu Jerry Reed pentru că îl iubise, amintindu-i și *de ce*. Acesta era Jerry Reed, care-și părăsise țara pentru o dragoste și un vis. Acesta era Jerry Reed, care în toți acești ani își protejase credința de viermele amarei dezamăgiri.

Și înțelegând asta din nou, realiza în același timp că Emile Lourade era într-adevăr prietenul lui Jerry, că într-un fel îl înțelesese pe Jerry mai bine decât ea în ultimul timp. Poate că era într-o măsură prea mare un luptător birocratic ca să comită un gest inutil care să-i pună în primejdie poziția, dar îi dăduse lui Jerry singurul lucru pe care putea să i-l ofere, și anume șansa, oricât i-ar fi afectat mândria, să lucreze la visul vieții sale.

Şi-şi mai dădu seama că nu va putea să-i relateze lui Ilya Paşikov conversaţia din seara aceea, deşi nu înţelegea pe deplin de ce. Îi păsa atât de mult că îl va trăda pe Lourade, când tot ce se putea întâmpla era modificarea unor cifre într-un tratat ? Sau pentru că ar fi însemnat să-l trădeze pe Jerry, chiar dacă nu-i făcea nici un rău, în mod direct ?

Ori era la mijloc acelaşi motiv pentru care Jerry pusese decizia de semnare a hârtiilor în mâinile lui Robert ? Acelaşi motiv care-l făcuse pe Robert să-i spună să le semneze ? Era sigură că ăsta era adevărul.

Numai că nu-l putea defini cu precizie.

În orice caz, înţelese că trebuia să acţioneze în acelaşi sens, chiar dacă asta i-ar fi provocat necazuri cu Paşikov şi ar fi scos-o şi mai mult în afara graţiilor mandarinilor de la Moscova.

Câteodată, chiar şi un birocrat profesionist trebuie să asculte de glasul inimii.

Frania nu se putu abţine să nu arunce o privire la Bobby, în timp ce tata semna documentele. Nu, nu arăta deloc altfel. Purta aceeaşi geacă idioată şi nu-i apăruse nici o aură magică în jurul capului.

Pentru nimic în lume nu putea înţelege ce sperase el să obţină procedând astfel. I se părea greu de acceptat că o făcuse dintr-un sentiment de dragoste fraternă.

Astfel că mai rămânea o singură posibilitate, oricât părea de improbabilă. O făcuse pentru că până şi Bobby pricepuse că aşa era drept.

Era cu putinţă ? Era Bobby cu adevărat în stare să-şi înfrângă meschinul interes propriu ca să facă ceea ce era corect, ca un adevărat idealist socialist ?

Îl mai privi o dată. Ei da, toate trăsăturile necesare erau la locul lor, trebuia să admită că erau membrii aceleiaşi specii, la urma urmei, membrii aceleiaşi familii.

Poate că era adevărat.

Poate că frăţiorul ei *era*, totuşi, o fiinţă umană.

Jerry Reed puse stiloul în suport şi împinse hârtiile către Frania.

— Acum e timpul să hotărâm asupra planurilor lui Bobby în privinţa colegiului, spuse el uitându-se la So-

nia, pe chipul căreia descoperi surprins un zâmbet radios, cum nu-i mai fusese dat de multă vreme să vadă. În ceea ce mă privește, pot spune că și-a câștigat dreptul de a merge în America.

Zâmbetul Soniei se preschimbă într-o încruntare intimidată.

— Nu pot să spun că nu sunt mândră de ceea ce a făcut Robert, și nici că aș avea vreo intenție să-i contest dreptul de a alege, insistă ea. Dacă nu vrea să meargă la Sorbona, atunci poate să se ducă la orice universitate din Europa Comună la care va fi admis, și dacă dorește să studieze în engleză sunt școli mult mai bune în Marea Britanie decât oricare alta din Statele Unite.

— Marea Britanie ! strigă Bob. Toți ăia de acolo vorbesc de parcă ar avea un băț în nas. Și în plus mai joacă și *cricket* în loc de base-ball.

— Uite că nu știam că ți-ai pus în gând să obții o diplomă în base-ball, Robert, replică Sonia sec.

— Știi al naibii de bine că vreau să obțin o diplomă în istorie, mamă !

— Atunci să știi că britanicii sunt foarte buni la istorie. Și nici o școală nu-i mai bună decât Sorbona.

— Vorbeam despre istoria americană, nu de tot soiul de răhățișuri despre regi morți și despre nu știu cine a cucerit nu știu ce, nu știu când !

— Pur și simplu nu sunt de acord să-mi las copilul să primească educație într-o țară unde istoria prezentului constă în invadarea unui șir de țări latino-americane. Nu te poți aștepta în mod serios să înveți istorie într-o țară care nu are atâta ținere de minte încât să-și plătească datoriile.

— Foarte spiritual, mamă.

— Vorbesc serios, Robert. Nu poți primi o educație rezonabilă într-o asemenea atmosferă și în plus, ar putea fi periculos. Literalmente nu se poate prezice care ar putea fi pasul următor pe care-l vor face descreierații de la Washington.

— Și cam ce crezi tu, mamă, că ar putea să mi se întâmple în America ? Că o să fiu înrolat cu forța în ar-

mată, linșat de mârlani sau mâncat de aligatori în vreo mlaștină ?

— Nu, dar...

— Că CIA o să-mi spele creierul ? Că o să mă transforme în republican ?

— Are dreptate, interveni Jerry. De *ce* anume ți-e teamă ? Singurul motiv pe care l-ai enunțat a fost că nu-ți place politica dusă de America !

— Nici un om rațional nu poate fi de acord cu politica lor ! ripostă Sonia. Tu o agreezi ?

— Ei uite că mie mi se fâlfâie de politică ! îi spuse Jerry mânios. Eu nu m-am lăsat influențat de politică atunci când am semnat hârtiile Franiei ca să meargă în blestemata aia de Rusie, nu-i așa ? Iar Bob n-a lăsat politica să-l oprească de la ceea ce era drept de făcut.

Jerry o privea pe soția lui în ochi, întrebându-se cine îi răspundea la privire : rusoaica ? birocrata de carieră ? fata care își luase numele de Samantha Garry, într-un tur nebun prin Paris cu atâția ani în urmă ? Toate la un loc ? Și oare ea ce vedea ? Pe bărbatul iubit ? Un ratat ? Un american care vroia să-i transforme fiul într-unul de-*ai lor* ?

— Știi de ce Bob și cu mine am procedat astfel, Sonia ? spuse el. Pentru că așa era corect să facem. Așa era cinstit. Așa era americănește. Pe vremuri, și asta însemna să fii american, Sonia. Poate că pentru unii mai e încă valabil. Poate că ceva din asta mai există încă acolo...

— Și dacă nu există ?

— Păi, am și eu dreptul să aflu de unul singur, nu crezi ? spuse Bobby.

— Ce-ai zice să dai puțin dovadă de vestitul spirit romantic rusesc, Sonia ? spuse Jerry. Ce-ai zice să aplicăm ceva din dreptatea socialistă presupusă a se aplica astăzi la Moscova ? Sau numai noi americanii am auzit despre așa ceva ?

— *Acum* cine face politică șovină ieftină, Jerry Reed ?

Frania a încercat să se concentreze asupra mâncării din faţa ei, în timp ce tata şi mama ce certau în privinţa sorţii lui Bobby, dar mizeria rece din farfurie n-o putea lăsa să se bucure liniştit de propria victorie.

Pur şi simplu, nu era drept. Cu libertatea de a alege abia câştigată, nu putea să nu realizeze cu acuitate cum s-ar fi simţit dacă tata ar fi refuzat să semneze hârtiile de admitere şi asta însemna că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, era imposibil să nu-şi dea seama cu exactitate ce simţea acum Bobby.

Împotriva voinţei sale, împotriva raţiunii şi spre erodarea şi mai accentuată a apetitului ei, Frania se găsea, în adâncul sufletului, în postura de a-i ţine partea fratelui ei.

La urma urmei, Bobby tocmai fusese aliatul ei pentru prima dată în viaţa lui. Şi acum, plătea pentru asta.

Pur şi simplu, nu era cinstit.

Poate că toate vorbele alea despre ce însemna să fii un american adevărat nu erau decât palavre şovine, dar Bobby credea în ele şi credinţa aceasta îl făcuse de fapt să se comporte pentru prima dată ca un frate adevărat.

Poate că un astfel de lucru precum conceptul american despre virtute era de fapt posibil. Poate că nici nu era prea îndepărtat de conceptul de moralitate socialistă sau de ideea că o comunitate există ca să confere oamenilor bunăstare prin intermediul legăturilor de solidaritate frăţească între indivizii ei, ca într-o familie în care toţi sunt egali.

Şi atunci, dacă era vorba de moralitate, onoare şi simplă bunăvoinţă omenească, şi în fond, cam despre asta era vorba aici, toate astea cereau ca ea să se ridice acum şi să ceară dreptate pentru fratele ei.

„La urma urmei, îşi spuse ea cam fără convingere, dacă n-o faci, o să-i rămâi datoare pe veci micului monstru, iar asta ar fi cu adevărat de nesuportat."

— Tata are dreptate, mamă, se pomeni ea spunând. Tu greşeşti. Şi Bobby are dreptul să-şi trăiască viaţa. Iar tu nu ai nici un drept să-l opreşti.

Sonia rămase cu gura căscată, efectiv uluită :

— *Et tu*, Frania ? strigă ea.

Frania o privi drept în ochi şi în acel moment părea să fie mai degrabă o soră de-a Soniei decât fiica ei, un adevărat adult, în toate semnificaţiile termenului.

— Nu tu m-ai învăţat că o societate prosperă numai atunci când cetăţenii ei sunt liberi să asculte de glasul inimii lor ? îi spuse ea cu fermitate mamei. Unde mai e Primăvara noastră rusească dacă acţionăm în propria noastră familie ca nişte vechi stalinişti nereformaţi ? Oare moralitatea socialistă nu începe de acasă ?

Sonia îşi luă privirea de la această nouă Frania, uitându-se la Jerry care zâmbea acum ca un tată de două ori mândru. Privi apoi la Bobby, care-şi sacrificase bărbăteşte propriul avantaj pragmatic pentru a face ceea ce era cinstit pentru sora lui pe care păruse să o dispreţuiască, Bobby, care o privea acum pe sora lui cu un respect înnoit, cu atâta dragoste de cât era el în stare.

În sfârşit, privi din nou la Frania, fiica ei, care iată că ajunsese să-i ţină lecţii despre moralitatea socialistă.

Şi-şi dădu seama că acelaşi spirit îi unea pe toţi trei, într-un mod fără precedent.

Se simţi mândră. Se simţi înfrântă. Se simţi ruşinată. Avea sentimentul foarte acut că stă pe margine şi priveşte înăuntru. Nu i se putea schimba felul de a gândi, dar în cele din urmă nu putea decât să i se topească inima.

Aşa că oftă, ridică din umeri o dată, de două ori.

— Eu tot cred că facem o greşeală teribilă, spuse ea în sfârşit. Dar în mod evident, mă aflu în inferioritate. Aşa că se pare că n-am încotro şi mă supun voinţei majorităţii. Pentru că nu am nici un drept să procedez altfel. Şi nici puterea. Cam asta e totul, nu-i aşa ?

— Da, Sonia, spuse Jerry încet. Cam asta e totul.

— În cazul ăsta, ai permisiunea mea, Robert, oftă Sonia. Nu e chiar aşa de uşor să admiţi că copilul tău are dreptul la propria sa voinţă. Înţelegi asta, Robert ? Înţelegi ce simt eu ?

Bobby o privi şi îi adresă un zâmbet plin de tandreţe şi de compasiune.

— Da, mamă, spuse el. Sunt convins că da. Şi cred că toţi înţelegem.

A urmat un lung moment de tăcere, care nu a mai avut nimic neplăcut ; Sonia l-a resimţit ca pe un moment de graţie, de împlinire şi de unitate familială, de un gen aparte, pe care nu-l mai încercase până atunci, un moment atât de duios încât devenea aproape stânjenitor.

Sonia şi-a venit în fire, privind la ce se afla pe masă în faţa lor, trecând în revistă mizeria scârboasă de paste sleite, acoperite cu o *crème-fraîche* complet alterată şi bucăţi de carne rece şi tare.

— Vom arunca chestia asta la gunoi şi vom merge la „Le Magnifique", declară ea. Poate că nu e cea mai bună braserie din Pigalle, dar chiar şi acolo putem mânca ceva mai bun decât ce avem noi aici. Şi, cel puţin pentru această decizie, nu va fi nevoie de un vot majoritar în Sovietul Suprem !

Senatorul Carson : Nu, Billy, să mă ia naiba dacă e vorba de o cacealma. În timp ce Parlamentul Europei Comune votează, intrăm într-o sesiune reunită, avem gata o tonă de legi, şi poţi să mă crezi pe cuvânt, nu vom întrerupe şedinţa până când nu vom pune la dispoziţia preşedintelui tot ce are nevoie ca să le tragă europenilor un şut în spate. O să le arătăm noi cine blufează. Or fi având ei poliţele noastre, da' tare aş vrea să-i văd cum o să-şi recupereze banii. Poate că n-am construit noi Battlestar America tocmai cu chestia asta în minte, dar e grozav să te gândeşti că suntem pe cale să obţinem acum nişte dividende suplimentare frumuşele. De ani de zile rusnacii şi europenii îşi bat joc de „Festung Amerika", dar acum se va vedea cine râde la urmă !

Billy Allen Vorba aceea, apele liniştite sunt adânci.

Senatorul Carson Liniştite, pe dracu ! Ba o să le-o spunem tare şi răspicat, altfel să nu-mi spui mie pe nume !

— *Newspeak*, reporter Billy Allen

PARLAMENTUL EUROPEI COMUNE ADMITE UNIUNEA SOVIETICĂ

Cu numai 53 de voturi împotrivă din cele 561 exprimate, şi în ciuda ameninţărilor belicoase şi lipsite de substanţă ce continuă să fie proferate de la Washington, Parlamentul Europei Comune a votat astăzi cu curaj admiterea Uniunii Sovietice în Europa Comună.

„Acesta este cel mai măreţ eveniment istoric de la încheierea Marelui Război Patriotic", a declarat preşedintele Dimitri Pavelovici Smerlak. „Într-adevăr, istoricii secolului viitor s-ar putea să-l considere ca fiind chiar mai important. Marea rană care străbate centrul Europei a fost în sfârşit vindecată. Vechiul vis al lui Mihail Gorbaciov despre Casa Comună a Europei s-a realizat în cele din urmă. O Europă de la Atlantic la Vladivostok ! Avem în faţa noastră un viitor de aur !"

— *Tass*

XI

Când Red Star şi-a transmis prin minitel invitaţiile la recepţia de gală, cea primită de Sonia era pe numele de Sonia Ivanovna Gagarin; semnalul obişnuit că soţul ei american continua să fie persona non grata.

În orice caz, de data aceasta, ea a înțeles cu ușurință de ce, deși, oricum, nici prin cap nu i-ar fi trecut să-l supună pe Jerry la un asemenea supliciu, chiar dacă ar fi fost invitat. Un american la sărbătorirea intrării Uniunii Sovietice în Europa Comună ar fi constituit un motiv de bucurie malițioasă și triumfătoare.

Și în plus, prezența lui Jerry nu ar fi ajutat-o deloc în strădaniile ei de a-și limpezi soarta față de mandarinatul moscovit, o cauză în folosul căreia ar fi putut avea măcar șansa să progreseze în atmosfera expansivă a acelei seri, când șampania și vodca aveau să curgă din belșug și când toți se vor simți îndreptățiți să facă speculații entuziaste despre faptul că evenimentul celebrat va spori averea corporației Red Star și va consolida propriile lor cariere.

În mod obișnuit, ar fi mers însoțită de Ilya Pașikov, care apoi urma să plece cu altcineva, o comoditate socială convenabilă pentru amândoi. Ea îl avea pe șeful ei drept escortă și în schimb servea drept paravan pentru faimosul *lady-killer*, căci nimeni nu l-ar fi crezut atât de bădăran încât să plece cu altă femeie decât cu cea cu care sosise, câtă vreme respectiva doamnă era căsătorită și constituia exclusiv o relație de serviciu.

Dar asta ar fi însemnat acum să împingă lucrurile un pic prea departe.

A doua zi după ce ESA a dezvăluit echipei sovietice de negociatori faza de proiectare, complet finanțată, a navetei Grand Tour, Ilya a chemat-o în birou la prima oră a dimineții.

— Ai știut asta, Sonia, nu-i așa ? a spus el în loc de bună dimineața când ea a intrat în birou. N-a fost adevărat că soțul tău n-a știut nimic, nu ?

Ceva în felul în care o privea a făcut-o să înțeleagă că ar fi fost mai mult decât inutil să nege.

— Nu, Ilya Sergheiovici, n-a fost, s-a văzut ea nevoită să recunoască.

— Și atunci, de ce nu mi-ai spus ? a gemut Ilya, deopotrivă mânios și arțăgos. Te rog să mă crezi, în clipa de față cei de la Moscova nu sunt deloc plăcut impresionați de departamentul nostru.

— Sper... că nu ți-am periclitat poziția, nu... ? a bâiguit ea îndurerată, realizând pentru prima dată că neraporta-

rea către Moscova a stratagemei lui Emile Lourade, prin intermediul lui Ilya, îl afecta direct pe acesta din urmă.

— Nu, nu, nu, bineînțeles că nu, a spus Ilya iritat. Dar, *dacă* am fi furnizat informația, departamentul de strategie economică din Paris, respectiv tu și cu mine, Sonia Ivanovna, ar fi ieșit la suprafață ca fiind o echipă de profesioniști de mâna întâi.

A privit-o contemplativ.

— Ai știut și tu toate astea, Sonia. Atunci de ce n-ai făcut ceea ce trebuia ?

— Am *făcut* ce trebuia să fac, Ilya, se pomeni Sonia spunând cu oarecare dificultate.

Ilya s-a lăsat pe spate, în fotoliu.

— Presupun că n-ai nimic împotrivă să-mi explici cum vezi tu lucrurile... a spus el cu o voce straniu de blândă.

Sonia s-a străduit. I-a povestit ce-i făcuse Emile Lourade lui Jerry. Și, cum, cu toate astea, el a semnat hârtiile de admitere ale Franiei.

— După asta, n-am mai fost în stare să fac ceva care să apară în ochii lui ca o trădare în plus, iar dacă avea sau nu să afle despre asta vreodată nu mai prezintă nici o importanță.

S-a uitat la Pașikov, care acum o fixa tare ciudat.

— Nu mă aștept să mă înțelegi cu adevărat, Ilya...

— Și de ce nu ? Arăt eu ca nu știu care țărănoi inculț din tundră ? a spus Ilya de-a dreptul indignat. Crezi cumva că numai fiindcă port costume italienești mi-am pierdut inima de rus ?

— Și nu ești supărat ?

Ilya a ridicat din umeri și în clipa aceea aerele sale de patrician au căpătat o nuanță de credibilitate, iar Sonia a reușit să vadă ceea ce vedeau toate celelalte femei în omul acesta, în afară de părul lung și blond și aspectul chipeș de cazac.

— Dar cum aș putea fi supărat ? a spus el. Ai procedat așa cum te-a îndemnat inima, ca o cinstită soție rusoaică — scuză-mi phalocrația de tip slav. Pentru asta, ca femeie, te admir cu atât mai mult.

Apoi, momentul a trecut și a redevenit șeful ei.

— În orice caz, nu asta va apărea scris în caracterizările noastre. În loc de eroi ai spiritului întreprinzător socialist, Sonia, dacă ar fi să dăm *această* explicație mandarinilor moscoviți pentru eșecul nostru, amândoi am fi categorisiți drept romantici burghezi incorijibili, așa că va trebui să-i lăsăm să bombăne despre incompetența noastră o vreme și s-o facem uitată.

Nu era clar dacă cei de la Moscova uitaseră deja, căci deși mânia lui Ilyà se evaporase instantaneu și redevenise îndeajuns de prietenos, a continuat să se poarte cam ciudat cu ea, mai formal și mai puțin vorbăreț ca și cum, probabil, asupra lui se revărsase mai multă mizerie birocratică decât lăsa el să se vadă, din politețe.

Așa încât Sonia nici nu s-a gândit să-l roage pe Ilya s-o însoțească la petrecere. La terminarea programului, a plecat de la birou, a mâncat fără grabă o farfurie de *coquillage* la o braserie din vecinătate, așa, ca să mai treacă timpul, după care a luat un taxi și a plecat singură către La Decorusse.

Când Red Star a hotărât că Parisul va trebui să aibă un loc ultraelegant destinat protipendadei sovietice, ca să mai arboreze din când în când steagul corporației, a înființat o companie în care deținea 40% din acțiuni. Celelalte șaizeci de procente au fost cedate partenerilor francezi, cu condiția să construiască o sală de recepții pe care principalele corporații aveau să fie nerăbdătoare să o închirieze pentru desfășurarea recepțiilor, întărind astfel prestigiul Red Star, prin asociere cu celelalte, atunci când rezerva localul pentru sine. Și în plus, bineînțeles, trebuia ca stilul să fie rusesc, ca acest stil să ajungă *à la mode*, și ca totul să fie realizat cu un oarece profit.

Voilà, La Decorusse, focarul stilului care se răspândise apoi în toată Europa și pe care sucursalele Red Star îl comercializau fără milă sub toate formele posibile, de la mobilă și îmbrăcăminte până la decorul localurilor fast-food [1] și ambalarea alimentelor, și culminând până și cu noua stație de metrou, Place Russe. În acele zile, totul era Deco Rusee.

---

[1] Localuri în care mâncărurile sunt preparate și servite rapid (n.tr.)

Promontoriul acestei invazii comerciale sovietice fusese construit pe un teren de pe malul Senei, aparţinând întinsei şi vechii uzine Renault, ca piesă centrală în *Place Russe*, un nou sens giratoriu care făcuse să crească în jurul său un ultramodern cartier rezidenţial în stilul fractalic [1] tradiţional al Parisului. Un teren pe care o altă societate creată de Red Star, în combinaţie cu câţiva francezi cu relaţii „la vârf", îl achiziţionase în prealabil la un preţ realmente rezonabil.

Imaginea stilului *Deco Russe* era modelată pe arhitectura tradiţională a bisericilor ruseşti, combinat cu un science-fiction retrospectiv. Întreaga structură era dominată de o turlă în formă de ceapă, stilizată cu abilitate astfel încât să sugereze un compromis între o cupolă ortodoxă şi o rachetă desuetă, tip *Flash Gordon*. Panouri-laser trimiteau spirale de lumină, cu efect Doppler, deasupra şi în jurul ei, aşa încât arăta ca o combinaţie între o cupolă de biserică, un soi de farfurie zburătoare islamică şi o rachetă pe punctul de a se desprinde de câmpul gravitaţional, precum un phalus slav baroc. Orice numai subtil nu era.

Interiorul cupolei era pictat în stilul tradiţional mai degrabă pentru exterioare, numai că spirale strălucitoare de culori se roteau spre vârf în două elicoide întrepătrunse, care împestriţau bolta cu stranii diamante curbe, rezultate din mulţimea de nuanţe formate de franjele de interferenţă.

Scena pentru orchestră era un glob de Lucite [2], suspendat de tavan prin intermediul unui tub reflectorizant şi având nişte aripi de vultur cromate care trebuiau să dea iluzia de viteză, dar îl făceau să semene cu un satelit de desen animat. Înăuntrul globului, un cvartet de instrumentişti, îmbrăcaţi în smokinguri negre croite într-un stil dezinvolt — asimetric, interpreta în surdină versiuni instrumentale metamorfozate ale unor melodii populare ruseşti, la sintetizatoare şi balalaice electrice.

La periferia sălii circulare fuseseră aranjate bufete şi baruri, spaţiul dintre ele fiind ocupat de măsuţe de ca-

[1] Fractal — se spune despre obiectele matematice (geometrice) a căror construcţie sau formă nu îşi găseşte regulile decât în neregularitate sau fragmentare (n.tr.)

[2] Lucite — răşină acrilică termoplastică şi transparentă (n.tr.)

fea împrăştiate la întâmplare, lăsând astfel pentru dans o zonă centrală întinsă care, cu toate că se strânsese deja destulă lume, era ignorată din răsputeri.

Pereţii încăperii nu se aflau acolo unde te-ai fi aşteptat să dai de ei. De jur împrejurul camerei se aflau nişte holopanorame care se deschideau înspre un fel de peisaj sovietic generalizat în care *Tverskaia Uliţa*, plină de agitaţie în zăpada iernii, se îngemăna cu vara însorită de pe malul Mării Negre, cu un apus de soare primăvăratic în tundră, cu un răsărit de soare la Taşkent şi cu o după-amiază târzie pe Nevski Prospekt.

Undeva sus, deasupra podelei şi cam la acelaşi nivel cu strada zburătoare, un păienjeniş de paralele şi de mici platforme se sprijineau în consolă de un balcon circular; materiale plastice purecrom, strălucitor, oţel şlefuit, cu şine şi rampe alcătuind traverse de construcţii spaţiale, creând senzaţia unui soi de Cosmograd conceptual atârnat deasupra capetelor, pentru acei care reuşeau să-şi înfrângă răul de înălţime şi doreau să facă pe cosmonauţii.

Nimic nu dăunează mai mult decât excesul, îşi aminti Sonia de această veche maximă, în timp ce rătăcea fără ţintă prin mulţime, sorbindu-şi vodca condimentată, ciugulind din platourile cu caviar şi crabi crocanţi, provocând şi evitând conversaţiile inutile şi admirând peisajul.

Aproape toţi cei de la biroul din Paris al Red Star, care se găseau deasupra nivelului de secretară sau de portar, se aflau de faţă, inclusiv Ilya Paşikov, prins într-o conversaţie aprinsă cu o tânără roşcată fermecătoare şi ale cărui priviri piezişe şi mişcări ale corpului i-au dat Soniei de înţeles că era dornic să-şi continue conversaţia nederanjat şi, dacă ar fi fost posibil, chiar între patru ochi.

Se mai aflau acolo şi o mulţime de membri ai ambasadei, judecând după prezenţa ambasadorului Togurski, cu soţia, care nu participa niciodată la astfel de reuniuni fără un anturaj impresionant.

Peste tot vedeai colonei şi generali ai Armatei Roşii. Şi mai erau o mulţime de oameni care puteau fi orice, la urma urmei — securişti, KGB-işti, reporteri de la Tass, reprezentanţi ai unor firme, angajaţi ai Ministerului Spaţiului. La recepţie părea să participe orice rus care era cât de cât cineva.

Se părea că prea multe alte naţiuni nu fuseseră invitate, căci toată lumea vorbea ruseşte şi în plus domnea asupra petrecerii o anumită stare de spirit rusească, care în mod cert nu ar fi persistat la o recepţie internaţională. Atmosfera era dominată de un soi de libertinaj, voci gălăgioase şi gesturi expansive, o uşoară nepăsare faţă de aspectul fizic personal, o deşertăciune lumească şi o exuberanţă tipic slave răbufnind dincolo de constrângerile ţinutei oficiale.

„Suntem cu toţii nişte euroruşi de treabă, dar în seara asta ceva mai mult ruşi decât euro", gândi Sonia. În sinea ei era de acord cu faptul că reuniunea fusese transformată într-o sărbătoare eminamente rusească. Căci, chiar dacă într-adevăr era o zi mare pentru întreaga Europă Comună lărgită, pentru ruşi era o zi de savoare deosebită.

„O Europă de la Atlantic la Vladivostok", cu toate că din punct de vedere geografic era încă un slogan confuz, nu mai constituia doar un vis, devenise o realitate. De acum, Uniunea Sovietică devenise membră a familiei europene a naţiunilor şi nu ca un subiect de caritate economică, ci ca o putere economică, militară şi tehnologică, ca prima între egali.

Iar pentru oamenii de aici, pentru euroruşii din Paris, care îşi făuriseră o carieră dincolo de graniţele Mamei Rusia pentu înfăptuirea acestei realităţi, era un gen special de triumf, împărtăşit în comun.

„Şi nu înseamnă deloc că am fi mai puţin euroruşi, dacă ne permitem să celebrăm acest eveniment special împreună, numai între noi, ruşii", hotărî în sinea ei Sonia.

Aşa încât continuă să rătăcească prin mulţimea de petrecăreţi, sorbind din paharele de vodcă, cărora le pierduse socoteala, schimbând banalităţi în ruseşte cu colegi de la alte departamente, cu un şef de birou de la Tass, cu un funcţionar economic de la ambasadă, cu un ataşat militar, cu angajaţi ai secretariatelor, cu toată lumea în general şi cu nimeni în special, lăsând taina tradiţională rusească să o topească în căldura şi exuberanţa flăcării comune.

Şi deodată, l-a văzut.

Sau, i s-a părut că l-a văzut.

Oare chiar el să fie, cu adevărat ?

Era așezat la o măsuță cu un tip care arbora aerul și îmbrăcămintea oficială a unui diplomat, și chiar și el arăta un pic ca un diplomat, în costum negru și cămașă albă. Părul îi era acum mai mult cărunt decât negru, îi apăruseră bineînțeles și riduri pe față, dar ochii îi rămăseseră aceiași, la fel și curbura nasului și linia ironică a buzelor.

El era. Iuli. Iuli Markovski. Aici, la Paris. După douăzeci de ani.

Încremenită, Sonia rămăsese țintuită locului. Iuli încă nu o remarcase. Ce să facă ? Cum ar fi putut să nu vorbească cu vechiul ei iubit, cu bărbatul cu care fusese logodită și care însemna, mai mult sau mai puțin, drumul pe care nu apucase să-l străbată. Iar pe de altă parte, totul se terminase atât de prost în acea ultimă noapte de beție, la Moscova...

Sonia se dădu mai aproape de masă, sperând că Iuli o va vedea și va face el primul pas, dar el era adâncit în conversație cu colegul său și n-a observat-o. Așa încât, ea se duse la cel mai apropiat bar, luă un nou pahar de vodcă și îl bău dintr-o dată pe jumătate, ca să-și facă curaj.

Când se întoarse, Iuli rămăsese singur.

Sonia sălță din umeri. În fond, n-avea nimic de pierdut. Sorbi încă o dată din pahar și se apropie de masa lui.

— Iuli... ? Iuli Markovski ?

Iuli ridică înspre ea o privire încețoșată, cu niște ochi congestionați. În mod evident, era într-o oarecare măsură beat.

Dar în seara aceea cine nu era, la ora asta ?

— Sonia... ? spuse el.

— Îmi dai voie ? spuse Sonia, trăgându-și un scaun, înainte ca el să schițeze vreun gest.

Un lung moment se priviră reciproc, cu stângăcie.

— Lucrezi tot pentru Red Star ? rupse tăcerea în cele din urmă Iuli.

Sonia încuviință din cap.

— Director adjunct al departamentului de strategie economică, aici la Paris. Dar tu ?

Iuli râse într-un fel ciudat și umbra unui vechi zâmbet familiar trecu peste buzele sale.

— Păi, așa cum cred că ai auzit, încă nu m-au numit ministru de externe. Dar am rămas la serviciul de externe, o poziție mijlocie în birocrația moscovită, e drept, dar nu mi-am pierdut speranța încă.

Se încruntă și sorbi din paharul pe jumătate golit.

— Dar nu în actualele condiții politice, desigur, murmură el mai degrabă cu amărăciune.

— Căsătorit...? întrebă Sonia, neștiind ce altceva să spună. Totul era incredibil de formal și de stânjenitor.

Iuli încuviință :

— Trei copii. Tu ?

— Doi, spuse Sonia, deloc dispusă să vorbească despre soțul ei american.

— Așadar, Sonia ?

— Așadar, Iuli ?

— Ai obținut ceea ce ți-ai dorit de la viață ? Ești fericită ?

— O căsătorie acceptabilă, copii buni și o viață decentă aici, în Paris, îi răspunse Sonia. Poate că aș fi putut avansa mai repede... (săltă din umeri). Dar tu ?

Iuli râse din nou, dar nu suna deloc ca un râs prea fericit.

— *La même chose*, cum se spune aici, în Franța.

— Și cu ce treburi la Paris ?

— Probleme ale ministerului, replică Iuli cu un ton care-i spunea în mod clar că nu avea de gând să intre în detalii.

Era ceva cu adevărat oribil în această conversație, care o făcu pe Sonia să-și dorească să nu-l fi observat pe Iuli. De vreme ce-l văzuse, nu se putea să nu-i fi vorbit, dar odată începută discuția cu el, își dădu seama că nu avea absolut nimic important să-i spună și, după toate aparențele, nici el. Relația lor se consumase în urmă cu douăzeci de ani, nu se terminase prea grozav și de atunci nu mai avuseseră nici un contact.

Acum erau alți oameni, doi străini, care încercau să lege o conversație banală în împrejurări extrem de nepotrivite, iar Sonia se pomeni căutând o cale elegantă de ieșire din impas când, dintr-o dată, muzica se opri.

Toate capetele se ridicară spre scenă, acolo unde însuși ambasadorul Tagourski, arătând un pic cam palid la față din pricina amețelii, trecu din tubul de acces în globul

transparent, unde vorbi cu unul din muzicieni, în timp ce jos rumoarea se stingea într-o liniște apăsătoare.

— Am de făcut un anunț destul de neplăcut, deși cred că nu întru totul surprinzător, rosti vocea amplificată sonor a ambasadorului. Președintele Statelor Unite a promulgat o lege care suspendă plata dobânzilor pentru toate polițele guvernamentale deținute de statele Europei Comune Lărgite sau de către cetățeni sau corporații private europene. Aceste datorii externe vor fi transformate în obligațiuni fără dobândă care pot fi amortizate sub forma unor fonduri blocate, utilizabile doar pentru cumpărarea de bunuri industriale și mărfuri agricole în interiorul Statelor Unite.

Un murmur general și confuz se făcu auzit în toată sala.

— Pentru acei dintre noi mai puțin familiarizați cu termenii tehnici, continuă Tagourski, tradusă într-o limbă accesibilă aceasta înseamnă că americanii au abrogat datoria externă, cel puțin cea datorată Europei Centrale, care se ridică la ceva de ordinul a cincisprezece trilioane de dolari americani.

— Au făcut-o ! exclamă Sonia, în timp ce sala erupea într-un tumult. Până la urmă, au făcut-o !

— Te așteptai la altceva ? spuse Iuli Markoski cu cinism. Și crede-mă, ăsta-i doar începutul. Mutarea lor următoare o să fie cea care-o să doară cu adevărat.

— Mutarea lor următoare ?

— Bineînțeles, nu e limpede ? Asta nu e decât răzbunarea lor față de Europa Occidentală, căci aproape nici una din polițele pe care tocmai le-au transformat în hârtie igienică nu afectează în vreun fel Uniunea Sovietică. Dar când vor începe exproprierile...

— Exproprierile !

— Ce scuză minunată pentru ei ! spuse Iuli aproape nemaiținând cont de prezența Soniei.

Mai sorbi o dată din pahar și se lansă într-una din tiradele lui semi-alcoolice, pe care acum ea își dădu seama că și le amintea prea bine.

— Nimeni nu știe cu precizie cât anume din proprietățile imobiliare, acțiuni, terenuri petroliere, construcții industriale, etcetera, este deținut de guvernele europene, de persoane particulare, corporații și consorțiuri, dar cea mai precisă estimare a Ministerului de Externe este că se

apropie de 30% din avuţia lor naţională, după toate aceste decenii de investiţii. Ce impuls va primi economia lor muribundă când vor confisca totul şi-l vor revinde proprii-lor capitalişti ! Chiar la preţurile reduse pe care probabil că le vor practica, tot le va rămâne îndeajuns ca să-şi plătească componenta japoneză a datoriei lor externe ! Lipsa lor de scrupule merită toată admiraţia !

— Bine, dar asta e adevărată hoţie ! exclamă Sonia.

Iuli ridică din umeri.

— Este una din tradiţiile onorabile ale Lumii a Treia, rosti batjocoritor Iuli. Altădată, Uniunea Sovietică obişnuia să o încurajeze.

— Nu cred că-şi pot imagina că le merge aşa !

— Zău ? făcu Iuli disprețuitor. Şi cine o să-i oprească ? În tot cazul, *nu noi !* În timp ce noi ne aflăm în plină ofensivă pacifistă şi ne transformăm în nişte europenaşi de treabă, *ei* au devenit invulnerabili din punct de vedere militar. Laserele lor orbitale pot distruge tot ce avem noi sau europenii acolo — Cosmograduri, Spaceville, toţi sateliţii, probabil chiar şi Baza Lunară — în cam tot atâta timp cât mi-ar trebui mie să-ţi povestesc. De decenii îşi dezvoltă Battlestar America şi realitatea brutală este că blestemăţia funcţionează, cel puţin suficient de bine ca să-i facă imuni la orice ameninţare cu forţa, aşa cum s-a demonstrat mai mult decât convingător prin felul în care lumea întreagă a fost nevoită să privească neputincioasă cum îşi fac ei de cap în America Latină.

— Dar desigur, sancţiunile economice...

Iuli râse cu amărăciune :

— Ei da, la drept vorbind, fără îndoială că Europa Comună va naţionaliza proprietăţile americane de aici, amărâte cum sunt, drept răzbunare, dar japonezii nu vor face nimic de teamă să nu le servească pe tavă un motiv pentru a naţionaliza proprietăţile *lor* din America. Chiar şi o naţiune care nu joacă şah în mod serios poate să înţeleagă că e avantajos să schimbi un nebun pe o tură şi o regină.

Sonia era cel puţin îngrozită de cele auzite.

— Astea sunt numai presupunerile tale, Iuli, sau...

Iuli ridică din umeri, cavalereşte :

— Cea mai mare parte era cunoscută de toată lumea. Când mai adaugi un minim necesar de informaţii secrete...

Ei vorbesc la modul cel mai serios atunci când declară că intenționează să transforme Emisfera Vestică într-un imperiu economic complet autarhic, și nimeni nu-i poate împiedica s-o facă...

Iuli continua să trăcănească, dar Sonia nu-l mai asculta.

„Ei au resursele s-o facă, cărbune, minereu de fier, cupru, petrol, teren agricol mai mult decât suficient, uraniu..."

Latura profesională a minții ei ieșise la suprafață și se îndrepta spre consecințele practice.

Red Star, S.A. nu avea proprietăți americane directe — investițiile sovietice fuseseră demult interzise de legislația americană — dar deținea sute de milioane de acțiuni într-o mulțime, probabil de ordinul câtorva sute, de corporații europene care în mod cert dețineau astfel de proprietăți. Iar când americanii vor expropria aceste holdinguri, cotele acelor acțiuni vor cunoaște o scădere fulgerătoare, se vor produce probabil falimente...

— Cât timp mai avem, Iuli ?

— Poftim ! făcu Iuli, clipind din ochi asemenea cuiva abia ieșit din transă.

— Cât crezi că mai durează până când americanii vor începe exproprierile ?

Iuli ridică din umeri

— E vorba probabil de câteva săptămâni. Vor aștepta ca furia europenilor față de abrogarea datoriilor să ajungă la apogeu, sperând ca Europa Comună să comită vreun gest stupid, care fără îndoială că se va produce cât de curând, și pe care-l vor folosi ca pretext pentru...

— Discuția cu tine a fost interesantă, Iuli, spuse Sonia ridicându-se de pe scaun, dar acum trebuie să plec, mă-nțelegi...

Așa că se avântă în mulțime ca să-l caute pe Ilya Pașikov. Un curent subteran amenințător alterase tenta euforică a petrecerii, dar din frânturile de conversație prinse din zbor de Sonia, se părea că nu era vorba decât de o indignare îndreptățită și de izbucniri tembele antiamericane. După toate aparențele, foarte puțini din cei de față aveau acces la informațiile secrete ale lui Iuli, sau chiar dacă aveau, nu erau suficient de limpezi la minte ca să tragă concluziile esențiale.

În cele din urmă, îl găsi pe Ilya, încercând în continuare cu nonşalanţă să o seducă pe roşcata lui, de parcă nimic care să îl privească personal nu se întâmplase.

— Te rog să ne scuzi, spuse Sonia, înhăţându-l pe Ilya de braţ.

— Sonia...

— *Acum, Ilya !* insistă ea. Problema este de o importanţă vitală ! Trebuie să găsim un loc retras unde să discutăm.

— Va trebui să fie ceva cu adevărat important, Sonia, mormăi el irascibil. Pentru că *ea* era, te asigur !

— Of, Ilya, bineînţeles că este ! îi spuse ea, astfel că mai bombănind, mai privind fioros, Paşikov se lăsă condus până sus pe balcon şi apoi pe una din pasarelele ameţitoare până ajunseră la o platformă transparentă din Lucite, unde o măsuţă şi două scaune atârnau în spaţiu, deasupra mulţimii de jos.

— Aşadar, Sonia Ivanovna ?... începu Iaşikov, încrucişându-şi braţele la piept şi privind fix la ea, ca şi cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să evite să privească în jos.

— Aşadar, Ilya Sergheiovici... replică Sonia, şi-i povesti cele auzite de la Iuli, omiţând divagaţiile politice şi limitându-se la aspectele pur economice.

— Da, da, totul sună destul de urât, spuse el când Sonia îşi încheie relatarea. Dar de ce trebuia să mă deranjezi tocmai *acum ?* La urma urmei, nu e responsabilitatea departamentului nostru şi mă aflam tocmai în mijezul...

— N-ai vrea să încetezi să gândeşti cu curul, măcar vreo cinci minute, şi să încerci să-ţi foloseşti capul, Ilya Sergheiovici ? ţipă Sonia mânioasă la superiorul ei. Departamentul nostru, adică eu şi cu tine, a căzut în dizgraţie de când... ei bine, de când *ştii tu*... nu-i aşa ? Nu-ţi dai seama că asta poate fi şansa noastră de reabilitare ? Avem acum posibilitatea să salvăm miliarde de ECU pentru Red Star !

— Serios ?

— Bineînţeles că da ! Trebuie să transmitem imediat această informaţie departamentului de securitate a tranzacţiilor. Avem o săptămână-două, maxim trei, ca să scăpăm de acţiunile pe care le deţinem la companiile care vor fi afectate, înainte ca totul să se ducă pe apa sâmbetei.

Ochii lui Ilya se aprinseră.

— Aha, făcu el simplu. Da, bineînțeles că ai dreptate. Bravo, Sonia, bravo !

Și o apucă de mână, o ridică în picioare și începu să o tragă după el, de-a lungul pasarelei, înspre balcon.

— Ce faci, Ilya. Unde mergem ?

— Să-l găsim pe Lev Kaminev ! îi spuse Ilya. Trebuie să fie undeva acolo jos...

Petrecerea se încinsese considerabil în ciuda veștilor proaste, sau poate că, cel puțin în parte, tocmai din acest motiv. Oamenii începuseră să dea de dușcă paharele de vodcă, în loc să soarbă din ele. Orchestra începu să cânte din nou, și apăruseră și dansatori pe ring, inclusiv un grup de bădărani care încercau să-și etaleze talentele chipurile neafectate de alcool, jucând cazacioc și râzând în hohote când se izbeau cu curul de dușumea. Cravatele atârnau strâmb, sacourile fuseseră dezbrăcate și, ei da, se putea auzi și un grup care cânta teribil de fals.

Se părea că va fi imposibil să găsești pe cineva în acest *melée*, cu excepția unui noroc întâmplător, dar Ilya Pașikov, odată stârnit, luă frâiele în mâini și, întrebându-i pe toți cu o voce tare și poruncitoare, cam pe unde s-ar putea afla șeful departamentului comercial, reușiră în cele din urmă să-l găsească pe Kaminev, care tocmai își umplea din nou paharul la unul dintre baruri.

— Avem o vorbă cu tine, Lev, este céva exterm de urgent, spuse Ilya apucându-l de braț.

Ochii lui Lev Kaminev începuseră să se înroșească, dar elegantul său costum albastru-închis rămăsese încheiat la nasturi, cravata roșie stătea decent legată la gulerul cămășii albe, bine călcate, și nici o șuviță din părul său cărunt și rar nu se afla nelalocul ei. Încuviință simplu din cap și se lăsă condus de Ilya la o masă liberă, la marginea sălii, unde holopanorama, exagerat de oportună, părea să-i plaseze în mijlocul tundrei siberiene.

— Spune-i tu, Sonia, o îndemnă Ilya, ceea ce Sonia și făcu.

Expresia încruntată a lui Kaminev se adânci tot mai mult, pe măsură ce Sonia își continua relatarea, buzele începură să-i tremure, și când ea termină ce avu de spus, se făcuse palid de tot.

— Ce coșmar ! oftă el. Putem pierde miliarde !

— Dacă acționăm rapid, nu, începu Sonia să trăncănească. Nu, dacă începem să vindem imediat acțiunile ; ar trebui să ajungem imediat la un terminal de computer și să începeți...

Kaminev clătină din cap :

— Nu-i deloc așa simplu, spuse el. Dacă vom începe dintr-o dată să aruncăm pe piață pachete masive de acțiuni, indiferent de care, vom bulversa lucrurile înainte ca americanii să schițeze vreun gest. Treaba trebuie făcută cât se poate de lent și de subtil. Mai întâi, acolo unde putem să achiziționăm opțiuni de vânzare... să vindem opțiuni de cumpărare la prețul pieței, unde este posibil... Apoi să începem să descărcăm treptat, în blocuri dimensionate rezonabil... Să prevenim colapsul pieței, comercializând opțiunile prin intermediul societăților fantomă în acest timp... Nu putem fi lacomi și să ne așteptăm să câștigăm totul, dar poate reușim să ne menținem pierderile sub 20%, dacă... dacă...

Își trecu agitat mâna prin părul pieptănat cu grijă, răvășindu-l complet.

— Ce porcărie ! se văită. Ilya, departamentele noastre vor trebui să lucreze împreună la treaba asta, și vom avea de lucru zi și noapte. Va trebui să modelăm pe computer această blestemată de situație și să elaborăm un program comercial care să ne scoată din ea... Iar dacă ne înșelăm, dacă ne aruncăm înainte și americanii *nu* expropriază...

Se uită neliniștit peste umăr la surogatul întinderilor pustii ale îndepărtatei Siberii, respiră adânc și privi țintă la Sonia.

— Dacă departamentul meu tratează pe baza acestor informații și se dovedesc a fi incorecte, Sovietiul Suprem va reinventa gulagul numai ca să aibă unde ne trimite pe toți, spuse el. Ești sigură că toate acestea nu sunt numai niște vorbe spuse la un pahar ?

— Păi... bâigui Sonia dintr-o dată nesigură, contemplând la rândul ei panorama și înfiorându-se. În mod cert, Iuli, era băut, și...

— Ambasadorul nu a plecat încă, spuse Ilya cu convingere. Nu mai sta pe gânduri și prezintă-i situația. Și dacă nu i s-a spus nimic încă, lucru care nu m-ar surprinde, mâine dimineață am să dau și eu niște telefoane

la Moscova unor oameni care vor avea grijă ca însuşi ministrul de externe să fie chemat la ordin, dacă va fi nevoie. Şi dacă reiese că au ţinut în secret faţă de Red Star asemenea informaţii...

— Într-adevăr ! izbucni Kaminev. Faptul că acestea au trebuit aflate de propriul nostru departament de strategie economică va însemna o bilă neagră pentru ei. Dacă e adevărat, s-ar putea ca astfel să scăpăm o dată pentru totdeauna de obstrucţionismul lor faţă de noi.

Se ridică în picioare :

— Voi doi, să nu suflaţi o vorbă nimănui. Mă duc să stau de vorbă cu excelenţa sa. Ilya, poţi să-mi schiţezi până mâine la prânz repartizarea pachetelor de acţiuni deţinute de noi în companiile afectate ? Împreună cu acţiunile deţinute de aceste companii în Statele Unite ?

— O să ia ceva timp, răspunse Ilya, dar ne descurcăm noi !

— Sunt sigur că aşa veţi face ! spuse Kaminev şi dispăru în mulţime în căutarea ambasadorului Tagourski.

Ilya Paşikov zâmbi larg către Sónia.

Sonia îi zâmbi şi ea.

— Zău că ai *merita* să ocupi postul meu, Sonia.

— Cine ştie, dacă totul merge bine, poate că vei obţine o promovare frumuşică, iar eu am să-ţi iau locul, spuse Sonia.

— Chiar aşa ! exclamă Ilya. De ce nu ?

Spunând acestea se ridică, o luă de mâini, o săltă în picioare, o îmbrăţişă şi o sărută cu exuberanţă pe amândoi obrajii.

— De n-ai fi o femeie măritată, te-aş fi sărutat aşa cum meriţi pentru asta ! declară el.

Ridică din umeri. Zâmbi larg.

— Şi dacă mă gândesc bine, având în vedere circumstanţele, de ce nu ? zise şi depuse un sărut apăsat pe buzele ei.

Un val fierbinte de excitare şi satisfacţie o inundă pe Sonia din cap până în vârful degetelor. În condiţiile date, răspunsul scurt al sărutului lui Ilya nu i se păru o trădare faţă de Jerry.

O PAGINĂ DIN VECHEA CARTE A LUI STALIN

În vreme ce, nu mai încape nici o îndoială, Statele Unite s-au transformat pe termen lung, într-o naţiune-paria prin masiva expropiere a proprietăţilor străine, devenind inaptă să mai obţină împrumuturi de pe piaţa internaţională ori să atragă, într-un viitor previzibil, capital străin, tot atât de adevărat este că, printr-o trăsătură de condei, americanii au recâştigat controlul asupra unei economii care se clătina, au realizat o devalorizare indirectă a dolarului într-o manieră acceptabilă politic de către propriul lor electorat şi au reuşit să dea din plin de înţeles că opinia publică mondială nu va mai exercia nici măcar o restricţie remanentă asupra politicii americane din America Latină.

Dacă ne gândim bine, tot aşa a reuşit şi Stalin să transforme Uniunea Sovietică într-o putere industrială de prim rang, printr-un act brutal de voinţă naţională. La fel, Hitler a salvat Germania dintr-o stare de colaps economic. Autarhia internă şi imperialismul extern este o variantă veche de *realpolitik*, pentru regenerarea pe termen scurt a unei naţiuni.

Ce se întâmplă mai târziu, este altă mâncare de peşte. Dar când au privit politicienii americani dincolo de următoarele alegeri ?

— *Argumenti i fakti*

XII

Când Robert Reed s-a dus să-şi ridice paşaportul, un rând de infanterişti marini stăteau aproape umăr lângă umăr pe trotuarul din faţa noului zid din BCA care înlocuise gardul din fier forjat de pe latura dinspre Avenue Gabriel a complexului Ambasadei Americane. Pe creasta zidului se aflau mosoare de sârmă subţire, conectate în mod vădit la reţeaua electrică, iar la intervale de douăzeci de metri fuseseră amplasate distrugătoare neuronice. Un cordon de militari călare ai Gărzii Republicane Franceze, aliniat în rigolă, asigura protecţia ambasadei faţă de parcul de dincolo de străduţa îngustă.

Din motive de securitate, chiar şi biroul pentru paşapoarte fusese mutat în interiorul complexului şi, într-adevăr, măsurile de siguranţă erau extrem de drastice. Bobby a fost supus la poartă unui control riguros cu un detector de metale şi unul de bombe, apoi percheziţiei

corporale, înainte de a i se permite să se aşeze la coada celor ce aşteptau să intre în construcţia provizorie, înjghebată la repezeală a adăposti noul birou de paşapoarte, ceea ce îl făcu să se gândească, că dacă condiţiile le-ar fi permis, probabil că l-ar fi pus să-şi dea pantalonii jos ca să-l cerceteze şi în dos.

Bobby înţelegea foarte bine motivele paranoiei. Parcul dintre Avenue Gabriel şi Champs-Elysées începuse deja să se umple cu oameni care veneau dinspre staţia de metrou Concorde, mulţi dintre ei purtau steaguri înfăşurate, alţii cărau nişte obiecte ce păreau a fi obişnuitele găleţi pline cu excremente şi sânge, agitând un soi de catapulte improvizate din cozi de mătură şi castroane din plastic, iar cei câţiva sticleţi aflaţi la vedere, conversau în mod ostentativ cu manifestanţii care se adunau.

Parisul fusese inundat de demonstraţii antiamericane în ultima săptămână, de când Statele Unite anunţaseră exproprierea investiţiilor europene, iar poliţia franceză nu a făcut altceva decât să limiteze proporţiile distrugerilor materiale. Mai mult decât atât, mai mulţi miniştri ai cabinetului, luaseră cuvântul în cadrul unor mitinguri mai bine organizate, cu carecter semioficial. Din fericire, examinările tocmai se încheiaseră, iar anul şcolar se terminase, aşa că acasă nu s-au mai purtat discuţii în contradictoriu dacă Bobby ar trebui sau nu să se mai ducă la şcoală, dar tata o susţinuse pe mama în insistenţele ei ca geaca Dodgers să rămână în această perioadă în dulap, şi i se atrăsese atenţia să nu se îndepărteze de casă.

Bobby a ajuns la cutia poştală la prima oră a dimineţii, aşa cum făcuse de două săptămâni de când aştepta şi, când în sfârşit a văzut scrisoarea de la Ambasada Americană, a strecurat-o în buzunar înainte ca altcineva să o vadă, ştiind că i s-ar fi interzis să se ducă la ambasadă să-şi ridice paşaportul, dacă ar fi fost atât de fraier încât să ceară voie.

Toate celelalte erau aranjate. Fusese admis atât la UCLA cât şi la Berkeley, şi întrucât amândouă făceau parte din sistemul universitar al statului California, reuşise să obţină un răgaz până pe 25 august, ca să se hotărască pentru una din ele. Avea un bilet Air India cu destinaţia New York, de vineri într-o săptămână, şi avea

chiar şi un permis anticipat Air America, valabil două luni pentru toate liniile americane interne.

Aşa încât n-avea de gând să lase ultimul detaliu în suspensie, până când părinţii lui aveau să considere că se putea duce în siguranţă la Ambasada Americană, mai ales că Dumnezeu ştia când avea să se întâmple asta. Mama începuse deja să facă gălăgie, cum că poate n-ar fi cel mai nimerit moment să meargă în America, şi nici nu-i trecea prin cap să-i dea posibilitatea să-l oprească sub pretextul că ar fi prea periculos pentru el să-şi ridice paşaportul, până când ar fi trecut data plecării.

Aşa încât a aşteptat până în jurul orei paisprezece, când Frania a plecat în sfârşit şi l-a lăsat singur în apartament, apoi a luat metroul până la *Place de la Concorde*. Odată revenit acasă cu paşaportul putea să facă pe nevinovatul ca şi cum nici n-ar fi visat că trebuia să ceară voie pentru o treabă aşa de simplă. Mama abia dac-ar fi avut motiv să-i reproşeze că nu a ascultat-o, şi chiar de-ar fi făcut-o, nu mai conta, din moment ce el ar fi obţinut deja ce-i trebuia.

Bobby n-avea de gând să lase o gaşcă de demonstranţi tembeli să-l împiedice să intre în posesia actelor necesare şi, judecând după scena din interiorul complexului, se părea că nici ceilalţi americani rămaşi încă la Paris nu erau prea speriaţi.

Locul era un adevărat balamuc. Curtea din afara biroului de paşapoarte era înţesată de oameni, unii dintre ei îşi aduseseră chiar şi bagajele, căutând protecţie, solicitând azil, cerând să îl vadă neîntârziat pe ambasador sau pe ataşatul comercial, vărsându-şi amarul pe francezi, pe guvernul american, pe soldaţii care-i percheziţionaseră, pe cei din jur, pe funcţionarii care încercau să îi aranjeze în rând, urlând din răsputeri şi toţi deodată.

Lui Bobby i-a trebuit cel puţin o oră ca să ajungă în clădire, o altă oră a petrecut-o la coadă ca să-şi schimbe scrisoarea pe nu ştiu ce formular stupid de adeverinţă, şi pe urmă alte două ore la o a treia coadă, înainte de a schimba *acea* hârtie pe preţiosul său paşaport.

Se făcuse deja ora şapte seara şi se temea să nu întârzie la cină. Mama şi tata ajunseseră deja acasă şi probabil că îngrijorarea li se preschimbase în furie. Dar bine

măcar că intrase în posesia obiectului pentru care venise până aici.

El însuşi într-o dispoziţie groaznică, obosit de nesfârşitele ore de aşteptare, iritat de scenele de gloată mârâitoare şi nu mai puţin îngrijorat de ce-l aştepta când va ajunge în sfârşit acasă, Bobby îşi făcu loc cu genunchii şi coatele prin mulţimea care se îngrămădise în sediul temporar al biroului de paşapoarte şi reuşi să iasă în curte.

Ceva nu era deloc în ordine.

O mulţime de oameni stătea adunată ciorchine pe lângă poarta complexului, chiorându-se printre barele grele de oţel. Poarta era închisă şi în spatele ei stăteau doi infanterişti marini cu mitralierele M-86 la picior. Dincoace de zid se aflau mai mulţi infanterişti în apropierea consolelor pentru comanda la distanţă a distruptoarelor neuronice montate pe creasta zidului.

Şi deodată Bobby reuşi să-şi dea seama care era sursa agitaţiei zgomotoase. Dincolo de zid se auzea un imens tumult clocotitor şi tropăitul brutal şi ritmic al câtorva mii de picioare. Undeva în spate, precum partea vocală a unei piese max-metal distorsionată ca să scoată în evidenţă partitura chitarei bas, abia se puteau distinge cuvintele lozincii scandate.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN ! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN !“

Bobby îşi făcu loc îmbrâncindu-se până în faţa mulţimii din jurul porţii şi ceea ce văzu printre bare îl făcu să simtă un gol în stomac şi să-i tremure genunchii.

Întregul parc de vizavi de ambasadă era înţesat de oameni, pe toată distanţa de la Champs-Elysées până în rigola din Avenue Gabriel, acolo unde cordonul de militari ai Gărzii Republicane separa gloata de infanteriştii americani.

O mare de pumni care se agitau, de guri care răcneau şi de feţe înroşite, cu ochii bulbucaţi. O efigie a Unchiului Sam cu o faţă ca de mort, atârnând de streangul unei spânzurători grosolane. Un steag american arzând pe un catarg deasupra mulţimii. O porţiune dintr-un drapel lung pe care era scrisă o lozincă indescifrabilă. O pancartă reprezentând o reproducere mărită a bancnotei de o mie de dolari, mânjită cu sânge şi rahat.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN ! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN !“

Până atunci, Bobby mai văzuse demonstrații antiamericane ; ba chiar o dată participase și el la una. Dar nu simțise niciodată ceva asemănător valului de ură care inunda acum zidul ambasadei. Era ceva dincolo de politică, dincolo de pretextele economice, dincolo de rațional. Era o revărsare de ură animalică.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN ! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN !“

Bobby era înfricoșat. Bobby se simțea rușinat. De două ori rușinat — o dată pentru America și a doua oară pentru viziunea fantastică care-i fulgera nepoftită prin minte, imaginea pușcașilor americani trăgând în oceanul mulțimii furioase, destrămând coșmarul cu rafale concentrate de arme automate.

„AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN ! AME-RI-CAIN, AS-SAS-SIN !“

Și deodată, ceva în formă de ghiulea pluti într-un arc leneș pe deasupra zidului și se izbi cu un plescăit de clădirea ambasadei, mânjind piatra cenușie cu o pată cafenie. Imediat un alt glob pică pe o traiectorie mai scurtă, exact în curte, împrăștiind sânge și rahați în toate părțile.

Un sergent de marină păși energic până la gărzile de lângă poartă, urlând ceva ce Bobby nu putu să deslușească. „Labagiilor !“ strigă tare și limpede unul din gardieni.

Alte ghiulele de rahat și sânge zburară peste zid, spărgându-se de clădirea ambasadei. Și deodată, din nu știu ce motiv, un val puternic de strigăte entuziaste izbucni din rândurile mulțimii de afară și un potop de murdărie se prăvăli peste zid asupra clădirii.

O clipă mai târziu, Bobby înțelese care fusese motivul.

Gardienii de la poartă își îndreptaseră armele M-86 asupra mulțimii. „Eliberați poarta ! Eliberați poarta !“ strigă unul din ei. Se auzi un clămpănit de potcoave pe caldarâm. Pușcașii din interiorul complexului ambasadei au început să gonească mulțimea îngrămădită în jurul intrării, și o făceau fără prea multe menajamente.

Bobby mai avu timp doar o clipă să vadă ce se întâmpla, înainte ca un pușcaș de culoare să-l împingă înapoi dinspre poartă, apucându-l de umeri.

Garda Călare Republicană își schimbă poziția de pe trotuar în josul străzii, către stânga, lăsând astfel ambasada la dispoziția mulțimii. Între zid și mulțime nu se mai afla acum decât cordonul de pușcași, agitându-și mitralierele...

„Oh, nu se poate — își spuse Bobby — acum vor fi nevoiți să tragă în mulțime !" Nici nu știa pe cine să urască mai mult în momentele acelea — pe americanii care erau gata-gata să tragă în oameni neînarmați, sau pe nenorociții de polițiști care, părăsind locul, provocaseră în mod deliberat o astfel de acțiune.

Dar lucrul de care se temea Bobby nu se întâmplă.

În schimb se petrecu ceva ce îl făcu pe Bobby, măcar pentru moment, să fie mândru că era american.

Cu toate că francezii își retrăseseră Garda Republicană cu scopul de a-i provoca pe americani la comiterea unor atrocități, aceștia nu mușcară momeala.

Poarta se deschise și două coloane de pușcași pătrunseră în marș forțat, grăbit dar ordonat, cu armele îndreptate spre mulțime, dar fără să tragă. Pușcașii se retrăgeau în incinta complexului.

Manevra se desfășură într-un singur minut. Apoi, paznicii de la poartă se retraseră și ei, închiseră poarta și acționară un comutator.

Cu un urlet de triumf, mulțimea se repezi înainte ca să preseze asupra barelor de oțel...

și se retrase ca arsă, împleticindu-se și țipând de durerea provocată de șocul electric.

În incinta complexului se declanșase un haos total. Civilii se îndepărtau în mod instinctiv de zid, în timp ce gloata înfuriată se înghesuia în el și o grupă de pușcași luă poziție în fața porții, având pregătite pentru orice eventualitate automatele M-86. Unii dintre civili se străduiau să pătrundă în permietrul de securitate al clădirii ambasadei, dar în fața intrării se postase o grupă de pușcași care îi opri.

Potopul de rahat și sânge se împrăștie pe fațada ambasadei, și în curte. Bobby stătea pironit, în mijlocul întregii scene, neștiind ce să facă sau încotro să alerge, străi-

duindu-se doar să nu se lase trântit la pământ de oameni care se învârteau în jurul lui într-o panică totală, alergând de colo-colo, fără nici o noimă.

— Păzea ! strigă cineva din spatele lui.

Bobby se întoarse în direcţia vocii, dar se întoarse unde nu trebuia şi oricum era prea târziu. Ceva greu şi umed se izbi de umărul lui stâng, împrăştiindu-se în păr şi pe obrazul stâng. Se împletici, aproape căzu, îşi recăpătă echilibrul, privi în jos la hanoracul său, văzu, mirosi, icni şi vomită, murdărindu-şi pantofii.

Toată partea stângă a hanoracului era mânjită cu o pastă închegată de sânge roşu şi vâscos şi rahat maroniu pe jumătate dizolvat. Era plin de mizerie în păr şi pe faţă. Pete izolate se puteau distinge şi pe pantaloni.

Icni din nou, îşi smulse de pe el hanoracul, se folosi de ce mai rămăsese cât de cât neatins ca să-şi cureţe faţa şi gâtul, îşi frecă apoi furios părul şi, în sfârşit, îl aruncă cât-colo.

Murdăria continuă să izbească zidul ambasadei şi să se reverse din ceruri asupra curţii. Oamenii alergau ţipând în toate direcţiile. Şi, parcă în transă, Bobby realiză că peste zid soseau acum şi sticle goale de vin, pietre, cărămizi..

„ATENŢIUNE ! ATENŢIUNE ! A-TEN-ŢI-UNE !“ se auzi pe deasupra haosului o voce puternic amplificată.

Un ofiţer de marină, negru, ieşise din clădire şi se postase la intrarea în ambasadă, răcnind într-o portavoce cu volumul dat la maximum

„VOM FOLOSI DISRUPTOARELE NEURONICE ! VOM FOLOSI DISRUPTOARELE NEURONICE! OSTAŞI, PREGĂTIŢI APARATELE ! CIVILI, RETRĂGEŢI-VĂ ÎNSPRE CLĂDIRE ŞI APĂSAŢI-VĂ DEGETELE ÎN URECHI !“

Bobby uită de sângele şi rahatul împrăştiat pe pantaloni şi de vomitătura care i se usca pe pantofi, grăbindu-se să se îndepărteze cât mai mult de zid. Nu avusese niciodată de a face cu un disruptor neuronic, dar atât el cât şi cei care se retrăgeau acum înspre peretele ambasadei, ştiau foarte bine ce urma să se întâmple.

Disruptoarele neuronice emiteau un semnal foarte puternic alăcătuit dintr-un mixaj bine ales de frecvenţe

infra-şi ultrasonice care provocau nişte chestii extrem de neplăcute sistemului nervos uman. Semnalul declanşa o reacţie somatică de panică. Pur şi simplu anihila procesul gândirii. Provoca vibraţia creierului şi a sistemului auditiv, creând o migrenă instantanee delirantă. Slăbea muşchii sfincterului, distrugând controlul asupra vezicii şi a rectului.

Era arma de control asupra gloatelor, folosită de forţele americane în America Latină. Trâmbiţată ca fiind nepericuloasă şi umană, de către Statele Unite, demascată ca fiind un afront adus demnităţii umane de către mass media din Europa, care prezenta cu satisfacţie imagini ale nefericiţilor latino-americani ţinându-se de pântece, ridicându-şi capetele şi scoţând zbierete de agonie ca nişte animale.

Bobby însuşi împărtăşise adesea această indignare generală, dar acum, îngrozit şi înfuriat cum era, duhnind a excremente şi vărsătură, cu spatele lipit de zidul ambasadei şi cu degetele vârâte adânc în urechi, era o cu totul altă poveste.

„ACTIVAŢI DISTRUPTOARELE NEURONICE !"

Distruptoarele acţionau direcţional, dar era inevitabil să nu aibă un uşor efect de contracurent şi cu toate că-şi ţinea degetele în urechi, Bobby resimţi o vibraţie groaznică, de parcă ar fi avut în cap un perforator pneumatic miniatural. Se pomeni lipindu-se din ce în ce mai tare de peretele clădirii, luptând împotriva impulsului de a ceda şi a o lua la fugă. Îşi simţea măruntaiele ca o gelatină tremurândă şi trebui să facă un efort imens ca să nu se scape în pantaloni.

Toată treaba nu a durat mai mult de cinci minute, dar parcă trecuseră ore întregi. Oamenii din jurul său cădeau în genunchi. Unii aveau pete umede în jurul pântecelor. Ce se putuse întâmpla dincolo de zid, unde mulţimea primise din plin semnalul acustic, era greu de imaginat.

„DEZACTIVAŢI DISRUPTOARELE NEURONICE !"

Şi dintr-o dată, totul se sfârşi.

Durerea de cap dispăruse, ca şi nevoia urgentă de a fugi ori încotro. Intestinele îi reveniră la starea normală, dispărându-i şi nevoia de a urina.

Şi mai ales, se lăsase o stranie linişte. Nu se mai auzeau zgomotele mulţimii. Proiectilele cu rahat nu mai zburau peste zid. Oamenii din jur rămăseseră năuciţi, plini de mizerie pe haine, aruncând priviri piezişe şi furişate unii către ceilalţi.

Una din santinelele de la poartă dezactiva sarcina electrică. Un sergent ordonă formarea a două şiruri perfect aliniate de soldaţi. Poarta se deschise şi cele două rânduri de puşcaşi ieşiră afară ca să restabilească cordonul de protecţie.

„PĂRĂSIREA COMPLEXULUI SE POATE FACE ÎN SIGURANŢĂ", glăsui prin intermediul portavocei ofiţerul de marină. „VĂ RUGĂM, PROCEDAŢI ÎN MOD ORDONAT ! NU UITAŢI — SUNTEŢI *AMERICANI !*"

Şi într-adevăr, oamenii care cu numai câteva minute în urmă alergau de colo-colo ţipând înfricoşaţi, s-au aşezat ascultători şi politicoşi într-o coloană aproximativ pe trei rânduri, părăsind în linişte curtea, ieşind pe poarta principală fără ghionturi şi îmbrânceli.

Bobby rămase o clipă în mijlocul străzii, trecând în revistă dezastrul şi încercând să-şi ordoneze sentimentele.

Rigola şi trotuarele erau acoperite cu fel de fel de rămăşiţe — pancarte, lozinci, catapulte, găleţi răsturnate, o efigie a Unchiului Sam zdrobită în picioare, bălţoace de urină, pietre, cărămizi, sticle sparte.

Se înfioră imaginându-şi cam ce se putuse întâmpla aici cu numai câteva minute în urmă, cu miile de oameni apucându-se cu mâinile de capetele bubuind de durere, urinând şi defecând în pantaloni, luând-o la goană cuprinşi de o panică animalică, întocmai ca latino-americanii pe care-i văzuse de nenumărate ori la televizor.

Traversă strada şi se îndreptă spre staţia de metrou Place de la Concorde, trecând pe lângă şirul de puşcaşi ai marinei, care priveau fix undeva înainte, cu armele M-86 în poziţie relaxată pe umăr.

Se opri în loc. Aruncă o privire în urma sa, la faţada Ambasadei Americane.

Era acoperită cu o crustă de sânge şi excremente.

Aşa cum era şi el.

Dar nu se simţea deloc dezonorat.

Pentru că, în ciuda tuturor evenimentelor, avea în buzunar paşaportul american şi în ciuda teribilei provo-

cări, nici un pușcaș american nu deschisese focul și nici un manifestant nu-și pierduse viața.

Iar drapelul american continua să fluture deasupra ambasadei mânjite de sânge și rahat, transformând chiar și aceste mizerii într-un însemn de onoare.

CARSON CANDIDEAZĂ PENTRU SENAT

Domnul Harry B. Carson, membru al Camerei Reprezentanților, și-a anunțat astăzi depunerea candidaturii pentru Senatul Statelor Unite din partea Partidului Republican și formarea unui comitet pentru campania senatorială.

Liderii partidului nu se așteaptă la vreo opoziție serioasă în privința nominalizării popularului congresman din Dallas, care și-a câștigat un important capital politic prin promovarea în Cameră a Legii Naționalizării. Liderii Partidului Democrat din Texas au refuzat să comenteze știrea, dar fețele posomorâte de la sediul partidului vorbesc de la sine. Un sondaj preliminar telefonic îl situează pe Carson cu un avantaj de 27 de procente față de cel mai puternic contracandidat posibil din partea democraților.

— *Dallas Straight Shooter*

— Și ce facem acum, așteptăm *la infinit* ? oftă Frania.

Sonia îi aruncă o privire lui Jerry, care-și împungea cu furculița *pâté*-ul pe jumătate mâncat, privind în gol.

— Să încep, Jerry ? spuse ea.

— Ce ?

— Să aduc somonul ?

— Doamne, cum de vă mai puteți gândi la mâncare în asemenea momente ? replică Jerry iritat.

Sonia sălță din umeri :

— A trecut deja o oră de când așteptăm. N-avem decât să stăm și să ne uităm unul la celălalt sau să mâncăm. Ce altceva putem face ?

Când Bobby n-a apărut la timp pentru cină, ea a așteptat zece minute și apoi, supărată, a servit *pâté de canard*, lăsându-i farfuria goală. N-avea decât să piardă antreul, asta o să-l învețe minte pentru altă dată.

Cincisprezece minute mai târziu, Bobby tot nu apăruse și supărarea s-a transformat în îngrijorare. Acum trecuse într-o dispoziție sufletească îndărătnică, în care paranoia se împletea cu supărarea. Inima ei de mamă era plină de fantasme teribile despre ce i s-ar fi putut în-

tâmpla lui Bobby, dar dacă *nu* i se întâmplase nimic care să-i justifice acest comportament, atunci va avea ea grijă să își dorească să i se fi întâmplat, când va ajunge în sfârșit acasă !

— Credeam că acum, când tu și Pașikov ați reușit în cele din urmă să duceți la bun sfârșit lovitura voastră de bursă, o să începi și tu să te mai gândești la propria-ți familie ! replică Jerry.

— Oh, nu, te rog, nu începe iar ! oftă Sonia.

— Ba da, am să încep ! Sau așa ceva nu i se poate pretinde directorului-adjunct al departamentului de strategie economică de la Red Star, S.A. ?

— Eu mă duc să aduc somonul ! îl înștiință ea și părăsi încăperea cu pași apăsați, intră în bucătărie, fixă cuptorul cu microunde la două minute de reîncălzire și apăsă furioasă butonul de pornire.

Scena se repeta de două săptămâni. Kaminev îi legase prin jurământ să păstreze secretul, iar Ilya o lămurise că asta se referea în mod special la soțul american al Soniei...

Împreună cu Ilya, lucraseră zile în șir, până seara târziu, analizând pachetele de acțiuni ale fiecărei companii europene în care Red Star deținea o cotă-parte, întocmind teancuri de prognoze asupra impactului economic și lucrând în cea mai mare parte a cazurilor singuri, ca să minimizeze posibilitățile de scurgere a informațiilor din partea angajaților, dintre care unii s-ar fi putut să înceapă să comercializeze opțiuni pe cont propriu, dacă ar fi știut ce urmează să se întâmple. Fusese o muncă epuizantă, dar captivantă și într-un fel o binevenită evadare de la nesfârșitele văicăreli ale lui Jerry.

Cel puțin după cele spuse de el, Boris Velnikov, inginerul-șef al proiectului pe care Uniunea Sovietică îl impusese Agenției Spațiale Europene, nu era decât un birocrat care de ani de zile nu mai lucrase în execuție și care în schimb era un rus șovin, afișând un dispreț nedisimulat față de americani.

Jerry fusese exclus de la reuniunile hotărâtoare, nu i s-au mai repartizat oameni în subordine iar accesul său la registrele de memorie ale computerului principal al proiectului fusese limitat la ceea ce Velnikov considerase a fi relevant pentru „proiectarea sistemului de mane-

vrare". Plângerile adresate vechiului său prieten Corneau nu serviseră la nimic iar Emil Lourade nici măcar nu-i mai răspundea la telefon.

Când Sonia reușea să ajungă la timp acasă pentru cină, era nevoită să îndure nesfârșitele tirade împotriva lui Velnikov, iar când nu reușea, avea de suportat reproșurile privind faptul că-și neglijează propria familie.

Ajunsese până acolo încât începuse să prefere să ia masa cu Ilya, după terminarea lucrului, chiar și atunci când terminau îndeajuns de devreme ca să ajungă acasă la o oră potrivită pentru a cina cu Jerry și copiii.

Sonia era obligată să-și țină gura și să suporte. Ea a reușit să nu reacționeze nici atunci când Jerry începuse să insinueze că seriile petrecute cu Ilya Pașkov probabil că nu erau dedicate exclusiv afacerilor.

Singurul lucru care îi menținea moralul era munca însăși.

Dincolo de epuizare, era bucuria. O bucurie provocată de faptul că, în sfârșit, lucra cu întreaga ei energie pentru ceva cu adevărat important, ceva care afecta destinul companiei ei precum și al țării.

Din toate calculele, scenariul cel mai optimist reieșea la fel — Red Star, S.A. avea să piardă în jur de 18 procente din profitul net, indiferent ce ar fi făcut. Numai că, pe termen lung, se întrevedea o cale de ieșire favorabilă din situație.

Kaminev a început să vândă acțiuni ale companiilor care erau amenințate cu falimentul în urma exproprierilor investițiilor lor în Statele Unite, în pachete de valori modeste, prin intermediul a zeci de companii-fantomă, răspândite în toată rețeaua mondială a burselor de schimb. Când acțiunile au scăzut sub un nivel de preț predeterminat, au cumpărat cantități masive de opțiuni de cumpărare, asigurând menținerea prețului stocului de bază, ceea ce le-a permis să vândă alte acțiuni și să cumpere opțiuni de vânzare ieftine, diminuându-și în mod treptat pachetele de acțiuni deținute pe măsură ce prețurile coborau într-o manieră controlată. Nu era o variantă câștigătoare, dar toate modelele obținute pe calculator demonstrau că acesta era scenariul care minimiza pagubele.

Red Star mai deţinea acţiuni în multe companii care aveau să supravieţuiască exproprierilor şi a vândut pachete masive, făcând astfel ca preţurile să scadă prematur către ceea ce modelele prognozau a fi profitul lor de după expropriere. Când „joia yankeilor" a explodat şi bursele europene, cuprinse de panică, au aruncat 30 de procente din valoarea lor, Red Star scăpase deja de toate acţiunile deţinute în companiile care urmau să fie falimentate, precum şi de o mare parte din acţiunile pe care le deţinuseră în acelea care, după prognozele pe computer, urmau să supravieţuiască.

La spartul târgului, când vânzătorii erau de zece ori mai mulţi decât cumpărătorii, indiferent de preţ, Red Star se găsea pe un munte de bani, pe care i-a folosit în cea mai mare parte cumpărând pachete uriaşe de acţiuni în societăţile cu şanse de redresare.

Companii ale căror cotaţii la bursă fuseseră coborâte de însăşi Red Star până la valoarea lor intrinsecă de după expropriere, *înainte* ca panica să le aducă şi mai jos. Ceea ce nu numai că i-a lăsat descoperiţi ca pe nişte răufăcători, la un nivel al preţurilor scăzut în mod artificial, dar a dat ocazia Moscovei să anunţe cu mare pompă, după aceea, că procedase la susţinerea burselor în interesul solidarităţii europene.

Când ceaţa s-a risipit, Red Star îşi vânduse acţiunile deţinute la companiile falimentare cu o pierdere netă de 22 de procente, în schimb îşi crescuse considerabil numărul acţiunilor în companiile supravieţuitoare, cumpărate la preţurile reduse din perioada de panică, preţuri deja aflate în creştere. În plus, Uniunea Sovietică ieşise la suprafaţă mirosind ca un trandafir politic.

Operaţiunile comerciale legate de „joia yankeilor" s-au prelungit până seara târziu, iar Sonia şi Ilya au desfăcut o ladă de vodcă pentru a sărbători evenimentul împreună cu membrii personalului, aşa încât Sonia a ajuns acasă abia după trei dimineaţa, triumfătoare, într-o stare psihică la care contribuiseră euforia, oboseala şi o anumită cantitate de vodcă, şi a fost surprinsă şi totodată încântată să-l găsească pe Jerry în pat, dar încă aşteptând-o. Acum în sfârşit, putea să-i spună tot adevărul şi să limpezească atmosfera dintre ei, un final perfect pentru o zi perfectă.

Numai că Jerry se afla într-o dispoziţie şi mai mizerabilă ca de obicei :

— Unde mama dracului ai fost ? a întrebat-o el, în loc de salut.

— La birou, bineînţeles, a răspuns Sonia calmă. Ce zi !

— *Zi* ? a răbufnit Jerry. Dar e aproape patru dimineaţa ! Ia spune, ce-aţi făcut tu şi cu Paşikov până acum ?

— Am sărbătorit cu angajaţii, i-a spus Sonia, începând să se dezbrace. N-ai ascultat ştirile ?

— Ei, cum puteam să le ratez ? spuse Jerry pe un ton amar. Toată ziulica am înghiţit la rahaţi pe chestia asta. Şi colac peste pupăză, mai îmi vii acasă şi pe şapte cărări, la orele mici ale dimineţii !

Sonia şi-a descălţat pantofii, şi-a scos bluza, şi-a lăsat fusta să alunece jos şi s-a cuibărit la pieptul lui.

— Bietul Jerry, a gângurit ea, aruncându-şi braţul peste umerii lui. Nu mai fi îngrijorat, lucrurile au căpătat o turnură favorabilă de care nici nu putem încă să ne dăm seama...

— Eşti beată ! — a mârâit Jerry, împingând-o de lângă el.

— Poate că am băut câteva păhărele în plus, recunoscu ea. Dar crede-mă, le-am meritat.

— Cu alte cuvinte, tu şi cu *Ilya* v-aţi făcut de cap împreună.

— Fii serios, Jerry, n-a fost decât o mică agapă de birou ! Ca să sărbătorim !

— Bursa s-a prăbuşit, iar tu şi cu şeful tău n-aţi găsit altceva mai bun de făcut decât să sărbătoriţi ?

Am dat lovitura ca niște gangsteri ! a exclamat Sonia. De ce nu mă laşi să-ţi spun ?

— Ce să-mi spui ?

— Tot ce ne-am străduit din greu, Ilya şi cu mine, să ducem la bun sfârşit în tot acest timp !

— În afară de mica voastră futăreală ?

— Te rog să încetezi, Jerry, ştii foarte bine că e absurd, vreau să-ţi spun de ce a trebuit să petrec atâtea ore în plus la serviciu.

— Păi atunci, spune-mi, a spus Jerry pus pe harţă, încrucişându-şi braţele pe piept şi privind-o cu suspiciune, de parcă ar fi fost un anchetator KGB dintr-un film istoric de trei lulele.

Aşa că, i-a povestit. Dar când a terminat, expresia feţei nu i s-a îmblânzit deloc. Ba, dimpotrivă, arăta chiar mai furios.

— Şi în tot acest timp, n-ai suflat nici o vorbuliţă măcar... a spus el rar, cu o voce încordată.

— N-am putut, Jerry, aşa mi se ordonase, şi apoi...

— Şi ai preferat să mă laşi să fierb în suc propriu, închipuindu-mi tot felul de chestii între tine şi Paşikov...

— ...ai fi putut să dai totul în vileag.

— Să dau totul în vileag ? Şi ce ţi-ai închipuit că am să fac ? C-am să mă duc la CIA să le dau raportul ? Să ipotechez apartamentul ca să cumpăr nescaiva opţiuni, sau cum dracu le-o fi zicând ? Chiar ai crezut că cu dau măcar două parale pe tot rahatul ăsta ?

— Atunci de ce eşti atât de supărat, Jerry ? a întrebat Sonia pe un ton conciliant.

Furia lui Jerry s-a preschimbat subit într-o mohoralâ mocnită.

— Pentru că propria mea soţie nu are încredere în mine, spuse el cu voce înceată. Pentru că loialitatea ta faţă de Red Star a fost mai importantă decât fidelitatea faţă de mine...

— Of, Jerry, Jerry, a gângurit Sonia, încercând să se apropie de el.

Dar Jerry a respins-o.

— Nu în seara asta, draga mea, spuse el sarcastic. Tu eşti pilită iar pe mine mă doare capul.

Şi s-a răsucit într-o parte, cu spatele la ea.

Şi de atunci, ei doi nu au mai făcut dragoste.

Jerry Red şedea la masă, rumegându-şi furia. Ce mai săptămână se dovedise a fi şi asta ! În timp ce Sonia aranja astfel ploile încât sovieticii să acţioneze în siguranţă în domeniul speculaţiilor de bursă, Velnikov s-a folosit de toată mizeria care înconjura tot ce era american la ora aceea, ca să-l constrângă pe Corneau să numească un inginer-şef al sistemului de manevrare, direct deasupra lui Jerry.

— Cred că-ţi dai seama de sentimentele lui Boris, *n'est-ce pas* ? spusese Patrice cu o uşoară înălţare a umerilor când, în cele din urmă, l-a chemat pe Jerry în biroul său. Situaţia se prezintă astfel : el este inginerul-şef al

proiectului, iar tu eşti inginerul ale cărui planuri iniţiale au constituit cadrul general al întregului proiect. Puterea e în mâinile lui, dar nu are prestigiul profesional, în timp ce tu eşti, ca să spunem aşa, „bătrânul înţelept", „eminenţa cenuşie". În ceea ce îl priveşte, este foarte natural să vrea să te ştie cât mai în afara circuitului posibil...

— Dar cu sentimentele mele, cum rămâne, Patrice ? a întrebat Jerry.

— Îmi dau seama că nu-ţi vine deloc uşor, Jerry. Dar, la urma urmei, ne aflăm abia într-o fază organizatorică timpurile, în care şi aşa ai avea foarte puţin de făcut. De îndată ce vom trece însă în proiectarea propriu-zisă, lucrurile se vor schimba foarte mult.

— Se vor schimba oare, Patrice ?

— *Bien sûr !*

— Cu un inginer-şef al sistemului de manevrare deasupra mea ?

— A, dar uiţi că această denumire de proiectant-consultant al sistemului de manevrare este o pură ficţiune ! De îndată ce proiectul va intra cu adevărat pe rol, vei lucra direct cu mine, şi în toate problemele.

— Şi Velnikov va fi de acord cu asta ?

— Eu sunt la conducerea acestui proiect, nu Boris Velnikov, a accentuat Corneau, parcă un pic cam fals. O fi având el relaţii, cum se spune la Moscova, dar *eu* sunt directorul proiectului. (Şi-a ţuguiat buzele.) Şi totuşi... a adăugat el îngândurat.

— Şi totuşi ?...

Corneau a săltat din umeri.

— Cu toate că, din cauza neplăcerilor provocate de americani, presiunile politice care se fac asupra mea, de a accepta exigenţele lui Velnikov în această privinţă, vor deveni greu de suportat. *Peut-être*, cel mai înţelept ar fi să i-o luăm înainte, *n'est-ce pas ?* a spus el, făcându-i lui Jerry favoarea unui mic zâmbet sardonic. Să te dai *tu* însuţi la o parte, pentru binele proiectului, şi să ne asigurăm că toată lumea va fi înştiinţată despre asta...

— Excelent ! făcu Jerry. Tocmai mi-ai dat un cuţit şi mi-ai cerut să-mi tai singur gâtul.

— Nu-i chiar aşa, Jerry, a spus Corneau posomorât. Îmi pare rău dacă asta simţi tu.

Cel puțin mai gândește-te.

Și a lăsat lucrurile așa, în suspensie. Iar Jerry se gândise. O dată, de două ori, de mai multe ori.

Acesta era genul de politică birocratică pe care o ura cel mai mult și la care Sonia era tare pricepută. Dar, din cauza felului cum evoluase relația lor, nici măcar nu-i pomenise despre asta. Avea sentimentul că știe ce va spune ea : lasă-te în voia soartei, acoperă-ți curul birocratic și încearcă cel puțin să te alegi cu câteva apreieri favorabile în nenorocita aia de caracterizare.

Sau, și mai rău, după cât erau de bine văzuți ea și Pașikov la Moscova în urma marii lor lovituri de bursă, ea ar fi putut să încerce să treacă peste Velnikov și să ceară celor de la Red Star să exercite presiuni asupra lui ca să-și retragă pretențiile. Numai că asta ar fi însemnat să apeleze la „băiatul de aur", drept răsplată pentru ceea ce Jerry nu a vrut să ia în considerație, căci în timp ce rațiunea îi spunea că ideea că ea îl înșeală cu Pașikov este pură paranoia, gândul de a-i cere un cât de mic serviciu nemerniculuí ăla îi întoarcea stomacul pe dos și îi făcea sângele să-i fiarbă.

Iar acum, în seara asta, chestia cu Bobby...

Sonia își făcu apariția din bucătărie cu o figură posacă, purtând în mâini tava mare de lemn, pe care se afla un castron cu bucăți de somon fripte și cartof copți, și un bol cu sos *hollandaise*. Puse tava pe masă și împărți somonul și cartofii în trei lăsând goală farfuria lui Bobby.

Pe unde dracu *umbla* el acum ? Pur și simplu, nu-i stătea în obicei lui Bobby să întârzie la cină în halul ăsta. „Și i-am spus să nu plece de acasă, cu toate aceste antiamericanisme..."

— Vai, mamă, dar peștele ăsta e uscat-iască ! se văită Frania.

— Păi atunci mai pune niște sos...

Ușa apartamentului se deschise și apoi se închise cu un bufnet. După care Bobby străbătu holul și-și făcu intrarea în sufragerie.

— Bobby ! exclamă Sonia.

Bobby rămase pe loc, îmbrăcat cum era numai în cămașă. Avea pantalonii acoperiți cu o crustă uscată din ceva ce părea a fi rahat, iar în partea stângă părul era

lipit de pielea capului din același motiv, mai avea o pată și pe frunte, iar pantofii îi erau mânjiți de ceva care semăna foarte mult cu vomitătură uscată.

— Unde dracu ai fost, Bobby ? îl întrebă Jerry. Și ce Dumnezeu ți s-a întâmplat ?

Bobby zâmbi către el prosteşte. Scoase ceva din buzunarul de la spate al pantalonilor și-l ridică ca pe un talisman protector.

— Am...ăă...am fost la Ambasada Americană să-mi iau pașaportul, spuse el. M-a...ăăă... prins acolo demonstrația aceea...

— Cum adică, ai fost în răzmerița aia de la Ambasada Americană ? strigă Sonia, încă nehotărâtă dacă trebuia să fie furioasă sau să se simtă ușurată.

— Ce răzmeriță ? spuse Jerry.

— N-ai văzut...

— La Ambasada Americană a avut loc o demonstrație pașnică, interveni Frania, dar nemernicii de gringos au declanșat disruptoarele neuronice și au transformat-o într-o...

— Asta-i o minciună ! țipă Bobby. Au atacat zidul, au aruncat cu sânge, rahat și cu pietre, iar pușcașii au fost nevoiți să...

— Am văzut la televizor !

— Iar eu am fost *acolo*, pe câtă vreme tu n-ai fost !

— Și pariez că ai fost încântat !

— Ia mai terminați voi doi ! strigă Sonia. Robert, imediat te duci și-ți faci duș ! Discutăm după ce-ai să arăți omenește !

— Păi, asta o să dureze cam un secol !

— Frania, destul, spuse Sonia supărată. Ori încetezi și-ți termini mâncarea, ori te duci în camera ta !

Trecură zece minute încordate în sufragerie, timp în care Bobby își făcea baie. Frania mânca în tăcere, iar Sonia își ciugulea nerăbdătoare porția, fără să vorbească, păstrând-o în mod evident pentru Bobby.

Jerry nici nu se deranjă cu mâncarea sa, așteptând îngrozit să vadă ce-o să se întâmple.

În sfârșit, Bobby reveni în sufragerie, îmbrăcat într-un tricou, blugi și bătrâna și terfelita lui geacă Dodgers, cu

părul încă umed și dezordonat, dar triumfător și cu o atitudine sfidătoare.

— Bob, va trebui să dai niște explicații, spuse Jerry repede, înainte ca Sonia să apuce să deschidă gura și înainte ca Bobby să aibă timp să se așeze pe scaun. Ți s-a spus să nu te îndepărtezi de casă !

— Dar era vorba de ceva *important*, tată, spuse Bobby în timp ce lua loc. *Trebuia* să mă duc să-mi iau pașaportul, în fond, săptămâna viitoare plec în America, și...

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva în momentul ăsta ! veni imediat replica Soniei.

— *Cum* ? țipă Boby.

— Misiunea rusă de la ONU a fost devastată de vandali ! Americanii au trecut Battlestar America în stare de alertă. Senatorii au început să ceară cu glas tare acaparearea insulelor Bermude, Cayenne, Martinica și Curaçao, în baza doctrinei Monroe ! Însuși președintele american s-a referit la intenția de a anexa Baja California. [1] Cele mai înverșunate elemente ale clasei conducătoare americane se folosesc de reacția antiamericană din Europa, pe care ei înșiși au provocat-o, ca să justifice declanșarea unei noi runde de agresiuni imperialiste !

— Și ce dacă ? spuse Jerry. Ce are a face tot rahatul ăsta politic cu...

— Cum adică, și ce dacă ? strigă Sonia. Întreaga țară a înnebunit ! America este acum la fel de stabilă ca oricare din marionetele ei latino-americane. Nu ne putem trimite fiul într-un asemenea haos ! Ar fi ca și cum... ca și cum, fără nici o teamă, l-am trimite să-și facă studiile la Madrid cu puțin înainte de izbucnirea războiului civil !

— Sau la Budapesta, cu puțin înainte ca Hrușciov să-și trimită tancurile să-i zdrobească pe luptătorii pentru libertate, replică furios Bobby. Sau la Kabal, înainte de a fi invadat de ruși ?

— Bob ! exclamă Jerry. Chiar nu puteți să nu mai amestecați politica în toată ciorba asta ?

Sonia privi peste masă la fiul ei, simțindu-se lovită din plin de valul furiei lui și, ciudat totuși, simțindu-se

[1] Peninsula California (n.tr.)

cuprinsă de dragoste pentru el, cum stătea şi o privea de sus, întorcându-i insultele politice ca un adult şi ca un intelectual, de pe picior de egalitate.

— Nu, Jerry, Robert are dreptate, spuse ea, privind în continuare fix la Bobby. Aici e vorba numai de politică. Da, Bobby, Uniunea Sovietică a înfăptuit lucruri teribile în trecut, aceleaşi pe care America le face acum. Ai perfectă dreptate, să te lăsăm acum să pleci în America ar fi ca şi cum te-am trimite la Budapesta sau Kabul în faţa tancurilor sovietice !

— Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun, mamă !

— Ştiu că n-ai să mă crezi, dar *procedez* astfel pentru binele tău, Robert...

— M-ai minţit ! ţipă Bobby. N-ai avut niciodată intenţia să mă laşi să plec !

— Nu e adevărat, Bobby !

— Cum îţi permiţi să-i spui mamei tale că e mincinoasă ? interveni Frania indignată.

— Cu tine n-a vorbit nimeni, aşa că tacă-ţi fleanca aia, ţipă Bobby din rărunchi, roşu la faţă şi cu ochii bulbucaţi, cu venele gâtului umflate în timp ce se ridică rapid în picioare şi izbi cu pumnul în masă.

— Toţi sunteţi la fel ! strigă el. Toţi ruşii — nişte nenorociţi de mincinoşi ! Sunteţi în stare de orice ca să vă atingeţi scopurile ! Îi înşelaţi, îi furaţi, îi spionaţi, uneltiţi şi îi minţiţi până şi pe propriii voştri copii !

— Destul, Bobby ! ţipă Sonia. La urma urmei, sunt totuşi mama ta şi nu sunt obligată să ascult toate porcăriile astea imperialiste.

— Zău, mamă ? sări Bobby cu gura la ea. Nu te-ai grozăvit chiar tu despre cum aţi pus la cale marea voastră înşelătorie de la bursă ? Halal membri ai Europei Comune ! Abia aţi intrat de o lună şi deja i-aţi tras pe sfoară pe toţi ! Şi tu îi numeşti pe americani *imperialişti* ?

— Cum îndrăzneşti... ?

— Mi-am luat biletul şi paşaportul, sunt american şi mă voi duce în America, şi nici un rusnac n-are să mă oprească ! urlă Bobby, cu totul scăpat de sub control. După care părăsi încăperea, tunând şi fulgerând.

— N-ai decât să te duci în America şi să putrezeşti acolo cu toţi mizerabilii ăia de gringos ! strigă Frania în urma lui.

— Destul, Frania ! strigă Jerry. Te rog să te duci în camera ta ! Eu şi cu mama ta avem ceva de discutat între patru ochi !

Astfel că Frania ieşi, lăsând-o pe Sonia tremurând din cauza excesului de adrenalină, singură cu soţul ei, care o privea fix, cu o expresie de nepătruns pe faţă.

— Băiatul are dreptate, spuse Jerry cu o voce egală, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Ne-am dat cuvântul, Sonia. Este o chestiune de onoare.

— *Onoare,* se răsti Sonia. Şi cu *datoria* cum rămâne ? Cum rămâne cu datoria părinţilor faţă de copiii lor de a-i apăra de pericole şi, atunci când e cazul, de ei înşişi ? Chiar eşti în stare să-ţi trimiţi copilul într-o situaţie atât de primejdioasă numai din cauza unui *cuvânt ?*

— Depinde de cuvânt, replică Jerry.

— Stupidităţi phalocratice ! exclamă Sonia furioasă. Pentru *aşa ceva* eşti în stare să-ţi trimiţi copilul într-un viespar ?

Lui Jerry îi veni în minte imaginea lui Bobby, murdar şi răvăşit, dar ţinându-şi triumfător paşaportul american.

— Dacă acesta e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru a deveni un adevărat bărbat, da. Mai bine să înfrunte o primjedie, decât să renunţe la un vis.

— Haide, Jerry, fii serios !

Şi Jerry îşi aminti de un alt tânăr care, demult, tare demult, avusese şi el un vis, un tânăr care renunţase la tot ca să-şi urmeze acel vis, aşa cum îşi aminti şi de fata care se aflase atunci alături de el, dându-i curajul să o facă.

— Parcă altădată gândeai altfel, Sonia, spuse el încet. Nu-ţi aminteşti de altcineva care a riscat totul pentru dragostea lui şi visul pe care-l avea ?

Privirea Soniei se înmuie :

— Ba da, Jerry, îmi amintesc, spuse ea şi mâna ei se furişă înspre a lui, peste tăblia mesei. Ai fost foarte curajos şi îmi amintesc. Dar acum e altă situaţie...

Jerry nu era tocmai pregătit să primească mâna întinsă de ea.

— Poate că visele diferă, pentru că sunt ale copiilor noştri, nu ale noastre, dar curajul de a le urma rămâne întotdeauna acelaşi...

— Jerry...

— Eu am avut un vis pe care toți îmi spuneau că n-am să mi-l văd niciodată împlinit, și dacă nu aș fi ales visul în locul propriei mele siguranțe, nu m-aș mai fi aflat acum aici, implorându-te să-i dai fiului nostru șansa să-și urmeze *propriul* său vis.

Mâna Soniei se retrase.:

— Și dacă nu sunt de acord ? spuse ea.

Jerry reflectă asupra spuselor ei. Se gândi la cei douăzeci de ani de căsnicie. Se gândi la chinurile și înfrângerile pe care le îndurase. Se gândi la Rob Post, care între timp murise, cu toate visurile sale neîmplinite. Și se mai gândi la Bobby, stând acolo cu pașaportul în mână, acoperit de sânge, rahat și vomitătură, dar neînfrânt totuși.

Oftă. Își întări inima. Căci și de data asta avea nevoie de curaj, nu pentru el, ci pentru fiul său.

— Dacă nu vei fi de acord, Sonia, voi fi nevoit să-l duc mâine la Ambasada Americană și să-l las în grija lor. Are dreptul la cetățenie americană și i-o voi acorda. Și îl vor găzdui la ambasadă până când va veni vremea să se se urce în avion.

— Dacă faci asta, Jerry, mă despart de tine, izbucni Sonia.

— Tu mă împingi la asta, și nici c-o să-mi pese, replică Jerry fără să stea pe gânduri.

— Asta e șantaj.

— Spune-i cum vrei.

Se uitară unul la altul, preț de un lung și apăsător moment.

În cele din urmă, Sonia oftă

— Pe perioada verii, fie. Dar între timp, se va înscrie la Sorbona. Iar la toamnă, se va întoarce acasă.

— Asta va depinde de el, nu crezi ? spuse Jerry.

— Ori se înscrie la Sorbona, ori nu pleacă de acasă fără permisiunea mea, zise Sonia cu răceală.

— Da' greu te mai lași convinsă.

— Nici cu tine nu mi-e rușine, Jerry.

— Eu am învățat la o școală dură.

— *Moi aussi*, Jerry, *moi aussi*.

Spunând acestea, ea se ridică de la masă și-l lăsă singur în camera goală, alături de cina demult compromisă.

NOI VIOLENȚE ANTI-AMERICANE ÎN BAJA

O gloată de aproximativ o sută de mexicani, aflați în mod vădit sub influența alcoolului și a drogurilor, au invadat astăzi artera comercială Sunshine Plaza din Tijuana, producând tulburări și provocând pagube materiale înainte de a fi evacuați cu forța de către trupele de securitate americane.

„Poliția din Tijuana nu mișcă un deget în această privință" s-a plâns plin de indignare Elton Javis, administratorul pieței. „Dacă autoritățile mexicane refuză să asigure protecția proprietăților americane, poate că a sosit momentul pentru californienii din Baja să aibă un guvern care s-o facă."

— *Los Angeles Times*

— Ce se întâmplă cu tine, Sonia ? se interesă Ilya Pașikov. De câteva zile, te învârți pe aici ca un personaj din Dostoievski. Ce e cu fața asta posomorâtă și cu privirea asta pierdută ?

— Scuză-mă, Ilya, bâigui Sonia. Știu că n-am prea făcut mare lucru în ultimul timp, dar lasă-mă câteva zile și am să scap eu și de asta...

Ilya săltă din umeri

— De ce nu ? spuse el cu un zâmbet cald. Dacă vrei, ia-ți o săptămână întreagă. După ultima lună, cine ar putea să spună că nu meritățm ? Și, după ce te întorci, ai putea să-mi ții și mie locul, știi, am o prietenă în Antibes care se plânge că nu-i mai acord atenție...

— O vacanță ? spuse Sonia oarecum surprinsă. Așa, pur și simplu ?

Când Ilya o chemase în biroul lui, ea se așteptase la o mustruluială zdravănă, căci știa foarte bine că, de la confruntarea aceea îngrozitoare cu Jerry, nu lucrase cu nici un spor. Se târa în birou, trântea ușa în urma ei, frunzărea la întâmplare hârtiile, bea nenumărate cești cu cafea, evita să se ocupe de ceva care putea fi amânat, nu începea nimic și-și petrecea cea mai mare parte a timpului cugetând la cele întâmplate.

Nu atât la faptul că Jerry își impusese, în cele din urmă, punctul de vedere, cât la felul cum o făcuse și într-adevăr, dacă era să fie cinstită cu ea însăși, și la modul cum ea însăși încercase să-și impună părerile asupra lui.

„Dacă faci asta, Jerry, mă despart de tine !"

„Tu mă împingi la asta şi nici c-o să-mi pese !"

Nu se ştie care înţelept din popor spusese odată că „politica trebuie să se oprească la uşa dormitorului".

Dar, indiferent cine o fi spus-o, de bună seamă că nu trăsese cu ochiul la dormitorul *ei* în săptămânile din urmă ! După aproape douăzeci de ani de căsnicie, e greu să mai pretinzi aceeaşi pasiune înflăcărată de la începuturi. Dar ăsta nu e un motiv ca mariajul să alunece către o stare asemănătoare unui „război rece".

Erau foarte politicoşi unul cu altul, parcă prea politicoşi, dar ei îi pierise curajul să întindă mâna şi să spargă gheaţa, de teamă că va fi respinsă şi, probabil, la fel simţea şi el. Nu exista decât o singură cale de vindecare a rănii deschise în căsnicia lor de acele cuvinte îngrozitoare, dar se părea că rana însăşi îi împiedica să se atingă, absenţa contactului sexual părea să se alimenteze singură, rana încuraja însingurarea, însingurarea agrava rana, încordarea evoluând către ceva mult prea complex şi întortocheat pentru a-şi mai găsi o rezolvare simplă şi directă printr-un act sexual sănătos şi nesofisticat...

— Cannes ? Ibiza ? Creta ?

— Poftim ?

— Unde ai de gând să mergi, Sonia ?

— Să merg ?

— În vacanţă ! exclamă Ilya. După cum arăţi, deja te afli la mii de kilometri depărtare de aici !

— Iartă-mă, Ilya, bâigui Sonia. Nu cred că e momentul potrivit pentru mine să merg în vacanţă.

— Şi de ce nu ? Şi aşa nu faci mare lucru pe aici !

Când a pronunţat aceste cuvinte, vocea lui Ilya nu conţinea nici o undă de critică, numai obişnuitul său ton nonşalant şi zeflemist, şi când se scuturâ de starea de panică în care căzuse şi îl privi mai cu atenţie, îşi dădu seama că dincolo de acest ton se afla o îngrijorare caldă şi sinceră. Se simţi cuprinsă de un val de emoţie în timp ce privea în ochii lui albaştri şi cinstiţi, un fel de dor pe care nu-l putea deloc defini.

— Nu pot să plec şi să-i las pe Jerry şi pe copii în clipa asta, Ilya, spuse ea evaziv, întrebându-se de ce nu putea să-l privească în ochi.

Ilya se aplecă peste birou, înspre ea.

— Ai necazuri acasă ? spuse el cu blândeţe. Despre asta era vorba ?

Sonia încuviinţă cu o mişcare repezită a capului.

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta ?

— Of, Ilya, oftă ea, *nu* pot...

— Ba bineînţeles că poţi, spuse Ilya. Păi atunci, pentru ce mai sunt buni prietenii ?

De data aceasta Sonia reuşi să-şi ridice privirea şi să se uite deschis în ochii lui. Costumul de culoarea muştarului, croit fără reproş, trăsăturile romantice de tătar, părul lung, auriu şi drept — seducătorul perfect şi lipsit de scrupule. Dar în spatele şi dedesubtul acestor aparenţe mai era ceva, acel ceva la care, îşi dădea seama, rezona acum.

Ilya Sergheiovici Paşikov *era* prietenul ei. Probabil, singurul prieten adevărat pe care îl avea.

Ilya se ridică de la biroul lui, se duse la uşă şi o încuie pe dinăuntru.

— Ilya ! Ce-ai de gând să faci ? !

— Să încalc regulamentul, spuse el. Dacă nu mă părăşti, n-am să te părăsc nici eu.

Se întoarse la birou şi deschise un sertar de unde scoase două păhărele şi o sticlă de vodcă.

Aşa cum glăsuieşte străvechiul proverb ruso-american, „când se-ngroaşă gluma, cel mai bun lucru e să tragi la măsea."

Ilya se duse cu vodca la canapea, se aşeză în marginea din stânga şi bătu cu palma locul de lângă el.

— Haide, Sonia, să bem câteva păhărele şi pe urmă îmi spui tot ce ai pe suflet.

Sonia se apropie, parcă fără voia ei. Ilya turnă vodcă în pahare şi-i întinse unul din ele.

— Dă-l pe gât ! îi porunci el.

Sonia dădu de duşcă lichidul călduţ, înţepător şi uleios şi se strâmbă :

— E caldă, se plânse ea.

— Zău ? făcu Ilya cercetându-şi paharul. Îl dădu apoi peste cap, ca un mujic veritabil. Tii, ştii că ai dreptate ? constată el umplând din nou paharele. Ca să nu mai simţim gustul, trebuie să bem repede încă unul.

Sonia râse şi bău şi celălalt pahar. Ilya mai turnă un rând. Şi apoi încă unul.

— Aşadar, spuse el, care-i problema ?

Un val abia simţit de căldură îi inundă Soniei mădularele; asemănătoare acelei ciudate epuizări mulţumitoare care se instala la capătul atâtor zile în care lucraseră împreună la rapoartele de impact şi la analizele companiilor, senzaţia aceea de înmuiere a picioarelor, provocată de orele lungi de muncă grea şi excitantă, sentimentul de camaraderie obosită care se instala după apusul soarelui, când ieşeau din birou clătinându-se ameţit, mergând la cea mai apropiată braserie, pentru o sticlă de vin, o cină luată în grabă şi o discuţie mai curând inutilă despre munca de peste zi.

Fără să-şi dea seama cum, vodca o transportă înapoi în acel loc şi în acele clipe petrecute împreună cu Ilya, şi începu să vorbească, dar nu despre dări de seamă şi scenarii, ci despre Bobby şi Jerry, şi despre cele întâmplate în acea seară îngrozitoare, cu aceeaşi uşurinţă de sfârşit de zi, cu detaşarea unei destăinuiri făcute unui vechi prieten de încredere, unui coleg de serviciu, simţindu-se departe, tare departe de vrajba din propriul ei cămin.

La rândul său, Ilya asculta, vorbind puţin, dând din cap, legănându-şi părul lung şi auriu, umplând din nou paharele cu vodcă, atunci când se goleau. La un moment dat, Sonia se descotorosi de pantofi, apoi îşi îndoi picioarele sub ea pe canapea, iar camera începu să se învârtească un pic şi se trezi aproape de el, cuibărită la adăpostul aurei sale liniştitoare, fără să se atingă dar, fizic vorbind, mai aproape, întrucâtva, decât fusese în pat faţă de Jerry în toate aceste săptămâni.

— Aa, dar te pedepseşti, absolut nejustificat, Sonia cel puţin aşa văd eu lucrurile, spuse Ilya expansiv, aplecându-se şi el un pic mai aproape şi părând a se undui în viziunea ei cam ameţit, cu toate că era greu de spus dacă ea era cea cherchelită sau el, ori poate că amândoi împărtăşeau aceeaşi stare de ameţeală prietenească.

— Cum aşa, Ilya ? spuse Sonia, scrutând adâncurile ochilor lui albaştri şi oarecum înroşiţi.

Ilya ridică din umeri şi procedând astfel reuşi să se apropie şi mai mult, astfel încât ea îi putu simţi aroma emanată de trupul lui, compusă din colonie, talc şi respiraţie caldă, impregnată de parfumul de vodcă.

— Tu nu vrei cu adevărat să-ţi părăseşti soţul, nu-i aşa ? spuse el. Şi nici el nu doreşte într-adevăr să te lase, da ?

— Cred că nu, spuse Sonia. Dar lucrurile între noi s-au stricat tare de tot, în ultima vreme...

Ilya se întinse şi o bătu uşor pe mână. Pe neaşteptate, se simţi străbătută de un fior. Bărbatul acesta minunat, care cu alte femei era o adevărată caracatiţă umană, chiar dacă agreabilă şi deloc nepoftită, nu o atinsese niciodată *în felul acesta* până atunci.

— Săraca de tine, spuse el. Nu cumva, problema a fost că lucruriie nu au fost îndeajuns de... tari ? rosti el tărăgănat.

— Vai, Ilya ! ţipă ea şi îl îndepărtă împingându-l cu mâna uşor în piept, însoţindu-şi gestul cu un mic chicot de fetiţă.

Ilya îşi ridică braţele în sus, lăsându-se fără vlagă pe spătarul canapelei.

— Acum, serios vorbind, spuse el, n-aş zice că sunt vreun expert în problema discordiei maritale, mai ales că am rezistat până acum ispitelor şi capcanelor fericirii conjugale — şi, cu puţin noroc şi cu ajutorul prietenelor mele, sper să mă menţin pe poziţie. În orice caz, când e vorba de insatisfacţiile soţiilor altora, hai să spunem că nu sunt nefamiliarizat cu ceea ce americanii numesc „mâncărimea de după şapte ani", iar în cazul tău, mai bine de un deceniu şi ceva, aş zice...

— ...chiar trebuie s-o spui, Ilya ?

— Probabil că nu, recunoscu el. Dar, pe de altă parte, sunt îndeajuns de beat ca să las la o parte asemenea precauţii, chiar dacă ele există, sau chiar dacă nu există, ca să spunem aşa. Care va să zică... Care va să zică... (se scărpină pe după ceafă) Care va să zică *ce* ? Mă tem c-am uitat ce-am vrut să spun.

Sonia râse :

— După cât te cunosc, probabil că voiai să vorbeşti despre sex, spuse ea.

— Sex ? A, da, fără îndoială că ai dreptate ! Iată un subiect în privinţa căruia aş putea spune că am ceva experienţă.

— Nu mai spune !

— Păi, bineînțeles că nu spun ! Un gentleman nu povestește niciodată, să știi, și indiferent dacă sunt sau nu comunist, vreau să rămân un domn.

— Ce mai animal ești și tu, Ilya Sergheiovici ! țipă Sonia.

— *Moi* ? făcu Ilya cu trufie. Nici pomeneală ! N-am făcut niciodată curte exagerată unei femei !

— Asta pentru că nu a fost nevoie să te oboseşti ! spuse ea.

— Aa, dar nu-i adevărat, nu-i adevărat deloc ! declară el.

— Serios ? Dă-mi un exemplu.

— Păi, de exemplu, cu dumneata, Sonia Ivanovna.

— Cu mine ? spuse Sonia cu o voce abia auzită.

Prin fața ochilor ei, particulele de praf pluteau, scânteind parcă. Un fior plăcut de teamă înmuguri în pieptul ei, împrăștiindu-se înspre stomac și apoi între coapse, unde se transformă într-o dogoare înșelătoare.

— De bună seamă că ai observat ? spuse Ilya, îndreptându-se de spate cu un gest brusc, aplecându-se înainte și privind adânc, adânc în ochii ei.

— Ce să observ ? șopti Sonia, apropiindu-se și ea.

Ilya privi pe furiș în jos, la porțiunea vizibil umflată a pantalonilor săi strâns croiți pe corp.

— Vai, Ilya, zău așa, spuse încet Sonia.

După care întinse mâna ca să-l împingă de lângă ea. Dar, când palma îi atinse pieptul, ceva, vreo festă a gravitației, ori poate vodca, sau Dumnezeu știe ce anume, o făcu să zăbovească acolo, simțindu-i bătăile inimii.

— Am avut cel puțin trei sute de femei, spuse Ilya continuând să privească în ochii ei. Am fost un stahanovist merituos al sexului. Mi-am îndeplinit planul cincinal de o sută de ori, ca un adevărat erou al muncii socialiste. Pentru mine actul sexual nu reprezintă mare lucru. Zbor din floare în floare, ca să zic așa, plutind ca un fluture, înțepând ca o albină, cum ar spune yankeii. Dar dacă vrei să-ți spun adevărul, hu m-am culcat niciodată cu o femeie pe care s-o respect cu adevărat, așa cum te respect pe tine, buna și adevărata mea prietenă.

— Oh, Ilya, așa cum tot yankeii ar spune, ești atât de plin de rahat, încât îți iese prin urechi ! spune Sonia și se pomeni punându-i și cealaltă mână pe umăr.

— Nu, nu, nu, e adevărul adevărat ! declară el. Am muncit împreună, am mâncat împreună, am băut cot la cot, ne-am suportat unul altuia mirosurile oboselii. Am împărțit toate intimitățile, cu o singură excepție... așa că ce mai contează ? Cine o să știe ?

— Ilya Sergheiovici, ești beat de-a binelea !

— Da' nici cu tine nu mi-e rușine, Sonia Ivanovna.

— *Parcă pot să spun că nu-i așa ?*

— Păi, atunci, ce facem, nu rezolvăm problema ?

— Care problemă ?

— Problema inevitabilului cosmic, spuse Ilya, trăgând-o în brațele sale, apăsându-și buzele de ale ei vârându-i adânc limba în gura-i primitoare, terminându-și astfel de comunicat ideea.

Care să fie motivul recesiunii de pe *Walt Street*? Opinia cea mai largă răspândită este că nu avem de-a face decât cu inevitabila absorbție a profiturilor de după marea creștere din timpul re-naționalizării. Dar dacă te uiți unde se îndreaptă toate lichiditățile retrase din burse, vei vedea că e vorba de o cu totul altă mâncare de pește, amigo. Investitorii instituționalizați, cu forțele împrospătate de profiturile obținute, s-au repezit asupra proprietăților funciare din Baja California, de parcă ar fi intrat zilele în sac, săltând prețurile de vânzare ale terenurilor până la punctul la care au mai rămas puține afaceri avantajoase de încheiat.

Cu toate acestea, investitorii cu spirit aventurier își mai pot investi banii cumpărând acțiuni ale băncilor regionale secundare. Cele principale s-au băgat în afaceri până la ochi, lăsând băncile mai puțin importante să acorde împrumuturi pentru plevușca speculanților întârziați de pe piața creditorilor. E adevărat, astfel de speculații seamănă cu echilibristica pe sârmă și nu sunt recomandate celor slabi de inimă.

Pentru investitorii consevatori, acțiunile în industria defensivă constituie în continuare plasamentul cel mai prudent, în special cele intermediate de principalele bănci californiene.

Știri de pe Wall Street

XIII

Când străvechiul camion care-l culese de pe drum părăsi orașul Boulder, ca să-și înceapă ascensiunea pe poalele acoperite de brazi ale Munților Stâncoși, Robert Reed începuse în sfârșit să simtă că se afla în America visurilor sale. Traversase, mergând cu autostopul înspre vest, cumpăna continentală a apelor, către legendara California, asemenea acelor beatnici, oakies și hippies din toate acele romane de demult pe care le devorase la Paris. În sfârșit, pornise la drum.

Lăsase în urma sa Denver, New Orleans, Chicago, Miami, Washington și New York, împreună cu zece zile îngrozitoare care îl lecuiseră de majoritatea ideilor preconcepute, inclusiv de planul inițial de a se folosi de permisul său Air America pentru a zbura din oraș în oraș, ca să ajungă să viziteze țara traversând-o în zig-zag pe măsură ce se apropia de Los Angeles.

New York-ul era așa cum îl înfățișau legendele, ba chiar mai rău. Sute de turnuri supra-înălțate, ridicându-se dintre ruinele colcăind de șobolani. Restaurantele elegante alături de tarabe pe trotuar, care vindeau ceva ce aducea suspect de mult cu kebab de șobolani. Statuia Libertății, unde erai trecut printr-o rețea de detectoare de metal și de bombe, înainte să ți se dea voie să urci scara în spirală care ducea la coroană. *Empire State Building,* cu magnifica panoramă asupra orașului care ți se oferea de pe terasa clădirii, în contrast cu sutele de etaje pline de cămăruțe mizerabile și părăginite din care era alcătuit. *Central Park,* cu orășelele lui de corturi, patrulate de mașini blindate. Cerșetori și prostituate pe *Wall Street,* chiar în fața celebrei Burse.

Era un soi de caricatură politică vie și înfiorătoare, despre nedreptățile capitalismului american și, după o zi, o noapte albă și încă o zi de hoinăreală pe străzile sălbatice, Bobby se săturase până peste cap, așa încât s-a hotărât să plece de îndată de pe aeroportul *La Guardia,* spre Washington, cu un Boeing 767 obosit, căruia i s-a defectat, de altfel, unul din motoare pe timpul celor patruzeci și cinci de minute de zbor.

Viața la Washington nu era nici pe departe la fel de scumpă ca la New York. Centrul orașului era înconjurat de un lanț de hoteluri turistice, relativ ieftine și acceptabile, cu toate că întinderea mahalalelor periferice văzute din autobuz, la venirea de pe aeroport îi amintiră lui Bobby aglomerările de cocioabe care împrejmuiesc nu știu care sediu guvernamental din Africa, dacă nu chiar mai rău, fiind în orice caz cel puțin tot atât de înțesate de negri.

În schimb, capitala națiunii se orientase spre turism, singura sa industrie importantă, în afară de afacerea numită guvern, și toată putreziciunea de dincolo de centrul strălucitor de alabastru era menținută la distanță de o armată de polițiști, aflați tot timpul la vedere și verificând actele de identitate ale oricui avea pielea de altă culoare decât albă și nu era îmbrăcat conform standardelor restrictive ale civilizației clasei mijlocii.

Centrul orașului fusese transformat într-un soi de Disneyland patriotard și Bobby, asemenea majorității celorlalți turiști, se înscrisese pentru un tur de două zile

al orașului. Astfel, ghizii i-au dus până în vârful Monumentului Washington și înăuntrul Camerei Reprezentanților și Senatului. A văzut Memorialul Lincoln, Memorialul Jefferson, precum și Casa Albă. Apoi au fost conduși în goană prin Muzeul Smithsonian, Muzeul Aerospațial Național și Biblioteca Congresului, deși, nu se știe de ce, Pentagonul, Memorialul Vietnam și Monumentul Challenger nu fuseseră incluse în traseu.

În tot acest timp a fost nevoit să suporte cea mai înfiorătoare vorbărie șovină sforăitoare din partea echipei de ghizi, care dădeau impresia că citeau același scenariu, și probabil că asta și făceau.

Monumentul Washington a fost un pretext pentru a li se aduce aminte turiștilor de avertismentele lui George Washington împotriva amestecului de sânge cu europenii decadenți. Statuia Iwo Jima a constituit prilejul de a se glorifica ceea ce Infanteria Marină era pregătită să întreprindă tocmai în acele momente în America de Sud. Muzeul Spațial Național devenise acum un monument al viziunii care pricopsise țara cu Battlestar America, ajunsă în situația de a-și semeți nasul la adresa unei lumi ostile.

Bobby nu putea fi decât grozav de bucuros că-și pusese pe el geaca Dodgers, căci oneștii cetățeni care-l însoțeau în acest tur sorbeau toate acele aiureli cu o lăcomie aprobatoare și coruri de diatribe la adresa rușilor cei răi și a japonezilor cei perfizi, pentru toată lumea de acolo fiind limpede că Europa vânduse civilizația democratică comuniștilor atei, că Europa Comună merita din plin lovitura economică pe care tocmai o primise drept pedeapsă pentru această trădare, că militarismul american era probabil „ultima speranță a omenirii" și, prin urmare, cel mai înțelept era să-și țină gura ferecată și să-și păstreze numai pentru el amănuntul nașterii sale în Europa.

Pe timpul nopții, Washington-ul era complet „mort", iar ghizii le-au dat de înțeles că la fel puteau ajunge și cei care se aventurau dincolo de zonele de siguranță, în căutare de distracții, astfel că Bobby își petrecuse cele două seri în camera sa de hotel, urmărind televiziunea americană, sau cel puțin atât cât a putut suporta din acest program.

A vizionat deci spectacole de varietăți, filmulețe porno cuminți, un serial nesfârșit cu episoade strecu-

rate printre celelalte emisiuni, majoritatea tinzând să glorifice acțiunile militare din trecut ale americanilor, din timpul celui de-al doilea război mondial și al conflictelor din Coreea și Cuba, un musical idiot despre Teddy Roosevelt [1], un serial science-fiction cu niște extratereștri canibali care vorbeau cu un accent rusesc teatralizat și un medalion cinematografic dedicat lui Ronald Réagan.

Emisiunile de actualități erau și mai gretoase și mai înfricoșătoare. Dacă stăteai să urmărești reportajele și pe comentatori, în Europa se comiteau atrocități îngrozitoare împotriva cetățenilor americani. Uniunea Sovietică preluase deja controlul asupra Europei Comune, trupele americane îi băteau de le suna apa în cap pe membrii gherilelor din Venezuela și Argentina, iar mexicanii îi atacau cu brutalitate pe rezidenții americani din Baja California, căutând gâlceavă cu orice preț. Întrucât guvernul mexican era și așa în mâinile unor marionete aservite Europei, se ajunsese la consensul că venise momentul aplicării doctrinei Monroe, și asta cât mai curând, în acest scop o forță maritimă de asalt aflându-se deja în formare la Miami și o alta la San Diego.

De la Washington, Bobby a luat avionul până la Orlando. Ajuns acolo, Bobby a aflat că Centrul Spațial Kennedy fusese interzis vizitării de către civili și era înconjurat de nesfârșite periferii alcătuite din locuințele personalului de deservire militar și spațial, care se întindeau cât vedeai cu ochii până la frontiera cu Magic Kingdom.

Iar asta părea întrucâtva firesc, câtă vreme Disney World decăzuse într-o parodie hidoasă a ruinelor unui viitor desuet, cu aleile de distracții înțesate de militari beți și insolenți, iar *Epcot Center* înfățișa „minunățiile" științifice de acum un veac, roboți audio-animatronici, scrâșnind din încheieturi, împrăștiau în jur scântei, smucindu-se spasmodic, Mickey Mouse, Roger Rabbit și Donald Duck, îmbrăcați militărește, mărșăluiau pe patru cărări pe *Main Street*, terorizându-i pe Frenchie Bros-

[1] Theodore Roosevelt (1858—1919) — al 26-lea președinte al Statelor Unite, între 1901—1909.

carul, Limey Dick [1], Frito Bandito şi pe Ivan, Ursul cel Roşu.

Miami era cel mai prosper oraş american dintre cele văzute de Bobby, inspirând groază acolo unde New York şi Washington abia reuşeau să fie deprimante, plin cum era de soldaţi, marinari, aviatori, mercenari, negustori de arme, speculanţi, târfe, comercianţi de droguri, refugiaţi politici, fiind principala bază de declanşare a operaţiunilor militare şi paramilitare ale Statelor Unite în America Latină şi în Caraibe.

Vârsta de la care era permis consumul de alcool părea a fi de doisprezece ani, aşa încât Bobby a putut să-şi petreacă o noapte umblând din bar în bar, sorbind amestecuri infecte de licori „tropicale" şi trăgând cu urechea, din ce în ce mai îngrozit, la bârfa de cafenea de prin părţile locului.

Astfel, nu mai era un secret pentru nimeni că o forţă navală impresionantă se afla deja pregătită să plece pentru a institui o blocadă în largul coastei Golfului Mexic. Barurile erau pline de marinari de pe acele vase, care-şi petreceau ultimele clipe de libertate, de soldaţi ai unor formaţiuni paramilitare care se aşteptau din zi în zi să fie debarcaţi la Vera Cruz sau Mexico City, marinari şi soldaţi aflaţi în concediu, veniţi din Venezuela şi Argentina plini de anecdote de război amuzante, toţi beţi criţă şi plini de draci, nerăbdători să plece iarăşi ca să mai omoare ceva *spicks* [2] pentru Dumnezeu, ţară şi propria lor plăcere.

Clienţii obişnuiţi ai barurilor din Miami fantazau despre un preşedinte care să aibă într-adevăr curajul să forţeze aplicarea doctrinei Monroe, căci asta părea a fi însăşi voia Domnului, să-i gonească pe poponarii de europeni din Bermuda, Curaçao, Cayenne, Martinica şi celelalte teritorii pe care le mai deţineau în Emisfera Vestică şi să-i conducă pe toţi în aventura unei mari acaparări de teritorii, aşa cum avea să se întâmple cât de curând în Baja, tii, ce mai distracţie ar fi şi pe deasupra şi cu oarece profit, şi nu se putea să nu existe

[1] Limey — apelativ argotic pentru marinarii britanici (n.tr.)
[2] *Spick* — Termen de slang insultător la adresa hispano-americanilor (n.tr.)

vreo modalitate de a aplica doctrina şi faţă de Canada căci, la urma urmei, canadienii făceau parte în continuare din Commonwealth-ul britanic, nu-i aşa...

O asemenea noapte era mai mult decât suficient aşa că, în după-amiaza următoare, de îndată ce mahmureala şi durerile de stomac s-au mai potolit până la limita la care fu în stare să se urnească din loc, Bobby evadă din nebunia sălbatică a oraşului Miami, tremurând şi transpirat tot, cu primul avion pe care îl prinse şi care se întâmplă să fie pentru Chicago.

Chicago era un al doilea New York, cu ceva mai puţină mizerie şi cu mult mai mult vânt, aşa că plecă la New Orleans, care se dovedi a fi o ruină de pe care se scurgea cocleala într-o căldură înăbuşitoare şi încă cocină militarizată. De acolo a zburat spre Denver care, cel puţin, se afla mult mai la nord şi mult mai la vest.

Cam aici se terminau lucrurile bune care se puteau spune despre această aşezare. Pentru un parizian get-beget, Denver cu greu putea fi considerat un oraş. Era mai degrabă o adunătură fără margini de cartiere cu dormitoare mohorâte, fără pic de viaţă pe străzi.

Între Denver şi Los Angeles nu era decât puştiúl, sau cum spunea vechea zicătoare americană „mile şi mile de mile şi mile". Avea de ales între a sări într-un avion care să-l ducă direct la LA [1] şi să traverseze astfel acest nimic sau...

Sau să facă autostopul şi să încerce să descopere cealaltă Americă, pe care inima lui îi spunea că trebuie să mai fi rămas pe acolo, pe undeva. Munţii Stâncoşi şi Marele Deşert. Sierras şi Mojave. Mai mult de o mie de mile de pustietate separau oraşele aşa cum erau trecute pe hartă, dar privind dintr-o altă perspectivă, un ţinut legendar, cu cowboy şi indieni, cu drumuri de ţară străbătute de vite şi triburi nomade de hippies, cu proscrişi şi oraşe-fantomă şi peisaje uitate de vreme şi încărcate de mister.

Aşa încât Bobby scrise „VEST" pe o bucată de carton, îşi luă inima în dinţi, îşi puse rucsacul pe umăr, se

[1] Los Angeles (n.tr.)

duse la cea mai apropiată intrare pe autostradă și se puse pe așteptat.

Stătuse în soarele fierbinte și învăluit de smog aproape o oră, timp în care mașini electrice de patrulă ale poliției, mari transportoare alimentate cu baterii și monștri consumatori de petrol trecuseră vâjâind pe lângă el, ignorându-l complet, până când acest camion străvechi, încărcat cu bazine de veceu și de armături de instalații sanitare, catadicsi în cele din urmă să oprească.

Bobby se precipită spre ușa din dreapta și o deschise. Șoferul era un bărbat cărunt și solid, cam la șaizeci de ani, purtând o pălărie de cowboy uzată, ochelari de soare reflectorizanți și o salopetă albastră jegoasă.

— Cât de departe spre vest vrei s-ajungi, flăcăiaș? rosti el în ceea ce Bobby își închipui că trebuie să fie cel mai neaoș grai de cowboy.

— Până la LA.

— Păi așa se și cuvine pentru un fan Dodger, spuse șoferul cu un mic hohot. Urcă-ți fundu' la bord, dacă vrei, că io oricum te duc numa' pân' la Vail.

Șoferul se numea Carl. Se amuză teribil când Bobby l-a întrebat dacă era cowboy.

— Nu mă gândeam io ca ultimul dintre autostopiști să mă ia drept un amărât de cowboy. Și io care-mi ziceam că s-ar putea să mă creadă frun cremenal, tii, drăcie.

— *Cremenal?*

— Un bandito de closet, flăcăiaș, pricepi? Hă, hă, hă.

— Cum?

— Iote ce-i, Bob, io sunt *instalator*, pricepi, și când or să vadă nota de plată, or să se cace-n izmene, hă, hă, hă, ș-o să se-nvețe minte să mai cumpere veceuri japoneze, aia e.

Pe drumul de la Denver la Boulder, Carl a trăncănit întruna în timp ce Bobby și-a ținut gura închisă cea mai mare parte a timpului, căci trăncăneala șoferului se referea în principal la faptul că bătrâna „US of A" era de prea multă vreme jupuită de „Jappos" [1] și de „Peens" [2] și că venise momentul ca *noi* să începem să-i strân-

[1] Japonezi (n.tr.)
[2] Europeni (n.tr.)

gem de coițe, și știa el ce știa căci făcuse serviciul militar în Nicaragua și Panama și avusese norocul să nimerească într-o grupă de instalatori, așa că armata îl învățase o meserie din care încă mai ieșeau bani frumușei după atâția ani, altfel nenorociții ăia de *spicks* i-ar fi făcut de petrecanie în junglă, și chiar de n-ar fi făcut-o, acum ar fi tras la șaibă prin cine știe ce făbricuță pentru vreun salariu de trei parale, în loc să le frigă pe gospodine, pricepi, așa umblă vorba despre instalatori, asta era cu adevărat o meserie pe care merita s-o furi, hă, hă, hă...

A fost o călătorie încordată până când au trecut de Boulder și Bobby începuse să-l urască pe acest gringo șovin, ignorant și mustind de ură.

Dar acum, de când începuseră să urce sălbaticia munților acoperiți cu verdeață, cu Carl-instalatorul se petrecu o schimbare. Își întrerupse sporovăiala șovină, introduse un cip cu *Beethoven* în playerul camionului și se sprijini comod de spătar, ținându-se de capotă cu mâna scoasă pe geam, manevrând volanul cu cealaltă mână și trăgând din când în când adânc în plămâni mireasma rășinii de conifere, cu un zâmbet visător întipărit pe chip.

— N-ai să găsești așa ceva în Akron [1], flăcăiaș, mai murmura el în răstimpuri. Să mor io dac-asta nu-i împărăția Domnului, daa... Îmi place drumu-ăsta... Închipuiește-ți cum tre' să fi fost p'acilea când nu-ntâlneai decât munteni și urși grizzly, ehe...

Drumul îi purtă din ce în ce mai sus, printre munți tot mai înalți unde nu vedeai cu ochii decât arbori verzi, argilă cafenie și aflorimente de granit cenușiu, iar Bobby simți că America ultimelor zece zile se pierdea undeva în urmă, în spațiu și timp, și un fel de înțelegere înșelătoare începu să-l sâcâie undeva la limita conștientului și, foarte ciudat, începu să simtă un soi de rudenie față de acest instalator, acest bătrân veteran al războaielor din America Centrală, fost membru al unui comando de vidanjori, pentru că toate acestea părură tare îndepărtate, pe când ei retrăiau călătoriile epopeice ale pionierilor de

[1] Oraș industrial în statul Ohio (n.tr.)

demult ai Vestului Sălbatic, străbătând un peisaj pe care mâna omului abia îl atinsese de când Columb pusese pentru prima oară piciorul pe țărmul american.

Pe măsură ce urca mai sus, peisajul se schimbă, copacii devenind din ce în ce mai firavi și mai rari, apoi depășiră limita pădurilor, ca să nu mai rămână decât solul brun și fertil alături de stânci întunecoase de culoarea ardeziei.

— Asta-i nenoricita de cumpănă, spuse încet Carl. D-ici încolo, toate râurile curg spre vest. Aci i-acoperișul lumii, pricepi, temelia acestui măreț continent. Deși am făcut drumu-ăsta de o mie de ori, tot nu po' să nu mă gândesc la asta. Nebunii ăia de pionieri au mers pe drumul ăsta în căruțe cu coviltir, trase de cai și catâri, pricepi, flăcăiaș ? Să fiu io al dracului, tre' să fi avut niște boașe cât pepenii dă mari. Așa-i că te simți mândru, Bob ? Știi ce vreau să spun ?

Bobby încuviință din cap, căci în acele clipe înțelegea cu adevărat, și ceva pe care-l crezuse definitiv pierdut se regăsea dintr-o dată, și pricepu tot ceea ce simțise. Nu erau acolo decât el, Carl și măreția împietrită a vastului peisaj, așa cum fusese dintotdeauna și așa cum va rămâne veșnic, fără să poată fi nicicând atins de ceea ce se petrecea în orașe și ținuturile de șes.

— Așa este, Carl, spuse el fericit. Te face mândru că ești american.

Carl traversă localitatea Vail, cândva un orășel de vacanță, care se dezvoltase cu nesăbuință într-o jalnică urbe industrială, părând de-a dreptul obscenă într-o asemenea vecinătate magnifică, apoi îl lăsă pe Bobby pe autostradă într-un punct de unde un drum îngust se ramifica din nou înspre canioane, ca să străbată gloriosul ținut al nimănui.

Bobby rămase singur-singurel la marginea drumului, înconjurat de munții înalți, fără să-i pese câtuși de puțin, timp de aproape o oră, până când a oprit lângă el un camion cu platformă, mare și gol, condus de o femeie bondoacă și urâtă, cu părul blond tuns băiețește și pur-

tând o scurtă antică de piele maronie, pe care la început a luat-o drept bărbat.

— Esmeralda mi-i numele, pe bune, nu-i tocmai un nume prea grozav, nu-i aşa, îmi luasem numele de Erika, pă vremea când hălăduiam prin barurile din Philly, în costumaţie neo-ariană, cu zvastici de bronz şi toate cele, să mă fi văzut atunci, te-ar fi muiat la *cojones* [1], da' când am urcat aici ca să şterg totul cu buretele mi-am amintit de numele pe care mi l-a dat măicuţa mea, aşa se cuvenea, pricepi ce vreau să spun ?...

Izbucni în râs când Bobby o privi cu gura căscată, neliniştit.

— Hai, linişteşte-te, băiete, că doar n-am să te mănânc, nu e felul meu. Eu sunt ceea ce se cheamă un căruş-diesel, cu toate că n-am condus niciodată decât camioane de-astea pă baterii, iar acum am de adus un transport de buşteni cam de la o sută de mile mai încolo spre *Salt Lake*, aşa că oi putea să te duc pân-la bifurcaţie...

Aproape imediat după ce Esmeralda l-a lăsat în drum, Bobby a fost luat de un camion leneş încărcat cu buşteni, condus de un negru pe nume Duke, care susţinea că, demult, jucase o finală alături de New York Yankees, ajunseseră în finală două echipe din cincisprezece, poţi să verifici dacă vrei, dar până la urmă au dat-o în bară. Duke l-a dus până în colţul sud-vestic al statului Utah, unde munţii erau mai puţin înalţi şi mai stâncoşi, şi peisajul începea să se usuce, iar Bobby respira aerul fierbinte al deşertului care se apropia, şi în tot acest timp Bobby a învăţat despre baseball mai mult decât ar fi visat vreodată.

Soarele începuse să coboare cam la ora când Duke l-a lăsat lângă o mică tabără rustică, din spatele unor torenţi gălăgioşi, compusă dintr-un mic magazin universal, o staţie de benzină, câteva maşini şi corturi întinse pe malul râului.

— Acu' ascultă la mine ce-ţi zic io, Bob, îi spuse Duke. În noaptea asta nu mai pleci nicăieri, iar mâine

[1] Testicule (lb. spaniolă, în original, n.tr.)

nu te urci decât într-o mașină care să te ducă până la Las Vegas, fin'că altfel ai să-ți prăjești curul la marginea șoselei în deșertul ăla. Și când ai să ajungi la *Lodger Stadium*, i-ați un loc la tribuna de jos, chiar în spatele terenului de țintă și pariez c-ai să-nțelegi de ce fac eu acum pe șoferul.

Bobby intră în magazin și-și cumpără niște pachețele de brânză galbenă cu aspect sintetic, niște mezeluri de culoare roz și tari precum cauciucul, un măr, o chiflă de făină integrală și o cutie de bere, cam atât cât își putea permite pentru cină din puținii bani pe care-i avea. Bărbatul de la tejghea avea părul lung și roșu, o barbă stufoasă și neîngrijită de aceeași culoare, un burdihan care se lăfăia în voie pe sub un tricou și peste centura lată. Una peste alta, se potrivea perfect cu felul în care își imaginase Bobby că ar trebui să arate un muntean get-beget.

— Ăă... se întâmplă cumva să aveți o cameră de închiriat pentru la noapte ? se interesă el.

Patronul magazinului îl privi într-un fel ciudat.

— Ți se pare că ăsta arată a motel, Angeleno[1] ? spuse el. Nu te-aranjează să dormi afară, pe malul râului ?

— Ăă... păi, n-am cort și nici sac de dormit.

— Cum ? făcu patronul, realmente uluit. Și ce faci mătăluță p-aici, fără echipament de camping ? se simți el dator să întrebe.

— Vreau să ajung cu autostopul în California.

— Măiculiță Doamne ! exclamă patronul cu o surprindere amestecată cu o doză de admirație, sau cel puțin așa lăsa impresia. Îl cercetă pe Bobby, reflectând.

— N-am nici o cameră, dar aș putea să-ți împrumut un sac de dormit mai vechi. Da' să nu-ți închipui că ți le dau pe gratis.

— Cât costă ?

— Păi, io m-am gândit la altceva, mai băietaș de oraș. Doar dacă nu ți-e teamă să faci nițel șmotru, ca toți ceilalți ?

— Păi, cred c-am să mă descurc.

Patronul magazinului îl duse în spatele clădirii și deschise o ușă flancată de trei tomberoane de gunoi

[1] Locuitor al orașului Los Angeles (n.tr.)

goale. Înăuntru era o debara cu un miros stătut, plină-ochi cu cutii de carton conținând alimente conservate. Cutii goale, cutii de conserve goale și o mizerie generală domneau pe podeaua prăfuită de lemn.

— Nu cred c-o să-ți ia mai mult de o oră să cureți mizeria asta de aici, și p'ormă capeți sacul de dormit sau, dacă vrei, poți să te-ntinzi și aici. 'Ne' nțeles, dacă n-ai apucat niciodată să dormi sub stele în regiunea asta, și după cum arăți, cam așa se pare, ai fi un mare fraier să ratezi ocazia !

De fapt, i-au trebuit ceva mai mult de două ore lui Bobby ca să termine treaba, dar nu-i păsa, era pentru prima oară când presta o muncă fizică pentru o recompensă oarecare, chiar dacă era vorba de un simplu loc de dormit, și asta îl făcea să se simtă... conectat cu ceva pe care nu-l putea defini exact, în orice caz era ceva legat de acest peisaj măreț, de aceste ținuturi vestice și acea curgere lenește a vieții, parcă în afara timpului.

În plus, bineînțeles că optă pentru dormitul în sac, așa că o luă în jos, pe malul râului, unde își consumă cina rece și își bău berea, zgâindu-se la torenții înspumați, luminescenți și scânteietori în lumina strălucitoare a stelelor din acel ținut muntos.

După care se strecură în sacul de dormit, resimțind o dulce oboseală după o zi plină de evenimente și se întinse pe spate, privind în sus la stele, printre coroanele copacilor, care se legănau cu blândețe.

Ei da, fusese inspirat că părăsise orașele și aeroporturile ca să se aștearnă la drum cu autostopul, căci o Americă cu totul diferită i se dezvăluia din această perspectivă joasă.

Oamenii de pe aici păreau să-și câștige în continuare existența din prelucrarea lemnului, din creșterea animalelor, ajutându-se unul pe altul, așa cum făceau din vremurile când alți copii ai Europei își croiseră drumul spre Vest, de-a latul acestui mare continent, ca să devină americani. Vestul Americii și oamenii săi, într-un fel foarte profund, rămăseseră neschimbați, din vremurile cowboylor și ale indienilor și aveau să rămână neschimbate, în același mod profund și multă vreme după ce orașele de pe Marte vor fi îmbătrânit.

Departe, aici, lăsându-se furat de somn pe malul unui râu american, vegheat de stelele strălucitoare, Bobby se simţi fericit pentru prima oară de când pusese piciorul pe ţărmurile acestui continent. În sfârşit, simţea că într-un fel anume, ajunsese acasă. În sfârşit, dăduse peste o fărâmă din America visurilor sale, America pe care el era în stare să o iubească.

A doua zi de dimineaţă, Bobby îi întrebă pe ocupanţii corturilor de lângă râu, încercând, aşa cum fusese sfătuit de Duke, să găsească pe cineva care să-l ducă până la Las Vegas, traversând deşertul. Cea mai bună ofertă veni din partea unei perechi de pensionari, Ed şi Wilma Carpenter, care se îndreptau spre Valea Morţii, unde, îl asigurară ei, avea şanse să găsească o ocazie până la Los Angeles, chiar şi în perioada aceasta a anului ; mai ales că Fuller Dome şi celelalte erau staţiuni de vară frecventate chiar şi de Angelenos, în ciuda căldurii.

— Cred că ştii să şofezi, băiete, nu-i aşa ? îl întrebă Ed Carpenter. Ştii, eu şi Vilma am cam îmbătrânit şi în felul acesta ne-ar fi şi nouă ceva mai uşor.

Bobby se gândi dacă să le mai spună o minciună, dar le spusese deja una cum că ar fi un student UCLA care se întorcea la şcoală după ce-şi vizitase părinţii care locuiau în Est, şi apoi habar n-avea cum s-ar fi descurcat odată aflat în spatele volanului.

— Mă tem că nu prea ştiu. N-am învăţat niciodată.

Ed se uită la el într-un chip ciudat :

— Vrei să spui că te duci la şcoală în *Los Angeles* şi nu ştii să conduci o maşină ?

— Păi... am cameră la cămin, şi am o bicicletă, îi spus Bobby oferindu-i o explicaţie valabilă pentru un european. Ş...ăă... ai mei nu stau prea grozav cu banii, adăugă el când observă că Ed din cine ştie ce motiv, nu se lăsa convins de argumentul lui.

Ed se uită la Wilma, Wilma se uită la Ed. Apoi, săltară amândoi din umeri.

— Şi în fond, de ce nu ? spuse Ed. Maşina aproape că se conduce singură, şi apoi în pustietatea aia n-o să fie nici un poliţai. O să fie plăcut să ai un tovarăş de drum un tânăr cu care să mai schimbi o vorbă-două.

Ce zici, Bob, n-ai vrea să înveţi să conduci ? La urma urmei, eşti un californian, ca să zic aşa.

— Oh, Ed ! strigă Wilma, dar apoi chicoti şi cei trei se urcară în electromobil, Bobby pe locul din spate, şi iată-i porniţi la drum, cu Ed Carpenter la volan.

Automobilul era alimentat de la baterii, cu transmisie electrică pe patru roţi, aer condiţionat, scaune tapiţate cu pluş şi în faţă şi în spate, răcitor pentru apă, un mic frigider, „mica noastră sufragerie pe patru roţi" cum o numea Wilma.

Ed şi Wilma avuseseră un magazin de mobilă în Golden şi, după zece ani de afaceri, economisiseră destul ca să plătească prima rată pentru cumpărarea clădirii în care se afla magazinul. Nu speraseră niciodată că vor reuşi să pună de-o parte atât cât să se poată pensiona, dar iată că, în urmă cu trei ani, un investitor a venit în zonă şi a cumpărat întreg cvartalul ca să înfiinţeze acolo un centru comercial, le-a plătit o sumă frumuşică şi, după ce au achitat şi restul ratelor, le-a mai rămas de ajuns ca să-şi asigure o rentă viageră care le-a permis într-adevăr să se retragă din afaceri şi să-şi ofere aceste mici excursii cu maşina, să vadă Yosemite, Marele Canion, Zion şi acum, Valea Morţii. Fiul lor, Bill, era căpitan la Air Force, pilota avioane Penetrator la baza de la Edwards şi în final urmau să se deplaseze până acolo ca să-i facă o vizită.

Cei doi formau o pereche de bătrânei agreabili şi pe măsură ce maşina începea să coboare pantele vestice ale Munţilor Stâncoşi ca să intre apoi în înaltul deşert uscat şi stâncos, îşi epuizaseră deja modesta şi mărunta lor poveste a vieţii şi începuseră să îl descoasă pe Bobby despre viaţa lui.

Bobby aşteptase cu o oarecare teamă acest moment. Îl aştepta o călătorie lungă şi nu-i surâdea deloc ideea de a depăna minciuni lungi şi complicate ca să-i îmbrobodească pe aceşti oameni cinstiţi şi deschişi la suflet, dar deja îi intrase în obişnuinţă şi pe lângă asta se temea să-şi dezvăluie originea europeană faţă de părinţii unui căpitan de aviaţie din cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Aşa încât născoci o poveste despre mămica şi tăticu, care locuiau la Akron, ea era învăţătoare, iar el era

maistru la un laminor de oțel, niște oameni simpli, care puseseră de-o parte suficient ca să-l trimită la UCLA, unde el reușise să obțină o bursă parțială, iar acum se specializa în istoria mondială, intenționând ca în cele din urmă să ajungă să predea, poate chiar la nivelul universitar, cine știe...

— Istoria mondială ? spuse Ed, parcă cu îndoială. Și ce vă învață cei de la *UCLA* în legătură cu asta, în zilele astea ?

— Poftim ?

— Am auzit că acolo în California, au ajuns niște *roșii* să vă învețe istoria pe voi copiii, parcă așa zicea Bill..

— Roșii ? Vreți să spuneți... comuniști ?

— Ed, te rog !

— Ei bine, Wilma, toată lumea pălăvrăgește despre chestiile astea, uite că avem acum ocazia să aflăm cum stau lucrurile de la prietenul nostru, Bob. Ei, care-i povestea, Bob ?

— În legătură cu ce ?

— Păi, de exemplu, este adevărat că acei zevzeci de eurofili vă bagă în cap că rușii au câștigat cel de-al doilea război mondial ?

— Ei bine, cert e că nu ne învață că l-au câștigat germanii, replică Bobby stânjenit.

— 'Ne'nțeles că nu ! Că doar am ajuns acolo și i-am dat lui Hitler ăla ce merita, după ce europenii și-au ridicat fundurile în fața nemțălăilor...

— Și Planul Marshall ? Ți-au spus vreo vorbă despre cum ne-au escrocat europenii de toate acele miliarde și nu ne-au mai dat înapoi nici o centimă ?

— Cum ?

— Vezi, Wilma, avea dreptate Bill, pe copiii ăștia nu-i învață nimic !

— Eu te rog să-ți stăpânești înjurăturile, Ed Carpenter !

— Dar despre Vietnam ? Ce v-au spus despre faptul că KGB-ul le-a vândut heroină hippiștilor ăia de la Chicago ca să stârnească răzmerițele ?

— Ăă...

— Mi-am închipuit eu ! Păi așa, pariez că nu le-au spus copiilor ăștia nici că agenții KGB infiltrați în Ad-

ministrația Carter au vândut Canalul Panama comuniștilor panamezi ! Sau cum au declanșat englezii Războiul Civil ca să pună mâna pe lanurile noastre de bumbac. Sau cum l-a ucis Fidel Castro pe Jack Kennedy.

— Nu fi caraghios, Ed, toată lumea știe lucrurile astea.

Cu tot aerul condiționat, Bobby începuse să transpire în vreme ce bătrânelul cumsecade de lângă el începu să-i toarne cea mai uluitoare și mai bizară versiune a unei istorii fragmentare și plină de fiere, auzită vreodată.

Mexicanii i-au atras pe americani în Războiul Mexicului, invadând Texasul. Agenții comuniști au pus la cale crahul de la Bursă din 1929, astfel încât să poată fi ales FDR, a cărui soție, Eleanor, era agentă KGB. Un Ronald Reagan foarte senil fusese hipnotizat de Mihail Gorbaciov, care absolvise în secret, Institutul Pavlov. Intrarea sovieticilor în Europa Comună este primul pas către crearea unui imperiu mondial sovietic, iar Spaceville nu era decât o mască pentru constituirea în secret a unui echivalent european pentru Battlestar America, ce urma să fie folosit pentru a obliga America să înapoieze proprietățile pe care, pe bună dreptate, America tocmai le confiscase...

— Ia zi, te învață *așa* ceva la UCLA ? îl chestionă Ed Carpenter.

— Ăă.. nu tocmai, bâigui Bobby năucit. Adică...

— Știam eu ! declară Ed triumfător. Ai văzut, Wilma ? Bill avea dreptate, nu-i învață pe copiii ăștia nimic bun !

— Eu n-aș înjura în halul ăsta în fața unui copil ! îl dojeni Wilma iritată. Ce fel de oameni vrei să-și închipuie să suntem ?

La această replică, Bobby se văzu nevoit să-și stăpânească râsul dar, pe măsură ce călătoria lâncezea, avu răgazul să cântărească întrebarea în mod serios și constată că-l lăsase teribil de încurcat.

Părăsiră poalele vestice ale Munților Stâncoși, pătrunzând în cel mai uluitor peisaj pe care îl văzuse vreodată Bobby. Marele Deșert American se întindea în fața lui sub un cer albastru nemilos. O vastă întindere pustie de stânci golașe și nisip uscat în tonuri spălăcite

de brun și cenușiu, o imensă și aparent complet lipsită de viață pustietate care părea să nu aibă margini.

Aici șoseaua era dreaptă ca săgeata, traficul era redus și, după aproximativ o oră, Ed Carpenter trase la marginea drumului.

— Ce-ar fi să treci tu acum la volan, Bob ? spuse el cu un zâmbet larg. Nu-i nici un pericol ca vreun polițai să ne dibuiască prin zona asta.

Așa că Bobby se trezi conducând electromobilul de-a latul Marelui Deșert, la o viteză amețitoare, în timp ce Ed și, atunci când mai putea să strecoare câte o vorbă, Wilma trăncăneau fără încetare.

Chiar și pentru un neinițiat, conducerea mașinii era floare la ureche ; avea un sistem de dirijare atât de îngăduitor, încât pe un asemenea drum, puteai să-ți iei mâinile de pe volan câte cinci minute în șir, o pedală de accelerație și cheia de contact, o pedală pentru frână, pe care Bobby n-a trebuit să o folosească niciodată, un afișaj electronic pentru viteză și, cam asta era tot.

Cu toate acestea, conversația celorlalți îl deranja puternic. La un moment dat, Ed Carpenter se extazia în fața imensității peisajului, pentru ca în clipa următoare să-i înjure pe europenii parșivi care murdăreau ambasadele americane și confiscau proprietățile cetățenilor europeni. Se lansa într-un discurs fascinant despre vietățile care sălășluiau prin acea pustietate, pentru ca apoi să dezlănțuie o diatribă împotriva guvernului mexican, care îi persecuta pe cinstiții gospodari americani din Baja și care în curând avea să plătească din plin pentru asta.

Mai deranjant pentru Bobby decât acest șovinism turbat sau decât neșesitatea de a-și pune lacăt la gură, cu toate că ce era mai bun în el îl îndemna să contrazică această trăncăneală agresivă, era faptul că îi îndrăgise pe Ed și Wilma Carpenter, în ciuda aberațiilor pe care le debitau.

Căci se purtaseră frumos cu el. Ei erau niște bătrânei politicoși și cumsecade care iubeau ținuturile pe care le străbăteau. Dragostea lor pentru America era sinceră și într-un fel mișcătoare. L-au lăsat chiar să le conducă mașina.

Şi totuşi, în acelaşi timp, ei credeau sincer în cele mai dezgustătoare murdării şovine. Aiurelile lui Ed Carpenter erau exact genul de replici pe care presa europeană le punea în gurile clămpănitoare ale celor mai groteşti tipuri de americani caricaturizaţi. Ce se întâmplase cu America de îi adusese în halul acesta ? Cum era posibil ca oameni precum Ed şi Wilma să creadă în asemenea porcării ?

Ce părere trebuia el să aibă despre ei ?

Cam la cinci kilometri de periferiile Las Vegas-ului, Wilma trecu la volan, exact când începură să-şi facă apariţia panourile publicitare, şi o luă pe şoseaua de centură a oraşului.

— Nu trecem prin Las Vegas ? spuse Bobby cam dezamăgit.

— Ferit a Sfântul, nu ! exclamă Wilma. Traficul prin centru este îngrozitor şi pe urmă, în zilele astea este plin de japonezi, au venit să joace la ruletă banii pe care i-au jecmănit de la noi, şi mai sunt şi tot soiul de prostituate şi spectacole cu perversiuni sexuale !

— Nu e genul de lucruri pe care să le vadă un tânăr simpatic ca tine, admise Ed. I se spune American Ginza, şi japonezii n-au decât să se spele pe cap cu el. Pe de altă parte, Valea Morţii, pe unde te vom duce, merită să fie văzută, ceva ce n-ai să uiţi niciodată. Bob, îţi promit eu !

De îndată ce au ocolit Las Vegas, de-a lungul marginii vestice a şoselei începu să se înalţe un lanţ jos de munţi arizi şi foarte curând Wilma coti în direcţia lor, trecând printr-un orăşel şi începând să urce o pantă, până ajunseră pe creasta lanţului muntos, iar imaginea văzută de acolo îi luă lui Bobby respiraţia.

La picioarele lor se întindea o lungă vale deşertică, străjuită de piscurile impunătoare ale munţilor High Sierras, un fund de lac secat de formă eliptică, numai sare şi nisip licărind în lumina soarelui de după-amiază ca un miraj uriaş, de parcă nici nu se afla cu adevărat acolo. Iar în mijlocul acestui peisaj, strălucind şi sclipind precum ochiul poliedric al unei insecte gigantice, se înălţa o uriaşă cupolă geodezică.

— Uiliu... fu cam tot ce reuşi Bobby să spună. Parcă... parcă ar fi ceva de pe o altă planetă.

Ed Carpenter râse bine-dispus.

— Nu-i aşa că-i grozav ? Asta e cea mai coborâtă porţiune de uscat de pe planetă, Bob, şi în timpul verii e mai fierbinte aici ca în fundul iadului. (Îi arătă cu degetul un pisc îndepărtat, în lanţul de munţi abrupţi de pe cealaltă latură a văii, şi lui Bob i se păru că distinge o glazură de zăpadă aproape de vârf.) Iar acolo poţi să vezi Vârful Whitney, spuse Ed, care este punctul cel mai înalt de pe teritoriul continental al Statelor Unite ale Americii :

— Aveţi dreptate, spuse Bobby cu voce scăzută, asta e o imagine pe care n-am s-o uit niciodată, şi nu am să vă uit nici pe dumneavoastră, care mi-aţi arătat-o.

Şi era convins de ceea ce spunea.

Soţii Carpenter urmau să poposească la *Scotty's Inn* care, îi explică Ed, era un mic hotel unde trebuia să-ţi rezevi locuri cu câteva săptămâni înainte şi „are ceva dintr-un cămin pentru bătrâni, Bob, oricum nu ţi-ar plăcea". Tinerii trăgeu la Dry Wells şi în plus era locul cel mai potrivit ca să prindă o ocazie pentru LA, a doua zi de dimineaţă.

Astfel încât l-au condus până la Fuller Dome, în mijlocul văii, şi şi-au luat rămas bun în parcare, în maşina cu aer condiţionat.

— Ei, a fost o plăcere să călătorim împreună, tinere, spuse Wilma. Succes pe mai departe, la studii.

— Şi nu-i mai lăsaţi pe comuniştii de la UCLA să vă arunce praf în ochi, ai auzit ? adăugă Ed Carpenter în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Fii pe pace, Ed, n-am să-i las, răspunse Bobby. Călătoria cu voi a fost realmente instructivă.

Şi de această dată vorbise serios şi nu în totalitate ironic, căci soţii Carpenter îl învăţaseră un lucru important. Şi anume că oamenii pot să creadă în cele mai detestabile lucruri şi totuşi să rămână buni la suflet. Cea mai mare parte a celor ce aruncaseră cu murdării în clădirea Ambasadei Americane din Paris, erau probabil la fel de simpatici, la un nivel personal, precum Ed şi Wilma Carpenter.

„Politique politicienne" îl auzi pe tatăl său spunând şi pentru prima dată îşi dădu seama că înţelege cu adevărat ce voia să spună tatăl său.

Apoi a ieşit din maşină şi era gata să fie doborât de valul de căldură. „Asta că tot vorbeam de o altă planetă" îşi spuse el. Era ca şi cum ai fi părăsit ecluza unei nave spaţiale ca să păşeşti pe suprafaţa planetei Venus. Soarele nemilos îi ardea ochii neprotejaţi. Simţea cum razele astrului îi frigeau pielea. Literalmente vedea valurile de căldură reflectându-se de metalul încins al maşinilor din parcare.

Rămase acolo câteva momente, suportând o experienţă incredibilă şi luându-şi un ultim bun-rămas de la Ed şi Wilma care se îndepărtau cu maşina, şi apoi alergă către intrarea principală în Dome.

Dry Wells Dome avea desigur, aer condiţionat, reglat la o temperatură blândă de 80° F[1] pentru a simula o atmosferă de deşert atenuată, şi se găseau acolo palmieri şi plante de deşert, precum şi o piscină de mari dimensiuni, construită dintr-un material plastic fistichiu care imita nişte dune de nisip încremenite. Răspândite printre copaci se aflau colibe primitive şi un soi de stradă principală ce amintea de Disney World, câteva restaurante, un *drugstore*, un magazin de băuturi, *boutique*-uri, un *saloon*[2], un mic hotel, toate acestea fiind construite în stilul unui oraş minier nou-nouţ, descins parcă din străvechiul Vest.

În interior, locul era aglomerat în principal cu adolescenţi şi tineri la douăzeci şi ceva de ani, majoritatea expunându-şi din plin pielea puternic bronzată, bărbaţi îmbrăcaţi în şorturi sau slipuri, femei defilând cu sânii goi, în stilul Midi.

Bobby se duse la hotel ca să închirieze o cameră, dar tipul de la recepţie, caraghios în costumul lui de cowboy croit strâns pe corp şi pălăria imensă cu boruri largi, îi spuse că nu are nimic disponibil.

— Şi eu ce mă fac acum ? oftă Bobby.

Falsul cowboy îl cercetă din cap până în picioare.

---

[1] 26,7°C (n.tr.)

[2] Local unde se servesc băuturi alcoolice, specific Vestului SUA (n.tr.)

— Phăi, își începu el discursul tărăgănat, ai putea să-ți depozitezi calabalâcul la mine, bătrâne, până-ți găsești vreo gagicuță pe-aici. Un băiat tânăr și arătos ca tine n-ar trebui să aibă greutăți să-și găsească pe cineva cu un pat gol p-acilișa.

— Nene, tu faci mișto de mine ?

— Păi, văd că tu faci mișto de mine, pretene. Pentru ce altceva crezi că vine lumea în Mizerabila Vale a Morții, ai ?

Neavând altceva mai bun de făcut, Bobby își lăsă acolo rucsacul și se îndreptă către *saloon*. De bună seamă că mișunau pe acolo o mulțime de fete aparent neînsoțite, dar în același timp mai erau acolo și o grămadă de tipi care păreau a fi puși pe fapte mari, în vreme ce Bobby, la Paris, nu fusese tocmai ceea ce se cheamă un *lady killer*. Nu era virgin, dar nu era nevoie să-și scoată pantofii ca să poată număra pe degete de câte ori se culcase cu cineva. Bineînțeles că era îndeajuns de cald aici să doarmă sub copaci, cu condiția să găsească un locșor unde nimeni să nu-l bată la cap.

Saloon-ul era decorat, mai mult sau mai puțin, în stilul barurilor din bătrânul Vest. Pereți rustici și o podea de lemn acoperită cu un strat de rumeguș. Un bar lung, din lemn și bronz, cu taburete înalte în față și o oglindă în spate, la care serveau trei barmani îmbrăcați de parcă tocmai sosiseră dintr-un film western. Mese de lemn rotunde. Un candelabru mare de cristal.

Incinta barului era plină de bărbați tineri bronzați și de femei la fel de tinere, cu pieptul gol, aruncându-și ocheade, frecându-se unii de alții, bând împreună, dansând dansuri lente cu sânii goi apăsați pe piepturile goale. Bobby se simți ca un papagal, îmbrăcat cum era în geaca Dodgers și în blugi, de parcă ar fi fost Holden Caudfield cu membrul în erecție plimbându-se pe plaja de la St. Tropez.

Deloc în apele lui, Bobby se așeză în apropiere de una din marginile barului, având de fiecare parte câte un taburet liber, și comandă bere. Barmanul îi aruncă o privire ciudată, dar din fericire nu-i ceru să-și prezinte actul de identitate. Astfel că rămase acolo sorbind alene din berea americană insipidă și apoasă, aruncând priviri

furișate la toate acele ispititoare trupuri goale și meditând nefericit la noaptea pe care avea să și-o petreacă dormind pe pământ.

Studia nivelul aflat în scădere al lichidului din pahar, când auzi o voce feminină cerând de lângă el :

— Un kir, te rog.

Un kir ? De când părăsise Parisul, nu auzise cuvântul și nici nu văzuse o astfel de băutură.

— Un ce ? spuse barmanul.

— Un *kir*, și nu mai fi așa de șovin, gringo.

O fată se aplecase peste taburetul gol de lângă el și sânii i se legănau delicios la câțiva centimetri de antebrațul lui. Avea părul lung și blond, decolorat de soare, revărsându-se peste umerii bronzați, nu arăta rău deloc, părea a fi cam de vârsta lui și se afla îndeajuns de aproape ca să-i simtă mirosul de transpirație provocată de soarele strălucitor.

— Și cum dracu se face chestia asta ? se interesă barmanul.

— Un pahar de vin alb și un strop de lichior de coacăze, se aventură Bobby.

Fata se uită la Bobby și-i adresă un zâmbet radios.

— Ia te uită ! exclamă ea. Un om de lume îmbrăcat cu o geacă Dodgers, rătăcit aici, în cotloanele acestui *gringoville*.

— Am... ăăă... petrecut ceva timp în Franța, îl îndemnă nu știu ce instinct pe Bobby să spună.

— Ai fost în *Europa ?* țipă efectiv fata, așezându-se pe taburetul de lângă el. În cazul ăsta, barman, prepară-mi te rog două kiruri : unul pentru mine și celălalt pentru *monsieur* în geacă de Dodgers.

— Bob, precizâ Bobby.

— Eileen. Doamne, Bobby, cum ai reușit să ajungi în Europa cu toate restricțiile privind viza de ieșire și toate celelalte ?

Bobby ezită. Era pentru prima dată de la coborârea din avion când cineva își exprima altceva decât ura față de tot ce provenea din Europa. Ei bine, ce mama dracu'ui, era sătul de chestiile astea până peste cap.

— M-am născut acolo, la Paris.

— La *Paris !* strigă ea, aplecându-se mai aproape de el, cu ochii scânteind literalmente. Mamă, mamă ! Nu

m-am gândit niciodată c-am să ajung să fac amor cu un franţuz.

— Ăă... la drept vorbind, nu sunt chiar francez... se bâlbâi Bobby. Adică, tatăl meu e american, eu nu am cetăţenie americană, dar în schimb am paşaport american şi...

— Ei lasă, c-o să te descurci tu, îl linişti Eileen, frecându-şi sfârcurile tari de antebraţul lui. Haide, Bobby, povesteşte-mi despre Paris.

Ceea ce şi făcu, cât timp băură trei kiruri, lăsând la o parte amănuntele privind mama sa rusoaică şi sora lui care mergea la Academia Iuri Gagarin, precum şi pe cel referitor la motivul exact pentru care tatăl său îşi părăsise ţara şi inventând celelalte părţi despre viaţa de noapte a Parisului, călătoriile pe Coasta de Azur şi aproape inexistenta sa experienţă în materie de franţuzoaice rafinate.

— Aşadar, ce cauţi în această plictisitoare şi patriarhală Californie, îl întrebă Eileen. În acel moment se înghesuiră unul în altul pe taburetele lipite între ele, iar ea îşi petrecuse braţul gol peste umărul lui, având obrazul aproape lipit de al lui.

— Am de gând să urmez colegiul în State, spuse el. UCLA sau Berkeley, încă nu m-am hotărât.

— Fir-aş a naibii, exclamă Eileen. *Eu* merg la Berkeley. Nici să nu te gândeşti la UCLA. Eu am crescut în LA, de fapt verile mi le-am petrecut acasă, cu părinţii, şi am avut de a face cu tipi de la UCLA. Ce mai gaşcă de gringos. Ţi s-ar face silă printre ei.

— Păi...

— Hei, ce-ai zice să faci cinste cu o cină şi să mă laşi să-ţi povestesc şi eu despre mine, spuse Eileen.

— N-am nimic împotrivă, spuse Bobby.

— Grozav. Şi uite, ceva care o să-ţi dovedească că o să merite.

Şi spunând acestea, Eileen îi prinse capul cu ambele mâini, îşi apăsă buzele de ale lui, îl forţă să deschidă gura şi deodată îşi strecură limba fierbinte şi şerpuitoare adânc, adânc în gura lui.

Au mers la un restaurant chinezesc din apropiere, şi în timp ce-şi consumau meniul compus din friptură

de porc *moo shu*, homar în sos de fasole neagră şi ouă *foo yung*. Eileen susţinu cea mai mare parte din conversaţie, cu o mână apăsată pe sub masă pe coapsa lui, în timp ce cu cealaltă mânuia cu dexteritate beţişoarele.

Se numea Eileen Sparrow. Tatăl ei era agent imobiliar şi părinţii ei aveau o locuinţă în Beverly Hills, e adevărat, în zona mai joasă, de sub Wilshire, dar tăticu începuse deja să plătească ratele pentru a cumpăra un teren în Baja şi în curând probabil că vor fi îndeajuns de bogaţi ca să-şi permită să se mute în Glen sau, de ce nu, chiar în Bel Air. Ceea ce nu voia să însemne că ea însăşi ar fi un soi de *gringo*, mă înţelegi, din nefericire, n-ai cum să-ţi alegi părinţii, nu ? Nu voia să spună nici că, până să se înscrie anul trecut în Berkeley, unde în prezent se specializa în limba engleză, n-ar fi fost o mică cretină şovină în toată puterea cuvântului, cine n-ar fi fost în locul ei, dar acum intrase în gaşca roşiilor, care nu se lăsau deloc prostiţi de toată această propagandă şovină americană, şi vor fi de-a dreptul *încântaţi* să cunoască un adevărat francez de la Paris *mai ales* că, în plus, era şi un soi de american, eu merg lunea viitoare din nou la Berkeley, pân-atunci ai putea să stai în camera lui Tod, el e în *armată*, dacă poţi să crezi aşa-ceva, va trebui să le spunem alor mei că eşti un coleg de clasă, nu cred că le-ar surâde ideea să duc acasă un tip agăţat în Valea Mizerabilă, şi pentru numele lui Dumnezeu, să *nu* care cumva să le spui că ai fost *vreodată* în Europa, tata îi urăşte pe europeni, să ai grijă să porţi geaca Dodgers, ce mai liru-liru-croco-dilu...

— Okay, spuse ea când ajunseră la prăjiturile cu migdale, acum trebuie să achiţi nota de plată, ca să putem merge în camera mea şi să ne iubim.

Camera nu era mare lucru, un televizor, un birou, două noptiere şi o saltea de cauciuc umplută cu apă — dar Bobby nu dădea prea mare atenţie decorului. Era de-a dreptul năucit, cocoşelul i se zbătea nerăbdător, mai-mai să rupă fermoarul, şi-şi simţea testiculele gata-gata să explodeze.

În clipa în care a închis uşa, Eileen i se aruncă în braţe, îşi strecură din nou limba în gura lui şi se trântiră amândoi pe pat unde se zvârcoliră dibuindu-se şi pipă-

indu-se până când Bobby simţi că era să-şi dea drumul în pantaloni.

Ajunşi în acest punct strategic, Eileen se eliberă din braţele lui, sări din pat, se sprijini cu spatele de perete şi-şi vârî mâna adânc în şort.

— Dezbracă-te, îi şopti ea cu o voce înecată, plimbându-şi încet limba peste buze, unduindu-şi fesele de perete şi mişcându-şi mâna înăuntrul pantalonilor săi scurţi.

— Fă-o frumos şi nu te grăbi.

Bobby aflat într-o transă incandescentă, se dezbrăcă încet, pe pat, în timp ce ea îl privea fix în ochi legănându-şi capul, unduindu-se de perete, lingându-şi buzele umede şi continuând să se masturbeze.

— Sprijină-te cu spatele de perete.

— Să mă sprijin cu spatele de perete ?

Eilleen încuviinţă din cap, sugându-şi parcă limba fără vlagă.

— Asta e un moment foarte important pentru mine, spuse ea. Sunt pe punctul de a suge primul meu penis franţuzesc.

Dar eu nu sunt francez cu adevărat, fu gata să se bâlbâie Bobby, dar nu mai avu când să pronunţe cuvintele căci deodată ea îngenunche pe podea în faţa lui, îl prinse cu mâinile de fese iar gura îi alunecă pe toată lungimea membrului şi, înainte să-şi dea seama cu adevărat ce i se întâmplă, Bobby trăi prima felaţie din viaţa sa.

Era delicios, era minunat, era cu mult mai bine decât orice şi-ar fi imaginat şi ar fi vrut să dureze veşnic. Numai că, în împrejurările date, aceasta era o cauză pierdută şi în mai puţin de două minute explodă cu o uşurare care îl lăsă fără vlagă, tremurând de-a dreptul înmuiat şi ceva mai mult decât stânjenit.

— N-a fost rău, spuse Eilleen, ridicându-se în picioare şi lingându-şi buzele. Ai terminat cam repede, dar n-a fost rău. (Se uită la el, aşteptând). Ei bine ? spuse ea.

— Ei bine, ce ?

— Păi, acum că te-am „franţuzit", n-ai de gând să mă franţuzeşti şi tu ?

— Ăă ?...

— Cum adică, ăă ? Ce fel de *francez* eşti tu ?

— Ţi-am spus, nu sunt un francez adevărat... bâigui Bobby năpădit de o perplexitate stânjenitoare.

— Mda, ştiu, dar cred că n-ai de gând să-mi spui că niciodată n-ai... ştii tu...

— Ce să ştiu ?

— Iisuse, că n-ai lins niciodată o păsărică ?

Bobby simţi că trebuie să se fi făcut stacojiu la faţă. Eilleen se holbă la el, apoi un zâmbet larg îi întinse buzele umede.

— N-ai făcut-o niciodată, aşa-i ? spuse ea aproape în şoaptă. Deci şi pentru tine va fi pentru prima dată. Mamă-mamă ! Asta e prea mult. Ce noroc pe capul meu.

Îl împinse pe spate în pat şi până să se dezmeticească Bobby ea îşi desfăcuse picioarele deasupra lui, prinzându-i capul cu coapsele ca într-un cleşte, cu o mână înfiptă în părul lui şi cu pubisul apăsat de gura lui Bobby.

Bobby văzuse câteva filme porno şi mai citise descrieri de astfel de scene prin romane, având un oarece habar de anatomia intimă a unei femei, dar nu se mai aflase într-o astfel de poziţie. Legenda îl făcuse să se aştepte la o anumită duhoare de peşte şi la un gust neplăcut, dar nici pomeneală de aşa ceva, descoperi el încântat. În orice caz, avuse ceva probleme până când nimeri ţinta.

Din fericire, Eileen Sparrow era o profesoară îngăduitoare.

— Mai jos... nu, un. pic mai sus... mai adânc... aa, aşa ! Foloseşte-ţi vârful limbii. Mai tare. Mai repede — şi de îndată ce începu să înţeleagă ce are de făcut, îi plăcu, mai ales când ea începu să geamă de plăcere şi-şi întinse mâna la spate, frecându-i penisul în ritmul dictat de limba lui Bobby.

Când ea ajunse să-şi dea drumul în gura lui cu un ţipăt puternic, agitaţia şi tremurul lui Bobby dispăruseră definitiv şi se simţi relaxat, viril, încrezător şi dornic de mai mult.

O răsuci pe spate şi o avu în poziţia tradiţională, din popor. De data asta, ea ajunse la orgasm cu mult înaintea lui, aşa încât Bobby fu în stare să-i ofere prilejul unui al treilea orgasm înainte să termine şi el.

După aceea, lungiți unul lângă altul, se simți fericit ca în vise, mândru, și în sfârșit un bărbat cu experiență. Cu toate acestea, se pomeni râzând.

— Hei, ce găsești așa de *amuzant*, Bobby ?

— Mă gândeam și eu, așa. La Paris nu-mi doream altceva decât să ajung în Statele Unite și să învăț să devin un adevărat american. Și iată-mă ajuns aici și când colo, ce învăț ? Cum să fiu *un vrai Français*.

— Uiliu, ce *simpatic* ești, scânci Eileen, îmbrățișându-l convulsiv. Pur și simplu or să se îndrăgostească toți de tine la Berkeley, micul meu franco-american.

Billy Allen : Nu pricep, domnule senator...

Harry Carson : Ai răbdare, Billy, poporul marelui stat al Texasului mă va alege abia în noiembrie...

Billy Allen : Atunci, domnule congresman, sau „în curând alesul senator", ori dacă preferi. Harry, de ce am cumpărat o așa de mare parte a datoriei mexicane când toată lumea știe că nu valorează nici cât echivalentul ei în hârtie igienică ? Cum se poate justifica o asemenea mutare riscantă, mai ales într-un an electoral ?

Harry Carson : Acțiunea a fost sprijinită de o mulțime de bănci și de investitori privați care, în caz contrar, ar fi avut probleme serioase, mulți dintre ei fiind chiar din Texas.

Billy Allen : Dar pe buzunarul contribuabililor ! Sunt foarte mulți aceia care consideră că este scandalos să acorzi ajutor unei țări care îi șicanează pe cetățenii americani din Baja. Foarte mulți sunt de părere că mexicanii nu-și vor putea achita obligațiile, lăsându-ne pe noi să ducem greul. Vreau să spun, nu cumva chiar noi...

Harry Carson : Noi nu suntem Europa Comună, iar Mexicul nu este nici pe departe Statele Unite. Dacă nu vor ieși la interval cu gologanii, ei bine, putem lua oricând altceva în schimb... ca de exemplu, niște proprietăți funciare.

Billy Allen : Cu alte cuvinte, să invadăm Baja California.

Harry Carson : Oh, eu n-aș numi-o *invazie* Billy. La urmă urmei, dacă deții ipoteca unei anumite proprietăți și proprietarii nu-și pot achita ratele, ce altceva poți face ca să-ți protejezi investiția decât să declari prescrierea ?

— *Newspeak*, reporter Billy Allen

XIV

Eileen a rămas interzisă când Bobby i-a mărturisit că nu are carnet de conducere, nici măcar unul european, ceea ce n-avea să fie deloc în favoarea lui dacă ar fi fost surprins conducând mașina, dar cel puțin în felul acesta, prezența *ei* la volan devenea legitimă.

— Freco-șmego ! replică ea când el se oferi să mizeze pe noroc și să șofeze totuși. Asta ar însemna o amendă de o mie de dolari și trei luni suspendare, și tata m-ar *lichida* !

Aşa încât au părăsit Valea Morţii, cu Eileen la volanul micului dar rapidului electromobil Chevy [1], tip sport, cu două locuri, cu mâna lui Bobby odihnindu-se în poala ei, străbătând lungul drum pustiu care traversa deşertul uscat şi înalt, şi ea ajunse chiar să prindă 120 de kilometri pe oră cu puţin înainte ca şoseaua să se întâlnească cu autostrada principală.

Magistrala cu şase benzi de circulaţie trecea peste Munţii San Bernardino, spre bazinul Los Angeles, printr-un ţinut deşertic şi mai arid, cel puţin aşa părea după prima oră de drum, dar de îndată ce au intrat pe ea, Bobby a avut senzaţia că trecuseră dintr-o dată o frontieră invizibilă.

Traficul crescuse în intensitate, maşinile efectuau depăşiri într-un stil agresiv, camioane imense de mare tonaj treceau huruind pe pista de pe partea dreaptă, majoritatea transportând încărcături cu aspect ameninţător ascunse sub prelate kaki sau albastre, elicoptere ale patrulei de circulaţie bâzâind pe deasupra capului ca nişte libelule înfuriate şi undeva, sus de tot, avioanele militare depăşeau zgomotos bariera sonică.

La circa patruzeci de minute după ce au părăsit San Bernardino, îşi făcură apariţia panourile de reclamă, urmate de întinderea nesfârşită de case cu curţi meschine, parcuri industriale împrejmuite de garduri de sârmă, complexe comerciale înconjurate de parcări imense şi, în cele din urmă, o miasmă puternică de smog, care din maroniu-murdar cum se vedea de la distanţă, căpătase de aproape o nuanţă de albastru-mohorât, învăluind în întregime peisajul.

— *Bienvenidos* Los Angeles ! se maimuţări Eileen.

— Am ajuns deja în LA ?

— Oricum, prea mare diferenţă nu-i, spuse Eileen râzând. De acum înainte, totul e la fel.

Şi aşa era, dar parcă mai rău. Traficul deveni din ce în ce mai dens până când se transformă într-un ţârâit prelung, întrerupt de stopuri şi de porniri repetate, iar întinderea nesfârşită a peisajului vestic fu acoperită de locuinţe, magazine, fabrici, locuri de parcare, panouri de

[1] Diminutiv pentru marca Chevrolet (n.tr.)

reclamă, uzine chimice, intersecţii de autostrăzi, blocuri de apartamente şi de fel de fel de ornamente industriale, greu de individualizat.

Şi totuşi, chiar în maşină fiind, Bobby sesiză ceva nou în aer în afară de smog, ceva ce nu mai simţise până atunci de când sosise în America, un soi de energie frenetică, o senzaţie de mişcare febrilă, un spirit întreprinzător aventuros, rostogolindu-se, agitându-se şi fumegând, grăbindu-se spre un viitor plin de neprevăzut.

— Aici e cu totul altfel, decât în Est, murmură el.

Eileen râse :

— Aici e sudul Californiei, îi explică ea. Nu seamănă cu *nimic*. Parcă am fi pe o altă *planetă*.

— Pluteşte ceva în aer, şi nu mă refer la...

— S-M-O-G ? spuse ea. B-A-N-I ?

— Ăă ?

— Aici e patria banilor, spuse Eileen. E ca şi cum cineva ar fi ridicat ţara ca pe un covor de colţul dinspre statul Maine, astfel că toţii banii au alunecat încoace. În vreme ce restul „US of A" a rămas falit sau a fost cumpărat de europeni şi japonezi. Statul de Aur a devenit şi mai „de aur". Continuă să cultive de toate şi să le expedieze pretutindeni. A rămas capitala mondială a *show biz*-ului. Şi în plus, biotehnologia, pe care guvernul n-a lăsat-o niciodată la îndemâna străinilor...

Îi aruncă o uitătură răutăcioasă :

— Dar ceea ce face în măsura cea mai mare ca sudul Californiei să fie de aur este *războiul !* declară ea. Partea leului din tot bugetul pentru apărare pe care guvernul îl suge de la restul populaţiei acestei ţări este aruncat cu lopata într-un tub care se varsă aici, cam de pe vremea când bătrânul Ronnie Reagan a încetat să mai joace în filmele cu cowboy ! Battlestar America ! Edwards ! Vandenberg ! Bombardiere Penetrator ! Tancuri ! Napalm ! Muniţii de război ! Pe toate le facem şi le trimitem în America Latină şi după ce ăia le distrug pe toate, vin să ne mai ceară. Ei da, Pentagonul este „maşina de fabricat verzişori strălucitori" a Californiei de Sud. Aici e locul unde yancheii şovini îşi zornăie gologanii din buzunare.

— Dar asta-i îngrozitor... bâigui Bobby.

— Mie-mi spui ? Şi stai aşa, că încă nu l-ai cunoscut pe *tata !*

În cele din urmă au reuşit să iasă din vasta zonă industrială şi să treacă de centrul Los Angeles-ului, îndreptându-se apoi spre vest, către un alt pustiu industrial, cotind spre nord la o altă intersecţie de autostrăzi, ieşind în fine pe Bulevardul Wilshire, nimerind din nou în mijlocul unui trafic îngrozitor.

S-au târât pe lângă blocuri de locuinţe, clădiri administrative, pieţe acoperite, traversând apoi centrul cartierului Beverly Hills, pe lângă hoteluri de lux, vitrine cu automobile, *boutique*-uri luxoase şi restaurante de o eleganţă artificială.

— I se spune *„The Miracle Mile"*, îi explică Eileen. Adică, e un miracol dacă poţi să mergi cu o milă pe oră. Există un metrou care face legătura cu centrul pe sub pământ, dar nimeni nu vrea să moară acolo surprins de vreun cutremur, ştii, încă ne mai aşteptăm să vină Cutremurul Al Mare, să culce la pământ toată mizeria asta, şi din punctul meu de vedere, nicicând nu ar fi prea curând.

În sfârşit, Eileen coti spre sud către Wilshire şi dintr-o dată parcă intrară într-o altă lume, o reţea nesfârşită de străzi drepte şi umbrite de copaci, locuinţe spaţioase bine întreţinute, imitând diverse stiluri arhitectonice, spaniol, Tudor, Midi şi chiar medieval. Cvartele întregi nu dădeai de vreo cafenea sau o tutungerie sau măcar o piaţă, şi foarte rari erau oamenii care se plimbau pe trotuare.

— Singurul motiv pentru care există *trotuare* în Beverly Hills, spuse Eileen, de parcă i-ar fi citit gândurile, este ca indivizii de pe-aici să aibă un loc unde să-şi facă ieşirea în scenă la ora nouă seara.

În sfârşit, opriră pe aleea unei clădiri cu adevărat bizare, o machetă la scară redusă a conceptului aiuristic al unui ilustrator de cărţi pentru copii despre castelele englezeşti — două etaje de ipsos alb şi traverse din lemn, imitând stilul Tudor, deasupra cărora se ridicau turnuri şi creneluri mozaicate, nici un unghi drept şi nici o linie dreaptă, şi uşa de la intrare astfel construită ca un simulacru de pod mobil, supraîncărcată cu ornamente din bronz imitând vinciul şi lanţurile.

— Cu toată modestia, spuse Eileen în timp ce apăsa butonul soneriei, mascat într-un ornament, trebuie să-ţi spun că o casă ca *asta* n-ai să mai găseşti.

Din spatele uşii răsunară dangătele lugubre ale clopotelor de la Big Ben [1]. Câteva clipe mai târziu uşa se deschise şi o femeie între două vârste, purtând o fustă ecosez cu dungi roşii şi verzi, croită asimetric, şi o bluză fără mâneci asortată, îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Avea braţele şi faţa acoperite de un bronz artificial şi uniform iar părul blond şi-l aranjaze într-un coc complicat care aducea întrucâtva cu un coif de legionar roman.

— Eileen ! strigă ea şi toc ! toc ! îşi sărută fata în fugă pe ambii obraji, în stil franţuzesc. Ăsta cine mai e ? adăugă ea, uitându-se pieziş la Bobby.

— El este Bobby Reed, un prieten de-al meu de la Berkeley, trecea prin oraş, ştii, a fost în vizită la părinţi, în Est, şi l-am luat la mine în maşină ca să mergem împreună la şcoală, aşa încât i-am spus că n-o să fie nici un deranj dac-o să stea la noi până plecăm, nu-i aşa că nu-i nici o *problemă* ?

— În camera lui Tod, preciză doamna Sparrow, mai curând cu răceală.

— Of, mami ! gemu Eileen. Doar n-ai să pretinzi acum c-aş mai fi virgină...

— *În camera lui Tod !*

— Nu-i nici o problemă, doamnă Sparrow, interveni grăbit Bobby. E casa dumneavoastră şi regulile dumneavoastră au putere de lege.

— Ce tânăr drăguţ, constată doamna Sparrow, adresându-i lui Bobby un zâmbet îngheţat, mai degrabă artificial.

Cu toate acestea îi conduse pe amândoi în casă, printr-un vestibul, apoi coborâră treptele într-o sufragerie. Aici, întins pe o canapea mare din piele şi urmărind programul pe ecranul video de perete, se afla un bărbat cu părul castaniu tuns scurt şi în unghiuri drepte, îmbrăcat

[1] Clopot de mari dimensiuni, adăpostit de clădirea parlamentului britanic (n.tr.)

într-o vestă de culoare crem, precum cele purtate de colonişti, şi pantaloni scurţi asortaţi.

— Bună tati, el este Bobby, îl conduc cu maşina înapoi la şcoală, şi până atunci va sta la noi, spuse Eileen. Bobby, el este tăticul meu.

Domnul Sparrow se smulse de pe canapea şi-i scutură cu putere mâna lui Bobby. Era înalt, solid, cu o siluetă atletică, dacă nu luai în seamă un mic început de burtă, iar faţa cu trăsături blânde, care părea a fi fost bronzată înadins ca să se asorteze cu a nevestei sale, parcă nu se prea potrivea cu tunsoarea pseudo-militărească.

— Dick Sparrow, spuse el în loc de introducere. Urmăream ştirile şi erau interesante, nu te superi dacă stăm să vedem sfârşitul ?

— Of, *tată !*

— Tawny, n-ai vrea tu să ne aduci nişte tequila ? spuse Dick Sparrow, ignorând protestul fiicei sale şi aşezându-se la loc pe canapea. Îi făcu cu ochiul lui Bobby, ca între bărbaţi. Doar va trebui să ne obişnuim şi cu asta, nu-i aşa ? spuse el enigmatic.

Bobby se aşeză pe marginea cealaltă a canapelei, iar Eileen luă loc între ei. Pe ecranul video un crainic privea solemn la camera de luat vederi şi declama pe un ton grav, de înmormântare.

„...şi a fixat guvernului mexican un termen de o lună ca să-şi asigure schimburile externe necesare pentru a se conforma, sau, în caz contrar, să prezinte o alternativă acceptabilă".

— Alternativă acceptabilă ! strigă Dick Sparrow. Păi da, cum să nu, probabil vreo cinci milioane de tone de *frijoles !* [1]

Pe ecran, un portavion naviga în rada unui port, înconjurat de distrugătoare şi crucişătoare, în timp ce deasupra lui plutea un dirijabil imens, acţionat de motoare de elicopter.

„În acest timp, unităţi ale Flotei din Pacific reactivate, au ajuns la San Diego, unde, după cum am aflat, vor primi întăriri constând din unităţi ale marinei militare şi o brigadă a Diviziei 82 aeropurtate... În timp ce la baza marinei de la El Toro, la nord de San Diego..."

[1] Fasole (lb. spaniolă, în original, n.tr.)

Imagini cu tancuri răscolind dunele de nisip, infanteriști marini sărind pe plajă din ambarcațiunile de acostare, avioane de vânătoare care survolau tactic, la joasă înălțime, coasta pustie.

„...Operațiunea Alamo continuă..."

— Dar ce se întâmplă ? exclamă Bobby.

Dick Sparrow se uită la el chiorâș.

— *Ce se întâmplă ?* Pe ce lume trăiești, băiete ?

— Păi... am fost pe drum...

Sparrow clătină din cap și-și concentră atenția către ecran.

— *Ce se întâmplă,* spuse el, e că în sfârșit ne-am hotărât să acționăm !

— Să acționăm ?

— Tu chiar nu știi ? Păi, în sfârșit ne recuperăm datoriile. Guvernul a achiziționat toate polițele mexicanilor la douăzeci de cenți pe dolar — și așa a plătit prea mult, dacă vrei să știi părerea mea — și acum fasolarii trebuie să iasă la interval cu mălaiul. Și dacă n-o fac, ceea ce e de prevăzut dacă te gândești că n-au nici măcar cu ce să-și plătească propria armată, vom lua în compensație Baja...

„...la Mexico City președintele a refuzat să comenteze, dar ministrul apărării a declarat că integritatea teritorială a Mexicului va fi apărată...

— Cu niște puști ruginite ! urlă Dick Sparrow la ecran. Fasolarii n-au să reziste nici o săptămână, în Las Vegas se fac deja pariuri pe chestia asta !

Tawny Sparrow reveni cu o tavă pe care se afla o sticlă de tequila, pahare joase, felii de lămâie și o solniță.

„...în timp ce la Strasbourg, Parlamentul Europei Comune a aprobat..."

— Să-i ia dracu și pe europenii ăștia ! strigă Dick Sparrow. Dacă-și bagă nasul o să mănânce antiprotoni !

„...iar în cursa fierbinte pentru câștigarea titlului în cadrul Ligii Naționale, Kazuo Konokawa a reușit o cursă de trei puncte, în careul nouă și a adus celor din Miami..."

Dick Sparrow apăsă pe un buton al comenzii de la distanță și ecranul se stinse. Umplu cele patru pahare cu tequila, își umezi dosul palmei, presără acolo niște sare, își înmuie vârful limbii în sare și dădu de dușcă păhărelul, după care mușcă din felia de lămâie.

— Trăiască California Mare ! strigă el.

— California Mare ?

— Ştii, tata a cumpărat hectare întregi de deşert la nord de Esenada, îi explică Eileen.

— Păi să ştii ! declară Dick Sparrow. Ia zi, Bobby, familia ta are ceva bani puşi deoparte ? Aş putea să negociez pentru voi o sută de acri la numai şaptezeci de mile distanţă de La Paz, dar trebuie acţionat rapid, fiindcă ce era mai bun s-a dus demult, şi când băieţii noştri or să se pună în mişcare...

— Of, tată !

— Haide, băiete, dă-l pe gât ! îl îndemnă Dick Sparrow, întinzându-i lui Bobby un păhărel, o felie de lămâie şi solniţa. În sănătatea băieţilor filotimi care sunt pe cale să ne facă bogaţi ! Să bem pentru California Mare ! Pentru un viitor mai bun şi mai prosper !

Bobby săltă din umeri, îşi puse sare pe mână, o linse, dădu peste cap tăria cu gust uleios şi muşcă din felia de lămâie. Rachiul arzător explodă în măruntaiele sale ca un mic proiectil aer-sol. Dar nu se opuse când Dick Sparrow mai turnă câte un păhărel, înainte de cină. Căci era sigur că va avea nevoie de aşa ceva acolo.

La cină s-a servit o salată imensă alcătuită din tot soiul de fructe tropicale cu aspect ciudat, pui la grătar într-un sos maroniu neobişnuit de condimentat, câte o felie de tort, toate însoţite de alte palavre naţionaliste şi mai năucitoare, debitate de Dick Sparrow.

După cină, Tawny Sparrow i-a arătat lui Bobby camera lui, situată la etaj, fosta cameră a fiului ei, Tod, având pereţii tapetaţi cu postere şi fotografii ale tehnologiei militare americane. Apoi, toţi patru au urmărit la televizor un film îngrozitor numit „Războiul pentru libertate" — un soi de amestecătură cu secvenţe istorice şi scene cu „pif-paf din pistoale", în care Statele Unite câştigau războiul din Vietnam utilizând judicios armele nucleare tactice — în vreme ce Dick Sparrow continuă să pălăvrăgească despre afacerile cu proprietăţi funciare din America Latină, despre perfidia europenilor, despre apropierea epocii renaşterii americane, ce trebuie făcut pentru a-i pune în banca lor, o dată pentru totdeauna, pe japonezi, şi despre viitorul de aur al Californiei.

În cele din urmă, după ştirile de noapte şi după un spectacol de varietăţi în care gazda îşi vâra nasul în viaţa intimă a invitaţilor cu un entuziasm dezlănţuit, soţii Sparrow s-au retras, lăsându-i pe Bobby şi pe Eileen singuri în sufragerie.

— Fir-aş al dracului să fiu ! băigui Bobby năuc.

— Tata e o *figură*, nu-i aşa ?

— Dar tu, cum poţi să *suporţi ?*

Eileen râse

— Păi, nu suport. De ce crezi că mă duc tocmai la *Berkeley ?*

— Ei bine, următoarele trei zile ni le vom petrece în LA, aşa că aş putea să-ţi arăt împrejurimile ca să ştii de ce scapi, îl anunţă Eileen după micul dejun. Şi cred că ar trebui să începem cu UCLA...

Au mers pe jos până la staţia Wilshire, de unde au luat metroul.

— Să parchezi acolo este de-a dreptul *imposibil,* dacă n-ai ecuson de student, îi spuse Eileen. Nu avem decât două staţii de mers aşa că, *probabil,* nu ne va surprinde nici un cutremur

Au ieşit exact în faţa uneia dintre intrările principale în vastul campus universitar — intenţia, îi explică Eileen, fusese să-i îndemne pe studenţi să folosească metroul, dar bineînţeles că nici un „troian" adevărat nu ar concepe să fie surprins de moarte în drumul către şcoală în altceva decât maşina proprie.

— Troian ?

— Asta-i numele echipei. Probabil că a fost vreun naţionalist din antichitate. Totodată e şi o marcă de prezervative, ştii, chestiile alea pe care şi le puneau toţi ca să-şi protejeze sculele în timpul „anilor ciumei", se potriveşte la fix, ce părere ai ?

UCLA era o imensă întindere de clădiri joase şi turnuri scunde, mai apropiată de un uriaş parc industrial decât imaginea din mintea lui Bobby despre un campus universitar. Tricicluri propulsate de mexicani de vârstă medie cu aer fioros transportau pentru câţiva dolari studenţii încoace şi încolo, între sălile de cursuri.

— Locul ăsta e atât de imens... spuse Bobby De ce nu folosesc studenţii bicicletele ?

— Biciclete ! exclamă Eileen. Păi, ai uitat că aici e patria yancheilor şovini şi nu e *Lumea a Treia* ?

Şi-au petrecut dimineaţa hoinărind la întâmplare în incinta campusului, ca apoi să servească un prânz oribil la unul din restaurantele cu autoservire pentru studenţi.

— O experienţă care *nu* trebuie ratată, dacă mai ai vreun gând să vii aici, îi spuse Eileen.

Cam pe atunci, Bobby începuse să înţeleagă cum stăteau lucrurile. Cu toată întinderea sa, campusul părea totuşi aglomerat, Eileen spunându-i că aproximativ şaizeci de mii de tineri veneau să înveţe aici, majoritatea fiind asiatici şi chicanos [1], îmbrăcaţi cuviincios în blugi strâmţi, pantaloni scurţi, tricouri „troiene", tunşi scurt regulamentar, mărşăluind cu un aer de precipitare mohorâtă, de la o sală de cursuri la alta. În acelaşi timp, se aflau acolo uluitor de mulţi bărbaţi în uniforme militare patru ani de şcoală gratuită în schimbul a patru ani petrecuţi în calitate de carne de tun era modul în care o mulţime de oameni îşi plăteau studiile prin părţile locului

— Nu prea arată cum îmi închipuiam, murmură Bobby.

— Adică ?

— Nu ştiu ce să zic, zise Bobby săltând din umeri, Sorbonna cu palmierii ei... Aici ai senzaţia că te afli mai degrabă într-un soi de *fabrică* decât într-un campus universitar.

— Păi, chiar aşa şi e ! spuse Eileen. O uzină care produce ingineri, tehnicieni, soldaţi şi, în general, piese de schimb gringo-jingo [2] pentru Marea Maşină de Verzişori !

Au luat metroul şi s-au întors la locuinţa familiei Sparrow ; Tawny Sparrow ieşise la cumpărături sau ceva de genul ăsta, aşa încât şi-au putut permite o lungă şedinţă de amor în camera lui Eileen, care a mai înviorat restul după-amiezii. Numai gândul la încă o cină precum cea din seara precedentă îl umplea pe Bobby de groază.

— Ei, păi atunci, hai să mergem în oraş, cu toate că ai văzut cum e, propuse Eileen când el îşi exprimă temerile.

Zis şi făcut.

---

[1] Americani de origine mexicană (n.tr.)

[2] Gringo-jingo — şovin american (n.tr.)

Au mers cu mașina până în Chinatown, vastă întindere de magazine cu suveniruri, *boutique*-uri orientale, galerii de artă la limita kitsch-ului, săli pentru holo-proiecții și restaurante chinezești, unde au reușit să ia o masă acceptabilă într-un local care de afară arăta ca o autoservire rapidă, iar înăuntru semăna cu un palat chinezesc, preluat ca atare din Disney World.

Au mers apoi în zona vestită în toată lumea, dintre cartierele Hollywood și Vine, și au parcurs pe jos Bulevardul Hollywood, căscând gura la vedetele ce se plimbau pe trotuar. Teatrul Chinezesc, cel egiptean de peste drum, mai jos de Kyoto și Angkor Wat, vestita cofetărie Brown, Muzeul de Ceară al Hollywoodului și celelalte repere ale trecutului, fuseseră încorporate în parterele unor imense clădiri administrative, asemenea bătrânei cupole de pe Bulevardul Montparnasse. Bobby avu sentimentul straniu că o întreagă porțiune a orașului fusese transformată în propria ei versiune Disney.

— Nici un adevărat tur al marelui ținut care, etc., etc., nu este complet dacă nu include și o vizită pe Mulholland Drive, îi spuse Eileen pe când conducea mașina pe Bulevardul Laurel Canyon, ca să intre în zona Hollywood Hills, un lanț muntos nu prea înalt, acoperit în întregime de case stranii și blocuri de apartamente de forme extravagante, care se iteau din toate văgăunile și crevasele, unele dintre ele atârnând literalmente pe coastele dealurilor, sprijinite pe niște piloni cu aspect fragil.

În tot cazul, Mulholland Drive era cu totul altceva, un drum care străbătea pe toată lungimea creasta munților Santa Monica, venind dinspre est, până la mare, îi explică Eileen — și unul din puținele locuri din Los Angeles pe care edilii nu se încumetaseră încă să-l împopoțoneze cu obișnuitele însemne ale periferiei, deși Eileen era sigură că tăticul ei urma să se ocupe cât de curând și de această omisiune.

Aici casele erau mult mai depărtate între ele și mai spațioase, fiind ascunse vederii dinspre șosea printre desișuri de arbuști sălbatici, iar când mașina parcurse o curbă, Bobby a avut parte de o panoramă care-l dădu gata. Eileen a parcat mașina pe o terasă de pământ bătătorit de roțile vehiculelor, care parcă ar fi fost folosită în acest

scop de generaţii întregi. După ce au ieşit din maşină, ea îl lăsă să se minuneze fără să-i mai spună nici un cuvânt.

Umerii acoperiţi de umbră ai munţilor se prăvăleau abrupt într-o vale lungă şi largă, împodobită cu milioane de lumini, o uriaşă câmpie înstelată făcută de mâna omului care acoperea în întregime valea şi se prelungea pe peretele muntelui de pe partea cealaltă a văii ca o amibă fosforescentă. Reţeaua strălucitoare de luminat stradal împărţea în careuri panorama şi râuri de lumini de neon roşii şi albe viermuiau printre ele. Un nimb auriu părea să plutească deasupra, acoperind în întregime cerul întunecat al nopţii, şi doar luminile agitate ale avioanelor şi elicopterelor zumzăiau pe deasupra asemenea unor licurici. Totul în jur strălucea, pâlpâia, se agita într-o neliniştită mişcare browniană, creând impresia unui uriaş organism artificial întins, plin de energie şi în care părea că pulsează în mod ciudat viaţa.

— *Merde...* şopti Bobby.

— Şi asta e numai *Valea,* spuse Eileen din spatele lui.

Bobby rămase locului, cu gura căscată de uimire. Apoi, auzi un sunet.

Compus din răpăitul elicopterelor, zumzetul monoton al avioanelor uşoare şi uruitul îndepărtat al traficului reverberat de coastele munţilor, alături de zarva milioanelor de fiinţe, peisajul artificial triumfător părea să interpreteze un cântec electronic care îi făcea oasele să vibreze. Valuri de energie pulsau înspre el, purtându-l pe creasta şuvoiului electronic, într-un loc în care nu mai fusese niciodată.

În clipa aceea, privind de pe acoperişul lumii la ceea ce oamenii creaseră la marginea continentului şi simţind respiraţia artificială a oraşului învăluindu-l, Bobby se simţi el însuşi pătruns de acea energie nebunească, nestăvilită, magnifică şi pură.

În clipa aceea, Bobby înţelese ce însemna cu adevărat să fii american, simţindu-se pentru prima dată ca aparţinând în mod inextricabil destinului colectiv al acestei ţări, la bine şi la rău, parte a viitorului necunoscut care încă avea să se dezvăluie acestei patrii demult pierdute în care, oricât de chinuită şi de răvăşită ar fi fost, un spirit măreţ şi misterios nu dispăruse cu totul de pe pământul ei.

— Ei, *haide* odată, spuse nerăbdătoare Eileen, trăgându-l de mână către maşină.

— Hă ? bâigui Bobby năuc.

— Ne aflăm pe *Mulholland Drive* şi ne propusesem să trăim *experienţa* Mulholland !

— Ce... ?

— Păi trebuie să facem amor în maşină, nu pricepi ?

— *Înăuntru* ? bâigui Bobby, privind la interiorul strâmt al electromobilului cu două locuri. Nu cred că o să...

— Ba bineînţeles că o să putem, insistă Eileen. De *cel puţin o sută de ani* oamenii fac chestia asta pe aceste înălţimi.

Aşa cum se dovedi, avea dreptate. Cam incomod, cam dificil şi cam repede, dar Bobby reuşi să se ţină tare, să o pătrundă şi să o scoată din minţi, ba chiar reuşi să şi ejaculeze. În tot cazul, a fost mai curând un anti-orgasm.

— Ei bine, acum ai trăit şi experienţa Mulholland, îi spuse după aceea Eileen. E *altceva*, nu-i aşa ?

Într-un sens, pe care Bobby se îndoia că ea l-ar fi putut înţelege vreodată, Eileen avea dreptate.

Sâmbătă, Bobby a convins-o pe Eillen să-l ducă la un meci de baseball ; urmau să plece luni la Berkeley şi era ultima lui şansă să vadă Stadionul Dodgers.

Asta a însemnat un nou târâit nesfârşit prin traficul intens de-a lungul străzii Venice, până au ajuns la stadionul construit pe piloni şi înconjurat în întregime de ocean sub cerul limpede şi azuriu dar, cel puţin pentru Bobby, a meritat efortul. Era unul din cele trei stadioane din divizia de elită, unde se juca pe iarbă naturală, iar Dodgers i-au bătut pe Mets cu 8 la 6, într-un festival de lovituri dezlănţuite care s-a terminat dramatic cu o „triplă" reuşită în careul nouă de Hiro Yamagawa, care cu un an în urmă devenise primul jucător cu patru sute de puncte marcate în divizia de elită, lucru nemaiîntâmplat de zeci de ani.

De asemenea, merita să vezi şi mulţimea. Pe locurile de jos din spatele terenului de ţintă unde Bobby, amintindu-şi de Duke, se dusese, se aflau anglo-americani bine îmbrăcaţi, starlete uluitoare, vedete TV ale momentului sau cel puţin aşa spunea Eileen care îi arăta entu-

ziasmată cu degetul. Dincolo de copertină se aflau tribunele fără locuri, de la terasă, unde mexicanii și negrii, în sectoare separate, urlau și se agitau la fiecare lovitură. Un întreg sector al tribunei de sus era ocupat de militari în uniformă, care beneficiaseră de bilete la jumătate de preț. Un alt sector al tribunei superioare era o secțiune de „ovații organizate", unde mii de oameni mânuiau panouri diferit colorate, alcătuind diverse imagini — emblema echipei Dodgers, embleme ale unor firme, drapelul american, ba chiar și vulturul american stilizat, bătând din aripi — la comenzile primite prin sistemul de amplificare.

Printre spectatori se plimbau vânzători ambulanți care ofereau floricele de porumb, burritos [1], bere, *sushi* [2] și *hot-dogs* aburinzi, una peste alta a fost o experiență americană perfectă, într-un fel esența Los Angeles-ului.

Un fost coleg de liceu a invitat-o pe Eileen duminică la un picnic pe plaja Malibu și, pe la prânz, s-au luptat timp de o oră și jumătate cu traficul, au reușit să găsească un loc de parcare, s-au dezbrăcat în mașină în costumele de baie pe care le aveau deja pe sub hainele de oraș și și-au croit drum pe nisipul supraaglomerat către un uriaș balon roșu umplut cu heliu, care plutea sus deasupra hectarelor acoperite cu trupuri dezbrăcate, marcând locul de desfășurare al petrecerii.

— Și nu uita, Bobby, să nu sufli o vorbă despre Paris sau Europa, îl atenționă ea. Am făcut liceul la Beverly Hills cu majoritatea cretinilor ăștia, sunt o gașcă de *gringo-jingo* și n-am nici un chef să ajungi să te încaieri cu ei !

În jur de douăzeci de persoane erau așezate pe prosoape de plajă în jurul unui butoi metalic de bere, bronzându-se, bând, lenevind, mâncându-și hrana rece adusă de fiecare, în timp ce un cip-deck portabil, cu volumul dat la un nivel suportabil, emitea o muzică max-metal cu înfiorătoare accente marțiale.

[1] Burrito — plăcintă umplută cu carne, fasole sau brânză (n.tr.)

[2] Sushi — felii subțiri de pește crud sau alge înfășurate în jurul unei prăjituri de orez (n.tr.)

Un individ blond, bine făcut, practicant de surfing, purtând numele ridicol de Tab [1], a întâmpinat-o pe Eileen cu o îmbrăţişare şi un ghiont, i-a servit cu bere şi apoi, ajutat de Eileen, i-au făcut prezentările lui Bobby care turuia cu convingere povestea, deja bine însuşită, cu întoarcerea la Berkeley după o vizită făcută părinţilor, în Akron.

Şi astfel începu o lungă după-amiază fierbinte de trândăveală care reuşi să corespundă imaginii pe care şi-o crease în legătură cu prototipul unui *party* pe plajă în California de Sud. Înotă. Se făcu de râs încercând să conducă un surf motorizat, căzând în apă de mai multe ori până când înghiţi o cantitate de apă din Pacific suficientă ca să se dea bătut. Se giugiuli cu Eileen. Jucă un soi de volei improvizat şi trăsnit, fără fileu, cu un balon mare umplut cu un amestec de aer şi heliu.

Şi bău, cot la cot cu ceilalţi. La vremea când soarele începuse să coboare pe cerul perfect al Californiei înspre oglinda Pacificului, toţi erau „făcuţi" bine de tot, câţiva au şi vomitat, nimănui nu-i mai ardea de distracţii sportive astfel că se porni pălăvrăgeala specifică unei adunături de beţivi.

S-a trăncănit despre chestii tehnice, ceea ce-l plictisi de moarte pe Bobby, după care au început bârfele şi nemulţumirile la adresa unor profesori de care Bobby habar n-avea. La fel de puţin l-a interesat şi bârfa obscenă despre cine cu cine se regula sau nu. Cea mai mare parte a timpului s-au vorbit verzi şi uscate despre persoane pe care nu le cunoştea, aşa că Bobby a rămas întins pe prosopul lui, alături de Eileen, bând orice i se oferea şi scrutând albastrul din ce în ce mai întunecat al cerului de la Malibu.

...auzit că Billy s-a înrolat în Divizia 82..."

„...să-i umple curul de alice !"

„Nţ, tata mi-a zis că fasolarii or să se predea fără să tragă un glonţ..."

„Rahat ! O să iasă-un haraiman..."

„Pe dracu !"

---

[1] Gaică, agăţătoare (n.tr.)

„Taică-miu zice c-or să le dea celor care-o să se lupte în Baja câte patruzeci de acri, e şucărit pe mine că nu vreau să mă-nrolez."

„Ce, eşti nebun ? Păi să ştii că *deja* mari granguri au pus gheara pe tot ce merită să fie luat de acolo !"

„O să iasă-un haraiman !"

„Rahat ! Ascultă la mine, fasolarii nu rezistă nici o săptămână, şi ei ştiu asta !"

„Păi cum aşa, nu-i un guvern comunist ?"

„Şi ce morcovu' meu ?"

„Păi, trebuie să-şi fi făcut socoteala că rusnacii..."

„Rusnacii n-o să facă nici o brânză, o gaşcă de căcănari. Păi ce, le-au sálvat cururile cubanezilor ? N-au lansat nici o rachetă ! Sunt prea ocupaţi să-i facă la mustăţi pe europeni !"

„Păi, *noi*, i-am făcut deja la mustăţi, pe europeni !"

„Hă ! Hă ! Hă !"

„Eu tot zic c-o să ias-un haraiman, războiu-o să dureze cel puţin şase săptămâni !"

„Ei, un căcat !"

„Motive economice, băieţaş !"

„Şi ce mama dracului ştii tu despre *motivele economice*, Butch ?"

„Taică-miu lucrează la Zynodyne, şi zice că totul e aranjat. Aia n-o să-i lase pe fasolari să cedeze fără luptă."

„Care *aia* ?"

„Industria militară, tembelule. Contractele de aprovizionare sunt deja semnate. Afaceri grase, tăticu ! Şi-au făcut planul să le vândă fasolarilor arme în valoare de cel puţin o sută de milioane. Se lucrează deja cu ore suplimentare şi caută să mai angajeze oameni."

„Serios ? Pe termen scurt ?"

„De la săptămână la săptămână. O sută pe oră, iar în week-end-uri de două şi chiar de trei ori mai mult."

„Tii, da' nu-i rău deloc..."

Atenţia înmărmurită a lui Bobby fu atrasă de această deviere a conversaţiei. De bună seamă că înghiţise suficient de mult *merde* imperialist de la Dick Sparrow şi de prin alte părţi, dar să audă aşa ceva venind din partea unor tineri de vârsta lui, cu care înotase, băuse şi jucase volei, era parcă cu mult, mult mai grav.

— Şi crezi că taică-tu ar putea să-mi aranjeze ceva ?

— Poate...

— Hei, Eddy, ori taică-tu lucrează la Collins, parcă ? Acolo nu se angajează zilieri ?

— Să mă interesez...

— Măi băieți, eu cred că nu vorbiți serios ! răbufni în cele din urmă Bobby.

Butch, un individ solid cu părul negru tuns scurt, îi adresă un zâmbet deschis, prietenesc :

— Ba bine'nțeles că vorbesc serios, spuse el, destul de amabil. Dacă vrei, cred c-am să pot să-ți pun o vorbă bună...

— *La merde !* trânti Bobby fără să se gândească.

De lângă el Eileen îl atenționă cu un pumn în șale.

— Ce-ai spus ?

— Nu poți să te gândești cu adevărat să te duci să muncești într-o *uzină de muniții !*

— Bobby ! îi șuieră Eileen în ureche.

— Ba bine că nu ! Păi, nene, o sută pe oră, ăsta-i mălai pe cinste !

— Să faci arme care să omoare niște oameni ce nu vor decât să fie lăsați în pace !

— *Lăsați în pace !* Păi, tu n-ai aflat că ei nu-i lasă pe americanii care au cumpărat terenuri în Baja ?

— În propria lor țară, nu-i așa ?

— Frecții ! Toată lumea știe că au acaparat Baja în timpul Războiului Civil, conduși de Pancho Villa și de ai săi *frito banditos !* Avem tot dreptul să ne luăm înapoi ceea ce-i al nostru, așa cum spune și doctrina Monroe !

— Ia zi, asta vrea să fie cumva o glumă ?

— Da' tu ce vrei să spui, că ești vreun comunist ?

— Hei, Eileen, amicul tău e vreun „roșu" de la Berkeley ?

— Ia te uită unde era filo-fasolarul !

Un lung moment se așternu tăcerea. Cei care până atunci stătuseră lungiți pe spate și nu se arătaseră prea interesați de discuție, dintr-o dată erau cu ochii pe ei. „Fir-ar să fie", gândi Bobby.

— Nu, Bobby e doar puțin cam pilit, asta-i tot, spuse Eileen. Nu-i așa, Bobby, că te-ai îmbătat ?

Bobby se ridică pe jumătate, ușor amețit. Încercă un zâmbet timid și o ușoară ridicare din umeri.

— Păi, nu sunt singurul, spuse el cu nonşalanţă.

— Ce vrei să spui cu asta, replică Eddy, pus pe arţag, privindu-l cu ochii lui albaştri cam injectaţi.

— Nimic, spuse Bobby. Las-o baltă !

Numai că se cam sărise deja peste cal. Bobby se pomeni în centrul unui vârtej de vibraţii ostile.

— Ia spune, mă, eşti comunist, ai ?

— Nenorociţii de KGB-işti au împânzit tot Berkeley-ul, aşa mi-a zis tata !

— Nu sunt comunist ! insistă Bobby cu teamă.

— Atunci de ce le iei apărarea la fasolarii ăia-mpuţiţi ?

— Păi, sunt şi ei oameni, de-aia...

— Ăia nu sunt *oameni*, sunt *fasolari !*

— Pariez că tâmpiţelu-ăsta e şi filo-european ! Ia zi măi, Bobby-boy, curvele de europeni care ne-au furat jumătate de ţară ca s-o vândă rusnacilor, sunt şi ei nişte *oameni*, ai ?

— Ăia nu sunt *oameni*, sunt *europeni !*

— O să le tragem o nucleară de-o să-i albăstrească la meelă !

— Or să mănânce anti-protoni !

— Las'. c-o să mănânce mai bine *frijoles*, hă, hă, hă !

Bobby îşi simţea sângele bubuindu-i în timpane. Fără să vrea, mâinile i se strânseră în pumni. Chipurile cu ochi bulbucaţi ale gloatei din faţa Ambasadei Americane din Paris îi reveniră în memorie, transformându-se în feţele acestor tineri americani, care priveau cu ură aici, sub cerul senin al Californiei de Sud.

„AME-RI-*CAIN*, A-SAS-*SIN !* AME-RI-*CAIN*, AS-SAS-*SIN !*"

Ecoul acelor scandări avu asupra lui un efect dublu. Care era diferenţa dintre *acei* naţionalişti şi *ăştia ?* Numai faptul că *aceşti* cretini începuseră să îl convingă că, ceea ce credea că e o minciună, era posibil să fie adevărat.

Eileen îl apucă de mână, iar el îşi desfăcu pumnul. Numai că o mare parte, de fapt, ceea ce era *mai bun* în el nu admitea să lase fără replică acest *merde*. Era datoria lui faţă de părinţii săi, faţă de el însuşi şi, întrucâtva chiar şi faţă de America.

— Cum puteţi să credeţi toate porcăriile astea ? strigă el, ridicându-se în picioare. Nu vă daţi seama că

vorbiţi exact ca nişte *gringo-jingo* ticăloşi, aşa cum ne acuză ei că suntem ? *Nu se poate* ca americanii să se poarte astfel ! Şi nici voi !

— Fir-ai al dracului să fii de comunist !

Dintr-o dată, toţi se ridicară în picioare, urlând la el beţi cum erau şi Bobby se trezi înconjurat de ceea ce părea să devină o altă gloată sau, mai degrabă, *aceeaşi* gloată.

— Hei, *băieţi !* urlă Eillen pe un ton poruncitor. Terminaţi cu tâmpeniile astea juvenile ! V-aţi băut minţile cu toţii ! Sunteţi prea beţi ca să vă bateţi ! O s-ajungeţi să borâţi unul peste altul !

Câteva din celelalte fete izbucniră în râs şi-i loviră în joacă cu pumnul pe unii dintre băieţi, şi momentul de încordare fizică scăzu un pic în intensitate.

— Haide, Bobby, spuse Eileen trăgându-l de braţ. Acum trebuie să plecăm.

Împleticindu-se, dându-şi abia acum seama cât era de beat şi cât de puţin lipsise să încaseze o bătaie soră cu moartea, Bobby se lăsă condus spre maşină. Privind peste umăr, îi văzu pe foştii colegi de liceu ai fetei trântindu-se la loc pé prosoape, trecându-şi deja din mână-n mână sticlele cu bere şi râzând unii la alţii.

— Te-am prevenit ce gaşcă de cretini *gringo-jingo* sunt cu toţii ! Erau în stare să te omoare !

— Ce s-a întâmplat cu America ? oftă Bobby pe un ton plângăreţ.

Eileen săltă din umeri.

— Doar l-ai cunoscut pe *tăticul meu*, aşa că...

Bobby îngăimă un hohot vag de râs. Eileen îl sărută în fugă pe obraz.

— Haide, Bobby, vino-ţi în fire, spuse ea cu blândeţe. Am să-ţi arăt ceva de care să-ţi aduci aminte.

— Şi astfel ne luăm un bun-rămas emoţionant de la pitorescul Los Angeles, spuse Eileen. Ce mai balamuc ! Şi totuşi, de-aici de sus e minunat, nu-i aşa, mai ales dacă te prefaci că nu ştii ce se întâmplă cu adevărat...

Bobby fu nevoit să admită că aşa era...

O luaseră pe Autostrada de pe Coasta Pacificului, după care intraseră pe un drum lung şerpuind printr-un canion, urcând dealurile aride din apropierea oceanului

până când au ajuns pe o terasă naturală, undeva pe creasta munţilor. După ce au parcat maşina, au mers până la buza prăpastiei unde se aflau acum, privind Pacificul, plaja şi marele oraş întinzându-se spre sud, pe o linie curbă, de-a lungul marelui Golf.

În acel moment, soarele portocaliu şi ocru de la marginea cerului purpuriu era secţionat în două de oglinda oceanului ce reflecta perfecţiunea strălucitoare a prototipului de apus de soare specific Californiei de Sud, cu reflexe trandafirii şi violete, filtrate de smog.

Luminile Bazinului Los Angeles ajungeau până la ei prin stratul cafeniu de smog, o magnifică intensitate luminiscentă înălţându-se ca o spumă înspre Munţii Santa Monica, asemenea unui talaz fosforescent măturând totul de-a lungul curbei maiestuoase a golfului către San Diego şi către graniţa mexicană, înspre lucruri care păreau de-a dreptul ireale din perspectiva dumnezeiască a acelei înălţimi.

Bobby ştia că oraşul înnebunit de la picioarele lui se zvârcolea într-o tulburare supraîncinsă, că acolo jos lucrurile luaseră o întorsătură tare nelalocul ei, că dincolo de mantia de lumină se petreceau fapte reprobabile. Cu toate acestea, era minunat, la fel ca şi restul Americii.

În timp ce soarele era înghiţit de ocean şi un văl de întuneric se rostogolea dinspre mare în direcţia ţărmului, întinderea scânteietoare a oraşului, prin nu ştiu ce şiretlic al imaginaţiei, părea să se înalţe triumfător deasupra peisajului natural, ca să înfrunte stelele palide — asemenea Americii însăşi, minunată, mândră, o lumină care nu cu mult timp în urmă fusese speranţa strălucitoare a întregii omeniri.

Sau poate că Los Angeles, ca şi America, se scufunda lent în negura primordială, condamnat să se piardă, asemenea legendarilar atlanţi, în uitarea oceanului.

În clipa aceea, pentru Bobby, care privea de la marginea continentului, aflat lângă ultima frontieră a visului, problema, asemenea panoramei, părea neclară încă, îndoielnică.

O INSULTĂ PREMEDITATĂ LA ADRESA SUVERANITĂŢII MEXICULUI

Nici un guvern mexican nu poate lua în serios propunerea americanilor de anulare a datoriei noastre externe în schimbul cedării Peninsulei California. Cei care au avertizat asupra faptului că această propunere jignitoare nu este altceva decât un ultimatum străveziu au avut perfectă dreptate. Dar sugestia că Republica Mexic nu are de ales decât să accepte inevitabilul este pur şi simplu o trădare. Într-adevăr, agresorii americani au avioane şi nave militare, precum şi o superioritate strategică covârşitoare, şi este posibil să ne impună voinţa lor.

O sută de milioane de mexicani ar putea fi astfel deposedaţi de un ţinut care le aparţine, aşa cum s-a mai întâmplat în 1845, dar nu trebuie să se spună nicicând că am fost deposedaţi de propria onoare. În ciuda tuturor condiţiilor potrivnice, trebuie să ne ridicăm cu fermitate. Trebuie să apărăm cu preţul vieţii fiecare palmă din pământul sfânt al patriei.

— *Noticias de Mexico*

XV

Călătoria spre Golful San Francisco a însemnat o mare dezamăgire. Eileen nu a fost de acord să meargă pe Autostrada Coastei Pacificului şi nici pe Autostrada 101.

— Ne-ar lua *de două ori* mai mult timp, i-a explicat ea lui Bobby şi apoi, tu nu eşti în stare să şofezi deloc.

Aşa încât n-au mai avut parte de drumul pitoresc de coastă, nici de Big Sur, nici de Monterey şi nici de Carmel.

În schimb, Eileen a luat-o pe Şoseaua interstatală nr. 5, prin Valea San Joaquin, o autostradă dreaptă ca săgeata care străbătea o zonă despre care Eileen spunea că este cea mai productivă zonă agricolă a ţării.

O fi fost ea productivă, dar pitorescul lipsea cu desăvârşire, pe drumul de trei ore de-a lungul văii netede, pe lângă nişte lanuri de grâne care se coceau sub un soare nemilos, udate de imense sisteme de irigare, secerate de nişte maşini care semănau cu nişte păianjeni, supravegheate de deasupra de mici dirijabile. Arăta mai degrabă ca o uriaşă fabrică de hrană decât imaginea idilică din mintea lui Bobby despre un ţinut agricol sau,

și mai rău, ca un soi de operațiune militară împotriva naturii însăși.

În cele din urmă, peisajul începu să-și schimbe înfățișarea, în timp ce, părăsind valea, începură să urce dealurile vălurite dinspre nord și vest, unde era mai răcoare, mai multă umezeală și mai multă verdeață, dar ameliorarea nu avea să dureze mult, căci în curând traficul crescu în intensitate și mari uzine răsăriră pe marginea drumului — majoritatea fiind uzine de armament, îi spuse Eileen — urmate de obișnuita defilare a locuințelor, a complexelor comerciale, a cantinelor cu autoservire și a panourilor cu reclame, care părea să fie tipică pentru intrarea în toate orașele californiene.

Numai că, după ce au traversat încă un șir de dealuri, au început dintr-o dată să se târască înspre nord pe o autostradă supraaglomerată, cu o panoramă suspendată care îi tăie de-a dreptul lui Bobby respirația.

Privind spre apus, dincolo de zona industrială sumbră, Golful San Francisco era o întindere imensă de apă albastră, căpătând reflexe aurii către limita vestică, de la razele palpabile ale soarelui târziu de după-amiază. Pânze albe punctau suprafața golfului ca o ninsoare de nori împrăștiați, iar urmele înspumate ale feluritelor ambarcațiuni brăzdau azuriul apei precum dârele lăsate de reactoarele zburând la mare înălțime. Departe, înspre nord-vest, abia se putea distinge podul Golden Gate, imagine fantomatică prin norul de ceață care se rostogolea prin el și în jurul lui, asemenea unui imens talaz mișcându-se cu încetinitorul dinspre colinele orașului San Francisco, care străjuia gura îngustă a golfului întins și învăluind contururile clădirilor în vălul ca de cristal al legendei.

— Ei da, *asta* zic și eu că e adevărata *Californie*, declară Bobby.

— Cred că nu la *Oakland* te referi ! spuse Eileen. Pfui !

Între autostrada supraînălțată și apele albastre ale golfului, învești mântat în smogul fotochimic brun, se afla un peisaj cu adevărat respingător pe care, până atunci, Bobby nu catadicsise să-l ia în seamă.

Dane, docuri uscate și tancuri de petrol se întindeau pornind de la țărm, conectate între ele printr-un labirint de pasarele, linii ferate și punți din traverse, dominate

de o copertină alcătuită din macarale, rețele electrice și conveiere supraînălțate. În interiorul docurilor se aflau depozite, grămezi mari de foi de tablă, clădiri acoperite cu zgură și spații de depozitare mari și deschise, împrejmuite de garduri înalte, protejate în partea superioară cu sârmă ghimpată. Camioane, motostivuitoare și lucrători alergau de colo-colo, aferați.

Legate de dane și înconjurate de eșafodajul docurilor plutitoare, se aflau obiectele acestei activități intense. Un imens portavion, încărcând pe punte, cu ajutorul macaralelor sale uriașe, elicoptere, avioane cu decolare verticală, Osprey-uri și vehicule pe pernă de aer. Patru distrugătoare. Un crucișător de mare tonaj. Trei aeroglisoare mari, pentru transportul trupelor, pe care se încărcau tunuri, tancuri pe pernă de aer și alte piese de artilerie. Tancuri petroliere și nave transportoare cu numere pictate pe suprastructura cenușie, tipică navelor de război, toate în curs de încărcare. Pe terenurile de parcare așteptau alte tancuri, camioane, tunuri, lansatoare mobile de rachete, elicoptere și alte componente ale armamentului militar.

— Și aici ? gemu Bobby.

— Așta-i realitatea ! îi spuse Eillen. Iar fără Șantierul Marinei Militare, Oakland ar fi o și mai mizerabilă cloacă decât e acum. Dar, nu-ți face griji, n-avem ce să căutăm acolo. Berkeley e cu totul o *altă lume*.

În cele din urmă, autostrada intră în zona deluroasă, unde copacii și arbuștii acopereau vederii ceea ce se întindea la sud și la vest și, când au ajuns în sfârșit la Berkeley, se părea că într-adevăr ajunseseră într-o altă lume, cu mult mai atrăgătoare.

Au coborât dinspre dealuri, pe o șosea străjuită de șiruri de arbori, locuințe particulare și blocuri de apartamente joase, trecând pe lângă o mică piață cu o mulțime de restaurante și de magazine ce-i amintiră lui Bobby de Paris. Au luat-o apoi pe strada principală, mărginită pe o latură de un mare campus universitar, iar pe cealaltă de librării, restaurante, magazine de închiriat cipuri audio, centre video, supermagazine și spălătorii automate și în fine au cotit la stânga pe o altă stradă importantă, dar de o cu totul altă factură.

— *Voilà, Telegraph Avenue !* îl anunță Eileen. Centrul universului !

Telegraph Avenue era relativ îngustă, iar mașinile se târau de-a lungul ei cu viteză de melc, dându-i lui Bobby prilejul să absoarbă ambianța și să se minuneze.

Pe ambele laturi ale străzii se înșirau mici magazine — librării, prăvălii de îmbrăcăminte, echipament pentru calculatoare, *boutique*-uri ieftine, ciudate dughene de artizanat vânzând articole din piele, bijuterii și alte mărunțișuri. Magazine de solduri, oferind mobilă folosită și articole casnice. Mici restaurante, baruri, cafenele cu terase, un cinematograf, un mic teatru, magazine porno și băcănii. Muzica se auzea de peste tot, din cafenele, cluburi și de la aparatele portabile.

Iar strada era înțesată de bulevardieri, aproape toți fiind adolescenți sau tineri având în jur de douăzeci de ani. Majoritatea arătau la fel ca toți puștii pe care Bobby îi văzuse pretutindeni în America : îmbrăcați în blugi, T-shirts, bluze-sport cu mânecă scurtă, proaspăt bărbieriți, cu părul scurt și pieptănat cu grijă, fete purtând același gen de echipament dar parcă mai strâns pe corp, atunci când nu purtau maieuri, fuste scurte și pantaloni *stretch* în culori primare strălucitoare.

Totuși, o treime, sau cel puțin un sfert din plimbăreții de pe *Telegraph Avenue* nu semănau cu nimic din ce văzuse până atunci Bobby.

Tipi îmbrăcați în blugi tăiați asimetric, un crac lung și celălalt scurt, cu broderii, capsați sau pictați în modele și combinații de diferite culori fanteziste. Ei purtau bluzoane largi, cu aspect medieval, pălării de piele mari cu boruri moi, turbane arăbești vopsite în culori roz-portocalii fosforescente. Veste din piele neagră peste pieptul gol. Centuri late cu catarame gigantice sculptate în lemn. Eșarfe de mătase. Capete rase sau pictate alambicat. Păr lung, vopsit în culori strălucitoare și aranjat în cozi sau creste. Șuvițe de păr lungi și dezordonate care se revărsau până la fese ! Ei da, circul a sosit în oraș !

Nici *fetele* nu se lăsaseră mai prejos ! Aceeași abundență de coafuri extravagante. Bluze și maieuri din materiale plastice transparente, viu colorate. Tricouri lipite de piele, cu sâni goi desenați pe ele. Fuste mini asimetrice și cizme din piele de diferite culori, înalte până la înche-

ietura picioarelor. Fuste lungi și largi, pictate cu peisaje terestre, spațiale și abstracte. Fete care păreau a fi complet goale pe sub mantiile înfășurate în jurul lor, cu modele asemenea unor covoare orientale. Altele, îmbrăcate în mantouri scurte japoneze, împodobite cu bijuterii electronice sclipitoare. Fete care într-adevăr aveau cu ce să se fălească !

Dacă *Telegraph Avenue* îi amintea lui Bobby de ceva, erau străzile din St.-Germain de sus, din jurul Sorbonnei și de jos, în labirintul străduțelor din Place St.-Michel, dar amplificate, augmentate și, într-o oarecare măsură, magnific americanizate.

Se pomeni dintr-o dată îndrăgostit. De cine sau de ce, habar nu avea, dar simțea spiritul străzii chemându-l, îmbiindu-l, făcându-i cu ochiul, așa cum cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată îi zâmbise, îi făcuse cu ochiul, invitându-l seducător să vină și să se piardă în carnavalul ochilor ei.

Destul de brusc, *Telegraph Avenue* se termină într-o altă zonă străjuită de copaci, cu străzi rezidențiale, cu locuințe particulare îmbătrânite și fragile, cu blocuri de locuințe dărăpănate și abia atunci Bobby își recăpătă graiul.

— Unde mergem acum ? o întrebă el pe Eileen. La tine ?

— La *mine* ? Păi, eu stau la *cămin* așa că nu prea ai cum să vii la mine.

— Păi, credeam că...

— Haide, Bobby, fii serios, abia te-am agățat acum câteva zile în Valea Mizerabilă. Nu zic nu, îmi place de tine, ne putem întâlni și face și altceva, dar nu e ca și cum ai fi devenit dintr-o dată *prietenul* meu sau ceva de genul ăsta. Știi, sunt o mulțime de gagii pe-aici și n-am chef, știi tu, să mă *leg* de cineva anume, chiar dacă aș avea ocazia...

Îi aruncă o privire atotștiutoare :

— Și-apoi, după felul cum îți atârna limba de-un cot pe *Telegraph Avenue*, cred că nici ție nu ți-ar conveni, este ?

Bobby se văzu nevoit să râdă :

— M-ai avut la faza asta, recunoscu el. Dar... ce-am să fac ? Știi, n-am prea mulți bani și nu cunosc pe nimeni aici în afară de tine.

— Nici o problemă, îl liniști Eileen. Cred că știu un locșor unde-ai să poți dormi destul de ieftin, chiar într-acolo și mergem, Mica Moscovă.

— *Mica Moscovă ?*

Eileen izbucni în râs :

— În orice caz, așa o numesc gringos, îi explică ea. Cei care locuiesc acolo nu-i spun în *nici un fel*. În afară, poate de „la Nat", atunci când vor să-i spună cuiva unde are loc petrecerea. O să-ți placă, Bobby. Iar ei or să te îndrăgească repede.

Eileen parcă mașina în fața unei clădiri vechi cu trei etaje și schelet de lemn, arătând jalnic, situată pe o străduță cu aspect oarecum scandalos, plină de case asemănătoare, cu gazonul lăsat să crească în voie, cu garduri vii neîntreținute, cu vopseaua scorojită și scările de la intrare cam șubrede.

Ușa din față era deschisă și ea îl conduse înăuntru fără să mai bată, într-un hol lung, pe lângă intrândul lipsit de ușă al unei sufragerii încărcate de mobilă veche prăfuită în care cinci-șase tipi urmăreau programul pe ecranul video de perete, trecând de o toaletă din care răzbătea sunetul apei trase și ajunseră într-o bucătărie mare și neîngrijită.

Se aflau acolo o plită, un cuptor cu microunde, două frigidere vechi, o chiuvetă dublă mare, de restaurant, plină ochi cu farfurii nespălate și oale soioase și o masă mare pliantă, cu două bănci fără spătar, toate din lemn. O fată blondă, îmbrăcată într-un tricou alb-murdar și blugi tăiați, amesteca într-un uriaș cazan aburind cu o lingură mare de lemn. Un tip cu părul lung și negru tăia pe masă verdețuri pentru salată și le arunca într-un castron de lemn încăpător.

— Bună ! zise Eileen cu voioșie. Unde-i Nat ?

— E-n camera lui, corectează niște lucrări, spuse tipul, fără să-și ridice ochii de la îndeletnicirile lui culinare.

Eileen îl scoase pe Bobby din bucătărie într-un alt hol care trecea pe lângă un șir de uși, unele din ele deschise, dezvăluind mici dormitoare în care unii citeau, alții lucrau la consolele calculatoarelor, în timp ce altele erau închise, așa cum era și cea de la capătul coridorului, cu un poster desenat stângaci prins de tăblie.

— Cioc-cioc ! țipă Eileen, bătând totodată în ușă.

— Cine-i acolo ? se auzi de dincolo vocea unui bărbat.

— Ăă... José...

— José şi mai cum ?

— José pe care-l vezi în lumina timpurie a zorilor...

O clipă mai târziu, uşa se deschise. Bărbatul care apăruse în cadrul ei părea să aibă treizeci de ani, cu un păr negru, des şi creţ, un nas mare şi uşor coroiat, o gură largă şi ochi căprui întunecaţi sub nişte sprâncene stufoase, ochi care păreau să fulgere şi să scânteieze animaţi de o secretă şi extrem de amuzată înţelepciune. Purta nişte jeans negri uzaţi şi o cămaşă în carouri negre şi roşii, uşor întinsă de umflătura burţii, cu mânecile suflecate până la cot.

— Tu eşti ?... spuse el cu o voce mai curând aspră. Dacă mă cunoşti, ştii că nu prea le am pe-astea cu numele.

— *Eileen Sparow*, Nat, spuse ea cu o undă de exasperare în glas.

— Şi el e ?... zise Nat arătând cu capul înspre Bobby.

— Bobby Reed, taman de la Paris.

Sprâncenele lui Nat se arcuiră în sus.

— Şi vrei ?...

— Un hogeac pentru Bobby.

— Ai cu ce plăti ?

Bobby şăltă din umeri :

— Am *ceva* bani.

— Cât îţi poţi permite ?

Bobby chibzui :

— Nu prea mult, spuse el cam ruşinat. Trei dolari pe noapte ?

— Prea mult. Doi, dacă sunt de acord.

— Grozav ! exclamă Bobby surprins.

— Nu te pripi. Eşti dispus să-ţi faci partea de şmotru ?

— Bineînţeles.

— Chiar eşti francez ?

— Nu tocmai. Adică, m-am născut la Paris, dar taică-miu e american, şi am de gând să urmez aici colegiul, şi...

— Ştii să joci poker ?

— Hă ?

— Te-am întrebat dacă știi să joci poker, băiete. Stud [1] cu cinci sau șapte cărți. Chinta la valet câștigă. Draw [2] poker. Fără prostiile alea cu jokeri.

— Păi... ăă, nu, nu tocmai, adică știu regulile, dar... bâigui Bobby într-un soi de năuceală.

— Ești dornic să înveți ?

— Păi, da, bineînțeles, de ce nu ?

Nat emise un cotcodăcit entuziast, frecându-și mâinile mari și noduroase :

— Ei da, asta voiam s-aud ! spuse el. Prima lecție, după cină. Spaghetti cu carne și sos, sau cel puțin așa mi-au spus, dar ce fel de carne, mai bine să nu știi. Acu' treb'e să mă duc să corectez niște porcării. Ce adunătură de căcănari ! Cam tot ce știe puștimea asta din istorie este că Columb a sedus-o pe Virginia Island și că Ronnie Reagan avea la subsuoară o pută suplimentară pe care o folosea împotriva Congresului. În fond, ce mă-sa, pe jumătate chiar așa și e !

Și închise ușa în spatele lui.

— Asta-i *tot* ? bâigui Bobby.

— Asta-i *Nat Wolfowitz !* îi spuse Eileen, ridicându-și ochii spre tavan.

În seara aceea s-au strâns zece oameni la masă, plus Bobby și Eileen și în vreme ce mâncau salata, servită la început, în stil american, spaghetti într-un sos de carne cam apos și au băut din belșug vin roșu și tare californian, care îndrăznea să-și spună vin de Burgundia, Bobby află totul despre „Mica Moscovă".

— De ce i se spune acestei case „Mica Moscovă" ? întrebă el cu nevinovăție în timp ce se serveau spaghetti. Mie nu mi se pare că ați fi comuniști, nu ?

Peste masa de picnic se lăsă o tăcere de mormânt. O fată înaltă, negresă, pe nume Mafla Washington, îi aruncă o privire cam ostilă :

---

[1] Stud Poker (poker deschis) — variantă de poker preferată în țările Americii de Nord și Centrale, în care o parte din cărți se distribuie pe față, pot fi văzute de toți partenerii și rămân pe masă până la sfârșitul fiecărui joc (n.tr.)

[2] Draw poker — variantă a pokerului „închis" (la care toate cărțile se împart cu fața în jos și nu se arată partenerilor până la sfârșitul jocului) dominantă în Europa, care permite decartarea și primirea unor cărți de completare (n.tr.)

— Da' tu ce eşti, vreun gringo-jingo ? se răsti ea. Ţi-e teamă că suferim de ceva care se *ia* ?

— Hei, sări Bobby sub imperiul unui impuls de moment, câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt comunişti.

— I-aùzi, foarte interesant, făcu Jack Genovese, cel care pregătise salata.

— Nu, serios... spuse Bobby, apoi se opri. Ei bine, ce dracu, dacă tot avea să locuiască aici, oamenii ăştia aveau să afle, mai curând sau mai târziu, totul despre el. Mama mea e membră de partid, iar sora mea o să primească şi ea până la urmă carnetul de membru, aşa cred...

— Vorbeşti serios, băiete ? spuse Nat Wolfowitz. Credeam că ultimul comunist-american a dispărut o dată cu dinozaurii.

— Mama mea e *rusoaică*.

— *Rusoaică* ?

— Parcă spuneai că eşti un soi de franţuz, spuse Wolfowitz.

— M-am născut la Paris, dar mama e de naţionalitate sovietică, iar tata şi-a păstrat cetăţenia americană, cu toate că i-au suspendat paşaportul, şi... Bobby îşi aruncă mâinile în sus. E cam complicat.

— Păi, s-auzim, spuse Nat Wolfowitz.

Eileen îl privi cam chiondorâş, amintindu-i dintr-o dată lui Bobby că ei nu-i povestise toate chestiile astea. Ceilalţi îl studiau concentraţi, deşi nu cu ostilitate, de parcă ar fi fost nu ştiu ce creatură exotică care tocmai atunci picase în mijlocul lor dintr-o farfurie zburătoare. Ceea ce, din punctul lor de vedere, chiar aşa era.

Aşa încât, în timp ce serveau spaghetti şi ajutat de câteva pahare de vin roşu prost, Bobby îşi relată povestea vieţii, fără să ascundă nimic şi dintr-o dată, începu să se petreacă ceva ciudat.

Cu toate că era unul dintre cei mai tineri de la masă şi nu se afla acolo decât de vreo trei ore, reuşise să acapareze atenţia tuturor ; chiar şi Nat, care era se pare asistent universitar, asculta absorbit, cu o oarecare undă de respect chiar. Mai mult decât atât, când ajunse la sfârşitul povestirii, toţi îi zâmbeau, îi puneau în farfurie un supliment de spaghetti, îi umpleau paharul; făcându-l să se simtă mai bine venit decât se simţise vreodată în viaţa lui.

În cele din urmă, spuse :

— Așa că, iată-mă aici. *Acum*, vrei să-mi spuneți și mie, de ce i se spune locului ăsta „Mica Moscovă" ?

— Pentru că noi toți suntem *roșii !* exclamă Cindy Feinstein, fata care pregătise spaghetti și, în afară de Eileen, toți izbucniră într-un hohot de râs zgomotos.

— Care va să zică, chiar *sunteți* comuniști ?

Un nou hohot de râs.

— Explică-i tu, Nat, spuse Karl Horvath, un băiat durduliu, îmbrăcat într-un T-shirt cu Donald Duck pe piept. După ce-și umplu din nou paharul, sprijinindu-și coatele pe masă, Wolfowitz începu să răpăie ca o mitralieră.

— Berkeley, precum Gaul [1] în „Charles de" este împărțit în două. Prima parte o constituie Partidul Gringos, pe care ai avut ocazia să-i remarci, băieți și fete americane get-beget, îngrijit tunși, cei mai mulți dintre ei niște roboți care muncesc pe brânci, atenți, să nu-și rateze șansa, respectiv o slujbă bună în biotehnologie sau, și mai bine, în industria militară, niște căcănari naționaliști care nu știu decât să tocească pe rupte, să dea petreceri plictisitoare, să se umfle cu bere...

— Muu ! Huo !

— Nasu-n cur !

— Partidul celei de-a doua părți fiind alcătuit din ciudați ca noi, care n-au nici un chef să fie angrenați ca niște rotițe în Marea Mașină de Verzișori, specializându-se în prostii fără nici un fel de importanță economică, cum ar fi istoria sau literatura, nu sunt nici pe departe fascinați de *Festung Amerika*, Purcelușii spațiali ori de mișmașurile din America Latină și nu sunt întru totul convinși că europenii ar fi o bandă de trădători poponari, consumatori de broaște...

— Adevărate animale de partid !

— N-au decât gunoaie în cap !

— Nu știu decât să facă scandal...

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe pronunția asemănătoare a cuvintelor Gaul și Gaulle, Gaul fiind numele englezesc al Galiei, regiune antică cuprinzând aproximativ teritoriile actuale ale Franței și Belgiei, iar Gaulle fiind forma corectă a numelui președintelui francez (n.tr.)

— Ceea ce, din punctul de vedere al yankeilor, ne transformă într-o gaşcă de comunişti degeneraţi, anti-americani şi filo-europeni, care ar trebui unşi cu smoală şi tăvăliţi în fulgi şi pe urmă plimbaţi într-o căruţă prin toată ţara, mai ales că nici nu le dăm voie să participe la petrecerile noastre...

— De unde şi porecla de „roşii" !

— Prin urmare, Mica Moscovă şi, în consecinţă, focarul de gâlceavă !

— *Je comprends,* murmură Bobby.

— Oh-oh, în franceză ! oftă Cindy cu o falsă admiraţie bine-dispusă. *Très chic !*

Bobby izbucni în râs. Se simţi cuprins de un val cald de mulţumire, şi nu numai din cauza vinului şi a mâncării grele. Pentru prima dată în viaţa lui dăduse peste nişte oameni care, deşi abia dacă erau de vârsta lui, îl acceptau sincer pentru ceea ce era, pentru *tot* ceea ce era, primii oameni care, cu adevărat, gândeau la fel ca şi el, ei înşişi un soi de americani exilaţi şi pe care simţea că şi i-ar putea face prieteni de nădejde.

Şi cu atât mai neaşteptat şi plăcut era faptul că îi găsise tocmai aici, în Statele Unite.

După cină, Bobby luă cunoştinţă cu regulile casei. Întrucât numărul rezidenţilor era de paisprezece, asta însemna că o zi din paisprezece era responsabil pentru cina comună. Tot aşa, o dată la două săptămâni trebuia să facă curăţenie în sufragerie şi pe hol, precum şi în baie. În plus, la acelaşi interval îi venea rândul să spele vasele, şi fiindcă tot era cel mai nou venit, putea foarte bine să înceapă din ziua aceea. După ce termina, putea să participe la jocul de poker.

Părea a fi un aranjament echitabil şi nu tocmai împovărător, aşa încât Bobby îi luă lui Eileen numărul de telefon, promiţându-i că o va suna, o sărută de despărţire şi trecu la spălatul vaselor pe care ceilalţi le îngrămădiseră în chiuvetă, conform unei alte reguli a casei.

Era pentru prima oară în viaţa lui Bobby când se afla în faţa unei grămezi atât de mari de farfurii şi crătiţi mai ales că, având acasă o maşină de spălat vase, abia dacă se îndeletnicise vreodată cu aşa ceva, dar se puse cu hotărâre pe treabă, nici nu era aşa de rău şi, în mai puţin de o

oră, aranjase totul pe rafturi — din fericire, o altă regulă spunea „nu te deranja să ştergi vreun vas“ — şi era gata să se alăture pokeriştilor.

Wolfwoitz, Marla, Jack, Barry Lee, un tip subţiratic cu alură de oriental şi părul coafat într-o creastă de Mohawk şi Ellis Burdon, îmbrăcat în nişte jeans vopsiţi asimetric şi o vestă de piele, începuseră deja jocul în jurul unei mese mari şi rotunde din sufragerie şi întrucât o altă regulă spunea că Nat nu accepta să joace cu mai puţin de trei sau cu mai mult de cinci parteneri, lui Bobby i s-a spus că va trebui să facă pe chibiţul până când unul din ei renunţa sau se curăţa.

— Nu-ţi face probleme, băiete, îi spuse Wolfowitz, la cât sunt de papagali, n-o să dureze mult.

Bobby cunoştea regulile de bază ale pokerului, dar jucase foarte puţin ; cu toate acestea, nu i-a trebuit mult ca să înţeleagă ce intenţionase Wolfowitz să spună.

Era un joc cu miză mică, maximum zece dolari, şi una din reguli spunea că trebuia să părăseşti jocul dacă pierdeai două sute de dolari.

— Cu ţăranii ăştia nu joc decât ca să nu-mi pierd antrenamentul, declară Wolfowitz cu o privire răutăcioasă în timp ce-şi fila cărţile. De la fiecare — în funcţie de posibilităţi, ceea ce printre cei de faţă nu înseamnă nici o brânză, către mine — conform lăcomiei mele care tinde, la limită, spre infinit, dar de la prieteni nu iau bani adevăraţi mă păstrez pentru granguri.

Jocul se desfăşura la alegerea celui care împărţea cărţile dar nu erau permise decât draw poker şi stud poker cu cinci sau şapte cărţi şi, când îi venea rândul, Wolfowitz opta întotdeauna pentru jocul cu şapte cărţi.

— Ca şi viaţa, pokerul înseamnă noroc şi pricepere, în proporţii egale, îl informă el pe Bobby, dar jocul de şapte înclină balanţa de partea priceperii. Este ceea ce separă bărbaţii de puşti şi pe puşti de proprii lor bani.

Şi dacă pokerul însemna într-adevăr pe jumătate noroc, de ce se îngrămădeau bancnotele în faţa lui Nat Wolfowitz ? Câştiga toate celelalte partide de şapte cărţi, adesea cu cărţi mediocre, iar atunci când câştiga nu se încurca cu mărunţiş. Dacă vreunul din ceilalţi deschidea un joc cu „chinta la valet câştigă“, se arunca imediat, doar dacă nu se constata la sfârşit că avusese în mână un brelan sau

o carte mai mare. La draw poker, decarta cel mult două cărți, sau renunța. Când se juca stud de cinci cărți, părea să urmărească o schemă pe care Bobby nu o putea descifra.

În mai puțin de o oră, Marla Washington pierdu două sute de dolari și ieși din joc.

— Lecția numărul unu, spuse Wolfowitz în timp ce Bobby își ocupa locul la masă. Ca să câștigi la poker trebuie să eviți să pierzi.

— Asta-i lecția numărul *doi*, oftă Ellis în timp ce-și fila cărțile. Regula numărul *unu* este nu juca poker cu Nat.

Bobby primise o pereche de decari. Jack Genovese deschise. Barry Lee plusă. Wolfowitz renunță la joc. Bobby ceru ču sec, la fel și Ellis. Jack decartă două cărți. Wolfowitz oftă. Bobby decartă trei cărți și îi mai intră un decar. Ellis renunță.

— Tâmpit, comentă Wolfowitz.

— Cip, spuse Jack.

— Un căcat, făcu Wolfowitz.

Barry mizā cinci dolari.

Bobby plusă încă cinci.

Jack renunță.

— De necrezut, spuse Wolfowitz.

Barry plusă încă zece dolari peste miza lui Bobby.

Șovăind, Bobby ceru sec.

Barry Lee arătă patru pici și regele de cupă. Bobby adună potul, simțindu-se tare mândru de el.

Numai că, după vreo zece jocuri și ușurat de o sută cincizeci de dolari, altfel se prezentau lucrurile.

— Of, măi copii, măi copii, spuse Nat după încă un stud de șapte câștigat, la care blufase cu o pereche de cinci în mână. Confuzia dintre dorințe și realitate este opiul meselor jucătorilor de poker.

În vreme ce Bobby își închipuia că începe să înțeleagă ce spunea Nat Wolfowitz în teorie, când se trecea la practică, individul era un adevărat magician al jocului de poker. Putea să vorbească fără încetare despre felul în care proceda și *totuși* să te înfrângă detașat, tocmai când credeai că îi aplici propriile principii împotriva lui. Cum reușea ? Era oare de vină norocul ? Era cumva un tele-

pat ? Sau trăncăneala lui nesfârşită făcea parte din tactica lui de joc ?

Indiferent cum făcea, singurul motiv pentru care Bobby nu a părăsit jocul înainte de vreme a fost că mai avea încă douăzeci de dolari în momentul în care Ellis şi Jack au fost lăsaţi pe drojdie de Nat, rămânând astfel numai trei jucători la masă şi, conform regulamentului, jocul trebuia să ia sfârşit.

— Ei, băiete, ai învăţat ceva astăzi ? îl întrebă Wolfowitz în timp ce urcau scările spre dormitoare.

Bobby săltă din umeri :

— Să nu mai joc poker împotriva ta, Nat, spuse el.

Wolfowitz râse şi deschise uşa unei mici camere de oaspeţi. Înăuntru se afla un pat, un birou, un scaun, o comodă şi o veioză, toate aduse parcă din magazinele de solduri de pe *Telegraph Avenue*.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, îi spuse Wolfowitz. Ca şi viaţa, pokerul doar *pare* a fi un joc în care suma câştigurilor echivalează cu suma pierderilor. Un jucător adevărat nu joacă împotriva *altor tipi*, el joacă *cu cărţile*. Această ţară întoarsă pe dos nu mai vrea să înţeleagă asta, de-aia e în rahatul în care este, chiar atunci când nu are nici un motiv să se plângă de cele întâmplate. Dacă vom înţelege din nou ceea ce am ştiut dintotdeauna, vom ajunge din nou în frunte. Dacă vei înţelege vreodată ce ţi-am spus eu acum, vei ajunge să câştigi gras la poker.

— Chiar şi împotriva ta ?

Wolfowitz râse, clătinând din cap :

— Tot n-ai înţeles, băiete. *Nimeni* nu învinge jucând *împotriva* unui jucător adevărat. Gândeşte-te la asta, Bobby şi poate că ai să-ţi dai seama că a meritat să pierzi astăzi cei o sută optzeci de dolari.

PREŞEDINTELE SMERLACK A EXPRIMAT SOLIDARITATEA UNIUNII SOVIETICE CU MEXICUL

După o întrevedere cu ambasadorul Mexicului, domnul Pedro Fuentes, preşedintele Dimitri Pavelovici Smerlak a reafirmat sprijinul popoarelor Uniunii Sovietice pentru integritatea teritorială a Republicii Mexic.

La întrevederea referitoare la paşii concreţi întreprinşi de către Uniunea Sovietică pentru a preveni invadarea Mexicului de către americani, preşedintele Smerlak a anunţat că Uniunea So-

vietică intenționează să înainteze, cu anticipație, rezoluții, care să codamne o astfel de acțiune, atât în Adunarea Generală a Națiunilor Unite, cât și în Parlamentul Europei Comune și și-a exprimat încrederea că aceste rezoluții vor fi aprobate de ambele organisme cu o majoritate covârșitoare.

„În felul acesta, o *tortilla*[1] și o ceașcă de *refritos* ar vrea să țină loc de un *burrito*" — a remarcat enigmatic ambasadorul Fuentes.

— *Novosti*

Săptămâna care a urmat a decurs minunat pentru Bobby.

Au petrecut după-amieze însorite hoinărind pe *Telegraph Avenue* și cumpărându-și o costumație adecvată — jeans cu dungi roșii și albe, tăiați asimetric, de o ambiguitate franco-americană perfectă, o bluză neagră de catifea având brodat pe ea un soare californian ascuns pe după un palmier stilizat, și o pereche de cizme de cowboy, din piele cu ornamente în relief.

Pentru masa comună, prepară o oală mare de *choucroute garnie*[2] — chiar dacă pentru *charcuterie*[3] n-a putut găsi decât hot dogs, *knockwurst*[4], *chorizo* și o chestie care se numea șuncă de Canada, și astfel varza fleșcăită a fost foarte bine primită — probabil fiindcă i-a lăudat în gura mare autenticitatea franțuzească și a reușit să facă rost de niște muștar de Dijon și de două sticle de vin ieftin de Alsacia.

A luat la rând barurile, cluburile și cafenelele împreună cu Ellis, Jack și Claude, un tip venit de la New York, a cunoscut o mulțime de oameni, a ascultat o stranie muzică retro denumită „Acid Rock" și un bizar stil de jazz peruvian, interpretat de o orchestră de flautiști, și peste tot a fost prezentat nu drept provincialul venit de curând la oraș, ci ca un parizian rafinat din Franța.

A făcut curățenie în sufragerie și în holuri, o treabă doar plictisitoare, și în grupurile sanitare, unde avu de furcă nu glumă, dar nu i-a păsat câtuși de puțin ; într-un fel, aceste activități domestice pe care acasă nu fusese obligat niciodată să le facă, au avut darul să cimenteze

[1] O lipie rotundă, din aluat nefrământat de mălai sau făină, ser, vită fierbinte, de obicei acoperită cu carne tocată sau brânză.
[2] Varză acră cu garnitură (lb. fr. ; n. tr.)
[3] Mezeluri (lb. fr. ; n.tr.)
[4] Cârnat scurt și gros, puternic condimentat (lb. germ. ; n.tr.)

sentimentul de apartenență pe care nu-l mai avusese niciodată până atunci.

Și în plus, a mai jucat poker de vreo câteva ori, deși și-a dat repede seama că nu-și putea permite să piardă în fiecare seară. O dată chiar a reușit să câștige jocul, ajutat de niște cărți norocoase, crezând că poate a reușit în sfârșit să învețe câte ceva de la Nat Wolfowitz, până la jocul următor când, prea sigur de el, a rămas în joc de fiecare dată, a tras niște cacialmale nebunești și a rămas lefter în mai puțin de o oră.

În cele din urmă, după nenumărate încercări nereușite, s-a întâlnit cu Eileen, convingând-o să-l conducă printr-un tur al campusului de la Berkeley. Părea la fel de întins ca și cel de la UCLA, arhitectura și aspectul exterior nu diferau prea mult ca stil și locul era înțesat de același gen de *gringos* pe care îl întâlnise și în campusul „troian", numai că aici puteai zări peste tot și *roșii* de la *Telegraph Avenue,* lungiți pe gazon, ascultând oratorii care perorau de la tribune improvizate împotriva anunțatei invazii a Mexicului, contrazicându-se cu *gringos,* în felul acesta stabilindu-se o diferență uriașă. Universitatea Berkeley din California era vie în aceeași măsură în care UCLA era moartă, și nu i-a trebuit lui Bobby mai mult de o săptămână ca să-și dea seama că într-adevăr acesta era locul potrivit pentru el.

La cină a dus-o pe Eileen la un restaurant ieftin de pe *Telegraph Avenue* și apoi s-au întors în camera lui de la *Mica Moscovă* pentru două ore de amor, după care ea a insistat să se ducă înapoi la cămin.

Cavalerește, Bobby a protestat, dar adevărul era că nu s-a simțit prea afectat căci în afară de timpul petrecut în pat, farmecul ei pălise în comparație cu noul său cerc de prieteni ; deja ajunsese să se simtă acolo ca unul de-ai casei, ceea ce Eileen Sparrow care locuia în *cămin,* abia fiind cunoscută de tovarășii lui de locuință, și în plus provenea din Los Angeles, oraș disprețuit de *roșii* de la Berkeley, fiind considerat citadela Marii Mașini de Verzișori și tot ce mai însemna asta, în mod cert nu era, în ciuda sentimentelor ei politice.

A doua zi era sâmbătă când avea loc obișnuita petrecere de noapte de la *Mica Moscovă* și chiar dacă Bobby, proaspăt membru al comunității, s-a simțit mândru să o

invite, nefiind în stare de atâta mojicie încât să n-o facă, plăcerea i-a fost atenuată de un anume sentiment de detaşare, de o dorinţă de a fi acolo singur, şi nu s-a mai oferit să vină să o ia de la cămin şi nici nu a fost dezamăgit când ea nu i-a cerut-o.

Cam pe la ora nouă, casa era destul de aglomerată, iar petrecerea se anunţa a fi bine aprovizionată datorită sticlelor de vin, vodcă şi tequila aduse de participanţi, căci o altă regulă a casei stabilea că musafirii trebuiau să contribuie la împrospătarea proviziilor, altfel cum ar fi putut comunitatea lor să-şi permită săptămânal un asemenea dezmăţ ?

Sau, aşa cum spunea Wolfowitz : „Poate că n-a mai rămas pe nicăieri în *Festung Amerika* nici măcar ideea de masă gratuită, dar *noi* am descoperit o modalitate de a ne menţine bine aprovizionaţi cu băutură pe gratis."

Muzica răsuna în sufragerie — de toate genurile, întrucât invitaţii îşi aduseseră şi cipurile preferate — băutura curgea în valuri, iar unii fumau chiar nişte ţigări „fabricate" pe loc, despre care un tip susţinea că sunt din *marijuana* veritabilă, trecută ilegal pe la graniţă înăuntrul unor *saci funerari* aduşi din zona de război a Venezuelei.

Bobby se învârtea fără rost, aşteptând ca Eileen să-şi facă apariţia, dar aproape sperând să nu vină, mai ales că toate tipele acelea de-a dreptul nemaipomenite păreau hotărâte să-ţi ia ochii, îmbrăcate cum erau în mantouri „electronice" scurte, bluze transparente din material sintetic, şorturi ca şi inexistente, unele chiar cu nişte bluze desfăcute până în talie, care lăsau să li se vadă într-un mod ingenios sfârcurile.

Fetele se arătau mai mult decât dornice să converseze cu un tip cum era el, mai ales dacă, din întâmplare se aflau prin preajmă Marla, Claude sau Karl care să-l prezinte ca pe un produs exotic de import de la Paris, şi nici măcar nu era vorba de discuţii tembele. Căci ele voiau să afle amănunte despre viaţa pariziană, ce gândea el despre intrarea Uniunii Sovietice în Europa Comună, ce lucruri aflase în romantica lui odisee de autostopist traversând ţara, dacă Europa Comună intenţionează cu *adevărat* să întrerupă relaţiile diplomatice cu Statele Unite în cazul

invadării Mexicului şi, bineînţeles, ce diferenţe erau — dacă erau — între femeile din Europa şi americance.

Bobby se pomeni astfel atras într-o conversaţie cu adevărat interesantă ; fete şi, la drept vorbind, băieţi intrând şi ieşind din sfera lui de influenţă în vreme ce se deplasa prin casă, atrăgând spre el, pentru prima dată în viaţa lui, un anturaj în toată regula şi simţindu-se extrem de satisfăcut.

Şi pe lângă această plăcere care-i gâdila din plin orgoliul realiză că sentimentul de apartenenţă pe care-l descoperise în mijlocul colocatarilor săi se extinsese şi în afara casei, aplicându-se în general la toţi *roşii* din Berkeley.

Şi ei erau un soi de americani aflaţi în exil, visând în mod nelămurit la o viitoare renaştere a Americii, legată întrucâtva de îndelungatul trecut radical al Berkeley-ului, la o Americă ce va renunţa la aventurile sale în America Latină, va dărâma zidurile Fortăreţei Americane şi se va alătura Europei Comune, devenind din nou făclia libertăţii care luminase cândva întreaga omenire.

Dintr-o dată ajuns centrul atenţiei tuturor acestor fantastice şi inteligente fete, depănând poveşti înălţătoare despre o Europă pe care, la drept vorbind, fusese bucuros să o părăsească, Bobby înţelese că se reîntorsese acasă într-un loc unde, de fapt, nu mai fusese niciodată. Poate doar în visurile cele mai utopice.

Când a intrat în sufragerie, simţindu-se ca un cocoş pe bătătură, avea o escortă din cinci-şase persoane, mai presus de toate fiind o fată realmente uluitoare, Shandra, care avea nişte ochi întunecaţi şi scânteietori, o piele catifelată de culoarea cafelei, părul lung şi negru coafat în inele aflate într-o dezordine exotică, purtând un soi de mantie sintetică transparentă în culorile curcubeului, care arăta foarte limpede că nu purta nimic pe dedesubt. Dintre toţi, Shandra îl ascultase cel mai mult, privindu-l fără reţinere şi fără prea multe comentarii.

Şi când în sfârşit a găsit un loc în camera aglomerată, pe un colţ de canapea prăfuită, cu câţiva oameni aşezaţi pe podea în jurul său, Shandra şi-a îndoit sub ea picioarele lungi şi bronzate, aşezându-se turceşte în faţa lui, şi-a proptit coatele pe genunchi şi capul în mâini şi a început

să-l privească fascinată, în timp ce-şi depăna relatarea despre răzmeriţa de la Ambasada Americană.

— ...când a izbucnit, mă aflam acolo să-mi iau paşaportul, şi au început să arunce cu rahat şi sânge peste zid şi...

— Chiar au aruncat cu rahat ? exclamă un tip cu pălărie de cowboy.

— Rahat amestecat cu sânge, m-au stropit şi pe mine, serios vorbesc, era...

— Am crezut că e numai propagandă gringo-jingo !

— Hei, am fost acolo, ambasada era acoperită de murdărie, gloata luase cu asalt zidul, au fost nevoiţi să folosească disruptoarele...

— Ca să apere drapelul şi toate prostiile alea naţionaliste !

— Ca să-i apere pe oamenii prinşi înăuntru, insistă Bobby.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi *devastat* ambasada, le-ar fi dat naţionaliştilor o lecţie pe care n-ar fi uitat-o niciodată.

— Dac-ai fi fost acolo, n-ai mai fi vorbit aşa, replică Bobby. Oamenii ăia erau însetaţi de sânge, să fi văzut ura din privirile lor...

Bobby se cutremură amintindu-şi. Shandra, care până atunci nu făcuse decât să privească, vorbi în sfârşit cu un glas catifelat, care-i provocă lui Bobby fiori pe şira spinării.

— Dar *tu*, i-ai *urât ?* Vreau să spun atunci, în momentele acelea ?

Bobby privi în adâncul ochilor ei căprui, chibzuind, încercând să-şi dea seama dacă ea voia să-l audă spunând adevărul despre sentimentele sale de atunci şi descoperind, oarecum surprins, că într-adevăr, asta voia, sau cel puţin aşa lăsa impresia.

— Nu, răspunse el. Mi-era frică, poate că eram şi eu supărat dar cum aş fi putut să-i urăsc ? Vreau să spun că aveau dreptate, căci America tocmai înfipsese cuţitul în spatele Europei, şi acei oameni aveau toate motivele să urască Statele Unite.

— A fost foarte înţelept din partea ta, murmură ea mulţumită de răspuns şi cu toate că nu se mişcă, păru să se apropie de el.

— Şi atunci, de ce le iei apărarea nenorociţilor de infanterişti ?

Bobby sălţă din umeri, cu privirea prinsă în capcana ochilor Shandrei, căutându-şi cuvintele care s-o atragă mai aproape şi deodată, Nat Wolfowitz spuse ceva care părea să aibă sens :

— Infanteriştii au avut de jucat o carte împuţită. Au jucat cum au putut mai bine. Ambasada n-a fost devastată şi nimeni n-a avut până la urmă de suferit grav. Poţi să fii mândru că eşti american.

— *Mândru să fii american,* pfui ! pufni dispreţuitor tipul cu pălărie de cowboy.

— Da' ce, *tu* nu eşti mândru că eşti american ? replică Bobby uitându-se în continuare în ochii Shandrei.

— Dar tu ?

— Să fiu mândru de ce le-am făcut europenilor ? Mândru de ce suntem pe cale să le facem mexicanilor ? Bobby oftă. Mda, ceea ce face America de când m-am născut eu, nu-mi prea dă motive să fiu mândru, spuse el. Dar chestia e că *şi noi* suntem americani. Dacă începem să urâm America, nu vom ajunge oare să ne urâm *pe noi înşine* ? Vrei să lăsăm ţara asta pe mâinile şovinilor ?

Urmă un lung moment de tăcere. Cu mişcări încete, Shandra se ridică şi se aşeză lângă el, pe canapea.

— Te deranjez ?

— Câtuşi de puţin, spuse Bobby zâmbindu-i cu gura până la urechi, simţindu-i căldura coapsei apăsate de a lui.

— Şi chiar ai traversat ţara cu autostopul ? îl întrebă ea. Ai avut curaj, astăzi sunt puţini cei care se încumetă s-o facă.

— Serios ? spuse Bobby cu nevinovăţie.

Shandra izbucni în râs, aplecându-se spre el.

— Dar tu chiar *eşti* un european adevărat, aşa-i ?

Bobby îşi ridică mâinile, sălţă din umeri şi făcu în aşa fel încât să-şi sprijine braţul pe spătarul canapelei, fără însă să-i atingă umerii.

— Toată viaţa am încercat să înţeleg care-i adevărul. La Paris simţeam că sunt american, dar odată ajuns la New York, Washington sau Miami, să fiu american era ultimul lucru pe care mi-l doream..

Shandra se apropie şi mai mult. Îi simţea parfumul de lasomie şi căldura trupului.

— Şi acum, că ai ajuns la Berkeley ? spuse ea, aşezându-şi cu blândeţe mâna pe coapsa lui.

— Acum că am ajuns aici, mă simt minunat, şopti Bobby, lăsându-şi braţul să alunece în jos pe spătarul canapelei. Shandra se cuibări în îndoitura braţului său ; Bobby realiză că, pe nesimţite, anturajul lui se făcuse nevăzut, lăsându-l singur cu această creatură splendidă şi, după toate aparenţele binevoitoare.

— Cred că ai pe aici, pe undeva, o cameră... ? sugeră ea.

— Bună, Bobby ! trâmbiţă ascuţit o voce feminină.

Bobby îşi ridică privirea şi o văzu pe Eileen Sparrow. Fir-ar să fie !

— Ăă... bună, Eileen... bâigui Bobby spăşit.

— Te rog, nu-mi da voie să te *deranjez,* spuse ea pe un ton sec.

„Iisuse !"

— Ăă, păi nu, că noi tocmai...

— Asta văd şi eu, zise Eileen. Simpatic, nu ? îi spuse ea Shandrei, fără urmă de răutate. Şi să ştii că se pricepe destul de bine *la limbi,* eu l-am învăţat.

Bobby se făcu stacojiu la faţă.

Eileen izbucni în râs :

— Ce-ai păţit, ţi-ai pierdut cumva rafinamentul de european ? spuse ea râzând din nou.

Shandra râse şi ea.

— Cum... ăă... nu te superi ?

În mod ostentativ, Eileen îşi roti privirea prin cameră şi îşi linse teatral buzele.

— Cu toţi bărbaţii ăştia de pe-aici ? exclamă Eileen. Fii serios, Bobby, doar ne aflăm la *Berkeley !*

Şi o luă din loc ţanţoşă, aruncându-i peste umăr o bezea, dispărând apoi din vedere.

Deşi i-au trebuit patru zile ca să-şi adune curajul pentru convorbirea telefonică cu cei de acasă, de care se temuse atâta, în după-amiaza duminicii de după petrecere Bobby şi-a dat seama că se hotărâse de multă vreme să urmeze colegiul aici la Berkeley, indiferent ce avea să spună mama lui.

E adevărat, Shandra Corday fusese grozavă la pat, cel puţin din perspectiva experienţei lui limitate, dar nu asta a provocat marea sa revelaţie. Mai ales că, *după* Shandra îl lăsase să înţeleagă destul de limpede că pentru ea fusese o mică aventură interesantă, aşa cum, la drept vorbind, fusese şi pentru el ; ea se vedea în acelaşi timp cu alţi trei bărbaţi şi în acest punct al evoluţiei ei nu se afla în căutarea amorului vieţii sale.

— La urma urmei, aici suntem la Berkeley, i-a spus ea a doua zi de dimineaţă şi, la această replică, amândoi un râs camaraderesc.

De fapt, în mod destul de ciudat, motivul principal a fost telefonul pe care l-a primit de la Eileen Sparrow, în timp ce se afla încă în pat cu Shandra. Marla Washington a deschis uşa şi, fără să-şi ferească privirea sau să ridice măcar o sprânceană, l-a anunţat că este chemat la telefon. Bobby şi-a tras pantalonii şi a coborât în bucătărie.

— Bună, Bobby, răsună cu voioşie vocea lui Eileen, de la capătul celălalt al firului de telefon demodat, care avea numai semnal audio. Cum te distrezi, bine ?

— Ăă...

— *Eu* m-am distrat de minune, l-am cunoscut pe tipul ăsta care *m-a regulat de mi-au sărit capacele !*

— Şi de ce-mi spui mie chestia asta, Eileen ? se bâlbâi Bobby.

— Păi, ca să-ţi mulţumesc că m-ai invitat, bineînţeles !

Bobby rămase fără răspuns la asta.

Numai că Eileen Sparrow, ca de obicei, nu-şi pierduse graiul.

— De fapt, nu numai de astá te-am sunat, Bobby, spuse ea când el nu răspunse nimic. Vroiam să-ţi spun că aseară ai fost aşa de *caraghios*, te purtai de parcă aş fi fost *mama* ta, sau ceva de genul ăsta ! Aşa că voiam să te lămuresc, mă-nţelegi, că nu am fost absolut deloc şucărită pe tine, dar deloc, să ştii ! Okay ?

— Okay, spuse Bobby, de-a dreptul mişcat.

— Asta-nseamnă că nu-mi datorezi nimic, eu nu-ţi datorez nimic aşa că te rog mult, hai să ne simţim bine şi nu mai fi aşa de plin de prejudecăţi ! Suntem tineri, avem călduri, aşa e *natural*, şi-apoi, aici e..

— Știu, știu, aici e Berkeley ! spuse Bobby și izbucniră amândoi în râs.

— Bine, acum trebuie să te las, Bobby. Lui Mister America i s-a sculat din nou, dacă poți să crezi așa ceva !

— Distracție plăcută, spuse Bobby și constată, oarecum surprins, că fusese sincer.

— N-ai nici o teamă, Bobby, am eu grijă ! *Bye !*

Acesta a fost momentul revelației, pe când stătea în bucătărie, unde Karl și Cindy își turnau cafea din ibricul comun, Shandra îl aștepta sus în dormitor iar Eileen Sparrow undeva, cu altcineva în pat, dar îndeajuns de bună prietenă ca să-l sune și să-l liniștească.

Acesta era locul de care aparținea. Acestea erau timpul, locul și sentimentele pe care nu voia să le părăsească niciodată. Va urma colegiul la UC Berkeley. Se va specializa în istorie și poate că tot aici va urma și cursul superior, va obține un post la universitate, asemenea lui Nat Wolfowitz și, cu puțin noroc, va rămâne pentru totdeauna aici, la Berkeley.

Numai că nu era așa simplu să-și ia inima în dinți să sune la Paris. Mama ar fi sărit în sus pân-la tavan. Înțelegerea fusese ca la toamnă să se întoarcă la Paris și să se înscrie la Sorbonna, iar tăta fusese nevoit să se vâre în nu știu ce combinație nasoală ca să obțină până și acest compromis din partea ei. Când plecase, relația lor nu stătea tocmai pe roze și poate că și acesta fusese unul din motivele pentru care nu sunase încă acasă. Iar acum...

Bobby a tot amânat, a amânat și iar a amânat, dar în cele din urmă, într-o noapte, târziu, după încă o partidă de poker pierdută, când știa că-i va prinde pe părinții lui la micul dejun și când oboseala îi încețoșase suficient de mult creierul, se duse parcă fără voia lui în bucătăria pustie și formă numărul de la Paris, înainte să conștientizeze pe deplin actul pe care-l întreprindea.

„Poate că au și plecat deja de acasă", își spuse el când telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori...

— Alo ? se auzi de la celălalt capăt vocea tatălui său.

„De unde un *așa noroc ?*"

— Bună, tată !

— Bobby ! Unde naiba ai fost ? Ne-ai cam ținut pe jăratec ! Sonia, e Bobby, ridică telefonul în dormitor !

— Sunt la Berkeley, tată, iată-mă, dar...

— Robert !

— Bună, mamă...

— Unde Dumnezeu eşti ?

— E la Berkeley, Sonia.

— De ce n-ai sunat până acum ? îl întrebă mama lui Măcar să fi trimis o carte poştală, acolo !

— Păi...

— Şi de ce n-avem imagine ? Pe ecranele noastre nu se vede nimic !

— Păi, mamă, aici e America şi doar ştii că locuinţele obişnuite nu sunt conectate la reţeaua videotelefonică.

— Dar de bună seamă că hotelurile respectabile trebuie să...

— Nu stau la hotel, mi-am luat o cameră în casa asta mare în care locuiesc nişte oameni minunaţi şi pot să stau aici cât am chef, aşa că n-o să te coste mare lucru dac-am să urmez colegiul la Universitatea Berkeley, în afară de taxele şcolare...

Uite-aşa, îi scăpase şi nu mai avea ce face !

— Nici nu se pune problema, Robert ! replică mama

— Ba da ! M-am hotărât deja şi n-ai cum să mă mai influenţezi ! Mă-nscriu la Berkeley !

— În nici un caz pe banii noştri, Robert, nici să nu îndrăzneşti. N-ai să vezi de la noi nici un ECU, nici o rublă, nici un dolar !

— Sonia ! exclamă tata.

— O să-i iasă din cap prostiile astea de îndată ce-o să rămână fără nici o leţcaie.

— Dar, Sonia, are şi el dreptul să-şi trăiască propria viaţă, nu-l putem şantaja...

— E numai din vina ta, Jerry Reed ! Am *ştiut* eu din capul locului că nu trebuia să-i dăm voie să se ducă în balamucul ăla ! Nici un ban, Robert, te întorci acasă şi te înscrii la Sorbonna !

— Niciodată ! ţipă Bobby. Am să rămân aici !

— Vedem noi cât ai să rezişti să te întreţii singur şi să-ţi plăteşti şi taxele...

— O să... o să-mi iau o slujbă ! se bâlbâi Bobby.

— Păi da, sunt convinsă că în California găseşti la tot pasul slujbe de-astea, special pentru puşti de optsprezece ani, care n-au nici pic de experienţă şi plătite sufi-

cient de bine ca să-ţi permită să urmezi o universitate capitalistă, spuse sarcastic mama.

— O să... o să mă înrolez în armată ! Acolo îţi plătesc patru ani de şcoală în schimbul a patru ani de serviciu militar.

— Bob !

— Dă-i înainte, Robert, spuse mama pe un ton atotştiutor. Să ştii că la o asemenea cacealma sunt pregătită să merg mai departe.

Bobby se strădui să gândească la rece. „Joacă-ţi cartea. Nu prea ai ce să arăţi, dar până una alta ceilalţi n-au de unde şti ce ai în mână."

— Mamă, faci cum crezi, spuse Bobby pe tonul cel mai calm de care era în stare. Eu, oricum, mă pot apuca în orice clipă să vând droguri, ştiai că se aduce marijuana în sacii funerari din zonele de conflict din America de Sud ? Îi cunosc pe tipii care se ocupă cu de-astea. La Berkeley nimeni nu rămâne pe drojdie dacă vinde droguri...

— Bob ! strigă tata cu o voce îngrozită. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci o asemenea prostie ! Îţi trimit eu banii, într-un fel sau altul, mă descurc eu, îţi promit !

— Jerry !

— Doamne Dumnezeule, Sonia, tu chiar vrei ca propriul tău fiu să se apuce să vândă *droguri ?* Vrei să-l vezi putrezind în cine ştie ce puşcărie nenorocită timp de douăzeci de ani ?

— Nu accept, nu pot să accept să ne şantajezi în halul ăsta, Robert !

— Ce facem acum, Politburo[1] îi acuză pe cei din Sovietul Suprem că sunt o adunătură de comunişti ? replică Bobby.

De la capătul celălalt se auzi zgomotul receptorului trântit în furcă.

— Promite-mi că n-ai să faci vreo prostie, Bob, se auzi rugătoare vocea tatei. Dă-mi numărul tău şi te sun când am s-o conving pe maică-ta să asculte de raţiune. Dar, te rog, să nu faci vreo prostie, lasă-mă pe mine s-o rezolv, okay ?

---

[1] Comitetul Politic Executiv al Partidului Comunist (n.tr.)

— Okay, tată. Dar să ştii că vorbesc serios. Sunt hotărât să fac orice ca să rămân aici. Mă crezi ?

— Te cred, Bob, spuse Jerry pe un ton plat. Aşteaptă telefonul meu înainte să faci ceva.

Şi, după ce Bobby îi dădu numărul, Jerry închise telefonul, lăsându-l pe Bobby singur în bucătăria pustie, întrebându-se în puterea nopţii ce avea să facă cu adevărat dacă nu-i reuşea cacealmaua.

Două zile mai târziu, tata şi mama l-au sunat împreună. O situaţie realmente ciudată.

— Noi trei trebuie să rezolvăm această problemă ca o familie, în loc să ne certăm unul cu altul, spuse tata pe un ton neobişnuit de rugător.

— Eu şi cu tatăl tău am ajuns la un compromis, spuse mama cu o voce straniu de distantă. Vii să urmezi colegiul la Paris şi îţi vei putea petrece vacanţele de vară în America.

— Nu, răspunse Bobby.

— Te rog, Bob, imploră vocea tatei. Îngreunezi foarte mult situaţia.

— Am să-mi petrec vacanţele la Paris, dacă-mi daţi bani să învăţ la Berkeley, replică Bobby.

— Ţi-am spus eu că n-are nici un rost, Jerry, interveni mama mânioasă.

— Bob, te rog, mama şi cu mine...

— Credeam că eşti de partea mea, tată ! Toate chestiile pe care mi le-ai povestit despre America, încă de pe vremea când eram un puşti...

— Bob...

— ...totul a fost numai o minciună, aşa-i ? N-ai crezut nici un cuvânt din ce mi-ai spus !

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat ! În primul rând, dacă n-aş fi insistat eu, nici n-ai fi ajuns în America !

— În sfârşit, primul lucru inteligent pe care l-ai spus şi tu de-o săptămână încoace, Jerry Reed !

— Sonia !

— Nici o Sonia !

— Te rog, Bob, chiar nu înţelegi că eu şi cu mama...

— Aici cursurile încep în zece zile, şi dacă până luni nu am banii pentru taxe, voi fi nevoit să împrumut prima

rată de la un amic de-al meu, *dealer* [1], şi-am să încep să plasez drogurile, altfel au să mă vâre pe *mine* într-un sac funerar !

Şi le închise telefonul, lăsându-i să reflecteze asupra problemei.

În cele din urmă, duminică noaptea târziu, Bobby primi mult aşteptatul telefon de la tatăl său. Vocea lui suna obosită, distantă şi straniu de înfrântă.

— În regulă, Bob, spuse el parcă epuizat. Am să-ţi trimit mâine banii prin cablu.

— Hei, dar asta e grozav, tată, e pur şi simplu grozav ! exclamă Bobby. Cum ai reuşit s-o convingi pe mama?

Urmă o tăcere lungă, urmată de un oftat adânc.

— Asta... asta rămâne o chestie între mine şi ea, spuse tata în sfârşit. Să ştii... te iubeşte tare mult, în felul ei...

— Da' ştiu că are un fel ciudat de a mi-o arăta.

— Ei da, aşa e... nu întotdeauna căile dragostei sunt simple, Bob, spuse tata cu tristeţe. Şi nu întotdeauna dragostea e dreaptă. Ştii, uneori oamenii care se iubesc ajung să-şi facă rău unul altuia, ca şi... ca şi... Ei bine, într-o zi, dacă n-o să fii din cale afară de norocos, poate c-ai să înţelegi...

— Te simţi bine, tată ?

Urmă o pauză lungă.

— Nemaipomenit, spuse tata cu un glas dogit. N-am nici o problemă pe lumea asta... Tu să ai grijă, Bob.

— Ăă, da, şi tu tată, spuse Bobby stânjenit, şi astfel convorbirea luă sfârşit, cu bucuria umbrită, cel puţin pentru moment, de un sentiment de vinovăţie, a cărui cauză nu şi-o putea explica.

Dispoziţia sumbră a lui Bobby n-a durat decât până la micul dejun. S-a dus la universitate ca să-şi completeze actele de înmatriculare, şi-a petrecut după-amiaza hoinărind prin campus, s-a întors acasă, le-a sunat pe Eileen şi pe Shandra ca să le dea vestea cea mare şi, înainte de cină, banii i-au sosit de la Paris. În seara aceea a câştigat patruzeci de dolari la poker, a doua zi de dimineaţă s-a dus să-şi încaseze mandatul trimis de tatăl său, şi-a achitat taxa în aceeaşi după-amiază, a cinat cu Eileen, au făcut dragoste, noaptea următoare şi-a petrecut-o cu Shan-

[1] (Aici) Intermediar în comerţul ilegal de droguri (n.tr.)

dra şi deja uitase felul neobişnuit în care se desfăşurase convorbirea telefonică cu tatăl său.

Până când, două zile mai târziu, Marla Washington i-a dat o scrisoare sosită cu poşta din ziua aceea.

— Tocmai din Rusia ! l-a anunţat ea.

Scrisoarea era de la Frania. Mai ştia încă destulă rusă ca să înţeleagă literele slave de pe plic, care purta antetul Universităţii Gagarin. Scrisoarea îi atârna greu în mână ca un peşte foarte rece şi mort. Până atunci Frania nu-i mai scrisese nici o scrisoare şi presimţea că nu va fi o plăcere lectura ei. Iar când s-a dus în camera lui s-o citească, s-a dovedit că era mai rău decât se aşteptase.

„Dragă Bobby,

Sper din toată inima că petreci zile plăcute în Gringoland, frăţioare. Cu toate că presupun că nu te interesează cât rău le-a făcut părinţilor noştri micul şi dezgustătorul tău şantaj, eu tot am să-ţi spun.

Tata s-a dus să-ţi expedieze banii pentru taxe fără ştirea mamei, ştiai asta ? Tare mult aş fi dorit să fii de faţă la cină când i-a spus, ai fi primit ceea ce meritai. Au ţipat şi au urlat unul la altul mai bine de o oră. A fost îngrozitor.

S-au făcut în toate felurile şi când mama a ajuns să-l facă pe tata yankeu fascist şi egoist, tata a acuzat-o pe mama că întreţine relaţii cu Ilya Paşikov. Astfel că, aşa numita discuţie s-a sfârşit cu strigătul mamei : — Ei atunci, poate c-am s-o şi fac !

În final, mama s-a culcat pe canapea şi când am plecat de acasă, abia dacă îşi mai adresau câte un cuvânt.

Când i-ai spus tatei să-mi semneze actele de înscriere la Gagarin, am făcut greşeala să-mi închipui că, la urma urmei, s-ar putea să-ţi mai fi rămas un pic de omenie. Proasta de mine ! Tu nu te deosebeşti prin nimic de ei, Bobby Le Gringo. Ai reuşit până la urmă să distrugi căsătoria părinţilor noştri ca să-ţi vezi împlinite visele egoiste, aşa cum cei de la Washington au de gând să distrugă pacea şi prosperitatea internaţională în slujba lăcomiei şi invidiei americanilor.

Dar nu-i aşa, de fapt nu eşti mândru să ţi se spună că eşti american.

Trei urale pentru
Roşu, Alb şi Albastru,
Frania Iurievna.“

Mânat de o furie până la lacrimi, Bobby a ieșit în goană din casă și alergă până la *Telegraph Avenue*. Știa exact ce căuta. Jumătate din papetăriile de la *Telegraph Avenue* vindeau chestiile acelea reprobabile și erau exact replica meritată de Frania.

A cumpărat o astfel de vedere, i-a scris adresa fără nici un alt mesaj și a pus-o la cutie fără să mai stea pe gânduri, întrebându-se cu maliţiozitate ce-o să facă poștașii sovietici când le va pica în mână.

Pe vedere era desenat un urs hidos, ce purta un sombrero uriaș, având pe el secera și ciocanul, pentru ca oricine să priceapă mesajul. Ursul, cu o expresie jalnică pe față, stătea îndoit de mijloc, sprijinit în genunchi și cu fundul ridicat.

Unchiul Sam îl zgândărea pe la spate cu un phalus-fascicul-laser.

Frania nu i-a mai scris niciodată.

Cu opt zile înainte de începerea cursurilor la Berkeley, în Ciudad de Mexico a avut loc o lovitură de stat. Două zile după aceea, regimul-marionetă, susținut în mod evident de CIA, a cedat Baja de California către Statele Unite, în schimbul anulării datoriei mexicane. A doua zi, unități ale Armatei Mexicane au cucerit capitala și i-au executat pe trădători.

În ziua următoare, un portavion de asalt american a intrat în portul Vera Cruz, avioanele Marinei au mitraliat de la joasă înălțime după care au debarcat infanteriștii marini. Pe plaja Rosarita, de pe un alt portavion au fost debarcate forțe amfibii, două divizii blindate trecând frontiera și ocupând orașul Tijuana. Un al treilea portavion de asalt a instituit blocada asupra coastei continentale a Mexicului, dinspre Pacific.

Evenimentele au fost sărbătorite de *gringos* pe toată durata weekend-ului, cu fluvii de bere. În sâmbăta aceea, la *Mica Moscovă* nu s-a mai ținut nici un fel de petrecere. Toți au stat în sufragerie, urmărind reportajele televizate din zona de război.

Infanteriștii măturau ultimele cuiburi de rezistență din Vera Cruz. Forțele amfibii debarcate pe plaja Rosarita făcuseră deja joncțiunea cu forțele de uscat care

ocupaseră Tijuana. În intervenţia sa, preşedintele a anunţat că Statele Unite nu au nici un fel de pretenţii teritoriale faţă de Mexic. Preşedintele Uniunii Sovietice a denunţat imperialismul american, fără să promită însă nimic. Parlamentul Europei Comune a dat publicităţii o rezoluţie de condamnare a actului, lipsită de vreo semnificaţie. Statul major mexican ordonase, după toate probabilităţile, armatei să se disperseze în unităţi de mărimea unui batalion şi să înceapă războiul de gherilă.

Totul se terminase, cu excepţia urletelor care continuau să se audă în tot oraşul.

„Iar în Berkeley, California, *acest...*" se auzi vocea crainicului. –

— Hei, ia te uită, *Telegraph Avenue !* exclamă Bobby.

Aşa era. O cameră de luat vederi montată se pare pe un camion ce se deplasa pe centrul străzii filmase, cam cu două ore în urmă judecând după lumină, trecând cu viteză mică, trotuarele înţesate de lepădături şovine bete, fluturând cutii de bere, holbându-se la aparat, ţinând în vârful unor prăjini sombreros uriaşe în flăcări, lipind postere cu steagul american pe ferestrele magazinelor şi restaurantelor închise, cântând „God Bless America" [1] într-un unison de beţivi.

— Nu-i aşa că te simţi mândru că eşti american ? murmură Claude cu amărăciune.

„O demonstraţie paşnică, în cinstea victoriei..."

— A tuturor beţivanilor din oraş ! urlă Karl spre ecran.

„...a fost întreruptă de un mic grup de agitatori..."

— Fir-ar să fie ! exclamă Nat Wolfowitz, în timp ce camera focaliză imaginea brusc asupra unui mic grup de demonstranţi, nu mai mult de două duzini şi, după aspectul îmbrăcăminţii, *roşii.* Aceştia purtau un sicriu negru de lemn, mărşăluind în urma unui steag american întors cu susul în jos, atârnat pe o frânghie întinsă între două prăjini.

---

[1] „Binecuvântează, Doamne, America", imnul Statelor Unite (n.tr.)

„...bănuiți a fi membri ai grupării extremiste de orientare marxistă, cunoscută sub numele de Armata Roșie Americană..."

— Un căcat ! strigă Marla Washington. Nu există așa ceva !

— Mie-mi spui ?!... oftă Nat Wolfowitz.

Demonstranții străbăteau încet strada sub o ploaie de cutii de bere și pahare de carton. Un nemernic în tricou și pantaloni scurți a alergat la rândul din față și a scuipat în fața uneia dintre fete. După care, totul a izbucnit dintr-o dată. Găștile de *gringos* au atacat pichetul de demonstranți din ambele părți laterale și din față. Au început bătăile cu pumnii. Cineva a înhățat unul din parii care susțineau steagul. Altcineva a pus mâna pe celălalt par.

Apoi imaginea se schimbă brusc, înfățișând scena dintr-un alt unghi. Șovinii puseseră mâna pe steag. O gloată numeroasă mărșăluia pe trotuar în urma lui, agitându-și pumnii în aer și urlând.

„...forțându-i pe patrioții americani să salveze de la profanare gloriosul drapel a Statelor Unite."

— Acei bravi ticăloși cretini... comentă Nat.

„Iar la New York, Lance Dickson a reușit un *no hitter* [1] pentru New York Yankees împotriva celor de la Boston Red Sox, împingându-și echipa la un punct și jumătate de primul loc..."

— Cred că ne putem descurca și fără să mai ascultăm tâmpeniile astea de scoruri de baseball, spuse Jack Genovese, închizând aparatul.

Urmă un lung moment de tăcere. Se uitau unul la altul, fără să scoată un cuvânt.

— Ei, ce spui Bobby, spuse cu amărăciune Marla, tot mai vrei să urmezi colegiul în bunul și patriarhalul Berkeley ?

— Mda, poate că n-ar strica să te întorci la Paris, cât mai poți s-o faci.

— Mai ales că *tu* nu ești legat cu nimic de Gringo Jingo Land.

— În tot cazul, nu încă.

[1] Lovitură specifică jocului de baseball (n.tr.)

— Ce părere ai, Bobby, eşti convins că n-ar fi mai bine să te duci acasă şi să redevii francez ?

— Şi să ne iei şi pe noi cu tine ?

Bobby îşi dădu seama, tare surprins dar deloc stânjenit, că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Până şi Nat Wolfowitz îl fixa cu cea mai stranie expresie întipărită pe faţă.

— Ce zici, băiete, spuse el. Renunţi la jocul ăsta şi te duci acasă, într-un loc mai sănătos, cum ar face un jucător inteligent ? Sau rămâi să joci în continuare, ca un fraier ?

Bobby îşi dădu seama că trebuie să spună ceva. *Ce eşti tu acum, Bobby Reed ?* păreau să spună toţi cei din jurul său. *Eşti singurul de aici care are de ales. Tot mai vrei să fii american ?*

Bobby se gândi la cele abia văzute. Se gândi la dureroasele convorbiri telefonice cu ai săi, mai ales la ultima, cu tata. Se gândi la scrisoarea Franiei şi la vederea trimisă de el în replică. Se gândi la zilele minunate petrecute alături de noii săi prieteni de aici, de la Berkeley. Şi, cu ochii minţii, văzu o altă gloată, şi Ambasada Americană mânjită cu rahat şi sânge...

— N-ai decât să-mi spui fraier, Nat, că eu tot aici rămân, spuse el. Nu-mi doresc decât să fi fost acolo, alături de ei, să mărşăluiesc în urma steagului.

— Unde, acolo în stradă, să te bată ăia de să-ţi sune apa-n cap ? spuse Marla.

— Cineva trebuia s-o facă, îi răspunse Bobby. Poate că nenorociţii ăia au mânjit drapelul nostru cu rahat şi sânge, dar când oamenii aceia l-au întors cu susul în jos şi au defilat în urma lui, l-au curăţat, transformându-l din nou în ceva de care să te poţi simţi mândru. Ei au arătat lumii întregi că mai există americani *adevăraţi.*

— Şi tocmai acum crezi că era momentul pentru gesturi inutile ? spuse Nat Wolfowitz sarcastic. Numai că ochii lui spuneau cu totul altceva.

— Ascultă, Nat, spuse Bobby privindu-l fix în ochi — înţeleg că ne-au picat nişte cărţi mizerabile. Dar astea sunt cărţile, ăsta-i singurul joc din oraş aşa încât, n-avem încotro, trebuie să jucăm cu ce avem.